

IV.

Az imádkozó Gudea

Gudea királyunk (igen: a mi sumér királyunk) szobrait a sumérok szinte kivétel nélkül fekete dioritból készítették és ezért ugyanolyan nehéz fénymásolni, mint minden színes márványt. Csak remélni tudom, hogy ennek ellenére majd mégis jól látható lesz kéztartása az Ébredésben, mert ez rendkívüli jelentőségű. A király ezzel, a Moebius-hurok alakzatára összefont kezeivel jelzi, hogy az Egyetlenhez és a Végtelenhez imádkozik, és ez a *Moebiusról* később elnevezett különleges hurok értelme. A szótárak ezért kerülnek úgy ezt a matematikai, de egyben filozófiai és vallási formációt, akát az ördög a szenteltvizet. És *Az idő rövid története* (Eine kurze Geschichte der Zeit) című könyve fedőlapját éppen ezért díszítik Stephen W. Hawkin professzor, korunk egyik legnagyobb fizikusa és matematikusa, a „tolükocsis angol” könyve fedelét éppen ez a jelkép. Csak ezen egyetlen szoborábrázolás után is ki állíthatja még, hogy a suméroknak nevezett szkíták nem „érthettek” a matematikához és a fizikához?!

33. Kép: „A tudás hatalom!” – Gudea, a sumer uralkodó jellegzetes meditációs kéztartásával, amely a kettős spirált, illetve a Möbius-szalagot jelképezi.

Induktív hurok

Úgy kezdődött, hogy bosszankodtam. Igen, nagyon bosszantott az a két durva drótcsomózás ott, a Szent Korona hátsó részén, a Dukász-kép környezetében. Hát ezek a koronakészítők nem tudták szebben, esztétikusabban megoldani e gyöngysorokat tartó drótok végeinek összekötését? Azok, akik páratlanul páratlanul művészi zománcképeket és bravúros kivitelezésű szerkezeti elemeket tudtak készíteni?

Nem, nem, az nem lehet! – gondoltam.

Mivel ezt a lehetőséget ki kell zárjam, arra gondoltam, csak erre tudtam gondolni: ezek az otromba drótcsomózások bizonyára a Koronán egykor kontárkodó barbárok kezemunkájának visszamaradt nyomai, akik valamikor és valamiért lefűzték a két gyöngysort (feltehetőleg a Dukász-képen elkövetett manipulációk miatt) és a visszafűzés után a drótok végeinek összekötését csak ilyen „szakszerűen” tudták megoldani. És még arra sem voltak képesek – dühöngtem magamban –, hogy legalább a csomózások egymás alá kerüljenek, hogy egy kissé esztétikusabb legyen kontárkodásuk.

Igen ám, de feltűnt valami. Az, hogy a felső gyöngysoron a drótcsomózás pontosan a hátsó, hetedik szakasz végénél van, közvetlenül a Dukász-kép lemeze mellett, míg az alsó soron látható csomózás éppen a szakasz kezdeténél. És hogy mindegyik drótcsomóval szemben a másik soron egy-egy kis arany rögzítőkarika van. Ugyanolyan, amilyen a többi 2 collos (2000 éves) szakaszt elválasztja egymástól.

De hiszen ez így is szimmetria! – kiáltottam fel magamban, csak átlós szimmetria. A két drótcsomózás és a velük szemben lévő két kis rögzítőkarika páronként és átlósan szimmetrikus. Ekkor átvillant rajtam valami! De hiszen ez egy fekvőhelyzetű András-kereszt! De mi lehet itt ennek az értelme?

András-kereszteket vasúti átjárók előtt helyeznek el, hogy a közúti járművek vezetőit ezzel az ősi szimbólummal figyelmeztessék a halálos veszélyre. De miféle halálos veszély lehet itt?

Ekkor arra gondoltam, hogy az egymást keresztező sínpárok is András-keresztek. Olyan „vasúti csomópontok”, ahol a vasúti járművek és szerelvények áthaladnak az András-kereszt váltóin. Ekkor már kezdett derengeni számomra valami: ez itt valamilyen csomópont! És az az összefüggés is, hogy a koronakészítők a feltűnő, sőt egyenes szemetszűrő drótcsomózásokkal nem azt akarták-e jelezni számunkra, hogy „Csomó, csomó: csomópont! Figyelj a csomópontra!”?

Itt most közbevetőleg meg kell álljak egy pillanatra és el kell mondjam, már itt, hogy továbbra is fenntartom azon véleményemet (amely mellelleg egyezik Csomor Lajos véleményével), hogy a koronaabroncs két gyöngysorát valamikor valakik valóban lefűzték, majd ismét visszafűzték, tehát azok a csomók, amelyek ma ott láthatók, valóban nem eredeti csomók, hanem a későbbi manipulátorok, beavatkozók kezemunkájának visszamaradt nyomai. Azonban tudnunk kell azt is, hogy a Koronán elkövetett későbbi beavatkozások három kategóriába sorolhatók egy bizonyos

szempont szerint, mint erről a későbbiekben majd részletesen szólok még. Ilyen te kintetben van ugyanis jóindulatú beavatkozás, ami a Korona állagának megóvása érdekében történik, tehát a szükséges karbantartások, javítások. Van, pontosabban volt azonban olyan is, amely a „hit” érdekében történt (az „ő” hitük és természetesen Magyarország fölötti uralmuk érdekében), mint ezt majd az ARTHOLO-képnél és körülményeinél részletesen is látni fogjuk a későbbiekben. (Az ARTHOLO-képen sohasem *Szent Bertalan* volt látható! Már itt, előre, mindenféle indoklás nélkül elárulhatom, hogy kellőképpen megdöbbenhessünk: *Iskáriótes Júdás* volt látható, akinek zománcképe nem „kiporlott”, hanem kikalapálták. Ezt a képcsonkítást igyekeztek eltüntetni a homlokzati Krisztus-kép mögé rejtéssel és ezért forgatták el a pántokat 90 fokkal.) Ezeket a beavatkozásokat sorolom a második csoportba. Ezek olyan beavatkozások voltak, amelyek nyomait a beavatkozók igyekeztek eltüntetni, hogy ne legyen olyan feltűnő a dolog, és éppen ez az igyekezet a magyarázata a pántok a Korona egész felsőrészének 90 fokos elforgatására. Az ugyanis, hogy a megcsonkított ARTHOLO-képet a homlokzati Krisztus-kép (alsó Pantokrátor-kép) mögé tudják rejteni, hogy a csonkolás ne legyen olyan feltűnő. Nyilván tartottak valamitől, és hogy félelmük nem is volt alaptalan, a későbbiekben majd ezt is látni fogjuk. A harmadik típusú beavatkozások (főleg a Dukász-képen elkövetett manipulációk) célja viszont már szöges ellentétben állt az előbbivel: ezeknél már a feltűnőség volt a lényeg. Minél szembeszökőbbek és egyértelműbbek legyenek, hogy még évszázadok múlva is mindenki tudjon róla, hogy ki az úr Magyarországon.

Jelen esetben, a drótcsomózások esetében a beavatkozást a második kategóriába sorolom. Tehát abba a beavatkozástípusba, amely beavatkozás után a beavatkozók a körülményekhez képest igyekeztek helyreállítani, hogy a beavatkozásuk ne legyen feltűnő. Ha pedig ebben nem tévedem, akkor a ma ott látható drótcsomózások helyén eredetileg is drótcsomók voltak, csak talán nem olyan otromba kivitelűek, mint a mai csomók.

De ez az András-kereszt alakú csomópont vajon milyen két „sínpár” kereszteződését jelenti? A csomópont „váltói” vajon miféle átmenetet biztosítanak?

Enek megértése érdekében először is induljunk el gondolatban a koronaabroncs felső gyöngysorán, a Korona abszolút 0-pontjától, az alsó Pantokrátor-kép szimmetriatengelyében lévő felső kis arany rögzítőkarikától, és haladjunk a Korona precessziós körén a jövő irányába, tehát a tévesen Gábel arkangyalnak tulajdonított zománckép felé, majd tovább.

Mint erről már korábban is részletesen szóltam, az abroncs mindkét gyöngysorát 2-2 collos szakaszokra osztották, és mind az alsó, mind pedig a felső gyöngysoron 13-13 ilyen 2 collos szakasz van, ami gyöngysoronként 13x2 coll, vagyis a Sarkcsillag alatti precessziós Nagyév vagy Világév 26000 szoláris évnvi kerülete ezreseinek collban kifejezett számértéke, a Korona abroncsának belső, névleges kerülete: 26 coll (hüvelyk, inch).

Amikor így haladunk a koronaabroncs felső gyöngysorán a jövő felé, az idő mú-

lása szerint (az óramutató járásával ellentétesen), mint ahogyan a Föld forgástengelye is vándorol a Sarkcsillag alatti precessziós kör mentén, akkor a hátsó, hetedik ? collos szakaszban, annak végénél, a Dukász-kép lemeze mellett különös dolog történik: az ottani drótcsomózás utunkat állja. Itt továbbmenni nem lehet! De akkor hogyan tovább? Csak egyetlen lehetőségünk van: karikától karika felé! Az utolsó ilyen karika a felső gyöngysoron az, amelyik a hatodik szakaszt zárja és egyben a hetediket nyitja. Ettől a karikától csak a következő karika felé haladhatunk, amelyik viszont már az alsó gyöngysoron van, ott ez jelenti a hetedik szakasz végét, egyben a nyolcadik kezdetét. Az András-kereszt váltóin átjutottunk az alsó gyöngysorra és akadálymentesen folytathatjuk utunkat az abszolút 0-pont felé.

Elérjük a kiindulási pontot, de most az alsó gyöngysoron, majd tovább folytatjuk utunkat a megkezdett haladási irány szerint. Ezen az alsó soron a hatodik szakasz végénél és egyben a hetedik kezdeténél ismét utunkat állja valaki: az alsó gyöngysor drótcsomózása! Innen is hogyan tovább? Itt is úgy, mint az előbb, a „váltókon” keresztül: csomótól csomó felé! Ismét átlósan, a Dukász-kép lemeze melletti csomó irányába. És most ismét visszajutottunk a felső gyöngysorra és ismét akadálytalanul folytathatjuk utunkat eredeti kiindulási pontunk felé.

A mikor megérkeztünk, akkor a precessziós körön éppen 2×26000 év telt el! Ez az emberi élet szempontjából már maga az Örökkévalóság, pedig még „csak” két ilyen kört tettünk meg. Ezt a körfolyamatot azonban a végtelenségig folytathatnánk, ha életünk végtelen lenne. És most jegyezzük meg jól a két kulcsszót: Örökkévalóság, Végtelenség!

Amikor idáig jutottam, elkezdett derengeni valami: a Möbius hurok.

Möbius-hurok

Ezt a matematikai, filozófiai, de egyben vallási fogalmat úgy érthetjük meg leginkább, ha el is készítjük. Vágjunk le ezért egy újság széléről egy papírcsíkot és nézzük meg jól. Azt látjuk, hogy két felülete van és mindkettő véges, behatárolt. Csavarjuk meg most a papírcsik egyik végét félfordulattal és ragasszuk hozzá a másikhoz. Furcsa dolog történik. Az addig két és véges felületből egyetlen és végtelen felület keletkezett: a Möbius-hurok!

Erről könnyen meggyőződhetünk.

Illesszük ujjunkat az így keletkezett alakzat bármely pontjára és induljunk el rajta bármelyik irányba. Azt tapasztaljuk, hogy akadálytalanul átjutunk a papírcsik egyik felületéről a másikra, majd vissza. Ugyanúgy, mint az előbb a Szent Korona felső gyöngysoráról az alsóra, majd ismét vissza. Ezt is végtelenségig csinálhatnánk, ha életünk végtelen lenne. Jegyezzük meg itt is a kapott kulcsszavakat: egyetlen, végtelen, örök. De inkább így: Egyetlen, Végtelen, Örök!

Most csináljunk ismét egy „trükköt”.

A Möbius-hurkot húzzuk szét egy kissé és ezt is csavarjuk meg félfordulattal. Egy nyolcas szám alakzatát kapjuk. Ahol a 8-as szárai keresztezik egymást, a szá-

rákat itt is ragasszuk egymáshoz, hogy elengedés után szét ne ugorjanak. Ez a 8-as szám máris jelzi számunkra a sumér nyolcsugarú csillag sugarainak számértékét, Isten jelét, de a Szent Korona felsőrészen látható „apostolképek” számát is. (Sem Iskáriotes Júdás nem volt apostol, de az a Szent Pál sem, aki a zománcképek egyikén látható, amelyik Szent Pál nem az a *Szent Pál*.)

„Trükkösködjünk” tovább és az így kapott nyolcast fektessük el. Ekkor egy fekvőnyolcas alakzatát kapjuk, amely a matematikában szintén a végtelen jele. Csináljunk most egy újabb „trükköt” és ezt a fekvőnyolcast (újságpapírból készített) hajtsuk meg úgy a térben, hogy egyik hurokja a másik fölé kerüljön, úgy kb. 2 colira, durván 5 centire egymástól ($2 \times 25,4 = 50,8$ mm). Ugyanazt az alakzatot kapjuk, mint a Szent Korona két gyöngysorának alakzata az András-keresztel együtt, egy térbenhajtott fekvőnyolcast, egy Möbius-hurkot.

Ez eddig talán bűvészkedésnek hat, összefüggései pedig erőltetett belemagyarázásnak. Ezért figyeljük meg a füzet elején látható, imádkozó *Gudea* sumér király szobrát. Ezt a szobrot a londoni British Museumban őrzik és ez az angol felirat olvasható alatta: „Gudea sumerian ruler; his meditatív hand position symbolizes the double helix respectively the Möbius band”: *Gudea sumér uralkodó; meditatív kéztartásával áhítatosan jelképezi a kettősspirált, a Möbius-hurkot.*

A király imádkozás közben vajon miért éppen Möbius-hurok alakjára fonja össze kezeit? Tenyereit miért nem összetapasztja, mint a katolikusok vagy buddhisták, vagy miért nem összekulcsolt ujjakkal imádkozik, mint a reformátusok? A választ könnyen kitalálhatjuk, hiszen ez a szobor beszél. A király kéztartásával, a Möbius-hurok alakzatával jelzi, hogy kihez imádkozik: az Egyetlenhez, a Végtelenhez, az Örökkévalóhoz!

– *De hát akkor a sumérok nem sokistenhívők voltak? – kérdezi most meglepetten Örök Kétkedőnk. És honnan ismerhették a Möbius-hurkot is?!*

Kérdezzük meg most mi is tőle:

– És a Szent Korona készítői vajon honnan ismerték? A koronakészítők az előbbieket szerint már több mint 1000 évvel ezelőtt is egyistenhívők voltak? Nem pogányok? De akkor mire volt jó a „kereszténység felvétele”? Esetleg nekünk az Egyetlen Isten, akit a Szent Korona térbenhajtott Möbius-hurokja is jelképez, nem volt jó? Mindenáron Jehovát akartunk helyette?

Örök Kétkedőnk csak hallgat, mint aki megkukult. Látszik rajta, teljesen zavarodott, tanácstalan, recseg-ropog minden ereszték, hamarosan borul minden.

Úgy gondolom, az eddigiek után már nem kell bizonygassam, hogy a monoteizmus, az egyistenhit honnan származik. Amikor ezt maga Gudea király jelzi, akkor ez csak szószaporítás lenne.

A mikor megláttam e különleges kettősspirált a Szent Koronán, azonnal az a benyomásom támadt, hogy ez egy végtelenített induktív tekercselés. Jelképileg a Möbius-hurok, funkcionálisan pedig egy olyan antennarendszer, amely érzékel valamit. Egyből azokra a induktív hurkokra gondoltam, amelyeket útkeresztezések előtt aszfaltoznak az úttestbe a stopvonalak előtt. Ezek a tekercsek érzé-

kelik, ha egy jármű megáll fölöttük és várakozik a „zöldre”, s a vezérlő automatika ennek megfelelően kapcsolja a jelzőlámpákat. De ezek a tekercsek azt is érzékelik, ha „pirosnál” valamelyik jármű elhalad fölöttük és az automatika ilyenkor a „fotóművészt” kapcsolja. Azonban más elektrotechnikai példával is szemléltethető a helyzet: a kölcsönös indukcióval, a transzformátorok alapelveivel. Van egy tekercselés és ez létrehoz egy dinamikus rezgő elektromágneses teret. Ez az erőter átjárja a másik tekercselést és feszültséget kelt benne. De ugyanígy említhetném az adótoronyok és antennák példáját is. Az adótorony által kibocsájtott rezgéseket az antenna érzékeli és további jelfeldolgozásra továbbítja a vevőkészülék felé.

A Szent Korona induktív tekercselésére tekintve azonnal látható, hogy egy függőleges karakterisztikájú erőteret érzékel, úgy is mondhatnánk, hogy az ég felől érkező „adást”. A felfogott rezgéseket különleges módon átalakítja, majd ezeket horizontális karakterisztikával szétszórja a térben. Ezt az emberi szervezet („harmadik szem”) képes érzékelni és ez kelti azt a biológiai hatást, ami már műszeresen is mérhető, és a Koronát vizsgáló orvoscsoporthoz mérte is. De vajon milyen rezgéseket, milyen térerőt érzékel a Korona induktív hurokja?

Itt most meg kell szakítsam ezen induktív hurok funkcionális működése vizsgálatát. Nem azért, hogy egyik szavamat a másikba öltsem, hogy írásomat feldaraboljam, másmiért: a későbbiek pontosabb megértése érdekében. Itt ugyanis, a Korona misztériuma kapcsán olyan különleges helyzettel állunk szemben, amelynek leírásához hiányoznak megfelelő szavaink, fogalmaink. Félő, hogy ha csak a fizikából és az elektrotechnikából kölcsönzöm a „mankófogalmakat”, érthetetlen és hihetetlen marad az egész. Szerencsére még az ilyen nehéz helyzetben is vannak megbízható kulcsaink, ezért mindenekelőtt ezekről.

A kulcsok hatalma

„És néked adom a mennyek országának kulcsait.” (Máté 16.19)

Ha ránézünk a Szent Korona *Szent Péter*-képére, két kulcsot látunk rajta, kulcsokat. Fel sem tűnik semmi különös, teljesen természetesnek tekintjük, hogy a koronakészítők az ikonon kulcsokat ábrázoltak, hiszen Urunk ezeket megígérte Péternek. Ha azonban figyelmesebben megnézzük ezt a képet, azt látjuk, hogy az apostol jobbáiban tartott kulcs nagyobb a másiknál, és tolljával felfelé mutat. A másik kulcs, amelyik az apostol balkeze csuklóján lóg egy zsinóron, kisebb méretű és tolljával lefelé, a föld felé mutat. De vajon miért e különbözőségeik?

Az okokra főleg a fentebb tárgyalt drótcsomózások értelme vezetett rá. Az, hogy a Szent Korona misztériuma kutatása közben az egyik és elsődlegesen fontos dolog, hogy a megfelelő kulcsszavakat megtaláljuk. Ezt próbáljuk ki itt rögtön, a Szent Péter-kép kulcsai láttán.

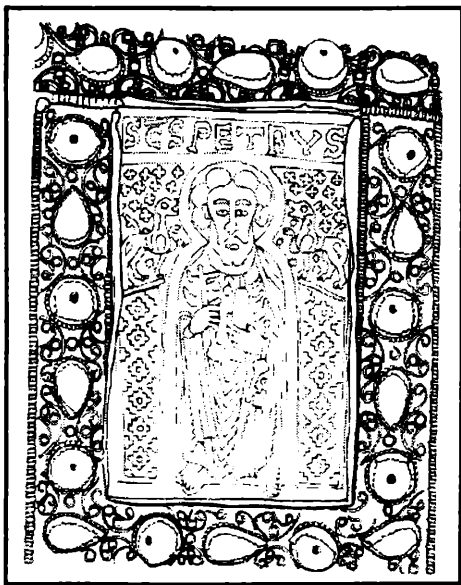
A kisebbik kulcs tehát az apostol csuklóján lóg, de ha csak így mondjuk, hogy lóg, nem jutunk a kép rejtett üzenete lényegéhez. Ragozzuk tovább ezért egy kicsit ezt a lóg igét: csüng, függ... Máris megvan a kulcsszó: függ! A koronakészítők a

képirások szellemében ezt kívánták tudomásunkra hozni: „Ha az égi titkokat, a Korona misztériumának titkait meg akarjátok tudni (ég felé irányított kulcs), akkor meg kell találjátok a földön a megfelelő kulcsszavakat! „(föld felé mutató kulcs)”. Ettől függ minden!”. Ha nem tévedünk a képirással közölt értelemben, akkor viszont ebből az következik, hogy égi titkokat csak az égi nyelv kulcsszavai segítségével közelíthetünk meg. De akkor ebből pedig kényszerűen az következik, hogy ez a kisebbik kulcs ott nem más, mint *Ady* „fekete zongorája”: a magyar nyelv!

Aár az előbb, a drótcsomózások esetében is láthattuk a „kulcsok hatalmát”, a kulcsszavak megtalálásának jelentőségét, de önmagában véve a Szent Péter-kép is igen meggyőző, sőt mehökkentő bizonyítékot szolgáltat erre. Mivel éppen e zománcképet vizsgáljuk, lépünk tovább egy kicsit és vizsgáljuk meg e kép egy további részletét is, hogy a kulcsszavak hatalmát pontosabban érzékelhessük. Még akkor is, ha ez esetleg kitérőnek, elkanyarodásnak tűnik. (Nem az.)

Sajnos, a hagyományos koronakutatás mégcsak talalós kérdések formájában sem foglalkozik a Szent Péter-kép egy igen feltűnő részletével: Mit tart bal kezében az apostol? Hogy ezt mi is láthassuk, most köszönettel kölcsönveszem e zománckép rajzos másolatát Csomor Lajos könyvéből és bemutatom.

Tényleg, mi is lehet az a feltűnő valami az apostol kezében? A koronakészítők mindig törekedtek az egyértelmű, érthető jelzésekre, de itt mintha nem ez lenne a helyzet, azt a valamit csak körvonalaival ábrázolták. Olyan, mintha egy bot lenne, de egy bot hogyan kapcsolódik Szent Péterhez? Gondoltam, esetleg egy papírtekercs, vagy valami jogar-féle lehet, de sem papírtekercset, sem jogart nem ábrázolnak ilyen karakterisztikákkal. Ekkor egy vad gondolatom támadt, Isten bocsássa meg: ez a valami nem más, mint egy tekintélyes méretű férfi nemiszerv körvonala! Rögtön el is szégyelltem magam a gondolat miatt és próbáltam elhessegetni magamtól, hiszen szentségtörésnek éreztem, hogy a Szent Koronán férfi nemiszervet feltételezek, mégha csak kontúrjaival is. A gondolat azonban állandóan kísértett, nem hagyott nyugodni, foglalkoznom kellett vele. Hogyan kerülhet

34. kép: Szent Péter apostol zománcképe.

kapcsolatba egy férfi nemiszerv Szent Péterrel, de úgyannyira, hogy ezt a kapcsolatot még a Szent Koronán is ábrázolják?

Nem mondom, hogy a helyes válasz, a kulcsszó megtalálása könnyű volt, de valahogy mégis sikerült. Rendkívül egyszerű ez a kapcsolat, de persze már csak akkor, ha ismeri az ember. Induljunk ki most abból, amiről miséken kevés szó esik. Abból a tényből ugyanis, hogy Urunk Simonnak nemcsak a Péter nevet adta, adott egy másikat is: *Kéfás!*

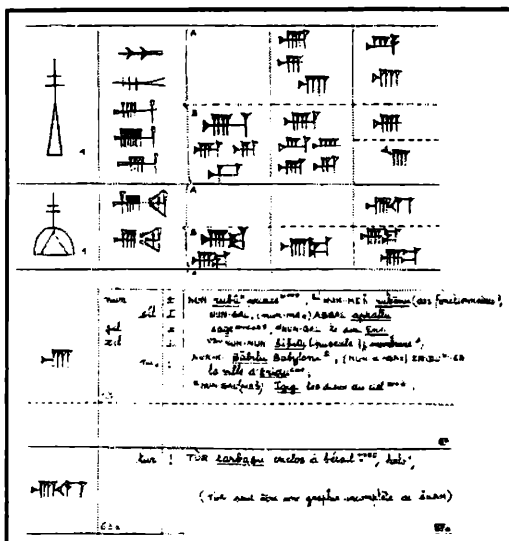
„Jézus pedig reá tekintvén, monda: Te Simon vagy, a Jóna fia; te Kefásnak fogsz hivatalni (ami megmagyarázva: Kőszikla.)” (János 1.43) (A hozzáfűzött magyarázat a Bibliában is így olvasható.)

Azt mindenki tudja, hogy a Péter név a görög Pétroszról származik és kősziklát jelent. És pontosan ez a Kéfás név értelme is, mint az evangélium soraiban olvasuk. De éppen ezért merül fel a kérdés: Ha mindkét név ugyanazt jelenti, mindkettő értelme ugyanúgy kő illetve kőszikla, akkor mi értelme volt a két különböző, de egyjelentésű névnek? A Péter név görögül jelenti a kősziklát, de a Kéfás vajon milyen nyelven?

Válasszuk külön most a Kéfás nevet alkotórészeire: Ké-fás. Most szűrjük ki belőle a bibliai torzitást: Kő-fás. Végül rakjuk egyenes szórendbe a két szót: Fás Kő.

Mi lehet ez a Fás Kő?

Hogy ez az egész nem nyelvi bűvészkedés, annak bizonyítékaul be is mutatom rögtön ezt a Fás Kőt Labat szótárából:

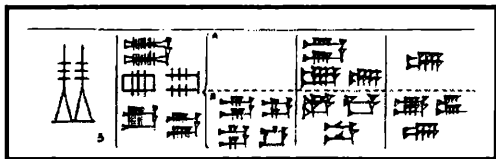

35. Kép: A sumér Fás Kő.

Ezt a kettőskeresztet láttuk korábban az amerikai maya szarkofágfedélén is, de kőhegy, piramis nélkül – gondolhatnánk. Ez azért nem így van, mert ott,

Mint az ősi sumér rajzolon látható, a kőszikla (kőhegy, piramis) csúcsán egy fa áll. Sőt, az ezen jel alatti másikat úgy rajzolták meg az egykori sumérok, hogy ez a kőhegy a felkelő Nap korongjában látható. (Gondoljunk csak most a Korona Dukász-képére is!) A francia nyelvű, hozzáfűzött magyarázatból egyértelműen látható, hogy ez a „fás kő” egy „prince” (princ = herceg, dux), akit Labat professzor azonosít a sumér Enkivel (le dieu Enki = Enki-isten). Ugyanakkor a „herceg” szó akkád (sémita) alakját is odairja: rabu. Ez a „rabu” szó az egykori akkádok nyelvén ugyanazt jelentette, mint amit a héber nyelv rabbi szava: mester, de szó szerint azt, hogy nagy, hatalmas.

a mexikói Palenqueben a kettőskereszt nem a hegycsúcson volt, hanem ugyanúgy a piramis belsejében, amint az Babilon jelében is mindig látható ékirásos agyagtáblákon. Amíg a legrégebbi sumérok a kettőskeresztet még a hegycsúcsra rajzolták, addig a későbbi babiloniak már (nyilván helyspórolás végett) egyberótták a két jelet, a kettőskeresztet a háromszögbe rajzolták. Az Államcímer címerpajzsában azonban még ugyanúgy eredeti formájában látható, mint a Labat-szótárban: a kettőskereszt a hegycsúcson áll. A maya szarkofágfedélen meggyőződhettünk róla, hogy ez a kettőskereszt út is, mely a csillagok között (napforgók) a Menyországba vezet, de arról is, hogy élő személy, hiszen emberi feje volt. És pontosan így mondta Urunk is: „*Én vagyok az út, az igazság, és az élet!*”. Ezek alapján itt azt is megállapíthatjuk, hogy Urunk, az Úr Jézus nemcsak a Szent Koronában van jelen, de az Államcímer pajzsában is! És hogy semmi tévedés sincs, hogy a kettőskereszt valóban utat, létrát is jelképez, ennek bizonyítására bemutatok itt egy olyan sumér jelet is, amelyen a kettőskereszt már hármaskereszt, kifejezetten „sámánlétra” alakja van.

36. Kép: Sumér hármaskereszt a hegycsúcson

valamiért ugyanazt a nevet két nyelven is tanítványának adta: görögül is (Pétrosz) és magyarul is (Kéfás = Fás Kő). Nem nehéz kitalálnunk, hogy miért. Urunk már akkor tudta, hogy Szent Péter a Menyország kapujának őre lesz, amikor azt még Simonnak hívták, és ha valaki a Menyországba kerül, akkor annak illendő olyan nevet viselnie, amely az égi nyelven is érthető. (A görög nem égi nyelv, hanem az égi és asszír szemita nyelv keveréke.) Esetleg még mindig kételkednénk benne, hogy Urunk kifogástalanul ismerte ezt az égi nyelvet?

Ugyanakkor egy további dolog is feltűnik ebben a Kéfás névben. Hogy kő helyett Ké olvasható az evangélium szövegében, az nyilvánvalóan bibliai torzítás eredménye. Sokkal feltűnőbb, hogy Urunk, noha kiválóan, Anyanyelvi szinten tudott magyarul (a nagy A betű nem betűtővesztés!), a Kéfás nevet fordított sorrendben adta tanítványának. Vajon miért? Erre roppant egyszerű a válasz, ha tudjuk, hogy a Menyben minden fordítva van a földihez képest, és Urunk már ezzel a fordított szórenddel is egyértelműen jelezte, hogy az, akinek ő ilyen fordított szórendű nevet ad, az mennyei ember lesz majd. Ilyen egyszerű!

Ezt a nevet a Szent Korona készítői is ismerték valahonnan, és rá is írták az apostol zománcképére, csak ezt eddig azért nem sikerült észrevennünk, mert egy olyan kulcsszó szükséges hozzá, amely szalonképesnek nem túlzottan mondható. Ismerték a Pétrosz görög nevet, a latin Petrust is, rá is írták a zománcképre: CSC PETRVS: Szent Péter. És ismerték a Kéfás név mindkét olvasatát, az egyenest és a fordítottat is.

Írjuk le a nevet, a Péter nevet most így: Kő. Mivel azonban az apostol egy jókora

nagyságú férfi nemi szervet tart bal kezében, írjuk le a férfi nemi szerv nevét is, de az illendőség kedvéért kissé torzítva: fász. És most olvassuk össze a kettőt: Kő + fász = Kőfász. Ugyan ki ne ismerné fel e névalakban a Kéfás nevet? Azonban szeretném hangsúlyozni: Az apostol nem valódi férfi nemi szervet tart a kezében, de mégcsak nem is kőből faragottat, a „fász” szó csak szóalakjával van jelen, nem valóságos értelemben!

Vonjuk le most a szükséges következtetéseket.

Ha a koronakészítők ilyen szójátékot tudtak üzni a magyar nyelvvel annak érdekében, hogy Péter apostol mindkét, Urunk által adományozott nevét jelezhessék a Szent Koronán, akkor a koronakészítők nyelve vajon mi lehetett? Rómában vagy Bizáncban képesek lettek volna ilyen szójátékokra? Ha viszont aligha, akkor hogyan beszélhetünk akár „görög koronáról”, akár „latin koronáról”? És „magyar koronáról” miért nem beszélünk, ha a készítés körülményeiről van szó?

Az Államcimer és az egyéb logikai kényszerűségek tanúsága szerint azonban mást is meg kell állapítsunk a fentiek után. Azt, hogy Kéfás székhelye mind a hegycsúcson álló kettőskereszt, mind pedig neve tanúsága szerint Magyarországon, a Kárpát-medencében van! Ebből következik, hogy nem máshol! Az emberiség bölcsőjében, a fészekben, az Éden kertjében, mint ezt majd a következőkben látjuk.

Úgy gondolom, az eddigiek után már semmi kételyünk nem marad a kulcsszavak fontosságát illetően, és így ezt állandóan szem előtt tartva vizsgáljuk meg a következőkben a bibliai teremtéstörténetet, a Genezist, és a Szent Korona kapcsolatát, hogy a későbbiek majd pontosabban tudjuk értelmezni.

Égi Folyó, Ízzó Szél

A bibliai teremtéstörténet és a Szent Korona kapcsolatai

Kik írták a Genezist?

A bibliai Ószövetség elején, a Genezis fölött ezt olvashatjuk: Mózes első könyve. Már korábban is szóltam róla, hogy Mózes könyveit nem Mózes írta, és arról is, hogy ezzel a teológusok már régen tisztában vannak, de valamiért nem szívesen beszélnek róla. Ha ugyanis nyíltan bevallanák, hogy kik írták, akkor Mózesnek mi maradna, s akkor mi történne saját egyházuk judeokrisztján elnevezésével?

Elöttem fekszik egy 400 oldalas német könyv, egy német teológiaprofesszor írta, s címe: *Ki írta a Bibliát?* (Wer schrieb die Bibel?) A hátoldali méltatás így kezdődik: *„Biblia nélkül nincs se zsidóság, se kereszténység, s az utóbbi két évezred történelme sem elképzelhető. De éppen az Ószövetség gyakran annyira érthetetlen – nemcsak gyakori ellentmondásos sokértelműségei, hanem mindenekelőtt azért, mert helytelenül olvassuk.”*

A professzor nyilván helyesebben tudja olvasni a Bibliát, mint szerénységem, de ennek ellenére hiába kerestem könyvében a választ (azt az gyszavas választ!) arra a kérdésre, hogy akkor konkrétan kik is írták a Genezist. Így nem maradt más vá-

lasztásom, minthogy ezt minden teológiai előképzettség nélkül magam próbáljam megállapítani. Még szerencse, hogy egy látszólag elejtett magyarázó-jellegű betoldással maguk a Genézis írói vallanak erről. kilétükről. így a teológiai előképzettség hiánya nem akadály. A helyes válasz mihamarabbi megtalálása érdekében rögtön idézném is a Genézis második fejezetéből az ilyen tekintetben (is) kulcsfontosságú sorokat.

„Folyóvíz jó vala pedig ki Édenből a kert megöntözésére; és onnét elágazik és négy főágra szakad vala. Az elsőnek neve Pison... A második folyóvíz neve pedig Gihon... És a harmadik folyóvíz neve Hidekel; ez az, amely Asszíria hosszában foly. A negyedik folyóvíz pedig az Eufrátesz.”

Első ránézésre is látható, hogy van két ismert és két teljesen ismeretlen folyónk. A két ismert a Tigris (Hidekel) és az Eufrátesz, a két ismeretlen pedig a Pison és a Gihon.⁽¹⁾ A Tigris és az Eufrátesz már a sumérok idejében is ott folyt, ahol ma, de van egy kis „gond”: e két folyó forrásvidékei bármennyire közel vannak is egymáshoz, a két folyó mégsem ugyanazon forrásból fakad, nem egy folyamból ágazik el két ágra. Arról pedig már nem is beszélve, hogy a két további folyónak itt se híre, se hamva, de más térképeken sem találhatók. A Genézis írói társítottak két teljesen ismeretlen folyóhoz két ismertet. Vajon miért tették?

A választ talán úgy közelíthetjük meg legcélszerűbben, ha először nem azt kérdezzük, hogy miért tették, hanem azt, hogy kik tették? Erre roppant egyszerű a válasz, hiszen ők maguk, a Genézis írói vallanak saját kilétükről. Eldicsékszenek ugyanis vele, hogy a Hidekel (Tigris) „Asszíria hosszában foly”. Ha azonban a Hidekel a Genézis írásakor már Asszíriában folyt, akkor nyilván ott folyt a másik is, az Eufrátesz. Figyeljünk most valamire! A Genézis írói nem azt hangsúlyozzák, hogy a Hidekel Sumér vagy Akkád területén folyik, hanem azt, hogy Asszíria területén! Asszíria tehát a Genézis írásakor már létezik! Ha pedig akkor ott ezt a területet Asszíriának hívták, akkor ugyan ki mások írhatták a Genezist, mint maguk az asszírok?

Nyugodtan megállapíthatjuk tehát, hogy a Genezist nem Mózes írta, hanem az asszírok!

 együk most pontosabban szemügyre a fenti négy folyót. Kezdjük talán a Tigrissel és az Eufráteszsel, amelyekről kevesen tudják, hogy eredetileg a sumérok egyiket sem így hívták. A Tigris neve eredetileg Idiglat vagy Idiklat volt és így olvasható René Labat szótárában is. Ennek „biblikusan” torzult változata a Hidekel, amelyet vagy az asszírok torzítottak ilyen alakúra, vagy később mások. Azonban érdekes, hogy a két folyó egyike a Labat szótárban is még eredeti sumér nevén szerepel (Idiglat), az Eufrátesz viszont már mai nevén, noha eredetileg ezt is Baranumnak hívták. Ugyanígy a Genezisben is: A Tigrist eredeti nevén írták: Hidekel, míg az Eufráteszt már „átkeresztelték”. Ebből arra gyanakodhatunk, hogy az

¹ Valójában ez a Pison név egyáltalán nem olyan ismeretlen számunkra, mint gondolnánk. Amíg Trionban el nem „bratyzították” tőlünk, egyik vízmenti városunk őrizte a nevét. Ha a Pison névben az i betűt felcseréljük az o-ra hasonlult magánhangzóval, már ismerősebb lesz: Poson!

Idulrátész előbb kapta az Eufhrátész nevet, az Idiglat vagy Idiklat pedig később a Tigris elnevezést. A Genézis írása idején, az asszír korban tehát már vegyes volt a helyzet és ebből gyanítható, hogy mindkét folyónak az asszírok adtak új nevet, de nem egyszerre.

Nézzük először az Idiglat vagy Idiklat nevet.

Hogy a lényeg feltűnőbb legyen, írjuk fel e nevet transliterációs alakban és tagolva: IDI-KLAT. Hívjuk segítségül a magyar nyelvet és ejtsük ki ezt az IDI-t érthetőbben: ügy. Itt azonban ne valami folyamatban lévő, vagy elintézésre váró ügyre gondoljunk, hanem a korabeli magyar nyelv ügy = folyó szavára. (A keleti Kárpátokban ma is van Fekete ügy nevű folyó.) Az addig nem furcsa, hogy az Idiklat nevében benne van „folyó”, pontosabban „ügy” szavunk, hiszen valóban folyóról van szó, a Tigrisről. De mi lehet az a KLAT? Csak egyetlen magánhangzót kell hetoldanunk, a másikat pedig felcserélnünk, és máris érthetőbb lesz: KELET. A két szó értelme tehát Keleti ügy, Keleti folyó. De az Eufhrátész nem ugyanúgy Keleti lölyő, mint a Tigris? – kérdezhetnénk. Igen csakhogy a Tigris még az Eufhrátésztől is keletebbre folyik, tehát a másikhoz viszonyítva Keleti folyó.

Sa e folyópáros egyikének neve tökéletesen érthető magyarul, akkor erős a gyanú, hogy esetleg a másik neve is érthető lesz. De nem az Eufhrátész névalak, hanem a Baranum, ahogyan a sumérok az Eufhrátészt eredetileg hívták. Ennek érdekében vágjuk le most a Baranum akkádos névalak végéről az utolsó betűt, az M-et: BAR-ANU. Már bizonyára felismertük Baranya nevét! (Egyébként Baranyában is van Baranya nevű patakocska.) De az a helyzet, hogy magát Baranya nevét sem értjük, nem ismerjük jelentését. Ezért vegyük tekintetbe először is a „magánhangzó hasonulást”. Azt, hogy a név első tagjában a magánhangzó felvette az utána következő magánhangzó, az A hang alakját, ezért BAR helyett írunk most BOR-t. Azonban ne szeszessitalra gondoljunk, hanem a régi magyar nyelv bor = víz, folyó szavára. (A Nilus felső folyásánál még ma is van Astaboras nevű folyó, amelyben a görögös névalak ellenében is felismerhető „bor” szavunk.) A BOR-ANU ANU részében pedig könnyen felismerhető „anya”, „anyu” szavunk, akár Bar-anya nevében is. Az Eufhrátész eredeti Baranu neve tehát Bor-anya, Anya bora (folyója, vize) értelmű. De milyen anya bora? A választ könnyen kitalálhatjuk, ha a sumérok Inanna-istennőjére gondolunk, aki nem más, mint Boldogasszony anyánk, az Ég Királynője, csak más néven. A sumér Baranu folyónév tehát ugyanolyan értelmű, mint Baranya neve: Boldogasszony anyánk bora, vize, folyója.

Így már kezd érthetőbbé válni a kánai mennyegző egyébként érthetetlen, incidens-szerű jelenete.

A lakodalmas nép megitta az összes bort és Szűz Mária mit sem sejtve, vagy semmi egyeben nem is gondolkodva, teljesen gyanútlanul közli aényt Fiával: *„Nincs boruk.”* Erre a lakonikus megjegyzésre Urunk feltűnően ingerülten válaszol, pedig amúgy igen békés természetű volt: *„Mi közöm nékem te hozzád, óh asszony?”* (János 2.4.) Szűz Mária akaratlanul is megsértette Fiát azzal, hogy azt mondta (ha ezt nem is értette), hogy a vendégeknek már nincs bora, tehát Boldog-

asszony anyánk vize. Ezért Fia „haragjában” borrá változtatta a vizet, hogy megmutassa: az Ő mennyei Édesanyja bora = vize sohasem fogyik el, minden embernek bőségesen jut belőle, ha inni akar. És ez a bor olyan finom volt, hogy a lakodalmas népet meghökkentette.

Nézzük most a két titokzatos folyót, a Pisont és Gihont is.

Első ránézésre is látható, hogy mindkettő „-hon” végződésű, csak a Pson esetében a **h**-hang az előtte álló **s**-hang miatt elhalkult, elkopott, tehát mindkét esetben valamilyen honról, vagy honi folyóról van szó. Figyeljük először a Pison nevet: Pis-hon. A pis vizet, folyót jelent, mint a Káspi-tó nevében is: Kas-pis, Kus vize, de ugyanakkor a pisi is csurgatott víz. Pest nevében is a pis szó van jelen nem pe-dig a pestis, így a város neve is értelemszerűen vízi, Vízmenti Város értelmű. Ha a pis szóban a **p** mássalhangzót hangzópárjával, a **v**-vel ejtjük ki, vis = víz szavunkat kapjuk, mint ahogyan Visegrád nevében is fennmaradt. A Pison név tehát olyasmit jelent, mint Hon vize, vagy Honi víz.

Mielőtt a Gihon névre rátérnénk, gondoljunk csak arra, hogy az ókori filozófusok szerint négy elem volt: tűz, víz, levegő és föld. Ma ezen mosolygunk, ha a Mengyelejev-féle periódusos rendszerre gondolunk, hiszen ott több mint 130 féle elem található. De tekintsük csak másként is a dolgot és a tüzet értelmezzük égésnek, a vizet ugyanúgy víznek, mint eddig is, a levegőt lélegzetnek vagy szélnek, a földet pedig anyagnak.

Az előbbi folyónév, a Pison, nyilván a vízelemnek felel meg, annak a „folyó-ja”, egészen egyszerűen és általánosan: víz. Most írjuk fel a Gihon nevet tagoltan: Gi-hon. Próbáljuk kiszűrni a bibliai torzitást és írjuk így: (I)gi(s)-hon. Azonnal látható, hogy ez a vidékies „igis” szó „égés”, tűz szavunkat rejt, tehát e folyó neve a tűzelemnek felel meg. Ennek értelemszerű jelentése Égés hona, vagy Honi égés, Honi tűz. A Tisza neve is Tűz értelmű: Tisz-a, a Tűz, hátravetett névelővel vagy „a” záróhanggal, s a Gihon emlékéét őrzi, csak más alakban.

Most, az eddigiek szerint következnie kellene két további olyan folyónévnek, amely nem konkrét, földrajzi értelemben vett tényleges folyó, de e kettő helyére az asszírok valamiért beillesztették a maguk két valóságos folyójának, a Hidekelnek (Tigris) és Eufrátesznek a nevét. Ennek ellenére próbáljuk meg kitalálni e két további folyó nevét is.

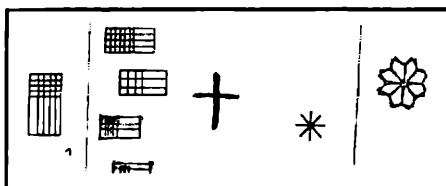
Mivel az első két folyónév végződése „-hon” volt, erősen gyanítható, hogy a hiányzó két folyó neve is így végződött. Az előbbi négy elem (tűz, víz, levegő, föld) alapján tehát hiányzik a levegő- és földelemnek megfelelő két „folyó”. Tekintsük most a levegőt lélegzetnek, szélnek (kulcsszavak!), a földet pedig kőnek, általános értelemben vett anyagnak. A „levegőelem” esetében a lélegzetet írjuk szabölcsiasan lílegzetnek és az első tagját írjuk le „sumérosan”: LIL. Ehhez kapcsoljuk hozzá a valószínű „-hon” végződést és máris megkapjuk a harmadik titokzatos folyó nevét: LIL-hon. Ez értelemszerűen Lélek hona, vagy Honi lélek jelentésű.

Járjunk el hasonlóképpen a „földelem” esetében is. Az anyagot (föld) mondjuk kőnek (szabölcsiasan: kü), de ezt is írjuk fel „sumérosan”: KI-hon, Ki-hon, Honi

kő, ami nem más, mint az ember(iség) hona, vagyis a Föld. Hát nem furcsa, hogy e két megtalált folyónévben, a Lilhonban és Kihonban a sumér Enlil és Enki-isten neve rejtőzik?

Hol lehet ez a négy titokzatos „folyó”? Ne aggódjunk, naponta látjuk őket, sőt zsebünkben és pénztárcánkban is hordjuk mind a négyet, és a következőkben itt is láthatjuk majd, de addig még sok összefüggést tisztáznunk kell. Először is azt, hogy a harmadik és negyedik titokzatos „folyó” folyó neve helyére az asszírok miért illesztették be saját két folyójuk nevét. Ezt akár már most is ide írhatom: parancsra! A dolog magyarázata az Éden nevében rejlik, no és persze az asszír uralkodók legclemibb vágyában, de kezdjük az Éden nevével.

Rajzoljunk le most két sumér fogalomjelet.

37. Kép: A két jel olvasata: Éden.

Már önmagában e két jel és összetétele is magyarázatra szorul. Az első „rácsos” jel a legősibb sumér jelek között építmények, épületek, házak, templomok jelölésére szolgált, amit ha írásként használtak szövegekben, akkor az É betűt jelölte, mivel mind az „épület”, mind pedig az „építmény” szavakkal ezzel a betűvel kezdődnek. Ezért a mai

assziriológia és sumerilológia úgy gondolja, hogy a sumérok az épületeket vagy építményeket pusztán egyetlen betűvel, pontosabban hanggal mondták ki: É. Igen ám, de az „épít” igét a suméroktól a velük együtt élő szemita akkádok is átvették „bit” illetve „bitum” alakban, s ez igen árulkodó, hiszen a kettő együtt éppen az „épít” igét adja: É+bit = épít. Az akkádok nyelvén tehát a kezdőhang kihullott, lekopott, vagy eleve nem is ejtették, és így keletkezett a szemita nyelvek „bit” vagy „bet” szava amely házat, lakhelyet, települést jelent, mint Bétel, Betlehem vagy Betánia nevében is.

A nyolcsugarú csillag – mint már tudjuk – Isten jele és sumér kiejtése „dingir” volt, ha hihetünk az idegennyelvű sumeriológusoknak és assziriológusoknak. mi azonban e szót inkább tengernek vagy tündérnek mondanánk, de itt ne közönséges tengerre gondoljunk, hanem az ég tengerére, az igazán végtelen tengerre, és a tündér esetében se valami csodatevő lényre, hanem konkrétan Istenre. Igészen pontosan is Isten női princípiumára, akinek „leánykori” neve Tündérilona, „asszonyneve” pedig Magyar Ilona Magor (Magyar) Napisten felesége, Boldogasszony anyánk, a Szent Korona igazi tulajdonosa.

Ha most a két jel hangértékeit összeolvassuk, akkor az Éden nevét kapjuk: É+DINGIR = ÉDINGIR, rövidebb alakjában ÉDIN, Éden: Isten háza. Nem kertje, hanem háza, temploma, lakhelye! De itt se arra a templomra gondoljunk, ahová a hívek vasárnaponként misére vagy istentiszteletre járnak. Ezekből az épületekből semmiféle folyó nem jön ki, amely ráadásul négy ágra szakadna. Hogy mi valójában ez a templom, ez az Isten háza (lakása, lakhelye), azt csak úgy értjük meg, ha a

bibliai Jahwét (Jehovát) nem tévesztjük össze a Napistennel, az igazi Teremtővel. Ő, a láthatatlan Teremtő fizikai valóságban, tehát anyagilag a csillagokban jelenik meg, őlt anyagi testet, így Ő van jelen saját Napunkban is. A Nap tehát nemcsak az Ő szeme (Szem, Szeműr, Élő Szem, Egyszemű Óriás), de egyben az Ő háza, temploma, lakása is. Az ókori sumérok és egyiptomiak ezért nevezték a Napot Szemnek, Szeműrnak, Élő Szemnek, Egyszeműnek, Vörösszeműnek..., de mint az Éden névből láthatjuk, Isten házának, lakásának, templomának is. E templomból, vagyis a Napból ered az a titokzatos folyó, amely „négy főágra szakad vala”!

Azonban szeretném kihangsúlyozni, hogy e folyók esetében a konkrét fizikai valóságok mellett állandóan számítanunk kell a háttérben rejlő átvitt értelmekkel is. Amikor pl. a Pisonról van szó, akkor nyugodtan gondolhatunk konkrét földrajzi folyóra illetve folyókra is, bármelyikre, de gondolhatunk bármelyik tóra, tengerre vagy óceánra is; egészen egyszerűen és általánosan „honi”, tehát földi vízre kell gondolnunk. (2) A Föld az ember hona, bolygója, e bolygó bármelyik, vagy összes vízére is gondolhatunk. A földi, vagyis honi élet egyik legfontosabb és legalapvetőbb előfeltétele a víz. A Holdon vagy a Marson miért nincs élet, ha nem azért, mert nincs se víz, se levegő? E titokzatos folyók a földi élet alapvető feltételeinek szimbólumai, költői megfogalmazásai a korabeli (ókori) ember nyelvén és többretegű jelentéstartalmakkal. Amikor például a most „kikeresett” Kihonra (Kőhon) gondolunk, akkor a névben szereplő KI (kő) szó kapcsán ne valami konkrét kődarabra gondoljunk, hanem minden szilárd szerkezetű anyagra. Ugyanígy a Lihon esetében se csak konkrétan a levegőre, de minden egyes gázra is, amely a Mengyelejev-féle periódusos rendszerben található. A Gihon, az Égés hona, vagy Honi égés hallatán se csak konkrét hőenergiára, hanem minden egyes olyan energiafajtára, amely az élethez nélkülözhetetlen (tehát pl. az atombomba energiájára ne gondoljunk), egyszerűen és tömören arra a megtermékenyítő és éltető erőre gondoljunk, amelyet Édenből, a Napból kapunk. Ez az összes egyetlen folyam, hatásáramlás, „folyó” alakjában a Napisten lakásából, templomából jön ki, s azért „szakad négy ágra”, hogy az emberi gondolkodás könnyebben fel tudja fogni, mi minden rejlik ebben a „vízben”, ebben az egyetlen „folyóban”. Amikor az ókori filozófusok négy elemére gondoltunk, csak mosolyogtunk rajta a periódusos rendszer elemei miatt. De ebben a periódusos rendszerben található-e az elemeken kívül más, például különböző energiafajták? Márpedig e négy „folyó”, az ókori filozófusok négy „eleme” ezeket is tartalmazza! Sőt, azt sem tartom kizártnak, hogy még az ún. „antianyagot” is tartalmazza valamelyik, ha egyáltalán van ilyen.

Tehát ott tartottunk, hogy hol van a Földön ez a négy titokzatos folyó? A válasz igen egyszerű: Budapesten, az Országház épületében! Ott van az Éden is, és az az egyetlen folyam is, amelyik kijön belőle, és négy főágra szakad: a Szent Korona!!!

2 Nyugodtan gondoljunk a Dunára is, Isten folyójára: Dun-a, a Dun, a Ten, Is-Ten. Nem véletlen az sem, hogy e folyó mellett van Pison = Pozsony város, mégha ma szlávok „Bratijának”, Bratyszlavának hívják is. Itt megemlítendő még az is, hogy a „szláv” szó Róma adománya a szlávok részére Cirill és Method miatt, és a latin sclavo = rabszolga szó torzult alakja. (A szlávok hálásak lehetnek nevükért Szent Péter „utódainak”. A jelenleginek is, Papa Razinak, a Hitler Jugend egykori oszlopos tagjának.)

Legfölül ott látható a felső Pantokrátor-kép, az Atya Isten zománcképe: a Templom. Hogy a Napisten temploma (nem pedig Jehováé), azt a koronakészítők úgy jelezték, hogy e zománcképbe integrálták bele a ferdekereszt talapzati nagy gömbjét, a Nap gömbjét. Ebből a templomból jön ki az a folyó, amelyik rögtön négy ágra szakad: négy koronapánt. Ez a „négy folyó” öntözi az Éden kertjét (nem Éden-kert!), amely kifejezésben a kert értelemszerűen egy körülkerített hely. Isten azonban ezt a kertet nem drótkerítéssel kerítette körül, hanem hegyekkel. Nem gyanakszunk még rá, melyik lehet ez a hegyekkel körülkerített hely, amely olyan, mintha egy fészek, vagy bölcső lenne? Ha még mindig nem gyanakodnánk rá, tekintsünk az Államcímerre is, annak bal térfelére (heraldikailag jobb térfél).

Úgy tűnik, hogy a Címer címerpajzsának e térfelén nyolc sáv látható, az úgynevezett „Árpád-sávok”. Egy piros, egy fehér, ismét egy piros, ismét fehér... Ez azonban tévedés, kétszeresen is tévedés. Először is azért, mert azok a fehér sávok valójában ezüst színűek, mint a holdsugár, vagy ezüst folyók színe. A másik tévedés pedig az, hogy mellettük piros vagy vörös sávok lennének láthatók. A címerpajzs e térfelén nincsenek se piros, se vörös sávok, csak egyetlen vörös mező van: a Nap színe! A Nap színében folyik az a négy ezüst folyó, amelyet tévesen Tisza-Duna-Dráva-Száva folyóknak gondolunk, de valójában az eredeti teremtetéstörténet négy titokzatos folyója. Így az Államcímer címerpajzsának e térfelén egyszerűen csak annyit jelent, hogy: Éden! (3)

De hol van az Éden kertje?

Közvetlenül mellette, a másik oldalon! A címerpajzs másik térfelén, ahol a kettőskereszt és a hármashalom látható. A hármashalom, vagy „sumérul” KUR-KUR hegyeket jelent (kőkarok), olyan hegyekkel körülvett helyet (kert), ahol az ember teremtetése történt: az Éden kertjét. A címerpajzs másik térfeléről a négy folyó erre hozza vizét, az Éden kertjét öntözi. A címerpajzs ezen térfelének jelentése tehát: Éden kertje.

Szent Péter (Kéfas) miatt már szó volt róla, hogy ez a kert az ő széke, székhelye, mint ezt a Fás Kő, a hegycsúcson álló kettőskereszt pontosan jelzi. Így az egész címerpajzs együttes, összevont értelme: Éden és Éden kertje, Szent Péter székhelye! Mivel pedig az Államcímer ott látható minden személyigazolványban, útlevelemben, minden bankjegyen, ezért írtam fentebb, hogy a négy folyót naponta látjuk, sőt zsebkönyben és pénztárcánkban magunkkal is hordjuk.

A most érkezünk el odáig, hogy megérthessük, az asszírok miért helyettesítették be saját két folyójuk nevét az eredeti teremtetéstörténet két folyója helyére: az Éden neve miatt! Ha az Éden név Isten házáat, templomát jelenti, akkor az abból kijövő folyó (ha négy ágra szakad is) Isten folyója, s amely kertet e folyók öntözik, az nyilván az Isten kertje. (4) Ha pedig két ilyen folyó Asszíria területén folyik, abból (asszír felfogás szerint) nyilvánvaló, hogy ez a kert nem más, mint

3 A Tisza és a Duna nem azonos a Gihon és Pison folyókkal, de neveikben ezek emlékét őrzik.

4 Itt gondoljunk ismét a Gecsemáné, a Kicsi Mennyei (Isten Fia) kertjére! Egyedül Ikáriótes Júdás tudta, hogy Urunkat hol kell keresni, ha sem a hegyen, sem pedig máshol nem található.

Asszír, tehát Asszír, Isten országa. Ebből ismét csak következik, hogy akkor az asszír uralkodó pedig Isten Fia, isteni származású uralkodó, sőt maga az Úr (Asszír)! Itt van tehát annak magyarázata, hogy az ószövetségi Úr, miért nem azonos Istennel, a Teremtővel, aki elküldte hozzánk Urunkat, az Úr Jézust. Erre az ószövetségi Úrra célozva mondja Urunk: *„Mi nem paráznaságból születünk; egy atyánk van, az Isten. (...) Ti az ördög atyától valók vagytok, és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Az emberölő volt kezdettől fogva, és nem állott meg az igazságban, mert nincs ő benne igazság. Amikor hazugságot szól, a sajátjából szól, mert hazug és hazugság atyja.”* (János 8.41-44.)

Hogy ez az Úr miféle hazugságokat szólt, azt az eddigiekben, az asszírok által uralkodójuk parancsára írt Genézisben már láthattuk, és még a következőkben is látni fogjuk.

Összegezve az eddigieket megállapíthatjuk, hogy a bibliai Genézis egy asszírok által átírt eredeti sumér teremtéstörténet, annak asszír kompilációja. Hogy az eredeti valóban a suméroktól származik, azt mind az Éden, mind pedig a Pison és Gihon folyónevek bizonyítják. A Hidekel (Tigris) és Eufrátesz folyók behelyettesítése nyilván parancsra történt annak érdekében, hogy a Genézis írói ilyen módon jelezzék uralkodójuk isteni származását. Ezek az asszír uralkodók igen büszkék voltak rá, ha tudták olvasni az eredeti sumér szövegeket, de az igazi lényeg mégis az volt számukra, hogy ilyen módon isteni származást teremtsenek maguknak, ebből fakadóan pedig igazolják világuralmi törekvéseiket. Módszereiket pedig ismerjük: a világtörténelem egyik legvérengzőbb és legbosszúállóbb népe éppen ők voltak. Mivel pedig az Ószövetség gyakorlatilag ezen az asszírok által átdolgozott sumér teremtéstörténeten alapszik, így a kései jogutódot judeokrisztianizmus helyett inkább asszírokrisztianizmusnak kellene nevezzük.

Mindezek után vizsgáljuk meg közelebbről is az Izzó Szélt.

Izzó Szél

Itt, e kulcsszó miatt vissza kell nyúljak most a Szent Korona „induktív hurokjánál” tárgyalatra és fizikai ill. elektronikai szemléltetéssel kell kezdem.

Lőbáljunk meg egy mágneset a levegőben: szél keletkezik. De nemcsak légáramlat, egyben mágneses szél is. Ilyen mágneses szél az is, amit napszélnek nevezünk, s a mi az északi fényt okozza. A Földnek is van saját mágneses tere, s ezt az erőteret a napszél csóvaalakúra fújja. De ez a szél ugyanígy fújja az üstökösök csóváit is napközben és ezért van, hogy amikor az üstökös megkerüli a Napot, csóvája mindig a Naptól elfelé irányul. Ugyanígy mágneses szél azonban az is, amely a transzformátorok tekercseit átjárja, de folyóként is értelmezhető, mint latinul nevezik: mágneses fluxus. (A fluxus folyó, mint a német Fluss is.) Megállapíthatjuk, hogy az ókori ember igenis ismerte a dinamikusan rezgő erőtereket, de szemléletesen szélnek vagy folyónak nevezte őket. Ismét találtunk tehát egy olyan kulcsszót (szél), amely nélkülözhetetlen, ha a teremtéstörténetben az ember terem-

tesét helyesebben akarjuk értelmezni.

Ki ne tudná a Bibliából, hogy Isten az embert is szólásával, szavával, igéjével teremtetten. De hogyan történt ez pontosan?

Isten a föld porából (nyilván víz hozzáadásával) sárt csinált és ebből megformálta az első embert. A sorok nem szólnak róla, hogy közben beszélt volna. Sőt, amikor az emberi alakzat elkészült, Isten akkor sem beszélt, hanem belelehelte lélegzetét az elkészített anyagi testbe, az emberalakzat orrába. Körülbelül úgy, mint amikor elsősegélynyújtáskor valakit lélegeztetnek. Ettől, tehát Isten lélegzetétől az ember megelevenedett, életre kelt. De konkrétan is mitől? A szélről! Mert nevezzük csak Isten lélegzetét szélnek, s a „belelehelte” szófordulat helyet mondjuk így: Szelet beleszelelte az ember orrába! Azóta is szelel az orrunk, sőt a szánk is, ha beszélünk, a szél (légáramlat) ki-be jár rajta.

Azonban tegyünk különbséget szél és szél között! Az egyik szél olyan szél, amelyiket mindnyájan ismerünk, amely lehet szellő, de orkán is. Ez anyagi természetű, s a hurrikánok „szemében” (mag) olyan erősségű is lehet, hogy házakat, járműveket ragad a magasba. Ugyanígy anyagi természetű a mágneses szél is, hiszen maga a mágnes is anyag. Van azonban egy másfajta szél is, amelyik nem anyagi természetű. Olyan különleges szél, amely a gravitációhoz hasonlóan akadálymentesen képes áthatolni bármely anyagi tömegben, de furcsa módon ugyanakkor képes is hatni az anyagra, pedig ez így ellentmondásnak tűnik. Azért tűnik ellentmondásnak, mert logikánk szerint ha valami nem anyagi természetű, akkor az nem is tud hatni az anyagra, ekkor felborulna a hatás-ellenhatás, az akció-reakció törvénye. Csakhogy ez a különleges szél nem anyagi természete ellenére is képes hatni az anyagra és mégsem borul fel egyetlen törvény sem. Mert ez a különleges szél intelligens, tudatos, tudattal rendelkező szél! Egy különleges folyó: áramló erőter!

Isten tehát az ember teremtésénél kétféle szelet „lehelte” annak orrába. Az egyik az a levegő, amely gáz egyik alkotóeleme az oxigén, a másik pedig az, amit léleknek nevezünk, de ha ez isteni lélegzet, akkor feltétlenül Szent Léleknek kell (vagy legalább is illik) nevezzük, mert ha van valami, ami igazán szent, akkor Isten lélegzete, az Izzó Szél, a Szent Lélek az!

Figyeljük csak a „lélek” és „lélegzet” (lélek-zet) szavaink tökéletes egyezését! (Már sokaknak feltűnt.) De arra is figyeljünk, hogy ez a Szél a német nyelvben Seele (zéle), az angolban pedig soul (szól) alakban maradt fenn, de tartalmilag mindkettő egyet jelent: lélek. Ugyanakkor figyeljünk arra a furcsaságra is, hogy a német Seele (zéle) szó feltűnően „szél” szavunkkal mutat kapcsolatot, míg az angol soul (szól) „szólás” főnevünkkel, illetve „szól” igénkkel. E szavaknak formailag további jelentései is vannak, de ezeket magyar nyelvismeret hiányában egyetlen német és egyetlen angol sem érti, észre sem veszi. Azt ugyanis, hogy a német Seele (zéle) szó hangtanilag tökéletesen egyezik „szél” szavunk kiejtésével, míg az angol soul (szól) pedig (csekély deformációval) mindkettőt jelzi: mind „szél+”, mind pedig „szól” szavunkat.

Ez a titokzatos szél ugyanakkor ott rejtőzik „beszél” igénkben is: be-szél, és ha valaki beszél, az szól. Isten szólása tehát, amellyel nemcsak az embert, de az egész világot (az anyagot is!) teremtette. nem más, mint az Ő különleges térereje, erőtere, a mindenén áthatolni képes Szél: a Szent Lélek!

Isten tehát kétféle szelet „szelet” az emberi testbe, amely ettől megelevenedik, életre kel. Bármennyirefurcsa, ezzel mind a sumérok, mind pedig az óegyiptomiak tisztában voltak. Utóbbiak az egyik ilyen szelet egy különös madárral jelképezték, amelyet itt rögtön be is mutatok.

Az ábrázolást *Maria Carmela Betró*, a pi-sai egyetem egyiptológusnője *Szent jelek* című könyvéből kölcsönöztem és idézem is az ábrázoláshoz fűzött szöveg lényegesebb részeit.

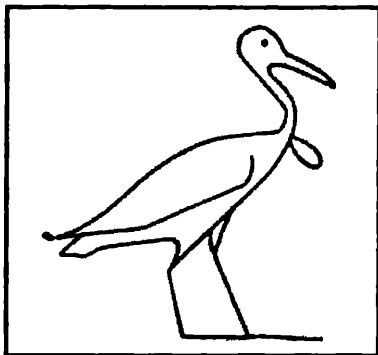
„Hogy a Jabiru nevű, nagytestű afrikai gólya, amelyet mi tévesen 'Lélek'-nek fordítunk, hogyan kapcsolódik az egyiptomiak elképzeléséhez, ismeretlen. Elégséges magyarázat lenne számunkra, hogy az egyiptomiak ezt a madarat így nevezték, vagy az, hogy ők érthető módon hajlottak arra, hogy az ember lelki komponenseit, amelyek a halál után a Menyországba távozhatnak, madár alakjában képzeljék el? (...) Egyetlen mai nyelvben sincs pontos megfelelője a 'ba' szónak, valamint a vele összefüggésben lévő 'ka'-nak és 'ah'-nak. (...) A 'ba' ugyanúgy az egyszerű emberek világához is tartozik, mint ahogy a királyéhoz és az istenekhez...”

Kedves Tanárnő, miért nem tetszik beszerezni a magyar nyelv történeti-etimológiai szótárát, talán nem lenne ennyire reménytelen a helyzet. Ugyanis nem fedi a valóságot, hogy ez a „ba” egyiptomi szó egyetlen mai nyelvben sem található. Azonban addig is írnék valamit vele kapcsolatban, amíg ezt a szótárát sikerül beszereznie.

Amikor a mesebeli szegényember találkozik az ördöggel, úgy megijed, hogy azt sem tudja mondani, bú vagy bá.

Nehogy azt gondoljuk, hogy pusztá szójátékról van szó, valami önkényesen kreált két, de valójában egy és ugyanazon szóról, ahol a „bű” ugyanaz, mint a „bá”, csak az egyhangúság elkerülése végett egy kissé másként kiejtve. Arról van szó, hogy a szegényember az ördög láttán úgy megijed, hogy elakad a lélegzete, a „bá”-ja, és ezt nyomatékosítja a kettőzött kiejtés: bú és bá. Ez a „bá” ugyanúgy a lelket, a Lélek-et jelentette az óegyiptomiaknál is, mint a magyar mesében, és nagyonis jogosan fordítható „Lélek”-nek. Erre utal a mesében az a momentum, hogy a szegényembernek elakad a lélegzete.

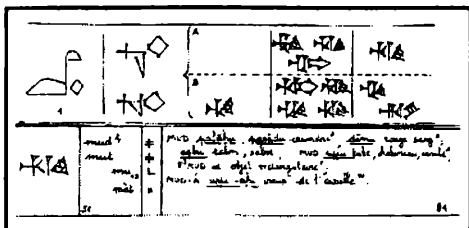
A gólya sem véletlenül szent madár és az sem véletlen, hogy ő hozza a ba-bát:

38. Kép: Ba, az egyiptomi lélekmadár.

az isteni lelket a csecsemőbe, hogy legyen neki ba-ja és bá-ja is. Valóban nem lenne olyan mai nyelv a világon, amelyikben az óegyiptomi „ba” pontos megfelelője megtalálható? (Amíg azonban az Akadémia urai ott ülnek, ahol, addig nem csodálkozhatunk rajta, ha erről a pisai egyetemen nem tudnak.)

Az előbb írtam, hogy ez az egyiptomi golya különös madár. A nyakához kapcsolt jel miatt írtam, hiszen ilyen „nyakkendője” egyetlen golyának sincs, amely a mocsarakban békákra vadászik. Azonban nemcsak az óegyiptomiaknak, a suméroknak is volt ilyen különleges, „nyakkendő” golyája. Hogy hihetőbb legyek, ezt a sumér jelet is bemutatom a Labat-szótárból.

39. Kép: Sumér golya.

csak az óegyiptomiak: nyilván ugyanazt a dolgot kívánták jelezni a madárral kapcsolatban, mint amit azok.

A fenti egyiptomi golya rajza alá azt írta Betró egyiptológusnő, hogy ez egy olyan fogalomjel (ideogramm), amelyet írásban a bz betűk leírására használtak. Beszédben a b és z hangok ritkán állnak egymás mellett, ilyen mássalhangzótorlódással az óegyiptomiak nem beszéltek. Annál inkább jelen van e két hang egymás mellett „beszél” igénkben, de természetesen a szükséges kötő magánhangzóval, az e-vel, hogy ki is lehessen mondani. Azonban más is jelen van a beszél igében: jelen van a „bá” is hasonult magánhangzóval (be), tehát a lélek, de ugyanakkor a szél is: be-szél. Talán úgy is fogalmazhatnánk, hogy amikor valaki beszél, akkor nemcsak a levegő áramlik a száján keresztül, de a lélek is megjelenik, mégpedig a kimondott szavakban, a megfogalmazott gondolatokban. Tehát egyszerre két szél! Ez az ige, a „beszél”, ez az összetétel (ba+szél) nyomatékosan jelzi, hogy honnan, kitől származik mind az emberi lélek, mind pedig az emberi beszéd. (Vagy az eddigiekben tévedtem volna, amikor a magyar nyelvet égi nyelvnek neveztem?)

A kulcsszavak segítségével plasztikusan kezd kibontakozni előttünk az egyik legnagyobb titok: Isten szólásával miként teremtette a világot és az embert: Szent Lelkével teremtette, a különleges erőterrel, az Izzó Széllel! Magában Iz-Ten nevében is ott van az izzás (iz) és az égi, mennyei jelentésű Ten is, így Isten (Iz-Ten) neve Égi Izzás, vagy Mennyei Izzás értelmű, de mivel ez az izzás nem statikus, nem mozdulatlan, így Izzó Szélnek is mondhatjuk.

Amikor az anya csecsemőjét ringatja, altatja, így kezdi a kis mondókáját: *Tente haba tente...* Írjuk csak le ezt másként is: Ten te Ba-ba, Ten te... És most értelmez-

Labat professzor nem egészen biztos a jel helyes kiejtésében (már megingt ezek a fránya magánhangzók!), így több variációt is közöl a kiejtésére: mud, mut, muty, mát, mud-a. Mi ejtjük ki egy kissé érthetőbben: madár! Itt, ezen a sumér jelen is látható, hogy e madár nyakához egy különös jelet rajzoltak a sumérok, akár-

zük szóról szóra! A Ten Istent jelenti, a te pedig a második személyes névmás. Ezek szerint az anya ezt mondja csecsemőjének: Égi vagy te, baba, égi, isteni adomány! Éa a ba-ba kettőzött alakjával, nyomatékosan hangsúlyozva nem ezt igazolja vissza? (Bü és bá!)

Sok mindent megtudtunk már a Teremtéssel kapcsolatban, de továbbra is ott vannak a rejtélyek: Isten egyedül teremtette az embert? Másvalaki nem volt jelen? De ha Isten egyedül volt, akkor miért szolt így: „Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra”? De ha még másvalaki is jelen volt, akkor az ki lehetett? És Isten csak egyetlen embert teremtett volna? Egy férfit? És ezt a férfit valóban Ádámnak hívták?

Hölgyeké az elsőbbség, ezért a folytatást kezdjük az Oldalbordával.

Az Oldalborda

Isten tehát így szolt: „*Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra*” (Gen. 1.26.) Rögtön figyeljünk arra, amire sajnos nem szokás figyelni. Arra, hogy Isten többesszámban beszél, tehát valaki még van mellette. Vajon ki lehet? Ha a római kereszténység szellemében gondolkodunk, soha sem fogjuk kitalálni. Ha azonban az ősvallás fogalmaiból indulunk ki, ahol Istennek felesége, „fele” is van, női princípiuma, ahol Ő nem kizárólag férfi princípium, mint a római kereszténységben, akkor már könnyen kitalálhatjuk: Az ember teremtésekor jelen van Isten női princípiuma is, az Istennő, Boldogasszony anyánk, Babba Mária, az Ég Királynője, aki számára még hunokként a Szent Koronát készítettük! (Hun: honi ember! A Föld a fizikai hona, de az égi Honból, a Napból, Istentől származik, a Napistentől.) Tehát az ember teremtésekor Ők vannak jelen, ketten: Isten, a férfi princípium megtermékenyítő erő alakjában (Izzó Szél), míg Boldogasszony anyánk anyag és víz formájában. A föld porából vízzel készített sár, az e sárból készített emberi alakzat, amely a Lélek, a férfi princípium megtermékenyítő ereje, lélegzete hatására életre kel! (5) (Ez a római kereszténység fogalmaiból nem magyarázható!) Továbbá itt láthatjuk az ún. „fejedelmi többes” eredetét is. E fejedelmi többessel – római kereszténység ide vagy oda – az uralkodók még a keresztény korban is azt jelezték, hogy ők isteni származásúak, ugyanúgy Isten közvetlen teremtményei (Égi Fia, mint a japán Tenno), mint ahogyan az első teremtett ember is volt. És egyben szentek is, mint az első ember, hiszen az első emberbe Isten közvetlenül az Ő Szent Lelkét lehelte bele. (Furcsa, hogy ennek ellenére a római kereszténység Ádámot

5 Erős a gyanúm, hogy a sumér SAR, az akkád sarru = király, és a magyar „szár” = király (pl. Szár László) is e sárral kapcsolatos, nemkülönben az orosz „cár” = király, valamint az angol Sir (szir = úr) is. Az „asszir” elnevezés is „úr” jelentésű (Ass-Úr), de az 7 „asszir” szónak éppen ezen asszir uralkodók miatt lett egy másik értelme is: szörny, szörnyeteg. Rájuk céloz Urunk, amikor „ördög atyának” és hazugság atyjának nevezi őket. Neki igazán elhihetjük. A Bibliai Genézis szerint Assur Sém fia (10.22), amely talán úgy értendő, hogy Sém egyik fia szörnyeteg volt. Az angolok talán nem is sejtik, hogy Sir szavuknak „szörny” jelentése is van. Az oroszok már bizonyára többet sejtettek, amikor egyik cárukat rettegettnek, szörnyűségnek nevezték.

mégsem nevezi Szent Ádámnak, mint a Szent Korona szentnek az első embert, mint majd látni fogjuk.)

Isten tehát így szól: „Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra”. de most koncentráljunk a „képünkre és hasonlatosságunkra” szövegrészre. Ebből egyenesen és kényszerű módon következik, hogy mivel Isten kettős princípium, női és férfi princípium egy Személyben, ezért a teremtett embernek is ilyennek kell lenni: kettősnek. Pontosan így is történik, mint az a rákövetkező versben olvasható: *„Teremté tehát Isten az embert, az ő képére, Isten képére teremté őt: férfiúvá és asszonnyá teremté őket.”* (Gen. 1.27.)

Figyeljünk csak jól, jobban, mint a római kereszténység: az első teremtett ember férfi és nő egy anyagi testben, tehát kettősnemű emberi lény, idegen szóval androgün!

Ezután látja Isten, hogy ez így nem jó az embernek és így szól: *„Nem jó az embernek egyedül lenni: szerzek néki segítőtársat, hozzá illőt.”* (Gen. 2.18.)

„Bocsáta tehát az Úr mély álmot az emberre, és az elaluvék. Akkor kivőn egyet annak oldalbordái közül, és hússal tölté be annak helyét. És alkotá az Úr Isten ezt az oldalbordát, amelyet kivett vala az emberből, asszonnyá, és vivé az emberhez. És monda az ember: Ez már csontból való csont, és testből való test: ez asszonyembernek neveztessek, mert emberből vétetett.” (Gen. 21-23.)

A káosz teljes!

No, nem az isteni Teremtésben, hanem a Genezis soraiban, az egykor asszír kompilátorok fejében, gondolkodásában, amely nem volt képes követni az eredeti sumér teremtéstörténet logikáját, és a maga módján értelmezte, interpretálta a dolgokat. Ha itt nem tudnánk, hogy kik valójában a bibliai Genezis írói, magunk is tehetetlenül állnánk a kaotikus magyarázatok előtt, nem tudnánk, hogy „ki kivel van”. (Csak melleleg említem meg itt, hogy a sémi népeknél tapasztalható felfogás a nőknek alárendelt szerepet tulajdonít, az asszonyt a férfi tulajdonának tekinti, s ez tükröződik a szemita asszírok által írt sorokban.)

Kezdjük csak, és haladjunk lépésről lépésre.

„Bocsáta az Úr Isten mély álmot az emberre, és az elaluvék.” Ez az ember tehát most alszik, „szunnyad”! És mivel a „műtét” e szunnyadás közben történik, ezért lesz az „eredmény” asszony, nem pedig azért, „mert emberből vétetett”. Ezért hívják a feleséget magyarul asszonynak, de például az orosz Szonya név is ugyanígy asszonyt jelent. (Az bizonyára nem kell mondjam, hogy ki kölcsönzött és kitől.)

„Akkor kivőn egyet annak oldalbordái közül, és hússal tölté be annak helyét.”

A magyar nyelvben az oldalborda ív, íves csont, csakhogy a nőkben két ív is található, s éppen ez az, ahol az asszír gondolkodás eltorzította a lényegét. Az egyik ilyen ív ugyanis ugyanúgy az oldalbordák íve, mint a férfiaknál, tehát ez az ív nem lehet az ok. Az igazi ok abban a másik ívben keresendő, amely csak a nőknél van jelen: a holdsarló íves alakja, Boldogasszony anyánk szimbóluma (mint a Szent Koronán), a női természet jelképe! Szunnyadás közben ezt az „ívet”, tehát a női természetet veszi ki Isten az androgün emberből, nem pedig az íves csontot,

és ebből a kivett női természetből formálja meg Évát. Éva neve „ív” értelemmel tehát nem az oldalborda, hanem az „íves” női természet emlékét őrzi, következőképpen Boldogasszony anyánk egyik nevét. Ez az Éva név ott látható a Szent Koronán, csak nem betűs, hanem képirással: a felső Pantokrátor-kép fekvő holdsarlója.

Mivel az asszír gondolkodás nem tudta követni a sumérok logikáját, így az eredeti szövegekben minden bizonnyal ívnek írt valamihez keresett az emberi testben egy íves „alkatrész” és megtalálta az oldalbordát. Mivel azután ezt – felfogásuk szerint bordacsontot – Isten kivette az emberből, annak helyét (ismét csak asszír felfogás szerint) be is kellett tölteni valamivel, hát betöltötték hússal. No, nem Isten, hanem az asszírok! Nem tudom, az asszír orvostudomány mennyire volt fejlett, mennyire ismerték az emberi szervezetet, de annyi biztos, hogy rengeteget boncoltak, főleg hadifoglyokat. Így látniuk kellett volna, hogy a férfiak mellkasából egyetlen borda sem hiányzik, tehát, hogy valami baj van az általuk készített teremtestörténetben. Ha a feltrancsírozott hadifoglyokon legalább ennyit megfigyeltek volna, és ez el is jutott volna tudatukig, akkor a Genézis írásakor nem írtak volna ostobaságokat.

Fejezzük be most Oldalbordánkról szóló fejezetünket azzal, hogy ez a kivett „oldalborda” a mai napig is él: a kivett ív ott van minden Éva nevű nő testében és nevében, az íves női természet pedig névtől függetlenül minden nő szervezetében. Mivel pedig Isten az első, androgün természetű embert két egyenlő részre választotta szét, ezért a magyar nyelv „feleség” szava, amely pontosan jelzi, hogy a nőt, a feleséget a magyar ember egyenrangú társnak, egyenrangú félnek tekinti, nem pedig alárendelt szerepű tulajdonnak, annak minden brutális következményével együtt. (6) Gondoljunk csak arra, hogy ahol a nők szerepe alárendelt szerep, milyen „furcsaságok” történnek. Gondoljunk például arra, hogy az afgán asszonyoknak börtönben, rácsos ablakok mögött kell leélni életüket: a burka nevű lepel (burrok) mögött. Iskolába is csak addig járhatnak, ha egyáltalán, amíg nem kezdenek el serdülni, mert azután a tornaórák miatt az apjuk nem engedi többé őket iskolába járni. De ilyen tekintetben gondolhatunk olyan afrikai országokra is, ahol a kislányokat kimetélik, közönséges zsilettpengével kivágják klisztiriszukat, hogy később majd ne legyen „olyan nagy vágyuk”, hogy esetleg más férfira is rápillantsanak. Ugyanilyen országokban vannak azután még Sarija-törvények is, amelyek még a férj halála után is hozzákötik az özvegyet a halotthoz, mégpedig halálbüntetés terhe mellett. Az egyik ilyen afrikai országban a közelmúltban az iszlám bíróság a Sarija törvények alapján és a nemzetközi tiltakozások ellenére is azért ítélt megkövezésre egy özvegyasszonyt, mert nem tudott ellenállni és terhes lett, így aztán nem lehetett eltitkolni a dolgot: ott volt a „bűnjel”. Hol van ezekben az országokban a feleség

6 Itt megjegyezném még azt is, hogy szimbolikusan a nő a férfi „bal fele”. A Szent Korona Atya Isten-képen ezért látható a női természetet jelképező holdsarló az Atya bal oldalán. A férfi is bal kezén viseli a karikagyűrűt és balján vezeti a nőt. Ha pedig mégsem, az igen fonák helyzet. A Szent Koronának akkor is elhíjeltük, ha mindenki egyebet állítana.

fogalma? Az a fogalom (és természetesen tudat is), hogy a házastársak egyenrangúak, egymás felei? Mert ha ez a házastárs valóban a felem, s ő is hasonlóan érez, akkor nincs szükség se Sarija-törvényekre, sem afgán burkákra.

A Genézis-beli ember teremtésével kapcsolatban elfelejtettem mondani még valamit, ezért ezt itt pótolnám.

Amikor Isten megalkotja és életre kelti a nőt is (nyilván ugyanúgy, mint a férfit) és viszi „Ádámhoz”, akkor az így szól (állítólag): *„Ez már csontból való csont, és testből való test: ez asszonyembernek neveztesse, mert emberből vétetett.”*

Súlyos kérdések merülnek fel, ha az ember nemcsak hisz, hanem gondolkodik is.

Ha „Ádám” aludt a „mütét” alatt, honnan tudhatta, hogy a másik ember az ő testéből való? Ha még egyik sem evett a tudás fájáról, honnan tudta, hogy mindkettőjük testében hús és csont van? Ha Isten mindkettőt még csak éppen az előbb teremtette, hogy tanultak meg beszélni? Ha mi magyarok történetesen a mai napig is az égi nyelven beszélünk, őseinknek vajon ki tanította ezt a nyelvet?

Nem folytatom tovább ezeket a kérdéseket, hanem rátérek annak vizsgálatására, hogy Ádámot valóban Ádámnak hívták-e. A következőkben azt is megtudjuk majd a Genézisből, hogy az előbb tárgyalt szadisztikus törvények és szokások gyökerei hová, kikhez nyúlnak vissza.

Ádám

Az Ádám világszerte elterjedt és közkedvelt férfinév, és mindenki úgy tudja, hogy ez volt az első ember neve. Mivel a Szent Korona másként tudja, nyugodtan állíthatom: Nem ez volt!

A mikor Isten megteremti az első embert, nem ad neki semmiféle nevet, csak azt látja, hogy „Nem jó az embernek egyedül lenni.”. Ez így tökéletesen igaz is, de nem igaz az elaltatás előtti emberi teremtményre, az androgünre, hiszen az nincs egyedül: egy anyagi testben két személy van, egy férfi és egy nő! (Az aszszír felfogás már itt képtelen követni a sumér gondolkodást!) Isten tehát nem azt látja, hogy annak az embernek nem jó egyedül lenni, hanem azt, hogy az nem jó nekik, ha egy testben vannak. Ez vajon miért nem jó nekik? Nos, gondoljunk csak arra, hogy egy androgün, egy kétnemű és így nyilván két nemiszervű emberi lény képes-e megtermékenyíteni önmagát, képes-e szaporodni, képes-e továbbadni az életet? Igen valószínű pedig, hogy Isten nem azért teremtette az első emberpárt, hogy örök időig csak ők ketten éljenek a földön, ha pedig életük véges, akkor Isten kezdje újra az ember teremtését.

Természetesen az a kérdés is felvetődik, hogy ha Isten eleve és előre tud mindent, akkor először miért teremtett androgünt, miért nem rögtön külön-külön teremtette a férfit és nőt? Ezt nem tudhatjuk, legfeljebb csak gyanakodhatunk rá, hogy a „gyártási utasításban” így volt meghatározva valamiért. Azt viszont biztosra vehetjük, hogy ha Isten így teremtette az első két embert, az nem tévedés eredménye volt.

Az androgün szétválasztása után aztán már mindkét teremtetett ember megkaphatta saját nevét. Ez az androgün esetében hogyan lett volna lehetséges? De tegyük fel azt a kérdést is, hogy akár Ádám, akár pedig Éva vajon kitől kaphatta a nevét? Adhat-e bárki saját nevet magának, főleg újszülöttként? Amikor még beszélni sem tud, s ráadásul olyan nevet, amely leglényegesebb tulajdonságait jelöli?

Először nézzük csak ismét az Éva nevet.

Az előzőekből már tudjuk, hogy „ív” szavunkból származik. Örök Kételkedőnk ezt magyarkodásnak tekinti és azzal érvel, hogy a török nyelvben is van ilyen szó, az ev, ami házat, lakást jelent. Valóban ezt jelenti, de egészen pontosan hajlékot, ívet. Ez a szó azokból az időkből származik, amikor a fejlettebb emberek már verekedéseket készítettek maguknak, s ezek tetejét ívesre hajtott ágakkal fedték. Viszont a török nyelvben a „hajlítani” igét nem így mondják, nincs kapcsolat a lakás és a „hajlít” ige között, így nyugodtan gyanakodhatunk rá, hogy a török nyelv „ev” szava vajon milyen eredetű. Tehát akárhogy nézzük is Éva nevét, mindenképpen magyar névvel állunk szemben, mégpedig olyan magyar névvel, amely értelmét a Teremtés körülményei tökéletesen igazolják. Ha azonban az első teremtetett nő magyar értelmű nevet kapott, akkor nyugodtan feltételezhetjük, hogy ugyanígy magyar értelmű volt az első teremtetett férfi neve is. (A Szent Korona majd minden ilyen irányú kételyünket eloszlatja.)

Most gondolkodjunk egy kissé „másként”, egy kissé „meredeken”, de mindazonáltal logikusan és ennek érdekében fogalmazzuk meg magunknak a kínálkozó kérdést: Ha az első férfit nem Ádámnak hívták, mint erre az előzőek alapján már gyanakodhatunk, akkor hogyan?

A választ kezdjük egy feltételezéssel. Amikor Isten szétválasztotta az androgün embert, így is szólhatott: „Adám a fiúgyermeket és a lánygyermeket!”. Ha így szólt – mert nem tudjuk biztosan, hogy mi és hogyan állt az eredeti sumér teremtetéstörténetben –, akkor az semmiféle ellentétben nem áll az eredménnyel. Csakhogy, ismétcsak számítsunk a bibliai Genezis íróival, az asszírokkal, és azzal is hogy a sumér nyelvet nem ismerték tökéletesen. Hogy sem a sumér igék múlt idejű alakjait nem tudták felismerni, sem pedig a tárgyesetet. A fenti, feltételezett mondat egy részét, az „Adám a fiúgyermeket” írjuk le most egyetlen betű, a tárgyeset ragja nélkül: „Adám a fiúgyermek”. Teljesen megváltozik a mondat értelme: ez a mondat így már azt jelenti, hogy Ádám a fiúgyermek neve, így hívják. Ha pedig valaki nem ismeri a magyar nyelvet, annak fel sem tűnik, hogy az az „Adám” ott a mondat elején az „ad” ige múlt idejű alakja: adtam. (7)

Most tekintsünk csak a teremtetett fiúgyermeket nemiszerve szempontjából is.

7 Itt ismét utalnom kell arra, hogy a sumér és óegyiptomi kultúra közös töről fakadt, és így az sem véletlen, hogy a legrégebb óegyiptomiak az „ad” igét is ugyanúgy mondták, mint a sumérok: ad. (Nem pedig „di”, mint az az egyiptológusok Gardiner-listájában olvasható.) *Badiny Jós Ferenc A káldepártus hagyomány és a magyarok Jézus vallása című könyve 232. oldalán le is írja: „De abba a régi időkbe, amikor Egyiptom és a ma Sumériának nevezett Mezopotámia egybetartoztak.”* Ne csodálkozzunk tehát rajta, hogy a Szent Korona jelképrendszerének egyaránt vannak sumér és óegyiptomi vonatkozásai. (Nem is kevés!)

Egy fiúgyermek pálcát hord a nadrágiában, míg a felnőtt férfi botot. (Bocsánatot kérek az akkurátus, „mélyreható” vizsgálatokért, de máskülönben bizonyítékok nélkül maradna az első férfi neve.) A pálca nem más, mint vékony bot, amely férfiak esetében a korral majd megvastagszik. akár az emberi test többi része is, mint például a karok vagy a lábak. Ezt az összefüggést a német és angol nyelv is őrzi, ahol a fiatal fiú Junge, tehát jung/young (sőt az orosz nyelvben is junosztja a fiatal-ság), amely jung szó szerint vékonyat, karcsút jelent és átvitt értelemben fiatal. Amikor tehát Isten megteremti a fiúgyermeket, akkor nyilván pálcát teremt neki, nem botot, s a fiú erről a pálcáról kapja a nevét: Pál! Valamiért egészen biztosra veszem, hogy a számunkra sajnos ismeretlen sumér teremtestörténet szövegében ott állt a Pál név, de azt is, hogy az asszírok nem értették és az „adá” (adam) múlt idejű igealakot gondolták névnek. Azért veszem ennyire biztosra, mert a Szent Korona e feltételezésemet igazolja!

Tekintsünk a Szent Koronára!

Azt látjuk, hogy a Teremtő, az Atya Isten (felső Pantokrátor-kép) zománcképéhez Szent Pál képe csatlakozik. Már bizonyára felesleges hangsúlyozzam, hogy ez a kép nem a római kereszténység Szent Pálját, nem Saul rabbit ábrázolja, hanem az első teremtett férfit, a fiúgyermeket, Pált. De ez a fiú mitől szent? – kérdezhetnénk. Ez is végtelenül egyszerű: Isten őt közvetlenül, emberi beavatkozás nélkül teremtette, mégpedig úgy, hogy Szent Lelkét belelehelte annak orrába. Ha tehát az első teremtett ember közvetlenül a Szent Lélek ereje által kelt életre, akkor nem logikus, hogy abban a pillanatban szentté vált?

Úgy tűnik, mintha Szent Pállal kapcsolatban a Szent Korona valamit nem igazolna. Ez az ott látható fiúgyermek ugyanis már igen „öregfiúnak” néz ki: kopasz is és hosszú, lobogó szakállá van. Ezt a látszólagos ellentmondást csak akkor érthetjük meg, ha a Szent Korona azon pántját, amelyik a Szent Pál-képpel csatlakozik a felső Pantokrátor-képhez, elnevezzük „fiúágnak” és időben gondolkodunk. Ebben a „fiúágban” ugyanis két olyan fiúgyermek látható a pántok eredeti helyzetében, akiket (mindkettőt!) közvetlenül, külső emberi (férfiúi) beavatkozás nélkül teremtett Isten. Az egyik az első férfi, a fiúgyermek, Szent Pál, valamikor az idők hajnalán, a nagyon-nagyon régi múltban, majd idővel jóval utána a másik: Urunk, az Úr Jézus! A Szent Pál kopaszsága és hosszú, lobogó szakállá tehát nem azt jelenti, hogy Isten ilyen „öregfiút” teremtett volna, hanem a nagyon-nagyon régmúlt eseményre utal.

Bizonyára nem lenne szükséges, hogy a Szent Korona teremtestörténetét itt más bizonyítékokkal is alátámasszam, hiszen éppen most láhattuk, hogy még a bibliai Genézisnél is megbízhatóbban őrzi az ember teremtése körülményeit, most mégis ezt teszem. Ennek érdekében visszautalnék itt a korábban tárgyalt maya szarkofágfedélre.

Ez a szarkofágfedél időszámításunk előtt készült, Urunk születését megelőzően, és nem is a Kárpát-medencében, Ázsiában vagy a Közel-Keleten. Ennek ellenére e kőlapon a mayák ugyanúgy ábrázolták Szent Pált, az első teremtett fiúgyermeket, mint ahogyan a Szent Korona Szent Pál-képén látható: kopasz fejjel és

hosszú, háromágú nyírt szakállal! Szent Pál faragott portréja ott látható a koporsó-fedélen, közvetlenül az emberi fejben végződő kettőskereszt emberi feje mellett jobbról. Hogy semmi tévedés se essék az ábrázolt személy kilétét illetően, a maya szobrászművész Szent Pál háromágú szakálla alá még a maya 3-as számot is oda-faragta nyomatékul, a három pontot, hogy ezzel nyomatékosan jelezze: ez a szakáll szent szakáll! Következésképpen pedig viselője is szent! Sőt, Szent Pál portréját kétszeresen is ráfaragta a szarkofágfedélre. A másik Szent Pál-portrét az előbbivel egyszintben, tükörszimmetriásan, a kettőskereszt baloldalára faragta, de egy kis különbséggel. Itt ugyanis Szent Pál füléje is odavéste a három pontot, a szent jelentésű 3-ast, amivel azt jelezte, hogy ennek a Szent Pálnak a füle, a hallása is szent, nemcsak a szakáll. Mármint gondoljuk csak meg: ha Isten az első fiúgyermeket közvetlenül, emberi beavatkozás nélkül teremtette, Szent Leke által, akkor ez a fiú nem volt-e minden tekintetben tökéletes? Most írjuk fel az összefüggéseket így is: fül+ép. Rögtön ráismerünk belőle a Fülöp (Philip) férfinévre. Mivel a szarkofág-fedélen Szent Pál fülénél is ott látható a „szent” értelmű hármaspont, ezt a portrét nyugodtan értelmezhetjük Szent Fülöpnek is, tehát olyan szentnek, akinek a füle is szent, ép a hallása, tisztán, torzulásmentesen hallja az isteni szót, mivel ilyen hallását (a „harmadik szem” hallása) emberi fogalmak még nem torzították el. De ha első emberről van szó, akkor ugyan hogyanis torzíthatták volna el? És most kapaszkodjunk meg: a maya szarkofágfedélen Szent Pál és Szent Fülöp képei ugyanúgy egymás mellett láthatók, mint a Szent Korona „fiúágában”! Ne tessenek kérdezni, hogy ennyi egybeesés hogyan lehetséges a maya szarkofágfedél és a Szent Korona között, mert halvány fogalmam sincs hozzá.

Úgy gondolom, hogy „Ádám” nevének körülményeit ezzel be is fejezhetjük. Ha valaki mind a Szent Korona, mind pedig a maya szarkofágfedél és egyéb körülmények ellenére továbbra is úgy gondolja, hogy az első embert Ádámnak hívták, és hogy a Szent Korona Szent Pál képén mégiscsak a római keresztények Szent Pálja, Saul rabbi látható, legyen az ő hite szerint. De ebben az esetben továbbra is azt kell feltételezni, hogy a Szent Korona készítői a Koronán semmiféle teremtestörténetet nem ábrázoltak.

A bűnbeesés

Már most, itt, rögtön szeretném kihangsúlyozni: a Szent Koronán a koronakészítők nem ábrázoltak semmiféle bűnbeesést!

A bibliai Geneziszben valami más olvasható: *„És ültete az Úr Isten egy kertet Édenben, napkelet felől és abba helyezteté az embert, akit formált vala.”* (Gen. 2.8.)

Már itt, rögtön meg kell állnunk, mert valami érthetetlen, valami hibázik, de ne tessék nyugtalankodni, „A hiba nem az Ön készülékében van!”

Az még érthető, hogy az Éden kertje – ha otthonnak tekintjük és nem bölcsőnek, fészeknek – a Föld, az emberiség otthona, de az már annál érthetlenebb, hogy az

első embert Isten nem saját Maga helyezi a kertbe, hanem helyezetteti! Ugyan kik-el? Talán angyalokkal? Anyagi testet anyagi testtel nem rendelkező lényekkel? Esetleg az ördöggel? Vagy – mivel ilyenek már léteznek – állatokkal? Talán valamilye szállítómunkásokkal? Amikor még csak egyetlen ember létezik? Kivel? De ha nem a kertben, nem a bölcsőben történt az ember teremtése, akkor hol? Hol létezik máshol por és víz a sár készítéséhez, ha nem a földön? (Tudjuk, az emberi test nagy része víz.)

„És nevele az Úr Isten a földből mindenféle fát, tekintetre kedvest és eledelre jót, az élet fáját is, a kertnek közepedte, és a jó és gonosz tudásának fáját.” (Gen. 2.9.)

Néhány gondolat erejéig itt is meg kell álljunk.

Az addig teljesen érthető, hogy Isten gyümölcsfákat ültet a kertbe, hiszen a vitaminok miatt az embernek elemi szüksége van a gyümölcsökre. De az élet, valamint a „jó és gonosz tudásának” fájával kapcsolatban szó sem esik gyümölcsökről, csak magukról a fákról! De ha e két fának nincsenek ehető gyümölcsei, akkor Isten miért ültette oda őket? Talán azért, hogy eleve kísértse saját teremtményeit? De ha e fának nincsenek gyümölcsei, akkor hogyan lehet ilyet szakitani róluk? Isten vajon miért tiltja el az emberpárt attól, hogy a tudás fájáról szakítsanak? Egyáltalán: Ha Isten az embert saját képére és hasonlatosságára teremtette, akkor lehetett-e olyan abszurd és irracionális célja, terve, hogy teremtményei tudatlanok, buták maradjanak? Isten szemében a tudás, valamint annak előfeltétele, az értelem, lehet-e bűn, lehet-e tiltandó dolog? Az értelem és a tudás igenis lehet bűnös dolog, de nem Isten szemében. Ezt sokkal inkább elképzelhetjük azokról az asszír uralkodókról, akiket Úrnak, „Ass-Úr”-nak neveztek!

„És vevé az Úr Isten az embert, és helyezetté őt az Éden kertjébe, hogy művelje és őrizze azt.”

Hát ez nem igaz! – mondhatnánk most. De igaz, az asszír gondolkodás igenis ilyen „logikus” volt! E gondolkodás szerint Isten vevé az embert és helyezetté a kertbe. Hogy kivel? Nyilván Önmagával! Nyilván parancsot adott Önmagának. És miért helyezetteti oda Önmagával az embert? Nem másért, „csak” azért, hogy művelje és őrizze a kertet. Akkor, amikor az első emberpárnak még ruhái sincsenek, nemhogy szerszámai! Aztán kitől kellene őrizniük a kertet? Talán tolvajoktól? *„És parancsola az Úr Isten az embernek, mondván: A kert minden fájáról bátran egyél, de a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert amely napon ejéndel arról, bizony meghalsz.”*

Hát ez egyenesen borzasztó!

El tudjuk képzelni, hogy a mi szerető mennyei Atyánk a legnagyobb isteni adományok egyikét, az értelmet, amelyet az ember teremtésekor a levegővel együtt belelehel az emberbe, valamint az értelem következményét: a tudást halálbüntetés terhe mellett megtiltotta volna saját teremtményének? Nem, itt nem a mi szerető mennyei Atyánk szavai olvashatók! Itt azon diktátor istenség (Ass-Úr) szavait olvassuk, akinek uralkodása szilárdsága érdekében elemi érdeke volt sötét tudatlanságban tartani alattvalóit és a „jó és gonosz tudásának fáját” ezért építtette

bele a teremtéstörténet eredeti sumér szövegébe. Meggyőződésem, hogy abban az eredeti szövegben csak egy fa szerepelt: az élet fája. Azért meggyőződésem, mert a Szent Korona élet fájáról tud, de tudás fájáról nem. Az eredeti sumér szövegben Isten bizonyára az élet fájától tiltja el az embert, de ezt sem azért teszi, hogy az embernek ne lehessen örök élete (szent Fia vajon miért hirdette és tanította az örök élet titkait?), hanem azért, hogy az ember meg ne rágja az életfát, meg ne szaggassa saját életét, sem testileg (egészség), sem szellemileg (téveszmék), és így a tiltás tökéletesen érthető. Ebből a tiltásból alakították ki aztán az asszírok a maguk „isten” tiltásait, és e tiltásokból keletkezett az „eredendő bűn”, ami persze átöröklődő is, tehát az éppen megszületett csecsemő is bűnös! Ezért írtam az előbb, hogy ez borzasztó! Nem tudom, az „egyház szolgálai” hogy vannak ezzel, számomra borzasztó.

Lényeg, hogy Éva csak szakít egy „gyümölcsöt” a tudás fájáról, és mindketten esznek belőle. Sokan úgy gondolják, hogy az Éva név ennek az evésnek emlékét őrizi: Éva = Evő. De ha ilyen fa nem is volt ott, akkor honnan szakított és mit evett? Isten – Aki egyébként mindentudó, csak itt nem! – megtudja, hogy teremtményei ettek a tudás fájáról és „égtelen” haragra gerjed. (Buta teremtmények bizonyára kedvesebbek voltak számára.) Borzalmas átokkal sújtja saját teremtett fiát, de nemcsak őt, minden utódját, azokat is, akik még meg sem születtek, sőt az egész földet: *„Átkozott legyen a föld te miattad, fáradságos munkával élj belőle életednek minden napjaiban. Töviset és bogáncskórót teremjen néked; s egyed a mezőnek fűvét.”* Kezdjük már gyanítani, hogy milyen „erkölcsi” alapok szolgáltak a szadista asszír vérengzésekhez? Mert ha minden ember eleve bűnös az „eredendő bűn” értelmében, akkor a halálbüntetés értelmében ugyan miért lenne bűn megölni? (8)

Ez az „Isten” nemcsak átkozódik, nemcsak igazságtalanul ítél ártatlanokat, még meg sem születetteket, de ráadásul következetlen is. Először ugyanis azt ígerte az embernek, hogy amely napon az „ejénd” arról a fáról, meghal. Most mégsem hajtja végre a halálos ítéletet az emberpáron, csak megátkozza őket és utódaikat, és kiűzi őket a kertből. De bármennyire is tájékozódik dűhében és bármennyire átkozódik, a kiűzés előtt még jóságosan ruhákat is készít nekik és felöltözteti őket: *„És csinála az Úr Isten Ádámnak és az ő feleségének bőr ruhákat és felöltözteté őket.”* (Gen. 3.21.) Nos, erre az „Istenre” mondta Urunk az írástudóknak: *„Ti az ördög atyától valók vagytok, és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Az emberőlő volt kezdettől fogva, és nem állott meg az igazságban, mert nincs őbenne igazság. Amikor hazugságot szól, a sajátjából szól, mert hazug és hazugság atyja.”* (Ján. 8.41-44.) Ez az „Isten” tehát Urunk szavai szerint maga az ördög, a dögök, vagyis élő halottak (asszírok) őre, uralkodója!

Ezután egy számunkra (hangsúlyoznám: csak számunkra!) igen sokatmondó epizód következik:

„És kiűzé az embert, és oda helyezteté az Éden kertjének keleti oldala felől a

8 Itt említük meg azt is, hogy a középkorban (Magyarország kivételével!) ugyanígy nem volt bűn (sőt!) megölni, úton-útfélen agyonverni azt, akit a pápa kiátkozott.

Kerubokat és a villogó pallos lángját, hogy őrizték az élet fájának útját." (Gen. 3.24.)

Ezek szerint „Isten” a kertből kelet felé üzte ki teremtményeit. Ha nem ilyen irányba üzte volna ki őket, akkor a kerubokat és a lángoló pallost nem kelet felől kellett volna állítani, hogy örködjének, hogy az emberpár vissza ne osonhasson. Tehát az első emberpár a fészekből, a bölcsőből kelet felé távozott, s ez valószínűleg így volt olvasható az eredeti sumér szövegekben is, és ez tulajdonképpen igazolja *Magyar Adorján* azon állítását, hogy az emberiség szülőhelye a Kárpát-medence, s ezzel bizonyára a sumérok is tisztában voltak. (Hármashalom sumér jele!)

Igen fontos számunkra a kerub szó is, ha az asszír torzításon igazítunk egy kicsit: ker(t)-ub, de a b betűt cseréljük fel hangzópárjával, v-vel, az u betűt is mély hangzópárjával az ó-val. Ekkor a „kert-óv” szóösszetételt kapjuk, és megtudjuk, hogy ezek a kerubok a kertővők, a kert őrei. Sőt, ha a „ker” rész elé i betűt teszünk, azt is megtudhatjuk, hogy „ikrek”, hogy ketten voltak: „ikerubok”, iker óvók, iker örök.

A villogó pallos, a lángoló kard is rendkívül fontos számunkra. Gondoljunk csak Isten kardjára, az úgynevezett Atilla-kardra, amelyikről a későbbiekben majd még külön fejezetet írok, hiszen ott látható a Szent Koronán, mégpedig mind Urunk, mind pedig Atilla király kezében. Amikor ezt a kardot a pásztorgyerek megtalálja a legelőn (ott, ahová az „angyali összekötő” rejtette annak idején), láng csap ki belőle. Itt egyelőre csak annyi a lényeg számunkra, hogy Isten kertjét még az asszírok által készített Genézis szerint is Isten kardja őrizte. Ebből kényszerűen az következik, hogy Istennek igenis van kardja, bár Urunk nem viselte, és ezt nemcsak sumér ábrázolások tanúsítják, de a Szent Korona is.

De ez a kard és a kerubok mit is őriztek tulajdonképpen?

Szerencsére az asszír írások (papok) itt egy kissé figyelmetlenek voltak, és egy számunkra igen fontos apróságot a szövegben felejtettek. Úgy írták, ahogyan az bizonyára az eredeti sumér szövegben olvasható volt. Ezek szerint az őrség nem az élet fáját őrizte, hanem furcsa módon e fa útját! De melyik fa tud odébb menni, hogy útja lehessen? Melyik fának van útja? Nos, egyetlen közösleges fa sem tud változtatni helyén, de ennek az egynek mégis van útja. Ez az a fa, amelyet már Labat-szótárából bemutatam, amint a piramis (hegy) csúcsán áll, de amit a maya szarkofágfedélen is láthatunk: a kettőskereszt! A „sámánlétra”, Jákob létraálmának létrája, az Államcímer kettőskeresztje, a Menyországba vezető út, amelyik élő személy (a maya szarkofágfedélen emberfeje van), és amelyikről Urunk így szólt: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet.*”! Gondoltuk volna, hogy Államcímerünk minden részlete az Éden kertjéig nyúlik vissza? Még Atilla király kardja is?

Az eddigiek után állapítsuk meg a következőket.

A bibliai Genézis egy eredeti sumér teremtetéstörténet asszírok által rosszul, sokszor szándékosan rosszul értelmezett és eltorzított változata. A Szent Korona nem ezt a bibliai Genézist igazolja, hanem az eredeti sumér teremtetéstörténetet. Az eredeti sumér teremtetéstörténet arra a kertre vonatkozik, amelyet hegyek kerítenek kö-

rül, amely hegyeket a sumérok hármashalommal jelöltek legősibb jeleik között. Még a bibliai Genézis szerint is e kert közepén állt az élet fája, s az Államcimer címerpajzsának tanúsága szerint ott áll ma is. E fának még a Genézis szerint is van útja, s ezt a fát, valamint útját örökkel és lángoló karddal kell őriztetni, magát a kertet nemkülönben. (9) És végül: a Szent Korona az igazi tereméstörténetet őrizi, amely nem ismer „eredendő bűnt”. Az első teremtetett férfit pedig nem Ádámnak hívták, hanem Pálnak, Szent Pálnak, mint a Szent Korona jelzi.

Mindezek után térjünk most vissza a Szent Korona „induktív hurokjához”.

Dobogó kövek

Be kell valljam, nem akartam foglalkozni a Szent Korona drágakövei titkaival, jelentéseivel. Az igazság ugyanis, hogy a drágakövek speciális ismereteivel sohasem foglalkoztam, ilyen, nem kevés esetben okkult, ezoterikus ismeretekkel, így aztán úgy gondoltam, „Suszter, maradj a kaptafánál!”, majd bölcsen hallgatok e kövek értelméről, jelentéseiről. Legfeljebb majd csak annyit szólok róluk, amennyi feltétlenül szükséges, hogy például a hátsó nagy zafírt nyolcszögletűre és nyolccélúre csiszolták, tehát a sumér nyolcsugarú csillag alakjára, Isten jelére, hogy például a homlokzati nagy drágakő pedig egyértelműen a Kárpát-medence alakját idézi. Azt eleve gyanítottam, hogy a Korona drágaköveinek bizonyára nagyon fontos szerepük és mondanivalójuk van; hogy nem véletlenül különböző anyagúak, és színűek: hogy nem véletlenül szögletes az egyik, a másik pedig ovális, és így tovább. Olyan területekre nem akartam merészkedni, ahol nem ismerem ki magam, de a Sors másként akarta. Ezt általánosságban is elmondhatom koronakutatásommal kapcsolatban, hiszen már eddig is megtörtént, hogy egy-egy kutatási részterületre nem is gondoltam, nemhogy bele kívántam volna mélyedni az abszolút ismeretlen területek rejtelseibe, de azt vettem észre, hogy a Korona „húz”! Írd meg! Sokszor olyan ismeretlen dolgokat is – mint éppen látni fogjuk –, amire hiányoznak szavaink, fogalmaink, így először is „mankófogalmakat” kell keresgéljek, hogy valahogyan érzékeltetni tudjam azt a valamit, amiről írnom kell. Ez talán beképzeltségnek, hallucinációnak, egzaltaltságnak, vágyálomnak, vagy ilyesminek tűnik, de ezt is be kellett vallanom, hiszen így tapasztaltam. A Koronának van tehát egy különleges biológiai hatása (éppen most lesz róla szó), amellyel igenis képes hatni az emberre, és ezer szerencse, hogy ezt már a Koronát műszeresen is vizsgáló orvos-csoport is megállapított, tőlem teljesen függetlenül, így talán nem tévedés, amit leírtam. Mindenesetre egyelőre még csak a gondolat merült fel bennem, hogy ennek ellenőrzésére, verifikációjára, igazolására kellene találnom egy megbízható kontrollmódszert, hogy elsősorban magam meggyőződhessen róla, hogy megérzéseim

9 Itt szeretnék eloszlatni egy tévhitet. A latin nyelvű szólás szerint Extra Hungariam non est vita: Magyarországon kívül nincs élet. Ez így ostobaság! Ezt ilyen formában azért mondták valakik, azért varrták így nyakunkba, hogy a nép ultranacionalizmussal legyen válódható. Az viszont igaz, hogy Magyarországon kívül nincs se Élet Fája, se Élet Koronája: Szent Korona!

helytállóak-e, vagy hallucinációk. Ezen a módszeren egyelőre még töprengennem sem volt időm, mert már eddig is annyi mindent le kell írjak a Koronáról, hogy majdnem azt sem tudom, hol áll a fejem. Először olyan volt a helyzet, mint egy folyó: először csak pataként csörgedezik, majd folyamrá duzzad.

Tehát nem akartam belemerülni a kövek speciális ismereteinek vizsgálatába, titkai kutatásába, de annyit mindig is tudtam, hogy a köveknek nemcsak szépségük lehet, mint például a csiszolt drágaköveknek vagy különleges alakúra formálódott szikláknak, lehet mágikus, gyógyító erejük is. Tibetben például külön tudománya van a kövekkel történő gyógyításnak, s e speciális gyógykezeléseket külön „szakorvosi kaszt” végzi. Ezek az orvosok a diagnózis megállapítása után először nyaktörő, életveszélyes körülmények között felmásznak a titkos, csak általuk ismert „patikákba”, összeválogatják a szükséges „gyógyszereket” a beteg számára, s csak ezután kezdődhet a gyógyítás. És mellékesen azt is meg kell említenem, hogy e gyógyításokért nem kérnek semmit! Ha a meggyógyult ajándékokat hoz nekik, azt elfogadják, de semmi honoráriumot nem kérnek a gyógykezelésért.

Hasonló hagyományok nálunk, magyaroknál is voltak, ha nem is ilyen intenzív formában. Például a gyógyítandó fülébe ezért akasztottak különböző kövekből készült fülbevalókat: az egyik kő ezt, a másik a másik betegséget gyógyította, egyik vagy másik nyavalya ellen védett, vagy éppen a röntást akadályozta meg.

Mondom, a kövek tudományágaival (pl. okkult vagy ezoterikus ismereteivel) sohasem foglalkoztam. Elsősorban azért nem, mert sohasem gyötört a cicomázó ösztön, amely kényszer hatására egyes emberek úgy teleaggatják magukat mindenféle nyakláncokkal, fülbevalókkal, csüngőkkel, hogy úgy néznek ki, akár egy feldíszített karácsonyfa. Az ilyesmitől mindig idegenkedtem és ez hozta magával, hogy a drágakövek kikerültek érdeklődésem látómezejéből, hidegen hagytak. A másik ilyen ok éppen az volt, hogy a drágakövek speciális ismereteitől eleve is el voltam zárva. Ilyen tekintetben sokkal könnyebb helyzetben volt *Szigeti István* aacheni plébános, aki *A Szent Korona titka* című könyvében ezeket írta erről:

„A drágakövek szimbolikájára vonatkozó elképzelések különböző korokban és földrajzi helyeken – de egy és ugyanazon koron belül is – meglehetősen változatos képet mutatnak.

Erre klasszikus példa a következő. Könyvtáramban legalább tíz olyan szakkönyv van, amely a drágakövekkel foglalkozik, közöttük olyanok, amelyek szimbolikájukkal is, s számos olyan, ami ezt mellőzi. (E sorok írója ez utóbbit tartja helyesnek.)”

A fenti sorok szerint Szigeti atya valószínűleg pogányságnak tekinti a drágakövek jelképiségével való foglalkozást és észre sem veszi, hogy csapdába lép. Mert ha nemcsak a drágakövekkel történő gyógyítások számítanak pogányságnak katolikus felfogás szerint, de mégcsak a szimbolikájukkal történő foglalkozás is, akkor ez azt jelenti, hogy a Szent Koronán pogány elemek is vannak, de ennek ellenére mégis szentnek tekintjük és szentnek tekinti Szigeti atya is. De úgyannnira szentnek, hogy könyvében az egyik leközlött fényképen még a *Barta*-féle másolatára is áhítattal tekint.

Valamikor tehát nem is gondoltam, hogy egyszer majd intenzíven foglalkoznom kell a drágakövekkel és nemcsak szimbolikájukkal, de funkcionális működésükkel, kifejtett hatásaikkal is. Azonban a Szent Korona drágakövei szimbolikájával és funkcionális működésével, hatásaival mégis foglalkoznom kell, ha pogányság, ha nem, mert mégiscsak fel legyen valamilyen magyarázata azoknak a mérési eredményeknek, amelyekre a Koronát illetve biológiai hatásait vizsgáló orvoscsoporthoz bukkant **Dr. Óváry Imre** vezetésével. Ismét idézem a rendkívül fontos összefoglaló szakvéleményt: „*A jelenkor funkcionális anatómiai és klinikai szemlélete tükrében a Korona számos, ma még nehezen értelmezhető (empirikus és intuitív) biológiai információt is hordoz. (...) Ez galaktikus receptorként is definiálható.*” (**Zétényi Zsolt**: *Magyarország Szent Koronája*, 51. old.)

Igen, pontosan így van, fantasztikusan találó megállapítás! Igen, a Korona nemcsak királynői fejdísz, de ugyanakkor „galaktikus receptor” is! Olyan jelfogó „be-rende-zés”, aki (aki!) a nem anyagi természetű erőter (Izzó Szél) rezgéseit is képes észlelni, de nemcsak észleli ezeket az intelligens (tudattal rendelkező) rezgéseket, de transzformálva és átalakítva ki is sugározza őket a térbe. Úgy, olyan formában, hogy azt minden ember „harmadik szeme” hallja, természetesen az egyik élesebben, a másik kevésbé, attól függően, hogy mennyire éles a „füle”, illetve mennyire akar hallani, vagy nem hallani, mert a „harmadik szem” hallása akarat, tudat kérdése is. (E hallást teljesen blokkolni is lehet.) Ezeket a „galaktikus receptor” által érzékelt, átalakított és transzformált rezgéseket a Korona kövei sugározzák. Ez az orvoscsoporthoz által műszeresen is mért hatások, valamint a fentebb részletezett tibeti gyógy módszerek után és alapján talán már hihető is. Tehát az, hogy a kövek igenis képesek bizonyos hatások kifejtésére. **Johannes von Buttlar** ezért az ilyen köveket suttogó köveknek nevezte. A Szent Korona drágakövei is suttognak, de magam azért nevezem őket dobogó köveknek, mert a történelmi Magyarország szívében lévő Dobogókő is minden bizonnyal nem véletlenül kapta nevét és nemcsak azért, mert a történelmi ország szívé-t jelentette. Van egy olyan gyanúm, hogy az egykori névadók tudhattak valamit a Korona dobogó köveiről is.

Most érkezünk el odáig, hogy rátérhessünk arra a különleges hatásmechanizmusra, amelyek gerjesztése miatt ezek a kövek dobognak, suttognak, sugároznak. A szemléletesség miatt készítettem egy különös kapcsolási rajzot, egy „áramutas tervet”.

A fő funkcionális egységeket három részre tagoltam: I-II-III. Az első (I) a sumér nyolcsugarú csillag, a Korona egész felsőrésze. E csillagból érkezik az a mindent generáló sugárzás (Izzó Szél), amely átjárja a Korona induktív tekercselését (1 és 3) és különleges hatásáramlást kelt benne. Ezt a primer (csillagból érkező) hatást jelképesen a csillag egyik sugarának meghosszabbításával jelöltem, amelyet hozzákapcsoltam az induktív hurok felső menetéhez (felső gyöngysor).

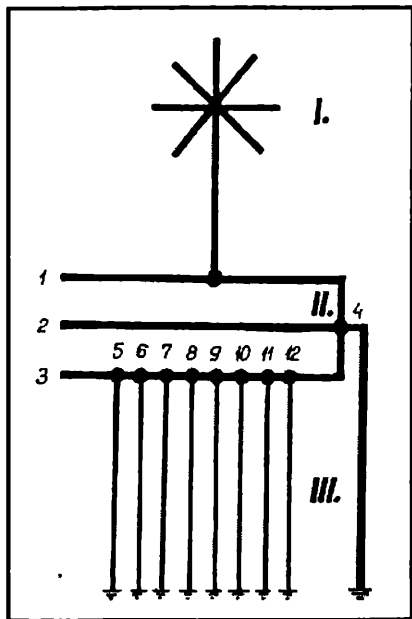
A drágakövek síkját csak egyetlen vízszintes vonallal jelöltem (2), így mind a nyolc követ e vonalra kell ráképzelnünk. E kapcsolási rajzon a kövek tehát nem láthatók, s mégkevésbé látható az, még a valóságban is, hogy mit rejt e kövek síkja.

De kössük csak össze gondolatban egy-egy egyenessel és páronként a Korona drágaköveinek középpontjait és azonnal látni fogjuk: egy fekvőhelyzetű sumér nyolcsugarú csillagot! A Korona egész felsőrésze tehát egy térbeli nyolcsugarú csillag, míg alsó része egy fekvő helyzetű síkbeli. Ez a csillag olyan szervesen kapcsolja össze a Korona alsó és felső részét, hogy szervezeten már nem is lehetne! (A kettőskorona-elmélet híveinek pedig kívánjunk sok sikert további kutatómunkájukhoz!)

A fenti nyolcsugarú csillagból érkező sugárzás átjárja a Korona induktív hurokját, amelyben hatásáramlást kelt. Ez a hatásáramlás egy indukált erőteret hoz létre, amely átjárja a fekvőhelyzetű nyolcsugarú csillagot és a csillag síkjában, a tekercselés belsejében lévő köveket, amelyek e gerjesztés hatására elkezdnek dobogni: hatni, sugározni, beszélni, suttogni! Amíg a fenti nyolcsugarú csillag erőtere függőleges karakterisztikájú, az Izzó Szél rezgése az ég felől járják át a Korona induktív hurokját, vertikálisan, addig a gerjesztett kövek horizontálisan, vízszintes karakterisztikával szórják rezgéseiket a térbe. A fenti csillag sugárzását olyan sugárzássá alakítva, amelyet az emberi szervezetben lévő „harmadik szem” kallása képes érzékelni, noha ez a sugárzás nem anyagi természetű.

Erre a hatásra a „varázsvesszők” működésének példáját említeném.

Talán ott kezdeném, hogy e „varázsvesszőknek”, amelyekkel földalatti vizeket keresnek (és találnak is), semmiféle varázserejük nincs. Közönséges, derékszögben meghajlított drótok. Varázsképesége a „harmadik szemnek” van, a markokban tartott meghajlított drótok csak a „műszer” mutatói! Amikor az így földalatti vizeket kereső ember egy mélyben húzódó vízer vagy földalatti forrás fölé érkezik, a víz hatását a „harmadik szem” a tudatosság miatt érzékeli (természetesen itt is „hallásélességtől” függően erősebben vagy gyengébben), az idegrendszeren keresztül jelzi az agynak, a tudatnak: „Észlelem a kívánt hatást!”. Erre az agy ösztönösen impulzusokat küld az izmok felé, a markok erősebben szorítják a „varázsvesszőket”, amelyek ennek hatására kilendülnek: jelzik, hogy a szervezet („harmadik szem”) észlelte a keresett hatást. Valahogy ilyen, vagy hasonló módon hat az emberi „harmadik szemre” a Korona dobogó köveinek sugárzása is. Mindenképpen kell legyen egy hatásmechanizmus, amely a biológiai hatásokat kiváltja, ha egyszer

40. Kép: A Szent Korona „áramutas rajza”.

már mérni is tudták ezeket, s bár elképzelhető, hogy tévedem, de csak így tudom elképzelni.

Mint a fenti „áramutas” rajzon látható, a Korona induktív hurokjának alsó menetet a nyolc csüngővel nyolcszorosan földelték, a hátsó egyetlen csüngővel pedig külön is földelték a csomóponti nagy zafírt. Ilyen kapcsolástechnikát még sohasem láttam, nem tudom, minek mi lehet a pontos értelme és funkciója, ezeket csak találgatni tudom; a kapcsolási rajzot úgy készítettem, hogy egyszerűen lerajzoltam, ami látható.

Azt látom, hogy a Korona induktív hurokja, ez a végtelenített tekercselés nemcsak a fenti nyolcsugarú csillaggal áll összeköttetésben, de a földdel is. Vajon milyen földdel és miért? Képzeljük el a Koronát most valóban „galaktikus receptorként”, mint az orvosok fogalmaztak, tehát egy különleges antennaként. De ezt az antennát miért kapcsolták kilencszeresen is a földhöz a kilenc csüngővel? Nos, úgy gondolom, hogy azért, mert a Szent Korona egy bonyolult antennarendszer egyik eleme. A másik elem az „áramutas” rajzon ugyan nem látható, de valószínűleg igen, nagyonis létezik: a Kárpát-medence parabolatűkőre! Ha ez nem tévedés, akár már gyanakodhatunk is rá, hogy a Szent Koronát miért volt tilos kivinni az országból. Esetleg azért, hogy az antennarendszer szét ne szakadjon? Hogy Szent Péter széke és az ég közötti közvetlen kapcsolat meg ne szűnjön?

A Szent Korona tehát dobogó kövei sugárzása által „suttog”, s ezt az emberi „harmadik szem” hallja. De nemcsak az emberi szervezet képes hallani a Korona suttogását, a Korona is hallja az ember gondolatait! Az emberi „harmadik szem” ugyanis nemcsak hallani képes, de antenna módjára térerőt is létesít maga körül. Itt ismét említenem kell a vérfolyásos asszony esetét. Amikor a tömegben hátulról megéri a Urunk ruhája szegélyét, Urunk nem a ruhája által érzékeli, hogy megérintették, hanem tökéletes „harmadik szemével”, annak erőterével érzékeli a vérfolyásos asszony „harmadik szeme” által létesített és bizonyára igen erős, „elszánt” erőteret, hiszen nagyon meg akart gyógyulni. Urunk tehát a „harmadik szemek” által keltett erőterek interferenciáját érezte, s mivel az Ő ilyen erőtere jóval nagyobb, erősebb volt az asszony erőterénél, ezért áramlott ki belőle isteni erő, mint a Bibliában olvashatjuk. Ha pedig ettől az asszony azonnal meggyógyult, akkor ebből kényszerű módon az is következik, hogy a Szent Korona kisugárzott erőterének is kell legyen gyógyító hatása, hiszen ugyanarról a természetű erőterről van szó.

A Szent Korona tehát erőteret létesít maga körül, az emberi szervezet „harmadik szeme” által létesített erőter rezgései a Korona erőterének rezgéseivel ütköznek, interferenciák keletkeznek, s a Korona ugyanúgy hallja gondolatainkat, mint ahogy Urunk is meghallotta a vérfolyásos asszony gondolatát. A Korona az ilyen módon hallott információkat (gondolatok) a földeléseken keresztül (bizonyára átalakítva és felerősítve) közvetíti a „parabolatűkőr” felé, amely kisugározza őket az ég felé!

Tételezzük fel, hogy valaki szeretne kérni valamit a Legfelső Hatalomtól és a Szent Korona segítségével kívánja kérni. A kérést a Szent Korona hallja és teljesíti a kívánságot: a kérést átalakítja megfelelő formájú rezgésekké, átadja a „parabola-

tükörnek”, amelyik kisugározza az ég, a Címzet felé. Ha a kérés nem irreális (pl. „Nagyon szeretnék nyerni a lottón!”), ha meghallgatásra méltó és teljesíthető, biztosak lehetünk benne, hogy a megfelelő válasz meg is fog érkezőni. Szintén az Antennarendszeren keresztül!

Úgy gondolom, a Szent Korona funkcionális vizsgálatát ezzel be is fejezhetjük. Bizonyára csak töredékét tudtam leírni annak, amire a Korona működése képes, de talán így is sikerült valamennyire szándékom: ezeket a funkcionális vizsgálatokat inkább gondolatébresztőnek szántam, főleg továbbgondolás végett írtam. Azonban az eddigiek alapján is bátorodom megfogalmazni azon megérzésemet, hogy a Szent Koronában jelképiség és funkcionalitás olyan szerves és tökéletes egységben van jelen, hogy ilyen tökéletességet és szerves egységet ember külső segítség nélkül nem volt képes megtervezni. Ehhez feltétlenül égi információkra volt szükség és ezek az információk csak egyvalakitől kerülhettek a koronakészítőkhöz, mégha közvetett úton is: Urunktól, az Úr Jézustól! Úgy érzem, a fentiek alapján nyugodtan kimondhatom megérzésemet: Ő nemcsak a Legnagyobb Ember volt, de egyben a legkiválóbb fizikus és elektromérnök is, aki valaha járt ezen a földön! A Biblia erről nem tud, de a Szent Korona igen! (És még sok egyébről is.)

A funkcionális vizsgálatok után visszatérek a jelképiséghez.

Argo Navis

„Nyújts feléje védőkart tengerén kinjának...”

Ha egy nép himnuszát író költő sem látja már a fáktól az erdőt, annak a népnek már valóban le kell gurítani a jákoblétrát.

Ha az ítélet életfogytiglani, az még akkor is borzalmas ítélet, ha jogos. Ettől a halálbüntetés is emberibb. Ez az életfogytiglani emberi viszonylatban legfeljebb néhány évtized, nem több. A magyar nép azonban már ezer éve vergődik az „életfogytiglani” borzalmas pszichózisában; olyan pszichózisban, amikor már az e nép himnuszát író költő sem lát, s keserves jajkiáltásokkal nyitott kapukat dőnget. Jajkiált, kétségbeesetten könyörög, mert nem látja, hogy a Védőkar, a földöntúli Hatalom itt van: a Szent Korona! A magyar nép szeme világát fekete tetvek kicsípték, már „Hős vezérük is veszendő, kerge kos, Vén ajtóiknál hiába állnak Cifra ruhájú szolga-hajdúk, Hálókamrájukba a Sors beoson.” (Ady: A Hóseás átka).

„Es most a múltja bünteti

Fekete korbáccsal keményen,

A Sors, a sorsa:

Hogy éljen? vagy már ne éljen?”

(Ady: A fajtám sorsa)

De hol is kezdődött minden pokol?

Ott, és akkor és úgy, ahogyan erről *Határ Győző* így írt: „...az a tévhit okta vesztőket, amelyben legjobbjaik is hitten-hittek: hogy a fél-kannibál, kit ők barát-jokká, vejökké fogadnak, majd maga is ugyanazon nemeslelkű s elpuhult érzelgős-

ség áfiumának rabja lesz. mint harci piperkőcek: s csak legátusaik legyilkolásakor kezdtek ráébredni, hogy ...mitsem változott.”. (Javasolható szakirodalom: *Kolozsvári Grandpierre Endre: Királygyilkosságok.*)

A Szent Korona készítői előre látták a jövőt! Valahonnan, valakitől előre tudták, hogy a majdan már magyarnak nevezett népek egyszer óriási szüksége lesz a jákoblétrára, s ezért állították oda Szent Jakab apostolt az Argo Navis „Vezérállása” mellé (felső Pantokrátor-kép), hogy létrájával kezében várakozzon a kritikus pillanatra.

Ha egy ember kizuhan a hajó fedélzetéről, ledobnak neki egy mentőövet és legurítják neki a jákoblétrát, az összetekercselt hágcst, hogy felkapaszkodhasson rajta. Mármint a mi Menekítőhajónkon, az Argo Navison ne lenne ilyen létra? Ott van, ott látható az apostol kezében, mégha csak összecsavart állapotában, szimbolikus jelöléssel, kontúrjaival is!

Az előzőekben a Szent Korona drágaköveit funkcionális működésük szerint vizsgáltam, most jelképiségük szerint is vizsgálom. Az előzőek miatt a drágakövek középpontjait páronként összekötöttük egy-egy képzeletbeli egyenessel (egymással szemközti kövek) és egy fekvőhelyzetű nyolcsugarú csillagot kaptunk: Isten jelét. Most kössük össze e köveket másként is.

Először kössük össze a Magyarországot, a Kárpát-medencét jelképező homlokzati drágakövet a hátsó, csomóponti nagy zafírral, a nyolcszögletűre és nyolcélyűre csiszolt isteni csillaggal: az eget a földdel. Ezután kössük össze a Korona mindkét oldalán lévő szemközti köveket is páronként egy-egy egyenessel: három vízszintes vonalat kapunk, amely az előbbi tengelyre merőleges. Ezek együtt egy háromfogú „sámánlétra” alakját eredményezik! Ez a létra a földtől az égig ér, Jakob létraálmának mennyei létrája, amely a Korona Geobitzász-képén és az Államcimer címerpajzsában is látható kettőskereszt alakjában, de korábban egy sumér ábrázoláson ugyanígy három foggal is láttuk, mint most itt, s a maya szarkofágfedélen arról is meggyőződhattunk, hogy csillagok között a Mennybe vezet, hogy út, s hogy élő személy (ott emberi fejjel ábrázolták).

Mit is mondhatánk még?

Kérdezzük inkább, csak amúgy, önmagunktól: Ki tudhatott róla, hogy a korona-készítők utódainak egyszer majd égető szükségük lesz mind az Argo Navisra, mind pedig a jákoblétrára? Ki tudhatta, hogy egyszer majd úgy 1000 táján, feketeruhás akárcik „mennyei malasztal teljes” zártosztályra zárják? Hogy ha addig nem is volt zártosztályra érett, ott ilyen né váljék!

A múltat meg nem történné tenni nem lehet, valamit azért mégis tehetünk: A jákoblétrán felkapaszkodhatunk az Argo Navis fedélzetére, hiszen Szent Jakab apostol már legurította nekünk! A Himnusz könyörgő sorai meghallgatásra találtak!

Magyar szindróma

Elérkezettnek látom az időt, hogy hozzákezdjünk a Szent Korona három legvita-

tobb, pontosabban szólva három leginkább félreismert és félremagyarázott hátsó zománcképe vizsgálatához. A hagyományos koronakutatás e három képet kormeghatározó képnek tekinti, mivel felfogása szerint ezek három ismert történelmi személyt, két bizánci görög császárt, ill. I. Géza királyunkat ábrázolják, s ezek uralkodási ideje ismert. Ebből a nézetből az származott, hogy ezen uralkodók uralkodási ideje előtt nem „keletkezhetett” (!) a Szent Korona, hiszen e zománcképek rajta vannak; a Korona „végleges formájának kialakulása” az 1070-es évek előttre semmiképpen nem datálható. Némely koronakutató szerint a Korona egyes részei készülhettek ugyan előbb is, de az alsó és felső rész (szerintük „görög”- és „latin korona”) összeillesztése előbb nem történhetett, éppen e képek miatt. Ha pedig mégis, akkor a hátsó három kép nem eredeti, későbbi betoldás, képcserék eredménye. Ezzel aztán „tisztességesen” zsákutcába is jutott az egész koronakutatás.

A három hátsó és vitatott kép sorrendben, tehát az idő múlása szerint a Korona precessziós körén haladva előre: 1. **KON-KÉP**, 2. **Dukász-kép**, 3. **Geobitzász-kép**. A *hagyományos koronakutatás* az elsőt *Konstantin*, a másodikat *Dukász Mihály* görög császároknak tulajdonítja, a Geobitzász-képet pedig a mindössze 3 évig, tehát jelentéktelen ideig uralkodott *I. Géza* királyunknak (1074-1077) idejében.

Valamit nem értek, de nagyon nem értem.

A koronakutatók túlnyomó többsége magas műveltségű, egyetemet végzett ember, s az egyetemeken tudományos módszertant, valamint forráskritikát is tanítanak. Ennek ellenére ezen kutatók erről mintha megfedkeznenek. Így aztán annak minden abszurditása ellenére is eljutnak a kettőskorona-elmélethez, a külön-külön „görög” és „latin koronához”!

De vajon honnan ez a látszólagos feledékenységek és kritikátlanság?

Sajnos, nagyon belülről és nagyon mélyről, ezeréves mélységből! A megméltelyezett magyar lélekből és szellemiségből, a „fregivé” (török szó: európai) torzított gondolkodásból, a legsúlyosabb magyar népbetegségből: az idegenimádatból! Legyenek egyébként *István* király *Intelmei* bármilyen értelműek, ezeket a „szemforgató hamis papok” (*István, a király*, rockopera) hosszú évszázadokon úgy interpretáltak és sulykoltak a magyar nép tudatába (természetesen „mennyei malasztal”), hogy annak értelme ez legyen: „*Imádd az idegent és gyűlöld a saját fajtádat!*”.

Mi következik ebből a koronakutatásban?

A Szent Koronát nemcsak magyar koronakutatók vizsgálták, vizsgálták már nyugat-európaiak, sőt amerikaiak és oroszok is. Mármost tudnunk kell(ene), hogy ezen római keresztény embereknek van egy különös beidegződésük: számukra minden kultúra, minden igazi („echte”) kultúrtelejesítmény a görögökkel kezdődött (még az iraki ásatások után is!), a latinokkal (rómaiak) folytatódott, kiteljesedni pedig a római, vagyis judeokrisztianizmusban teljesedett ki. Ez a felfogás jelenti identitásukat, és tudományos objektivitás ide vagy amoda, ez a szellemiség nyomja rá bélyegét „tudományos” szemléletükre, de sokszor úgyannyira, hogy a gyanútlan ember csak néz, ámul-bámul, mint az a bizonyos „Marci” nevezetű valaki a mozi-

ban.

Ezeket a „tudományos” véleményeket azután István király Intelmei óta és ezek „speciális” interpretációi hatására a magyar ember ösztönösen szentírásnak tekinti, legyenek azok egyébként bármekkora ostobaságok is, és ha nem is követi ezeket maradéktalanul, teljesen kritikátlanul (hiszen mégiscsak tanult forráskritikát az egyetemen), mégis kihatással van szemléletére, állásfoglalására, megítélésére, hiszen idegen mondta, s tudjuk: Az idegen szép!

Ez a métely emészt bennünket ezer éve, s ennek áldozata koronakutatásunk is. Mert egy magyar kutató (éppen az Intelmek hatásai következtében) el sem tudja képzelni, hogy mit gondolna például egy német, ha ő a német-római császári koronáról állítana nyilvánvaló ostobaságokat, vagy egy angol, ha ilyeneket az angol királyi koronával kapcsolatban hallaná tőle. A német valami ilyesmit gondolna magában: „Sch...-Dr...Ausländer!”, az angol pedig: „You bloody foreigner!”, ami persze ugyanaz angol változatban, de amit illendőségi okokból nem kívánok lefordítani érthető magyar nyelvre.

Próbáljuk most függetleníteni magunkat mindenféle külföldi (auszlander és foriner) véleményektől és csak egyetlen konkrétum alapján tekinteni azt, hogy a Szent Korona alsó része lehet-e „corona Graeca”. (Istenem, beh szépen, milyen tudományosan hangzik! A magyar lélek a „görög” jelző láttán-hallatán pedig úgy olvadozik, akár a vaj a napon.)

A Korona abroncsán, a „görög koronán” két katonaszent zománcképe látható: Szent György és Szent Demeter ikonjai. E képek eredetiségét soha senki nem vonta kétségbe és azt sem, hogy valóban ők láthatók a képeken, hiszen neveik félreérthetetlenül ott olvashatók, mégha görög betűkkel írták is őket. E két ikonról *Bertényi Iván* professzor így ír könyvében:

„A görög korona következő ábrája jobbról és balról ismét párba állítható. Mihály arkangyal mellett Szent György, Gábiel mellett Szent Demeter – ugyancsak az őket megnevező görög betűkkel kísért – képét helyezték el. Mindkettő a bizánci egyház kedvelt harcos szentje. Érthető, hogy jobb kezükben mind a ketten lándzsát tartanak (Fegyvert, s fegyverét az egyik erre, a másik valamiért amarra fordítja! – G.M.J.), bal oldalukat pajzs oltalmazza. Szent György Bizáncban a katonák védőszentje volt, az ő képe díszítette a császárok zászlóit. (Bizánc bukása után az orosz cárok is címerükre, zászlajukra vették sárkányölő Szent György alakját; e jelenet a közép- és nyugat-európai vallásos művészetben is kedvelt volt.) Szent Demeter, a bizánciak másik harcos szentje a vallásos hagyomány szerint, számtalanszor kelt ki sírjából, s válságos pillanatban fehér lován megjelenve visszafordította a barbár seregek áradatát, megverte a hun, szláv, avar és bolgár támadókat. Szent György és Szent Demeter alakja tehát minden bizonnyal a barbárok elleni harcban az égi-ek segítségét jelképező motívumként kerülhetett a koronára.” (Bertényi Iván: A Magyar Szent Korona, 13. old.)

A fentiek szerint a bizánciak mindkét katonaszentet saját szentjüként tisztelték, magukénak tekintették, vallásos áhítattal öveztek őket. Mindkét szentet megmentő-

41. Kép: Atilla eleithadseregének katonája.

jüknek tartották, égi patrónusuknak. akik a barbár hunokkal, avarokkal, szlávokkal és bolgárokkal szemben oltalmazták őket. Ez eddig rendben is lenne, s talán „mindent elhisz nagymama” módjára magam is elhinném, ha nem lenne egy „kis” gond. Ha ugyanis nem látnám a Szent Korona ikonjain ezt a két szentet. De látom és látta Csomor Lajos is! Azonban nemcsak azt, hogy fegyvert és pajzsot viselnek, hanem azt az „apróságot” is, hogy mindkettőn hun páncéling van! Csomor Lajos közöl is egy színes képet könyve utolsó lapjain, amelyiken egy ilyen páncélinges hun vitéz rekonstruált festménye látható annak fehér lovával együtt). A szerző a kép alá ezt írta: „Atilla elithadseregének katonája”.

Mármost hogy van ez? Ki kivel van?

Ezek szerint Bizáncot és „bíborbanszületett” isteni császárait hun katonaszentek védelmezték a barbár hunok és avarok ellen? Bizáncban készülhetett egyáltalán olyan ikon, amelyiken a kettő közül bármelyiket is a gyűlölt és barbár ellenség harci díszében ábrázolták, ahol őket hunoknak öltöztették? Ha pedig a két katonaszent a Szent Koronán mégis így látható, és ha e képek eredeti képek, akkor a „görög korona” mennyire lehet görög? A választ olvasóimra bízom.

Már önmagában véve e két ikon miatt is több mint kérdéses a dolog. De ha a „görög koronát” mégis abszurdumnak tekintenénk, akkor nem ugyanígy abszurdnak kell tekintsük azt is, hogy ugyanazon az abroncon két görög császár is látható? Konstantin és Dukász Mihály? (Egy különös meglátás szerint a Geobitzász-képen ráadásul nem is I. Géza királyunk látható, hanem valamilyen titokzatos, Gyovicsa nevű rác fejedelem, mint ez Bertényi professzor könyve 54. oldalán olvasható!)

Koronakutatásunk szindrómájáról talán elég is ennyi, kezdjük el vizsgálni hát a három hátsó ikont.

KON

Folyamodjunk ismét korábbi módszerünkhöz és tekintsük a Szent Korona hátsó három zománcképét is egy kissé messzebről, s először is az összképből próbáljuk megállapítani, ami így megállapítható.

Egy háromszöget látunk, a három „kritikus”, vitatott kép háromszögét; a háromszög csúcsait e képek jelentik. Fölül a Dukász-kép, alatta balról a KON-, jobbról pedig a Geobitzász-kép. (Nem Geobicász!) Egy olyan információs háromszöget lá-

tunk, mint amilyen a Korona homlokzatán is látható, ott az alsó Pantokrátor-kép, a homlokzati Krisztus-kép, valamint az alatta lévő és tévesen két arkangyalnak tulajdonított kép jelenti ezt a háromszöget. Most azonban, e háromszögek láttán ne csak „információs háromszögekre” gondoljunk, gondoljunk azon köépítményekre is, amelyek alakja a síkban ugyanígy háromszög: a piramisokra, az épített kőhegyekre!

Már csak ennyiből is erősen gyanítható, hogy a koronakészítők a Korona készítésekor építkeztek, és mindenhol, mindenben építkeztek! Még írás közben is! Eből kézenfekvő az a logikai következtetés, hogy nem egyszerű királynői koronát készítettek, hanem épületet emeltek. De milyen épületet? Erre a körülmények miatt már azonnal meg is adhatnánk az ugyanilyen kézenfekvő választ: Királyi, sőt isteni épületet! Azonban nézzük csak pontosabban is, mit rejt e királyi, sőt isteni épület!

Írjuk le először a sumér épületet, építményt, házat, templomot jelentő sumér írásjelet, amit É betűnek transliterálunk, hangzósítunk: É. Mivel a Szent Korona isteni korona (ez már a két Pantokrátor-képből is azonnal látható), írjuk az É betű után Isten sumér nevét: É+DINGIR = É.DINGIR, vagy rövidebb alakban É.DIN, Éden!

Az előzőekben már láttuk, hogy az Éden maga a Nap, a Napisten háza, lakása, lakhelye, temploma, tehát központi csillagunk, amelyekben fizikailag megjelenik számunkra az egyébként láthatatlan Napisten, az Izzó Szél, a különleges térerő anyagi testet ölt. A koronakészítők ezt már rögtön a Korona csúcsán jelezték: a ferdekereszt Napot jelképező nagy talapzati gömbjét szervesen integrálták a Napisten, Atyánk ikonjába. (Sajnos, már olyan megközelítést is olvastam – nyilván a hagyományos koronakutatásunk elképzeléseiből keletkezett –, miszerint „teszte átszűrve a kereszttel, mely a halálát okozta”.) Amikor tehát a koronakészítők a Koronát készítették, akkor nem közönséges építkezést folytattak, hanem Isten földi templomát építették: a Nap Házát! Sőt, mint majd a Dukász-képnél látni fogjuk, az igaz Felkelő Nap házát!

Tehát ezek az „információs háromszögek” egyben piramisok is, kőtemplomok, kőhegyek. Az ilyen hegycsúcs ugyanaz, amelyik az Államcimer címerpajzsában is látható, amint egy háromágú, szent számú aranykorona van a csúcsán (maga a hegy is királyi hegy, szent hegy!), és amely hegycsúcson a kettőskereszt áll. A különleges Fa, a mennyei Létra, az Élő Út, ame-

42. Kép: A KON-kép – Csomor Lajos rajza.

ikről Urunk így szól: „*En vagyok az út, az igazság, és az élet.*”. Most azonban joggal kérdezhetünk, hogy a homlokzati hegycsúcson („információs háromszög”) hol látható a Fa, ez az Út, hiszen ott a „nagy törött szív” látható, Urunk „megtört szíve”? Igen, valóban ez a nagy „megtört szív” is ott látható: a címerpajzs háromágú arany koronája (!), de az Út is ott látható: ott ül a trónusán, az Utolsó Ítélet helyzetében! Ő maga az Út, a Mennybe vezető út, Isten Fia, s ha ezzel a szarkofág-fedél tanúsága szerint még az egykori mayák is tisztában voltak (a kettőskeresztet ezért ábrázolták emberi fejfel), akkor ezt nekünk sem árt tudni. (10)

Térjünk vissza most a hát-só ilyen „információs háromszögünkhöz” és figyeljük az időbeni sorrendben első helyen álló ikont, a KON-képet. (Azért írtam időbeni sorrendet, mert a három kép nemcsak a szakrális időszámítás szerint ilyen sorrendű, de a szoláris alapján is.) A KON-képet is tekintsük egyelőre még kissé messzebből: Mit látunk? Még ne azt kérdezzük hogy kit látunk, hanem, hogy mit.

Egy ikont látunk, bizonygatni felesleges. De akkor miért csodálkozunk rajta, ha a koronakészítők ezt rá is írták a képre: (I)KON! Azon csodálkozhatunk, de azon annál inkább, hogy ebből az (I)KON-ból hogyan lett Konstantin? Ha megengedek, elárulom a nyílt titkot. Úgy, hogy 1790-ben *Weszprémi István* debreceni orvos „megfejtette” a KON felirat értelmét: a három betűhöz teljesen önkényesen hozzáköltött még további hetet (!), hogy a Konstantin név „kijöjjön” valahogy, és hogy azóta is örülhessünk a „corona Graeca”-nak. (Itt visszautalnék mindazokra, amiket a *Magyar szindróma* című fejezetben írtam.) Weszprémi István „népköltészetének” eredményét, a Konstantin nevet az égvilágon semmi sem támasztja alá, míg az konkrét tény, hogy ez a kép ikon és az is ilyen konkrétum, hogy ezt a koronakészítők rá is írták a képre. Itt azt is meg kell említem, hogy ugyancsak Weszprémi István „állapította meg”, hogy a Dukász-képen Dukász Mihály görög császár, a Geobitzász-képen pedig I. Géza királyunk látható. Azóta pedig koronakutatásunk kritikátlanul megy e „megállapítások” után és csodálkozik rajta, hogy az eredmények minden erőfeszítés ellenére is enyhén szólva igen szerények, s hogy a Szent Korona „eredetét” ma is homály fedi, „de nemcsak a materiálisan gondolkodók számára”, mint azt olvastam valahol.

Még mindig ne azt vizsgáljuk, hogy ki látható ezen az ikonon, hanem magát a KON feliratot.

Igen furcsa felirat! Három betű: egy K, ami lehet latin és görög K is, egy kétség-telenül görög omega (O), és egy latin N. Ismétcsak olyan vegyes írás, amilyennel Bizáncban aligha írtak volna. Az omega fölött egy ékezetnek tűnő jel, egy vízszintes vonalka látható, de a görögök az omega fölé mikor tettek ékezetet? Ez az írásjel nem ékezet (ez teljesen értelmetlen lenne görög szövegben), ez egy figyelmeztető jelzés! A koronakészítők valami ilyet akartak mondani vele: „Figyelj az omegá-

10 Az Államcímer címerpajzsában a hármashalom középső „halma” a kapuban megjelenő isteni Király. (A szélső két kisebb halom a „kapu” két kapufélfája.) Ez a kapu ugyanaz a kapu, amely miatt Babilont Menny Kapujának nevezték: Bab Ili vagy Bab Ilu. E kapu őrének Urunk később Szent Pétert rendelte. A középső „halom” csúcsán látható háromágú, tehát szent számú aranykorona egyenesen utalás a Vezérlő Király, valamint Királynőnk mennyei koronájára, amelynek földi inkarnációja a Szent Korona.

ra!”. Rendben, figyeljük meg pontosabban. Azt látjuk, hogy feltűnően kettős U betű alakja van! A kettőzés jelenthet nyomatékosítást (pl. persze-persze), de nagyon régi írásrendszerekben jelentette a többesszámot is. mint például a sumérok KUR-KUR (hegyek) kifejezése. Már eddig is tanúi lehettünk, hogy a koronakészítők a rovásírás szellemében gondolkodtak, amely szellemiség alapelve a „Kevés szóval sokat mondunk!”, így a körülményekből itt is erősen feltételezhető, hogy a KON szó három betűjébe is sokmindent belebezsúfoltak.

Hível az omega fölötti figyelmeztető jelzéssel külön is figyelmeztetnek rá bennünket, hogy figyeljünk a kettős U alakra, helyettesítsük most az omegát az U betűvel: KUN! Igen ám, de kunokról a Korona készítése idején még aligha beszélhetünk, hiszen ők majd a tatárok elől menekülve kértek és nyertek bebocsátást Magyarországra, a Kárpát-medencébe. Nem itt szó sem lehet kunokról, de annál inkább hunokról! A KON felirat első betűje a H betűt is magába rejti, de az „ikon” szó miatt a koronakészítők mégis K-t írtak, s a több jelentésrétegre illetve betűre a kis vízszintes vonalkával figyelmeztettek bennünket.

Most írjuk le egymás mellé az eddig kapott két szót: HUN IKON! Ebből már egyből megtudhatjuk, hogy az ikont kik készítették. Azonban mást is megtudhatunk, ha a kettőzésre figyelmeztető jelet nemcsak az omegára, a kettős U alakzatra vonatkoztathatjuk, hanem magára az egész szóra is. Írjuk fel most a kapott IKON szót így: IKON-IKON. Ez az alakzat az IKON szó többesszámát jelzi, tehát értelemszerűen IKONOK-ról van szó. Arról, hogy nemcsak ez az egyetlen kép hun ikon, hanem a többi is. És milyen furcsa: a két katonaszentet ábrázoló ikonon is hun páncélinges alakokat látunk! Ezek máris igazolják, hogy nem tévedtünk az olvasásban: a Koronán valóban nemcsak a KON-kép az egyetlen hun ikon. A hun ikonok száma tehát máris el kezdett gyarapodni, s hamarosan és rohamosan folytatódni fog gyarapodásuk.

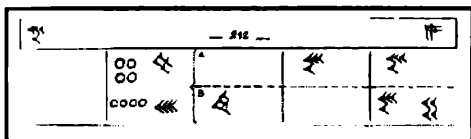
A KON feliratba zsúfolt jelentéstartalmaknak ezzel még közel sincs vége, s nézzük ezért most az ikonon ábrázolt személyt is. Egy széparcú, arisztokratikus arcélű, fiatal királynőt látunk! Biztosan királynő, hiszen koronát visel, s az is igen valószínű, hogy nő, hiszen az ezen „információs háromszögben” hozzátartozó két másik ikonon ábrázolt személyekkel ellentétben nincs se bajusza, se szakálla, se kardja. (A kezében nem kard markolata látszik!) Márpedig egy királynak királyi díszében illendő, hogy kard legyen a kezében. És ez a királynő szent is: fejét dicsfénykoszorú övezi. De nemcsak maga az ábrázolt királynő szent, koronája is az, hiszen ez a korona a fején van és a dicsfénykoszorú e koronát is övezi. Így az írás és a képen ábrázolt királynő együttes értelme: Ikon, hun ikon, a hunok szent királynőjének ikonja!

De a hunoknak mikor voltak királynőik, ráadásul szent királynőik? – kérdezhetnénk most. A válasz egyszavas válasz: Mindig! Ez a szent királynő ugyanis nem más, mint az a Személy, aki szüzi minőségében a tévesen két arkangyalnak tulajdonított képen is létható: Boldogasszony anyánk, Babba Mária, az Ég Királynője, Urunk, az Úr Jézus mennyei Édesanyja, Szín Holdistennő (felső Pantokrátor-kép

holdsarlója!), Magor (Magyar) Napisten (Rá) „felesége” (női princípiuma), a sumérok Inannája, az óegyiptomiak Ízisz, és a felsorolást még hosszan folytathatnánk (*Boráth Tibor* írta, hogy a Napistennek csak egyedül az ókori Egyiptomban legalább százötven neve volt. Ha ezt a számot a „feleség” „fele” értelme miatt elosztjuk kettővel, már fogalmat alkothatunk róla, hogy ezt a felsorolást körülbelül meddig kellene folytatnunk.)

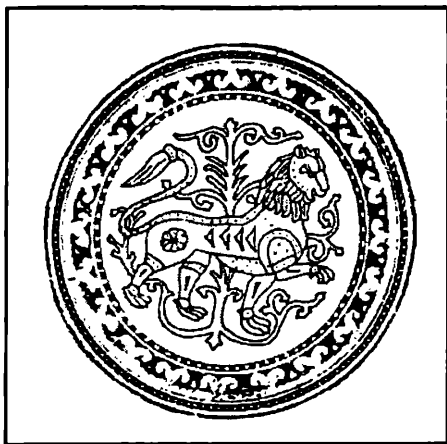
A KON felirat után a Királynő beletartja hatalmi jelvényét az írott szövegbe. Ezzel jelzi, hogy a kép címének és megnevezésének itt vége, most külön szövegrész következik. Mielőtt azonban erre rátérnénk, az eddigiek alapján állapítsunk meg meg néhány egyéb dolgot is.

Az előbb azt írtam, hogy a képen látható királynő a Napisten „felesége” női princípiuma. Ha azonban van női princípium, akkor értelemszerűen kell legyen férfi princípium is. Most kivételesen ugorjunk előre és figyeljük meg a Dukász-képen látható hatalmi jelvényt is. E hatalmi jelvényben egy csúcsára állított négyszög látható, amelyet négy köröcske vesz körül. A szimbolikában a kör, a korong, a tányér, a kerék, a pont, a lyuk, a gömb mindig a Napisten jele. Ezt a négy köröcskét a hatalmi jelvény felső részén külön is jelezték: egy sorban ábrázolt négy köröcske, nyomatékositandó az értelmet. Ez a hatalmi jelvény tehát valahogyan, de feltétlenül a Napistennel áll kapcsolatban.

43. Kép: A Dukász-kép hatalmi jelvényének köröcskéi a suméroknál.

a sumérok is jelezték. Hogy semmi kétség ne essék, ezeket a jeleket is bemutatom a Labat-szótár 212. oldaláról.

44. Kép: Az esztergomi oroszlán „oldalbordái”.

Ugyan ki gondolná, hogy ezen a hatalmi jelvényen sumér jelcsoportok láthatók: négyszögben, valamint egy sorban elrendezett köröcskék. Még csak a köröcskék csoportosítása is ugyanaz, ahogyan ezt a négy köröcskét

Figyeljük meg jól ezeket a sumér jeleket és az utánuk írt ékjeleket is, mert az „Ister-Gami” (esztergomi) oroszlán oldalán is pontosan ez a négyes ékjei látható.

Sajnos, e négy ékjelet hagyományos koronakutatásunk tekintette az állat oldalbordáinak, sőt valaki egyszer azt állította, hogy ilyen sumér ékjel nincs is. Ezt persze könnyű elhítenni olyanokkal, akiknek éppen nincs kéznél egy Labat-szótár. Erre a jelre, illetve jelentésére majd még a Szent Péter és a Szent János képein ábrázolt oroszlánok miatt is vissza kell térjek, mert szoros kapcsolat

van közöttük és az itt látható esztergomi oroszlán között. És azért is, mert ezek az oroszlánok a két apostol képén is beszélnek, bár ez csak a Szent Péter képén látható azonnal: a két oroszlán mond valamit az apostol fülébe. Azonban mind a négy testén írásjelek, beszédes írásjelek is láthatók, de sajnos, tudomásom szerint még senki sem próbálta elolvasni őket.

Most nézzük ismét a KON-kép hatalmi jelvényét!

Két négyszög látható rajta, de itt – bizonyára helyspórolás miatt – álló téglalapok alakjában, valamint nyolc köröcske. Tehát mindennek a kétszerese, duplája, amint az előző hatalmi jelvényen. Az Ég Királynője, Isten női princípiuma ezzel félreérthetetlenül jelzi: „MI ketten vagyunk!”. Férfi és női princípium együtt, egy Személyben, s mivel itt a férfi princípium nem látható, ezt feltétlenül más módon kellett jelezni: a kettős hatalmi jelvénnnyel!

Az idézőjelbe tett mondatban a MI-t nem véletlenül írtam csupa nagybetűvel. Azért, hogy össze ne tévesszük a közönséges fejedelmi többessel, a „MI”-vel. (Például: „Mi, II. Miklós” orosz cár.) A MI csak a Napisten és női princípiuma fejedelmi többese, személyes névmása, és így, ugyanilyen alakban írva látható a tévesen Szent Mihálynak tulajdonított ikonon, valamint a Dukász-kép szövegében is: X MI, Szent MI, MI Szentünk értelemmel. (A hun ikonok száma egyre gyarapszik.)

Maradjunk még mindig a hatalmi jelvényeknél, amelyeket Bertényi Iván professzor labarumnak nevez könyvében (A Magyar Szent Korona). Ezek első ránézésre tábláknak tűnnek, rúdra szerelt transzparenszeknek. Olyanoknak, amiket tüntetők visznek tüntetéseken valamilyen felirattal. Ha azonban jobban megnézzük a „labarumokat”, azt látjuk, hogy ezeknek alul bojtos csüngőik vannak, mint azoknak a templomi zászlóknak, amelyeket körmenetek alkalmával körbehordoznak, de amilyen rúdraszerelt függő zászlókat már az ókori római processziókon is hordoztak, és nemcsak vallási jellegű rendezvényeken. Ezek a hatalmi jelvények itt tehát nem táblák, hanem templomi zászlók, de nem a katolikus egyház templomi zászlói, hanem a Napisten Házának, a Templomnak zászlói: a Szent Korona Tulajdonosának (és a Dukász-képen látható DUX-nak) hatalmi jelvényei, zászlói.

Egyedül a KON-kép KON felirata alapján is megállapíthatjuk a következőket. Vajon mekkora találékonyságra és nem utolsó sorban szakmai rutinra volt szükségük a koronakészítőknek ahhoz, hogy mindössze három betűbe és egyetlen kis vonalkába ennyi értelmet tudjanak belerajzolni? Ebbe a különleges íráséptménnybe, amely tulajdonképpen írás- és ugyanakkor építőművészet szerves egysége! Hogy ilyen röviden annyi mindent jelezni tudjanak, mint amennyi mindent ezzel az íráséptménnyel jeleztek! Valamikor olvastam egy könyvet, ez volt a címe: *Nézd elméjüket az ács emberekenek!* Néztam is és ámultam-bámultam, nem is keveset, de a koronakészítők ilyen építőművészetét látva a szavam is elakad. De ha egyedül a KON felirat írásépületének megalkotásához is ekkora képességekre volt szükség, vajon mekkora képességek kellett a Templom, a Szent Korona egészének megépítéséhez? Milyen ácsmester lehetett az ácsok „brigádvezetője”? Kísért egy gondolat: Urunk véletlenül lett volna egy titokzatos „ácsmester” Fia, aki helyére vala-

kik valamikor behelyettesítették a zsidó Józsefet?

Az eddigiek után térjünk rá a KON-kép hatalmi jelvénye alatt kezdődő szöveg olvasására.

Az oszlopos elrendezésű írásban a következő tagolásban a következők olvashatók:

BA	latin B és A
CI	görög C = SZ és latin I
LE	görög L és E
VC	lati V = U és görög C = SZ

Rögtön a görög Baszileosz vagy Vaszileusz (magyarul: Vászoly) névre gondolhatnánk, de akkor el kellene döntenünk, hogy a Konstantin, vagy a Ba(s)zileosz névnek adjunk hitelt a hagyományos koronakutatás szemszögéből. A másik „bőkkenő” pedig, hogy a képen nem férfi, hanem nő látható, és valószínűleg igen megsértődne, ha férfinévét akarnánk ráerőszakolni. De akkor mit keres itt ez a férfinév? Nyugodjunk meg, ez a férfinév semmit sem keres itt! Hogyan kereshetne bármit is, ha egyszer jelen sincs?! A koronakészítők itt is „trükkösködtek” egy kicsit és ez a „trükkösködés” van jelen, nem pedig valamiféle görög férfinév.

Lássuk csak pontosabban is!

Az első sorban két latin betű egy sorban: BA, bár görög betűknek is tekinthetők, s ekkor VA. A második sorban egy görög C = SZ, majd egy latin I. Miért e vegyítés? A harmadik sorban nincs vegyítés, mindkét betű egyértelműen görög betű: LE. Az utolsó, negyedik sorban ismét vegyítés: egy latin V = U (mint pl. a Szent Pál-kép feliratában is: SCS PAVLUS), majd egy görög C = SZ.

Nát egy valami nem igaz! Az, hogy Bizáncban szenteket ábrázoló ikonokat, ezek feliratait úgy készítették volna, hogy a feliratokba latin betűket is belekeverték volna. Ezt már csak presztizsből sem tették volna, szóval büszkeségből. De van itt még valami más is, ami miatt nyugodtan kizárhatjuk a bizánci eredetet: az ikon szövegének színe! A „bíborbanszületett” bizánci császárok okmányokon valóban vörös tintával írták alá a nevüket, s ennyi „doszt” elég volt számukra. Magát az okmány szövegét nem kellett vörössel írni. Ezen az ikonon azonban ugyanúgy a teljes szöveg vörös színű, mint a Dukász-képen is. Már csak ennyiből is gyanítható, hogy a két ikon szorosan összetartozó kép, és az is, hogy valami módon mindkettő a bíborbanszületéssel van kapcsolatban, de nem a bizánci császárok „bíborbanszületettségével”.

A négy soros írott oszlopot – a betűtípusok nyilván szándékos keverése miatt és alapján – három csoportba oszthatjuk. Az első csoport az első sor (BA,) a második és harmadik sor (CI-LE = SZI-LE vagy SZI-LÉ), a harmadik pedig a negyedik sor (VC = USZ). Ez nem név, ez különböző szavakból álló szöveg!

Bár a fantáziát a „tudományos igény” nem tekinti tudományos igényű faktornak és egyetemeken nincs is „fantázia szak”, most ezt a tényezőt mégsem nélkülözhet-

jük, mint a Szent Korona vizsgálatánál rendszerint soha. Kénytelenek vagyunk e „tudománytalan módszerhez” folyamodni, ha ezt már a koronakészítők is eleve és előszeretettel alkalmazták. Ezért tekintünk csak ismét az ikonon ábrázolt Személyt. Mint már az előbb is megállapítottuk, egy széparcú, fiatal királynőt látunk, babaarca van! De csodálkozhatunk-e ezen, hiszen Őt, Boldogasszony anyánkat Erdélyben még a mai napig is Babba Máriának nevezik! Ha pedig égi koronája és dicsfénykoszorúja miatt a „vak is látja”, hogy az ikon Őt ábrázolja, akkor miért lenne szükséges kiírni teljes nevét? Nem elegendő e nevet csak első két betűjével jelezni (BA), ha az utána következő két betű is ugyanaz? Minek kétszer ugyanazt leírni a rovásírás szellemében? („Meg osztán a hellyel is spórolnunk kellett, kedves majdani atyánkfiai!”) És szúrjunk ide itt még egy további „találós kérdést” is: Bizáncban szentképeken ábrázoltak volna bárkit is a gyűlölt, ellenséges és barbár hunok közül?

Mi most ne spóroljunk a hellyel, mint a koronakészítők, és emlékezzünk meg itt is a sumérokról, egészen pontosan is az ő királynőjükről.

„Az egykori lagasi krónikás drámai szavakkal tudósít városa Lugalzagesi általi elpusztításáról” – írja **Helmut Uhlig** *Die Sumerer (Sumérok)* című könyve 243. oldalán, majd idézi a sumér krónikás megrendítő szavait: „Az Umma-beliek Lagasunkat felgyújtották. Elrabolták ezüstjeinket, drágaköveinket. Vért ontottak a palotában, és Enlil és Baba templomában, és még sok templomban. Ningirsu termőföldjeiről elrabolták a termést. Umma harcosai Lagas elpusztításával súlyosan vétkeztek Ningirsu ellen. Hagyja el őket a hatalom, amelyik nekik adatott. A mi királyunk, Urukagina nem vétkezett. De Lugalzagesi, az Umma-beliek 'ensi'-je és Nisaba, az ő istennője, viseljük fejükön bűnüket.” [Ugyanez a krónikás tudósítás **Hartmut Schmökel** *Das Land Sumer (Sumérország)* című könyve 66. oldalán is megtalálható.]

A sumér szövegben már bizonyára feltűnt számunkra valaki: Baba!

Jgen, ugyanarról az Istennőről illetve templomában történt vérengzésről tudósít a sumér krónikás, aki a KON-képen látható! És milyen furcsa, ez a krónikás ugyanúgy nevezi Boldogasszony anyánkat, mint a KON-kép szövege, vagy mint a székelyek: Babának, Babba Máriának! De nemcsak így, másként is említi, de ezt a sumeriológusok és assziriológusok még ma sem értik: Ningirsunak. Számunkra az égi nyelv birtokában kissé könnyebb a helyzet, hiszen e NIN.GIR-ben nem nehéz felismernünk „néni”, valamint „égúr” szavunkat, amely kettő együttes és értelemszerű jelentése: Ég Űrnője. A sumér krónikás tehát akarva vagy akaratlan tudatja velünk, hogy Baba, Babba Mária az Ég Űrnője, Királynője, Ugyanezt az értelmet jelzi számunkra a Szent Korona felső része összes ikonját szegélyező „egy gyöngy – egy csepp alakú kő” jelkombináció: a gyöngy jelenti a nőt, a csepp alakú vörös drágakövek pedig a férfit, az Ég Urát vagy Égi Űrt (sumér GIR-jelek). Így egy gyöngy és egy ilyen kő együttes értelme: Ég Űrnője, az Ég Királynője.

A fenti sumér szövegben nem szerepel a Mária név, mégis azt írtam, hogy a sumérok Királynőnket Babának illetve Babba Máriának nevezték. A szövegben való-

ban nem szerepel a Mária név, de Mari sumér várost vajon kiről nevezték el? Úgy gondolom, valószínűleg nem arról a bibliai Mirjamról, aki nevének értelme a Biblia szerint „+hajfonó” (!), hogy a „rák a vetésre ne menjen”, vagy hogy „Vakulj magyar!”. Hogy ezzel Királynőnk nevét elsumákolják előlünk, hogy szép, heberes hangzású névre csavarják. Talán az olasz „mare”, a francia „mer” és a német „Meer” szavak sem véletlenül jelentenek tengert és bizonyára az sem véletlen, hogy a német „Meer” kivételével a másik kettő nőnemű szó a latin nyelvekben, de ezek az összefüggések csak a sumér „dingir”: Isten névből és „tenger” illetve „tündér” szavaink egybevetéséből érthetők. Ha tehát Baba nevét Babba Mária alakban is ismerték a sumérok, akkor szükségeltetik-e még konkrétabb bizonyíték a „sumér-magyar rokonságra”, mint a székeleyek maguk és nyelvük?

Ebben a sumér szövegben szerepel egy további olyan szó is, amit a sumeriológusok és assziriológusok szintén nem értenek, akár a Ningirsu nevet, és ez a titokzatos „ensi” szó. Vajon milyen értelem rejtőzik benne, mit jelenthet? Gondoljunk csak arra, hogy a Szent Korona Szent Péter-képén mit jelent az apostol balkeze csuklóján lógó kisebbik kulcs, mint erről korábban már szó volt, s próbáljuk „kinyitni” vele a titokzatos „ensi” szó rejtélyét. Írjuk fel ezt az idegen, nem magyar nyelvű klasszika-filológusok által ilyen transliterációs alakra torzított szót egy kicsé másként: (k)enzi. Elképzelhető lenne, hogy esetleg „kenéz” szavunk rejtőzik benne? A „kenéz” szó katonai vezetőt, főparancsnokot jelent, mint erről már korábban is szóltam az őszösvetségi Kenáznál, s itt pedig az Umma-beli harcosok „ensijéről” van szó. Talán parancsnokukról?

A látszólagos kitérő után folytassuk a KON-kép szövegének elemzését.

Baba neve után a második és harmadik sorban egy furcsán rejtjelezett szó következik: CI-LE = SZI-LE vagy SZI-LÉ. De nem jobban értjük, ha így írjuk: szüli vagy szülé (szülte)? És vajon kit szült vagy szül Baba? Ott olvasható a negyedik sorban: VC = USZ, az „ösz”-t, ösünket! És ki a mi ösünk, ha nem a Nap, a Napisten? Ki a mi Atyánk, ha nem a Korona felső Pantokrátor-képén látható Atya? És a „nép” szavunkban miért viseljük a Nap nevét, ha nem azért, mert az Ő gyermekei vagyunk?

A baloldali oszlop szövegének értelme tehát, *hogy a láthatatlan isteni erő, az Izzó Szél, a Szent Lélek (Isten erőtere) megtermékenyítette Királynőnket, Babát, Ő pedig az idők hajnalán megszülte nekünk saját Napunkat!*

Mivel a Nap már anyagi természetű égitest, ez a szülés egyben az anyag születését is jelenti, másként kifejezve: Isten férfi princípiuma nemzette az anyagot, női princípiuma, Baba pedig megszülte.

Lássuk most az ikon jobboldalán lévő szöveget is.

RO	görög R és O (omega)
MÁI	latin M, magyar Á, latin I
ON	görög O (omega), latin N
(jel)	fekvőhelyzetű T

2. *faire*: tenni, csinálni valamit:

3. *attention*: figyelem, figyelmeztetés.

A figyelmeztetőjel legősibb sumér alakja mint látható – egy álló T-alakzat, de közvetlenül utána már fekvő helyzetű, és ez a fekvő helyzetű T alakul aztán idők folyamán az alul látható ékjellé. A koronakészítők is ilyen fekvő helyzetben ékeltek a szövegbe, de nem azért, mert az akkádok ékírását akarták utánozni, hanem azért, hogy ily módon a T szára válassza a szöveget, s így a jel akkor is érthető legyen mindenki számára, ha történetesen nem ismeri az akkád írásjeleket. A Labat által megadott jelentések alapján a szövegválasztó jel értelme így fogalmazható meg: „*Tegyél (csinálj) figyelmet!*”, de kissé magyarosabban: Figyelj! Ma ezt a figyelmeztető jelet felkiáltójelnek mondhatnánk.

A ármost álljunk meg itt rögtön és tűnődjünk el rajta, hogy a koronakészítők honnan tudtak erről a sumér illetve akkád jelről? Mind alakjától, mind pedig jelentéséről? Talán olvasták a Labat-szótárt és onnan másolták ki? Vagy a véletlen műve lenne az egész? Olyan furcsa véletlen, hogy a KON-képen látható jel alakilag és tartalmilag is egyezzen a szótárban látható jelekkel? Egyelőre hagyjuk „talonban” ezeket a kérdéseket és reménykedjünk benne, hogy a válaszokra majd az oszlop szövegének értelméből következtethetünk.

A fekvő helyzetű T után tisztán olvashatón egy igen furcsa görög szó következik: „oporfürogenitosz”!

Olyan görög szót eddig is ismertem, hogy „porfürogenitosz”, ami a „bűborban született” bizánci császárok jelzője volt, de „oporfürogenitosz”-ról sohasem hallottam. Mi lehet itt a „trükk”.

Gondoljunk ismét arra, hogy a koronakészítők mindig, mindenben és állandóan a rovásírás szellemében gondolkodtak és cselekedtek: mindennel spóroltak, amivel csak lehetett. Semmit sem írtak vagy jeleztek kétszer vagy többször, ha erre nem volt kifejezetten szükség. Baba nevét is csak két betűvel írták (BA), hiszen a következő kettő is ugyanilyen. Most ennek figyelembe vételével tekintsük ezt a figyelmeztető jelet egyúttal az alatta látható O-ra is érvényesnek és ezt az O-t válasszuk el ezért a „porfügenitosz” szótól: „O porfügenitosz”! Figyeljük meg azt is, hogy a különállást a koronakészítők mégcsak a kezdő O kissé süllyesztett helyzetével is jelezték!

„Trükkösködünk” most mi is (ismét) és alakítsunk egy kicsit e-zen az O betűn. Úgy, olyan formában, hogy rajzoljunk egy pontot az O belsejébe, kívülről pedig húzzunk hozzá néhány sugarat. Úgy, mint A Szent György, Szent Demeter, Szent Damján és Szent Kozma ikonjain is látható (a kezdő O-t ott sem kell hozzáolvasni a nevekhez): a Napisten jelét kaptuk!

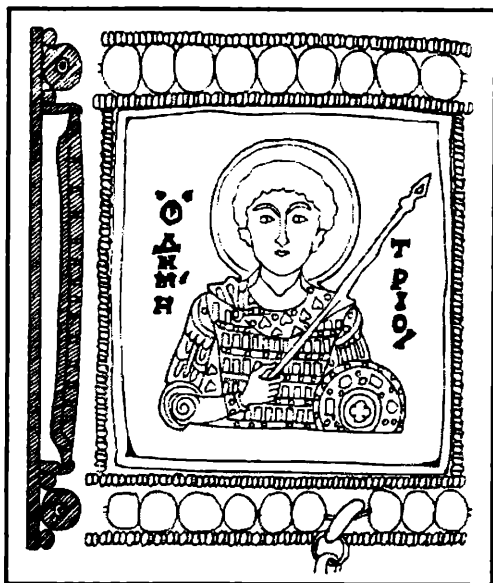
Mint fentebb is írtam, a pont, a kör, a korong, a tányér, a kerék, lyuk, a gömb mindig Isten jele, és egyáltalán nem a véletlen műve, hogy a két katonaszent és két orvosszent nevei ezzel a jellel kezdődnek. Így e nevek teljes értelme egy kissé másként hangzik, mint ahogyan ezekhez eddig hozzászoktunk: Szent György, a Napisten szentje, Szent Demeter, a Napisten szentje, és így tovább. A koronakészítők a

négymártírszent képén tehát egyértelműen jelezték, hogy ők e négy szentet nem olyan szentnek tekintik, amilyenekből a katolikus egyháznak mára már több, mint tizenkétezer van!

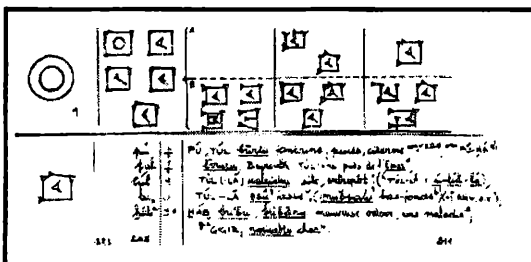
E nevek „előjeleinél” figyeljünk az ikononkénti négyszeres (!) hangsúlyozásra is:

1. a kör a Napisten jele;
2. a körben lévő pont szintén;
3. a sugarak ismétcsak: a Nap sugarai;
4. a feltűnően cseppalakúra készített sugarak pedig a sumér GIR-jel alakját idézik: Ég Ura, Égi Úr = Napisten!

Ez a négy zománcképen látható négyszeres hangsúlyozás összesen tizenhatszoros nyomatékositás! A koronakészítők itt eltértek a rovásírás szellemétől (Kivétel erősíti a szabályt!), és szinte a „fülünkbe rágják”: Ezek a szentek nem olyan szentek, ezek a Napisten szentjei! De vajon miért tartották ezt ennyire kihangsúlyozandónak? Esetleg már ők is tudták, hogy a római egyházak milyen szenteket gyártanak? (Pl. Nagy Konstantinból is?) És talán azt is tudták, hogy ezek az egyházak (szembenállás ide vagy oda) egyaránt tagadják Napistenünket és az Ő

46. Kép: Szent Demeter képe – Csomor Lajos rajza.

47. Kép: Pont a körben (sumér jel).

hun ikonjaink száma ismét gyarapodott kettővel: a két orvosszent ikonjával!)

Ott tartottunk, hogy a „porfürogenitosz” szó a görögben „bíborbanszületett” jelentésű, tehát a KON-kép szövegében is valamilyen bíborbanszületettségről, vagy bíborban történő születésről van szó. Azonban a fenti négy ikon tizenhatszoros hangsúlyozása miatt biztosra vehetjük, hogy nem bizánci császárokról van szó a szövegben, nem ezek „bíborbanszületettsége” az, amiről a koronakészítők ilyen nyomatékai írtak. Még akkor sem, ha túlnyomórészt görögbetűsen írták a szöveget, s a „porfürogenitosz” görög szó is tisztán olvasható. De akkor mi lehet az oka

ért tartották ezt ennyire kihangsúlyozandónak? Esetleg már ők is tudták, hogy a római egyházak milyen szenteket gyártanak? (Pl. Nagy Konstantinból is?) És talán azt is tudták, hogy ezek az egyházak (szembenállás ide vagy oda) egyaránt tagadják Napistenünket és az Ő női principiumát, Istennőnket is? (Itt is figyeljünk rá, hogy

az ikon túlnyomórészt görögbetűs feliratának, amely feliratba azért latin betűket is vegyítettek? Sőt egy kifejezetten magyar Á-t is, valamint még két sumér jelet (kör és fekvő T).

Sajnos, a túlnyomórészt görögbetűs szöveg és tisztán olvasható „porfürogenitosz” szó miatt hagyományos koronakutatásunk igen „speciálisan” ítéli meg a helyzetet: Ha a felirat görög, akkor nyilván görög maga az ikon is, Bizáncban készült! (Az a fekvő T-t pedig elírásnak tekintjük, vagy egyszerűen nem is tekintjük, azzal a felesleges O-val együtt.) Ha tehát az írás görög, akkor görögök írták! Mintha másnak nem lenne szabad vagy lehetséges görögül tudni és írni. Például magam is naponta beszélek németül, gyakran írok is ezen a nyelven, néhanap még angolul is, de ennek ellenére nem vagyok se német, se angol.

A Korona abróncsán látható ikonokat tehát főként görögbetűsre készítették, ami- be azonban latin betűket is vegyítettek, míg a felsőrészen fordított a helyzet, ott a latin betűk vannak túlsúlyban. A felsőrész képeinek szövegei sem csupán latin betűsek, mint pl. majd a Szent János képénél is látni fogjuk. Az ilyen vegyített írástípussal a koronakészítők biztosan jelezni akartak valamit, de mit? Esetleg a Szent Korona készítettőjére akartak utalni vele? Egy nagyhatalmú és olyan intelligens hun uralkodóra, aki esetleg görögül és latinul is tudott? És akinek nevét azért nem merték ráírni sehová a Koronára, mert – mondjuk – a személyi kultusznak még az árnyékát sem tűrte? De hiszen ismerünk egy ilyen uralkodót! (Egy költőnek egyszer majdnem a fejébe került a hozzá írott rajongó verse.)

Kezdjük el olvasni az oszlop szövegét!

A felső három sor a választójelig: **RO-MÁI-ON**. Ha az A betű fölött nem lenne ékezet, közönséges latin A betűnek néznénk, de van. Márpedig Rómában az A betűk fölé nem tettek ékezetet. Ha ezen A betű fölött nem lenne egy vessző, azonnal valami, „római nő”-re gondolnánk. Lehet, hogy ezzel a koronakészítők is tisztában voltak, és – többek között – ezért, a félreértések elkerülése végett tették oda az ékezetet, hogy tehát mégcsak véletlenül se gondoljunk semmiféle római nőre. És az is igen valószínű, hogy hun ikonokon a hunok nem ábrázoltak olyan „szente-ke-”t, akik őket gyűlölték, a végletekig lenézték, embernek se tekintették. Atilla királyunkról például azt híresztelték, hogy kutyától származott. Az is igen figyelemre méltó, hogy ennek az A betű fölötti ékezetnek feltűnően olyan esőcsepp alakja van, mint a sumér **GIR**-jelnek, de ugyanakkor például a két Pantokrátor-kép fái lombkoronáinak is.

A kárhogyan, akárhonnan is tekintsük ezt a **RO-MÁI-ON** szövegrészt, a „római nő” értelmezést eleve ki kell zárunk. A baloldali oszlop szövege szerint Babáról, Babba Máriáról van szó, az Ő születéséről, márpedig Boldogasszony anyánk ugyanúgy sohasem volt római, mint mi magunk: se görög, sem latin. „Rámai” viszont annál inkább: Rá Napisten „felesége”, női princípiuma!

A **RO** szótág már eleve „gyanús”, hiszen omegával írták, s már az ikon címénél figyelmeztettek rá bennünket, hogy az omegákkal vigyázzunk, figyeljünk rájuk. A Dukász-képen is megismételték ezt a figyelmeztetést az ottani első omega fölött,

mint majd ezt látni fogjuk. Ez az omega itt tehát nem O! Lehet U is. mint korábban. s ekkor a RO értelme ÚR, de lehet A is, és ekkor RA-nak olvasandó. És Rá, a Napisten nem Úr? Vagy az Ő női princípiuma nem Úrnő?

Mivel ezen RO-MAI-ON rész után a fekvőhelyzetű T következik, a sumér felkiáltójel, ezért álljunk meg itt és olvassuk el értelemszerűen az eddigi szöveget:

„Baba szülte Ősünket, a „rámai” Nő, Rá (Urunk) Nője szülte!”

Mielőtt a következő mondat olvasásába kezdenénk, nézzük meg ismét a görög „porfürogenitosz” szót.

Ezt a szót mindenki úgy ismeri, hogy jelentése „bíborbanszületett”, de a jelző „geni” részéből látható, hogy ez a „geni” ugyanaz, mint a latin „gén”, tehát származást, eredetet jelent elsősorban, s így értelemszerűen születést is. Még egyértelműbb lesz az eredeti értelem, ha e „geni”-ben meg tudjuk látni „jönni” igénk archaikus, ma már csak például Szabolcsban ejtett „gyönni” alakját. Korábban már szóltam róla, hogy ez a latinban „gén” alakra formálódott igénk a német nyelv „gehen” (géen) igéjében is fennmaradt, csak éppen fordított értelemmel, akárcsak az angol „go”-ban is: menni. Itt azonban azt is el kell mondjam, hogy a német nyelv a fogalmakat, főleg az irányokat nem veszi olyan szigorúan, mint a magyar nyelv, s bármennyire furcsa, ennek a gehen = menni igének „jönni” értelme is van a németben, bár ezt a szótárak nem említik. Ha például egy sváb azt akarja mondani, hogy „Te velem jössz!”, akkor így mondja: „Du gehsch mit mir!”, szó szerint: „Te velem mégy!”. Sajnos, ez a német hatás érezhető a magyar nyelven is az olyan „igen magyaros” szófordulatokban, mint például „add oda nekem”, „oltsd fel a villanyt”, „csukd ki a zárat” és hasonló pongyolaságok. (Bármennyire furcsa, a német villanykapcsolókat felfelé kell kapcsolni, ha le akarjuk oltani a villanyt! Ezzel szemben egyik hajdani tanárom azért buktatta meg vizsgán az egyik diákját, mert a villanykapcsoló jelét fordítva rajzolta be a kapcsolási rajzba, s amikor erre a tanár figyelmeztette, ráadásul még szemtelen is volt vele szemben: „Hát, Tanár úr, nekem teljesen mindegy, hogy merre kapcsolom fel a villanyt! – Jól van, fiam, akkor majd gyere legközelebb is, ha majd már nem lesz annyira mindegy!”). Elnézést kérek az anekdotáért, ezt csak azért írtam ide, mert az igényes magyar ember ugyanilyen rigorózus szigorúsággal öröködi anyanyelvünk épségén, számára nagyon is nem mindegy, hogy jönni vagy menni, hogy „Gizike vagy gözeke”).

Azonban „jön” („gyön”) igénk mind a latinban, mind pedig a görögben helyes értelemmel maradt fenn: mind a „gén”, mind pedig a fenti „geni” jövőst, jövetelt, érkezést, felénk történő közlekedést jelent. Ha azonban ez a „hamisítatlanul” görög „porfürogenitosz” jelző egyik alkotóeleme furcsa módon tökéletesen érthető magyarul, akkor igazán érdemes „megbolygatnunk” többi alkotóelemét is, hiszen sohasem lehet tudni.

Előszöris vegyük tekintetbe, hogy az „ógörögök” nyelve nem olyan volt, mint amelyet a mai görögök beszélnek. Ha „ógörög” ábrázolásokat, képeket, szobrokat nézegetünk, atlétatermetű férfiakat látunk, míg a mai görög férfiak nagyrészt alacsony termetűek, vaskos, tömzsi testalkatúak erősen szemítés jegyekkel, mint pél-

daul a fekete haj, erősen szőrös kéz, mell, stb. Mégcsak táncaik is arabos üteműek. Az egykori „ógörögök” az asszír hódítások következményeként „hélótakká”, halottakká váltak: az asszírokkal történt keveredés miatt elveszítették eredeti testi jegyeiket, de eredeti nyelvük is eltorzult az asszírok nyelvének hatására. Az „ógörögök” nyelve ugyan nem veszett ki teljesen, csak eltorzult, s ezt felismerve nemcsak Baráth Tibor írt a helyzetről háromkötetes könyvében, de olyan honfitársunk is volt, aki *Szittyá görög eredetünk* címmel külön könyvet írt erről a nyelvrokonságról, ahol aztán rengeteg görög szó magyar megfelelőjét felsorolja. (Pl. a pag-osz = fagy szó esetében, ahol az „-osz” a tipikusan görögös, selypítő-sziszegős végződés, csak a „fag(y)” fő felismerhető, ha tekintetbe vesszük a P/F hangcserélődés lehetőségét.) Azonban nyugodjunk meg, mindenféle nyelvtani vonatkozások ellenére sincs semmiféle „szittyá-görög eredetünk”! *Arany János* azt írta, hogy „*A magyar nyelve mindig magyar volt*”, és ez eredetünkre is igaz. Ugyan szükséges-e erre több és külön bizonyíték, mint éppen a KON-kép szövegének eddigi része? Ha Baba szülte Ősünket, a Napot, s ha „nép” szavunkban is a Nap nevét viseljük maig is, akkor hogyan lehetne akár „szittyá-görög”, akár másféle eredetünk? (A magyar népbe később történt etnikai behatások ezen a helyzeten nem változtattak.)

Az eddigiek alapján tehát érdemes „megkapargatnunk” egy kissé ezt a „porfürogenitosz” jelzöt.

A „geni” rész értelmét már tudjuk, de mi lehet az a „por” és az a „füro” összetevő? Mivel a porfürogenitosz” a bíborban való születés fogalmával kapcsolatos, biztosra vehetjük, hogy a „por” összetevő nem a föld vagy az út porát jelenti. De gondoljunk csak a P/B hangcsere lehetőségére, hiszen mindkettőt ugyanazon a helyen képezzük, és ezt a „por”-t írjuk így: bor! Mivel aztán nemcsak fehérbor létezik, de vörös is, így gondoljunk utóbbi bíbor színére is. Már csak azért is, mert magában a „bíbor” jelzőben is ott van a „bor”. Ha pedig e „bíbor” jelzöt egy kissé másként írjuk, máris beszédesebb lesz az egész: pí(r)-bor = pirosbor. E jelzőn azonban nemcsak a vörösbor piros színét rejti, benne rejtőzik még valami más is. Írjuk csak „vér” szavunkat is archaikusan „vír” alakban, s azonnal megtudjuk belőle, hogy a bíbor nemcsak borpiros színt jelent, de vérvöröset is, szabolcsiasan „vírverest”. (Itt is figyeljünk a B/V, P/B, valamint P/V hangcserélődések lehetőségére!)

Nézzük most az igen görögösen hangzó „füro” összetevőt is. Mivel ezen összetevő összetevő, egy szó másik eleme, a szó belsejében található, ezért ne feledkezzünk meg a hasonulásnak nevezett hangtani jelenségről sem, amely nemcsak a magyar nyelvben tapasztalható, és ezt az összetevő is írjuk le így: pyro. (P/F hangcsere!) A pyro a görögben mindig a tűzzel kapcsolatos, mint például a pirotechnika, vagy pirománia szavakban is: a tűz piros színével! Tehát ez a „füro” összetevő is ugyanúgy a piros, a vörös, bíbor színre utal, mint az előző, a „por”. A „porfürogenitosz” szó teljes értelme tehát, borpiros, bíborvörös színből jönni, érkezni, származni, születni! De ha mindez igaz, akkor mennyire görög szöveg a Kon-kép szövege?

Az eddigiek után és alapján írjuk fel most a KON-kép teljes feliratának értelmét:

**„Ikon, hun ikon, a hunok szent Királynőjének ikonja.
Baba szülte Ősünket, a 'rámai' nő, Rá (Urunk) Nője szülte!
A Napot vérpiros, bíborszínű hajnalban szüli.”**

A szöveg egyszerre három különböző születésre utal!

Az első utalás múltidejű utalás: a Nap, központi csillagunk születése. A korona-készítők ezzel azt tudatták velünk, hogy az anyagot magát is Baba, Babba Mária szülte, hiszen maga a Nap is anyagi tömeg; tehát az anyag nem más, mint az isteni teremtmény, az Izzó Szél anyagi megnyilvánulása, testetöltése, inkarnációja! Bocsnatott kérek a materialista meggyőződésű emberektől, akik felfogása szerint az anyag az elsődleges, de nem én akartam vitába szállni velük, a Korona készítői írták így!

Más utakon ugyanilyen eredményre jutott kiváló fizikusunk, **Kisfaludy György** is. A *lélek zengése* című könyvében (Univesum Universitas Könyvek, Budapest, 1998.) ezeket írja: „*Én nem hiszem, hogy van Isten, hanem egészen bizonyosan tudom.* (13. old.) (...) *A közel háromszáz éve divatba jött materialista filozófia onnan indítja elméletét, hogy az anyag (tér, energia) örökké volt. (...) Mi lehetett akkor, amikor még nem volt anyag, energia és még tér sem!?* (19. old.)”

A szerző a *Miért dinamikus az anyag?* című fejezetben így folytatja: „*Az anyag-ról már a század elején felfedeztük, hogy nemcsak részecskeszerűen tud viselkedni, hanem hullámtermészetűen is. Ezt sok kísérlet igazolta is. (...) Az évszázad eleje óta folytatott tudományos kutatásaink szemléletileg is hibásak lehetnek, hiszen iskoláinkban és egyetemeinken minden tanított tézisrendszer ellenkezőjét is bizonyítani lehetne (ugyanolyan tudományos alapossággal, mint a tanított anyag esetében) és így diákjaink információs rendszere csak annyira informatív, mint egy telefonkönyv megtanulása után lenne. (...) De mi is lehet az oka az anyag kettős viselkedésének? Ha a részecskék bogyszerű elgondolásának sok véráldozattal való vizsgálata nem vezetett megnyugtató eredményekhez, akkor vegyük itt is elsődlegesnek a hullám-szerűséget, és lehet, hogy ez sokkal célravezetőbb dolog lesz!?* (...) *Miből eredhet hát az anyag kifogyhatatlan hullámszerű (forrásszerű) viselkedése?*”

A fenti idézetből ragadjuk ki most a legalapvetőbb kérdést: „*De mi is lehet az oka az anyag kettős viselkedésének?*”.

Erre a kardinális kérdésre adja meg a választ a Szent Korona, a KON-kép üzenete: A kettős viselkedés oka, hogy Ősünk, a Napisten kettős természetű, hogy egyetlen Személyben együtt van a férfi és női princípium, és miként minden ember magában hordozza mindkét szülője tulajdonságait, így maga a Baba által szült anyag is! Az anyag hullámtermészete a teremtmény isteni erő, az Izzó Szél, a férfiprincípium tulajdonságát őrzi, míg a részecskeszerű anyagi természet a női princípiumét. (Ez az öröklött anyagi tulajdonság mégcsak abban is megnyilvánul, hogy amíg a férfiak inkább filozófikus gondolkodásúak, addig a nők inkább az anyagra figyelnek, sőt az anyagiakra is.)

„*Ha az ismert anyagi világ tartósan fennmaradó részecskéit tesszük vizsgálá-*

unk tárgyává – folytatja Kisfaludy György a 32. oldalon –, úgy nemcsak a proton, az elektront és a neutront kell vizsgálnunk, hanem a lelket is. A proton és az elektron szétválási folyamata reverzibilis, így az elektron visszagyömöszölhető a protonjába, és így újra neutronná válik. Vagyis elegendőnek látszik az anyag Univerzumában az, ha csak semleges részecskék (neutronok, neutrínok...) születnek, hiszen ezek 'bomlástermékei' kiadják a szükséges elektromosan polarizált (proton-elektron, protinó-elektinó) részecskéket is."

Rendben, rendben, de minderről a koronakészítők úgy másfélezer évvel ezelőtt hogyan tudtak? Kitől? Vagy ők az anyag születésével kapcsolatban nem ugyanúgy születésről beszéltek és beszélnek a mai napig is a KON-kép szövegében, mint Kisfaludy György, és nem pedig „keletkezésről”?

A Korona KON-képe által jelzett három születés között időben a következő Urunk, az Úr Jézus születése.

Ez a születés csak úgy érthető, ha tudjuk, hogy Urunk a Napisten Fia! Ő erre a tényre állandóan utalt, a legkülönbözőbb módon, de az írástudóknak konkrétan is megmondta, érthető szavakkal, mert bizonyára tudta, hogy másként nem értenék: *„Ábrahám a ti atyátok örvendezett, hogy meglátja az ÉN NAPOMAT; látta is és örült. Mondának ezért neki a zsidók: Még ötven esztendő nem vagy, és Ábrahámot láttad? Monda nékik Jézus: Bizony-bizony mondom néktek: Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok. Köveket ragadának azért, hogy reá hajigálják; Jézus pedig elrejtőzék, és kiméne a templomból, átmenvén közöttük; és ilyen módon eltávozék.”* (János 8.56-59.)

Az evangélium szövegéből teljesen egyértelmű: Ábrahám meglátta Urunk Napját, a napvilágot, megszületett és örült. Az is ugyanilyen egyértelmű, hogy Napunk sokkal hamarabb született, mint Ábrahám, hogy központi csillagunkat Baba évmilliárdokkal hamarabb szülte, mint Ábrahám született. És a szövegből az is ilyen egyértelmű, hogy Urmunknak hatalma volt az anyagon is, így emberi teste anyagi részecskéit vissza tudta változtatni azok születés előtti formájára, vagyis az anyagot képes volt hullámtermészetű erőtérré alakítani, Ilyen módon azt láthatatlanná tette („elrejtőzék”).

A KON-kép szövege által jelzett második születés alatt tehát Urunk, a földön emberi testet öltött Nap születése értendő! És mégcsak emberi test szerinti aszszonyanyját is ugyanúgy Máriának hívták, mint mennyei Édesanyját, Babba Máriát, a KON-képen látható Királynőnket. Szűz Mária neve azonban sohasem volt Babba Mária és Urunk sem szólított őt soha Szűzanyának. **Badiny Jós Ferenc** kutatásai szerint Szűz Mária neve Adiabene vagy Adiabani Mária volt, de mivel pártus-hun királyi család sarja volt, ezért nyugodtan nevezhetnénk őt Hun Máriának is.

A harmadik születés, amelyről a KON-kép felirata tudósít, már teljesen más, mint az előző kettő: szimbolikus születés! Az előző kettő esetében konkrét anyagi születésről van szó, mégha egymástól óriási időbeni távolságokban is, itt viszont egy olyan folyamatos, naponta történő születésről, amely jelképesen naponta emlé-

kezet bennünket az előző két konkrét születésre.

Létezik-e nagyobb öröm az emberi életben, mint a születést látni? Igen, férfiak számára csak látni, hiszen az ember nem emlékezik saját születésére, ez tapasztalati élménye nem lehet. Ábrahám is azért örül, mert megláthatta Urunk Napját, nem pedig saját születése miatt. De a zsidó írástudók vajon ezért akarták volna megkövezni Urunkat? Azért, mert Ábrahám meglátta a napvilágot? Szó sincs erről! A magyarázatot a KON-kép szövege rejti: Istennőnk, Baba szülte és szüli naponta Ősünket, a Napot, de a Nap természetesen nemcsak a mi saját őszünk, minden ember őse, így a zsidóké is! Mivel pedig a zsidó vallás a Napistent nem tekinti ősenek, az Istennőre pedig mégcsak szó sincs a héber nyelvben, így Urunk szavai az írástudó papok szemében provokációnak, a zsidó vallás elleni nyílt támadásnak minősültek., és ezért akarták megkövezni. Annak ellenére, hogy semmi kétség sem férhet hozzá: Urunk (a Nap) igenis meglátta Ábrahámot, Ábrahám is meglátta Őt Urban és örült.

A legszebb és legörömtelibb pillanat a nap huszonnégyszáz órájában az ébredés, Vezérlő Csillagunk születése!

A hajnali szürkület előbb szürke, majd egyre vörösebbé válik. A Nap korongja még nem látható, de Baba vére már kezdi előnteni a Hajadon (hajnali égbolt) ágyékát: *vír-rad*, *pír-kad*! A születés közben kiömlő *vír bor-pír-osra*, *vír-vörösre*, „*porfürogenitoszra*” festi az égboltot. Születés közben maga a születendő Gyerme (Nap) is *vír-es*, *pír-os*, bíborszínű lesz, aranyszínűre majd később válik. De létezik-e olyan emberi csecsemő is, aki nem ugyanilyen véres lesz, aki nem „*porfürogenitosz*”, aki nem bíborban születik? Csak egyetlen ilyen születésről tudunk: 2000 évvel ezelőtt történt, a „*jászolban*”, az a Gyerme nem volt véres. Ő másvalaki véréből volt „*porfürogenitosz*”.

A későbbiekben ezt a szüzi, mennyei születést a Szent Koronán is látni fogjuk a hátsó „*információs háromszögben*”, a KON-kép utáni időrendi sorrendben. Első ugyanis a nő, születés értelemszerűen majd csak ezután következik. Többek között ez is igazolja a Korona precessziós körén az idő múlásának helyes irányát, akár a szakrális, akár a szoláris időszámítást vegyük alapul. Ugyanolyan megbízhatóan igazolja, mint például Szent Jakab zománcképe is azt, hogy a Korona felső részét valakik valamikor elforgatták. (A jákoblétrát mindig a hajó oldalán gurítják le a bajbajutottaknak, Szent Jakab képe pedig ma nem oldalt látható az Argo Navison.)

Egyedül a KON-képről is megtudtuk, hogy nem közönséges bíborbanszületésről van szó, mint a bizánci császárok esetében, s ezért írták a kép teljes szövegét vörössel. Ha a KON-kép valóban görög császárt ábrázolna, elegendő lett volna csak a nevét vörössel írni. A Szent Korona misztériumába azonban egyetlen görög császár sem fér bele, de Baba és a „*porfürogenitosz*” szülés illetve születés annál inkább. A KON-kép vizsgálata ezzel még koránt sem ért véget (csak egyedül e képről is külön könyvet lehetne írni!), most azonban egy zsoltár miatt szakítsuk meg a vizsgálatot.

Bíbor Hölgy

„Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy Omega. Ennek az Omegának ugyanúgy volt egy gyönyörű leánya, mint a Szent Korona omegáinak is, hetedhét országon sem volt párja. Ennek a csodálatos szépségű lánynak selyemsár gyöngyhaja volt, ezért Gyöngyhajú Lánynak hívták, de bíbor köntöse és bíbor kastélya miatt Bíbor Hölgynek is.

Egyszer a Nap úgy elfáradt, hogy elaludt mély, zöld tó ölén. Az embereknek fájt a sötét és hívták a Lányt. Ő megsajnálta, s eljött közénk...”

A modern mese így is kezdődhetne, pedig nem mese volt. Valóság volt az Omega és az a két egykori slágere is, amelyeket hiba slágereknek nevezni, hiszen zsoltárok voltak: a Gyöngyhajú lány és a Bíbor hölgy. (Bíbor lady.) Mindkét zsoltár egyvalakihez szólt, szövegeikből ezt nem nehéz felismerni. Ahhoz a valakihez, akit a magyar népdal Magyar Ilonának nevez, akinek selyemsár (aranszőke) gyöngyhaja fölött „gyöngykoszorúja, haj...”. Ezt a gyöngykoszorút ma is láthatjuk: A Szent Korona arbronsán körbefutó két gyöngysor.

Ez a Bíbor Hölgy ugyanúgy két alakban, két időpontban jelenik meg, mint az Esthajnal-Csillag: Hajnalban hajnali, alkonyatkor alkonyati, szomorú Hajadonként, de mindkét esetben bíbor köntösben. Az alkonyati Hajadonhoz így szólt az egykori zsoltár:

*„Szállj, szállj le hozzám,
Bíbor Lédi ringass el,
Szállj, szállj le hozzám,
Hívlak, téged hívlak,
Jöjj, jöjj közel.*

*Szállj, szállj le hozzám,
Bíborszínű alkonyat,
Szállj, szállj le hozzám,
Várlak, úgy várlak,
Jöjj, jöjj közel.*

*Bíbor kastélyodból,
Szállj le, ringass el,
Vedd fel bíbor köntösöd,
Lágyan öleld vállam,
Ringass, ringass el.”*

Ha a hajnali Bíbor Hölgyhöz akarjuk énekelni a zsoltárt, akkor egy kissé változtatnunk kell szövegén, talán így:

*„Szállj, szállj le hozzánk,
Bíbor Lédi ébressz fel,
Szállj, szállj le hozzánk,*

*Hívunk, téged hívunk,
Jöjj, jöjj közel.*

*Szállj, szállj le hozzánk,
Biborszinű pirkadat,
Szállj, szállj le hozzánk,
Várunk, úgy várunk,
Jöjj, jöjj közel.*

*Bíbor kastélyodból,
Szállj le, ébressz fel,
Vedd fel bíbor köntösöd,
Lágyan öleld vállunk,
Ébressz, ébressz fel."*

A Bíbor Hölgy nem alszik! Ezt láthattuk már azon a szkíta övcsaton is, amelyről az *Ébredés 16. számában* szóltam, de éjszakánként gyöngykoronája alsó gyöngysorát is „láthatjuk” az égbolton: a Sarkcsillag alatti precessziós kör. Ha a Szent Korona pántjai eredeti helyzetükben vannak, akkor a felső Pantokrátor-képről nemcsak az Atya tekint felénk a Sarkcsillag irányából, de az Ő női principiuma, az Ég és Éj Királynője, Úrnőnk és Őrnőnk, a Bíbor Hölgy is. Virraszt öröködik fölöttünk, s bíbor hajnalban megszüli nekünk Vezérlő Csillagunkat, igazi Dukaszunkat, hogy mi is örülhessünk, mint egykor Ábrahám.

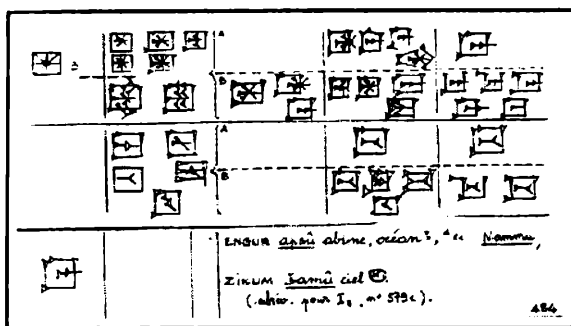
Bíbor kút

„Uram, nincs mivel méritened, és a kút mély: hol vennéd tejhát az élő vizet?”
(János 4.11.)

Bizonyára nem könnyű elképzeljük, hogy a Szent Korona KON-képén egy végtelen mélységű bíbor kútba is tekinthetünk. Mivel ez ennyire nem egyszerű, e külön fejezetben kell szólnom azokról az összefüggésekről, amelyeket a KON-kép „porfűrogeni-tosz” szava előtt álló, O betűnek tűnő jel rejt magában.

Ott bemutattam a Labat-szótárból az e jelnek megfelelő sumér jelet: legősibb alakja egy körbe írt másik kör, amely később – az ékírások írástechnikája miatt – egy stilizált, szögletesített körré alakult, amibe vagy kört rajzoltak, vagy pontot, vagy pedig az íróvesszővel belenyomták a sumér 1-es szám jelét, Isten jelét. Itt most jelentősége miatt ismét bemutatom azt a sumér jelet is, amit az *Ébredés 20. száma* 74. oldalán már bemutattam.

Ez a jel, a négy-szögbe írt nyolcsugarú csillag ugyan-az a jel, mint a körbe írt kör, pont, vagy 1-es, és amely jelek a Szent Korona mártírszentjeinek ikonjain, valamint KON-képén is láthatók, csak más megfogalmazásban. A francia professzor e jel sumér kiejtését ENGUR alakban adja meg, majd utána ír-ja akkád kiejtését is: apsu. Ezután három értelmet ad meg e jel értelmeként: abine = vizes mélység, óce-

48. Kép: ENGUR-jel a Labat-szótárból.

Labat a következő szavakat adja meg: pú, túl, bu, háb. Mivel ugyanúgy Isten jeléről van szó itt is, mint az ENGUR-jelnél, könnyen belátható, hogy az a Pú nem PÚ, hanem APA. Az az Atya, Aki a Korona felső Pantokrátor-képén látható. A PÚ szó után a professzor megadja még a TÚL szót is, majd felsorolja a kettőhöz fűzhető értelmeket: fontaine = szökőkút, puits = kút, citerne = ciszterna, esögdör, esömedence. Sőt, az ezután következő TÚL-LÁL átírás értelmeként ezt írja: puits de l'Ekur = az Ekur kútja. Az Ekur nem más, mint a sumér piramistemplom, ziggurat, de egy ilyen piramistemplomban miféle kút lehet? Labat a HÁB kiejtés mellé megadja még a rossz szag, bűz értelmet is, valamint „un maladine” = valamilyen betegség, de számomra ezek az értelmezések feltűnően kilógnak az összefüggésekből. A sumér jel egyértelműen jelzi, hogy Istennel kapcsolatos kútról illetve vízről van szó, és ezeket az értelmeket igen nehezen társíthatjuk a bűzzel, vagy valami betegséggel. A HÁB szerintem „hab” szavunk, amely az óegyiptomiaknál folyót és vizet jelentett, mint Baráth Tibor írta háromkötetes könyvében.

Mármost mi lehet ez a különös TÚL, amely szorosan kapcsolódik a PÚ-hoz?

Figyeljünk csak, mit mond Urunk a kútnál a samáriai asszonyoknak:

„Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki ezt mondja néked: Adj innom; te kérted volna őt, és adott volna néked élő vizet.” (János 4.10.)

Majd:

„Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik, hanem az a víz, amelyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz ő benne.” (János 4.14.)

Urunk szavai szerint tehát az élő víz Isten, a Napisten ajándéka, s nyilvánvaló, hogy nem közönséges kútból meríthető, főleg nem esővízes ciszternából. Ez az élő víz, vagy élet vize a Napisten házából jön ki, és amelyik négy ágra „szakad vala”, mint a Genézis írja. Ezt a négy folyót jelképezi a Szent Korona négy pántja, a forrása vagy kútja pedig nem más, mint Isten háza, a felső Pantokrátor-kép. E kút jelét ismételték meg a koronakészítők a négy mártírszent ikonján, vala-

án, valamint ciel = menny. Számunkra valamivel könnyebb a helyzet, hiszen azonnal látjuk, hogy ez az ENGUR helyesen TENGGER, s az az ak-kád „apsu” sem más, mint az APA, a Jó Pásztor, Aki tereli a Fényes Nyájt, a Nap-rendszer bolygóit.

Térjünk most vissza a körberajzolt kör illetve pont jeléhez.

E sumér jel kiejtéseihez

mint a KON-képen. Mivel a mártírszentek ikonjain e jeleket feketével írták, ezért a téve-dések elkerülése végett a körökbe belerajzolták a pontot, sőt még egy-két sugarat is húztak a körökhöz, nehogy valaki közönséges O betűknek tekintse őket. A KON-képen ezt az értelmet az O betű alakzatával, valamint vörös színével jelölték: bűbor kút!

Urunk szavai alapján tehát megállapíthatjuk, hogy a Labat-szótár helytelen TÚL transliterációját ETIL-nek, IL-ET-nek kell ejtenünk, s ekkor kapjuk az élet vize értelmét.

Ezeknek az összefüggéseknek materiális, fizikai értelmük is van. A Nap hidrogén-gázokból álló „atommáglya”, ahol a magfúzió miatt a hidrogénatomok hélium-atomokká olvadnak össze, miközben óriási energia szabadul fel. Ezen energia nélkül nem lenne élet a Földön, s ez az energia a „vízből” jön. Ha a hidrogén szót kisé másként írjuk, „it-ro-gén” alakban, máris látható benne mind „ital” (víz) szavunk, mind pedig „gyön”, jönni igénk (gén). (A hidrogént németül Wasserstoff-nak mondják, ami szintén „vízanyag”). Az élő víz tehát az élethez nélkülözhetetlen napenergia!

Urunk szavaiból nyilvánvaló, hogy pontosan ismerte a Napban lejátszódó termonukleáris folyamatot, tehát az atomfizikához is értett „valamennyit”. Már 2000 évvel ezelőtt! Azonban a KON-képen és a négy mártírszent képein látható „kutak” tanúsága szerint a koronakészítők is tisztában voltak az élet vize igazi értelmével: hogy a Napból jön! (Nem tudom, 1000 körül Bizáncban milyen fejlett lehetett az atomfizika, hogy a „görög koronát” ennek megfelelően tudják elkészíteni.)

V.

Kettős lángnyelvek

A Szent Korona vizsgálatát az előző részben (Ébredés 46. szám) a KON-kép vizsgálatánál szakítottam félbe, tehát most itt folytatom. De mielőtt bármi továbbit mondanék, szeretném tisztelettel figyelmeztetni önmagunkat, hogy a KON-képet mégcsak tréfából se mondjuk „Kón-képnek”, mint ezt – sajnos – a koronakutatás irodalmában már olvastam. Mégcsak tréfából se gondoljunk vicceink „Kón bácsi-jára”! Itt (egyelőre indoklások nélkül) ismét előre kell bocsájtanom, hogy a Szent Koronán a koronakészítők csak egyetlen zsidót ábrázoltak, de az nem „Kón bácsi” volt, mégcsak nem is a rómaiak Pál apostolja, Saul rabbi, hanem Iskáriótes Júdás! Egykor az egyik „szentember” (ma is szentnek mondják!) felfedezte, hogy a Koronán, a Korona egyik ikonján (ARTHOLO-kép) ő látható. Ezt bizonyára nem volt nehéz felfedeznie, ha a koronakészítők Júdást például egy pénzeszacskóval ábrázolták (ugyan mi mással). A „szentember” veszélyben látta az egész magyarországi kereszténységet, mármint saját római kereszténységét és természetesen Róma Magyarország fölötti uralmát, ezért majdnem teljesen kikalapáltatta az ikont foglalatából és a Korona egész felsőrészét elforgattatta, hogy a képcsonkítás és ezzel szentégygyalázás nyomait elrejtse a homlokzati Krisztus-kép mögé. A forgatásért mégis utolérte végzte: „forgatásos” halált halt, mint erről a későbbiekben még részletesen szólok. (Sajnos, Budapesten a mai napig is három helyen találkozunk a „szentember” nevével!)

Korábban azt mondtam, hogy egyedül a KON-képről külön könyvet lehetne írni, de helyesbítenem kell önmagam: nem könyvet, hanem könyvtárat! Remélem, ez egyszer majd meg is fog történni, de egyelőre ott tartunk, hogy még mindig azon kételyek gyötörnek bennünket, hogy a képen férfi vagy nő látható? Ha egy férfi nem tud különbséget tenni férfi és nő között, akkor ettől kell-e nagyobb szegénységi bizonyítvány? Márpedig a KON-képen látható Királynőnek a koronakészítők feltűnően szép babaarcot rajzoltak, hogy már ezzel is rögtön és egyenesen utaljanak nevére: Baba, „dingir Baba” = Baba Istennő, Babba Mária, Boldogasszony anyánk, királynői minőségében! Igazán nem kenyerem a gúnyolódás, de egyenesen drámának, tragédiának tartom, hogy koronakutatásunk egyébként kiváló szakemberei nem tudnak vagy nem akarnak felismerni egy rendkívül szép és rendkívül nőies arcú nőt.

De mi is az a valami, ami ilyen „masszíván” félrevezet bennünket, ha e képre tekintünk? Be kell valljam, ez az a valami, ami sokáig engem is elbizonytalanított. Az a körülmény, hogy a KON-kép felirata görögül is olvasható, értelmes szöveg, ha pedig ez így van, akkor a KON miért ne lehetne egyértelmű utalás valamelyik Konstantin császárra? Igen ám, de a képen mégsem császár, nem férfi, hanem egy

gyönyörű szép arcú királynő látható. De Konstantin császár hogyan kerül kapcsolatba ezzel a királynővel? Sehogy, de a felirat mégis tartalmazza mindkettőjük nevét. Mi lehet ez? Mi rejtőzhet itt a háttérben, ami mindnyájunkat képes meglepetésíteni? Ne keseredjünk el, a dolog már sokakkal is megesett, kétezer évvel ezelőtt!

Lássuk csak ismét!

A KON-kép teljes felirata így néz ki: KON (a kép címe), BASZILEUSZ, ROMAION O PORFYROGENITOSZ (szöveg).

Ezt a látszólag görög szöveget az előző részben a következőképpen értelmeztem magyarul: „Ikon, hun ikon, a hunok szent Királynőjének ikonja. Baba szülte Ősünket, a 'rámai' nő, Rá (Urunk) Nője szülte! A Napot vérpíros, bíborszínű hajnalban szüli.”

Igen ám, de a szöveg ugyanakkor görögül is olvasható értelmes szöveg. A baszileusz a görögben királyt jelent, a „romaion” azt, hogy a rómaiak (görögök) királya, az a görög névelő: a, az, a porfyrogenitosz pedig a bíborban történő születésre utal: bíborbanszületett, vagy bíborban születő. Így a szöveg görög értelme: „KON ..., a rómaiak (görögök) királya, a bíborbanszületett.” Ez egyértelmű utalás Nagy Konstantin császárra, a képen mégsem ő látható.

A koronakészítők „trükkje” ott van a dologban, hogy a felirat magyar és görög értelmét értelemszerűen egymás mellé kell illesztenünk, a szükséges pontosítások betoldásával: „*A hunok Királynője Baba Istennő, a görögök királya pedig a magát bíborbanszületettnek képzelő Konstantin!*”. Ezen összevont értelemről azonnal látható a szkíta (szittya) „napvallás” és a paulinista római kereszténység antagonisztikus, éles szembenállása.

De mi is az éles szembenállás oka?

Erre az okra a „magát bíborbanszületettnek képzelő” kitételből következtethetünk. Arról van szó, hogy Urunk, az Úr Jézus, a Napisten Fia valóban bíborbanszületett, míg Nagy Konstantin csak képzelte magáról! Ha tehát mi Isten Fiát istenítjük, akkor az teljesen logikus, ha azonban valakik közönséges földi halandót, hús-vér embert istenítenek, akkor az bálványimádás!

Erre most Örök Kétkedőnk így fakad ki: „De hát akkor a keresztények bálványimádók! Vagy Jézus nem hús-vér ember volt és nem meghalt a kereszten? Ha nem hús-vér ember volt, tanítványai az Utolsó Vacsorán hogyan tudtak inni a vérből?”. Sajnos, ez az igazi materializmus igazi alapja! A misztérium tökéletes félreértelmezése, amely szinte hihetetlen dolgokat produkál. Mert ha egy materialista ember materialistának vallja magát és mindenféle misztériumot elutasít, az rendben van. De hány meg hány olyan mélyen vallásos ember van, aki minden valóságga ellenére például azon töpreng, hogy Urunk vajon hol tanult és kiktől azokban az években, amikor senki sem tudott róla? Közben pedig észre sem veszik a csapdát saját gondolkodásukban, hogy ugyanis Isten Fiának ugyan mi szüksége lett volna arra, hogy földi halandóktól tanuljon? Ezek a mélyen vallásos emberek teljesen figyelmen kívül hagyják, hogy Urunk már 12 éves korában komoly hitvitákat folytatott a zsinagóga papjaival. Ha ekkor Őt még senki sem „tanította”, akkor

hatalmas tudását vajon honnan szerezte? Egyelőre ne mélyedjünk bele itt a Misztérium, az igazi, jézusi kereszténység misztériumának ilyen vonatkozásaiba, egyelőre koncentráljunk azon vonatkozására, amely a KON-kép szövegének háttérében rejlik: a kettős tüzes nyelvekre.

Az eddigiek alapján már látható, hogy a koronakészítők lenézik, megvetik a bálványimádást, amelyet összekapcsolnak Nagy Konstantin nevével, aki a Római Birodalomban a paulinista kereszténységet államvallássá tette. Tudjuk, hogy Nagy Konstantin nem is volt keresztény, a kereszténységet csak halálos ágyán vette fel. *Práczki István Atilla* című könyvéből (Sárosi Kft., 2005.) pedig azt is megtudhatjuk, hogy Nagy Konstantint egyáltalán nem a vallási buzgóság hajtotta a kereszténység felé, hanem a pénz! (Szolgáltatait jól megfizették.) Mármint ilyen „szent-embert” a „porfyrogenitosz” jelzővel isteníteni mi egyéb, ha nem bálványimádás? Ez majd a Monomachosz-korona felirataiból még egyértelműbbé fog válni a későbbiekben. Ott egy Konstantinról már le is írták, hogy „autokrátor”, despota kényúr, zsarnok.

Itt ismételnem kell önmagam: Ha a KON-képen valóban Konstantin lenne látható, elég lett volna csak a nevét vörössel írni, nem az egész szöveget. Azonban az egész szöveg vörös, tűzszínű, s ebből már azonnal gyanakodhatunk rá, hogy a szöveg értelme a tűzzel, a Napistennel kapcsolatos. Az egyetlen grafikába rejtett két-nyelvű értelemről pedig mire is gyanakodhatunk... Olvassuk csak el az Apostolok cselekedetei második fejezetéből a következőket:

„És lőn nagy hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése, és eltelé az egész házat, ahol ülnek vala. És megjelentek előttük kettős tüzes nyelvek és üle mindenikre azok közül. És megtelének mindnyájan Szent Lélekkel, és kezdének szólani más nyelveken, amint a Lélek adta nékik szólaniok.(...) Minekutána pedig ez a zúgás lőn, egybegyüle a sokaság és megzavarodék, mivelhogy mindegyik a maga nyelvén hallá őket szólani. Álmélkodnak pedig mindnyájan és csodálkoznak vala, mondván egymásnak: Nemde nem Galileusok-e ezek mindnyájan, akik szólának? Mi módon halljuk hát őket, kiki közülünk a saját nyelvén, amelyben születünk? Párthusok és médek és elamiták, és kik lakozunk Mezopotámiában, Júdeában és Kappadóciában, Pontusban és Ázsiában... és a római jövevények, mind zsidók, mind prozelitusok... Álmélkodnak vala pedig mindnyájan és zavarban valának, egymásnak ezt mondván: Vajjon mi akar ez lenni? Mások pedig csúfolódva mondanak: Édes bortól részegedtek meg. Péter azonban előállván a tizenegygyel, felemel szavát, és szóla nékik: Zsidó férfiak és mindnyájan, kik lakoztok Jeruzsálemben, legyen ez néktek tudokra, és vegyétek fületeikbe az én beszédeimet! Mert nem rézsegek ezek, mint ti állítjátok; hiszen a napnak harmadik órája van; ...”

Innettől kezdve akár már nem is érdemes olvasni a Cselekedetek szövegét, mert az már nem Péter apostol szavai. Ettől kezdve a szövegírók már elkezdene hivatkozni az ószövetségi Jóel prófétára, s minden egyébről szó esik, csak éppen a kettős tüzes nyelvekről a legkevesebb. Mielőtt azonban ezekre rátérnénk, figyeljünk arra, ami a fenti szövegrészből azonnal látható.

Elösőrís arra, hogy történik valami furcsa, amit senki sem ért: az apostolok elkezdnek több nyelven beszélni. Erre a „jeruzsálemi férfiak” részegséggel gyanúsítják őket. Péter ezt nem tűri. s elkezd magyarázni nekik a lényegét. Biztosak lehetünk benne, hogy az apostol pontosan ismerte ezt a lényegét, és az ószövet-ségi „beékeléssel” éppen ezt szűrték ki valakik. Figyeljünk továbbá arra is, hogy a „jeruzsálemi férfiak” szerint az apostolok valamennyien „Galileusok”, vagyis szkíták! Egyáltalán nem véletlen, hogy az ő idejükben azon a területen még mindig található Szkítopolisz, szkíták városa, és az sem egészen véletlen, hogy Jeruzsálem eredeti neve is Úr Sólýma volt, a héber „salom” (béke) szóval csak később hozták összefüggésbe a „sólýom” és „salom” szavak hasonlósága miatt. Itt, ilyen összefüggésben azt is érdemes megemlíteni, hogy a pápák még a „kereszténység felvétele” után is szkítáknak nevezték bennünket. Igen elgondolkodtató, hogy a Cselekedetek hiteltérdemlő szövegrésze az egybegyűlteket között elsőként említi a pártus hunokat! Tehát olyan birodalomból származó embereket, amely birodalom a leírások szerint az Eufrátesztől Indiáig terjedt. Ezt sokáig magam is így tudtam, csak akkor bizonytalanodtam el az Indiáig való terjedésben, amikor kezembe került egy olyan régészeti lelet fényképe, amelyet a japán Okinawán találtak, és amelyiken többször is látható a hegycsúcson álló kettőskereszt sumér jel. (A későbbiekben majd bemutatom ezt a leletet.) Itt egyelőre sokkal fontosabb számunkra a Pártus Birodalom és a pártus hunok neve. Sajnos a „pártus” jelzőt a pártoskodással, vagy elpártolással hozzák összefüggésbe, ami kardinális tévedés. Ezt a tévedést éppen a KON-kép magyar értelme oszlatja el: a hunok szent Királynője Pártás (szűz!) Királynő, Babba Mária, és a pártus hunokra éppen Őmiatta mondták, hogy pártusok = pártások. A Szent Korona is azért pártás Korona, mert az Ő számára készült.

Hagyományos koronakutatásunknak eddig nem sikerült felfedeznie, hogy a koronakészítők ugyanolyan képességek birtokában voltak, mint az apostolok a kettős tűzes lángnyelvek hatására: egy és ugyanazon mondatba vagy szövegbe két különböző nyelven két különböző értelmet tudtak rejteni! De ha ezt a fenomént kétezer évvel ezelőtt sem értették, s az apostolokat részegséggel gyanúsították miatta, akkor hagyományos koronakutatásunknak sem róható fel, hogy ezt a Szent Koronán nem vette észre. Azon se csodálkozzunk, hogy a kettős tűzes lángnyelvek misztériuma a Bibliából nem érthető. Ez a misztérium csak a Szent Korona és a magyar nyelv segítségével érthető meg valamennyire, már amennyire egyáltalán egy misztérium megérthető. Azonban a Szent Korona alsó- és felső részének kettősnyelvű feliratai már eleve jelzik, hogy az ikonok felirataiban kettős értelmű tartalom rejtezik, és nem pedig azt, hogy az egyik része Bizáncban, a másik pedig Rómában készült volna. A kettős tűzes lángnyelvek misztériumára lássuk tehát most az igen meggyőző példát, a Monomachosz-koronát.

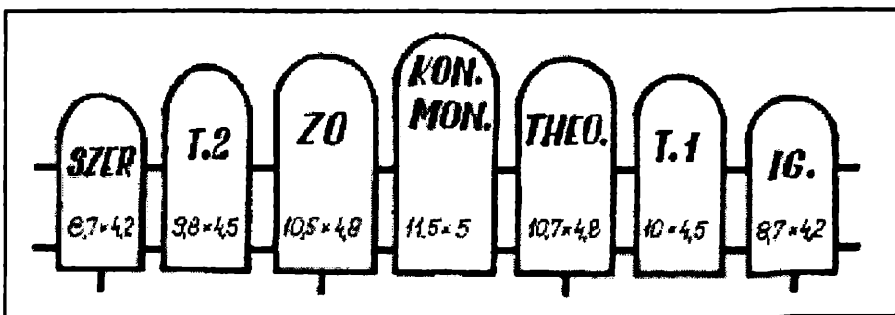
A Monomachosz-korona és kettős nyelvezete

Van egy régészeti lelet, Budapesten a Nemzeti Múzeumban őrzik, s Monomachosz-koronának nevezik. Azért így, mert homlokzatán Konstantinosz Monoma-

chosz görög (bizánci) császár képe látható, a neve is ott olvasható. Ezért a koronakutatás úgy írja, hogy e korona kb. 1042-1050 között készülhetett Bizáncban, Konstantinápolyban. E kormeghatározással magam is egyetértek, csak azzal nem, hogy Bizáncban készült volna. Már itt elmondhatom, hogy meggyőződésem: ez a Monomachosz-korona akkor sem járt soha Bizáncban és soha egyetlen bizánci uralkodó fejét sem érinthette, ha rajta Monomachosz császár látható, valamint két női társuralkodója, felesége és testvére, Theodóra és Zoé, akiknek neve szintén jól olvasható a koronán.

Rendkívül furcsa, különleges korona ez a Monomachosz-korona, a maga nemében olyan páratlan, mint a Szent Korona, nem készült belőle másik, még hasonló sem. 1860-ban fordította ki az eke a földből Nyitra közelében, Nyitraivánkán. De hogyan került egy bizánci császári korona Nyitraivánkára? Mivel hagyományos koronakutatásunk eleve abból a „tényből” indul ki, hogy ez a korona Konstantinápolyban készült, így csakis valamilyen ajándékozás révén kerülhetett Magyarországra, esetleg „szerzés” útján (ha a „rablás” szót el kívánjuk kerülni). Monomachosz császár küldhette valamelyik hűbéresének, vagy hűbéresjelöltjének. De melyiknek?

Szerettem volna bemutatni itt fénymásolatban a Monomachosz-korona fényképét, de ehhez meg kellett volna törjem egy szép és impozáns könyvem gerincét, s ehhez nem volt lelkierőm. Ezért készítettem egy körvonalas rajzot, amely a Monomachosz-koronát kiterítetten ábrázolja, s ezt mutatom be, hogy legalább kontúrjait láthassuk.

49. Kép: A Monomachosz-korona körvonalas és kiterített rajza.

A középső, legnagyobb aranylemezen rekeszzománc technikával készített ikon látható, amely Konstantinosz Monomachosz görög császárt ábrázolja, a neve is jól olvasható. Mellette kétoldalt két, valamivel kisebb aranylemezen Theodóra és Zoé, szembenézetből jobbra Theodóra, balra pedig Zoé császárnő, Konstantinosz két társuralkodónője, felesége és nőtestvére, az ő neveik is jól olvashatók. (Itt is szeretném rögtön megjegyezni, hogy a két császárnő mögött más „társuralkodónő” is rejtezik!)

A császári triászt jobbról-balról két „táncosnő” aranylemeze fogja közre, legalábbis a koronakutatás „táncosnők”-nek írja őket. Igen furcsa „táncosnők”, hiszen fejük körül dicsfénykoszorú van, s nem tudom, milyen „táncos szentek” lehetnek. Úgy tűnik, mintha táncsal ünnepelnék az „istenit” triumvirátust. (A császár, Theodóra és Zoé feje körül is dicsfénykoszorú van!) Mindkét oldalon legszélen, a két legkisebb aranylemezen két erény megszemélyesítése látható: jobbszélen az Igazságosság, balszélen pedig a Szerénység, női alakokkal ábrázolva. Ők is szentek, az ő fejük körül is ott van a dicsfénykoszorú, de az előző vidám „táncos szentekkel” ellentétben ezek majdnem sírnak, fejük lehorgasztva. Talán azért, mert az Igazságosság és Szerénység a szkíták két legfőbb erénye volt, s tudjuk, a despotikus Bizáncban ezek mennyire voltak erények.

A Monomachosz-korona furcsa módon négy aranylábacsán áll, négy pálcaszerű aranyrudacsán! De egy koronának mi szüksége van lábakra? Ráadásul négyre, mint egy asztalnak, vagy négylábú állatnak? Koronát lábakra szokás állítani? Nem fejre tenni? Ha pedig ilyen, lábakkal ellátott koronát valaki a fejére tesz, a pálcaszerű lábacsák nem szúrnák a fejét?

Mondom rendkívül furcsa korona, de lássuk először is, mit ír róla **Csomor Lajos** *Őfelsége, a Magyar Szent Korona* című könyve 51. oldalán:

„A Monomachosz-korona. Bizáncban készült, feltehetően 1042 és 1050 között. Nem tudni, hogy a 7 boltíves zománcozott lap milyen keretben vagy tartószerkezeten nyugodott, pontosabban mire volt felszerelve. (A „tartószerkezet”, a négy aranylábacska jól látható! – G.M.J.) Csak vélni lehet, hogy a lapok körül gyöngysorok lehettek, és az egész alkotmány egy sapkára vagy süvegre lehetett felvarrva. (Ha így lett volna, minek a lábak?! – G.M.J.) Ez azonban nem bizonyos, más eszmei helyreállítási lehetőség is elképzelhető. Számomra most az a fontos, hogy a fő alakok művészi megoldása és rekeszvonalvezetése rokonságban áll a Magyar Szent Korona két császárképével (Itt a szerző Konstantin és Dukász Mihály görög császárokra gondol! – G.M.J.), ám nem éri el azok színvonalát. A feliratok betűinek ágát is más szerszámkészlettel, más betűformákkal készítették (277/29. tábla). (Ez csak természetes, hiszen a XI. században hol voltak már azok a szerszámok, amelyekkel a Szent Korona ikonjait készítették! – G.M.J.) Számomra a Monomachosz-korona a fő bizonyíték arra nézve, hogy Dukász Mihály idején stílusváltás történt a bizánci zománcművészetben. De éppen a Monomachosz-korona bizonyítja azt is, hogy a korábbi bizánci zománcművészet is egy még korábbi kaukázusi zománcművészetten alapul. Ez a korábbi kaukázusi zománcstílus is körülhatárolható a Khakhuli triptichonon.”

Sajnos, ebből a rövid leírásból igen keveset tudhatunk meg a Monomachosz-koronáról, de éppen ez a tanácstalanság világít rá élesen egyik tragédiánkra (igen: tragédiánkra!): Nem tudjuk, mi minden van a birtokunkban! Így aztán pusztába kiáltott szavak, amelyeket nem kevesebb Személyiség, mint Urunk, az Úr Jézus mond a Jelenések könyvében: „Hanem ami nálatok van, azt tartsátok meg addig, míg eljövök.”. (2.25.), valamint: „Ímé eljövök hamar: tartsd meg ami nálad van, hogy

senki el ne vegye a te koronádat.” (3.11.).

Nézzük most a Monomachosz-korona egy olyan megközelítését is, amelyet azóta már egész Európa olvas.

A stuttgarti Theiss Verlag („Tiszta Kiadó”) jelentette meg 2000-ben hatalmas, három kötetes könyvben (két kötet és egy katalógus) az Európa Tanács 27. kiállításának teljes anyagát, amelyből a Monomachosz-koronát tanulmányozom. A hatalmas kiadvány (lemértem: 8 kg!) címe németül: *Europas Mitte um 1000*, angolul: *Europe's Centre Around AD 1000*, majd magyarul: *Európa közepe 1000 körül*, utána ugyanez még lengyel és cseh nyelven is. Az egész monumentális munka jelképe a legelső oldalon a Szent Korona, mellette pedig az „európai egység” jegyében még két, nem magyar régészeti lelet: egy lándzsahegy és egy törött harci sisak, mert hát Európa más népeinek is vannak „sisakszerű” emlékeik. A kiadó tájékoztatójában ez olvasható: „Az egész mű két kötetből áll, történelmi, művészeti és régészeti tanulmányokkal (kézikönyv), valamint egy katalógusból. Emellett további kiadások is megjelentek angol, magyar, cseh és lengyel nyelven.”. A hatalmas munka hatalmas méretű (A3-as nagyságú) képpel kezdődik: **Székely Bertalan** „Vérszerződés” című festményével, mely fölött német nyelven ez a felirat olvasható: „Modern nemzetek és múltképek”. Elöntött a nemzeti büszkeség, hogy megtudtam: modern nemzet vagyunk! Úgyannyira elöntött, hogy most a katalógus 58. oldaláról idézem is, mi olvasható a Monomachosz-korona fényképe mellett:

„A hét magasformatumú és fölül íves lemez egy képegyüttes, amely középen Monomachosz császárt ábrázolja, két oldalán felesége és nőtestvére, két táncosnő és két erény megszemélyesítésével. Ezek (a lemezek) bizonyára valamilyen sapkára lehettek felvarrva, mint erre az aranylemezek hátulsó peremén látható, szabálytalan távolságú lyukakból következtethetünk. A két apostolkép egy másik, valamivel régebbi képegyüttesből származik, mint ezt a különböző készítési technika, stílus és szerelési mód jelzi. (Olvasóim esetleg arra gondolhatnak, hogy nem tudok tízig számolni, és Csomor Lajos sem, mert ő is hét lemezről ír könyvében, ezért el kell mondjam, hogy a Monomachosz-koronán nincsenek apostolképek! Szent Péter és Szent András kis, köralakú zománcképei akkor sem a Monomachosz-korona tartozékai, ha ugyanott találták őket, ahol a Monomachosz-koronát! – G.M.J.) A császári hármast és a táncosnőket kétoldalt indás díszítések övezik madarakkal, az erények megszemélyesítéseit pedig ciprusfák. A korona képi programja a császárság vallási-politikai programjaként értelmezhető, amelyben a táncosnők kedvelt motívumként az ellenségen aratott győzelmet jelképezik. A császári kert új Édenként jelenik meg, Monomachosz császár korának igen kedvelt motívuma, amelyet növényi indák és ciprusok díszítenek. A feliratokban tapasztalható sok helyesírási hiba és a császári öltözékek (kivitele) arra enged következtetni, hogy a császári megrendeléseket nem mindig a főváros (Konstantinápoly – G.M.J.) legkiválóbb zománckészítő művészei készítették. E.K.”

A számomra ismeretlen E.K. monogrammal jelölt szövegírónak igazán nem róható fel, hogy az „indás”, „madaras” és „ciprusos” díszítéseket nem ismerte fel,

nem tudja, hogy ezek egyenes utalások a Szent Koronára, s így azt a maga módján a bizánci császári kert, az „új Éden” motívumainak tekintette. Arról viszont meggyőződtem, hogy az ikonok felirataival valóban hemzsegek a helyesírási hibáktól. Mivel magam nem tudok görögül, ezért azt a módszert választottam, hogy pontosan lemásoltam a korona lemezeinek görög feliratait a katalógus 59. oldalán közölt és rendkívül jó minőségű, analizálható fényképről, és e görög szövegeket megmutattam Stuttgartban élő, született görögöknek: mit értenek belőle? Egy kissé meghökkentem reakcióikon. Némelyik azonnal felismert görög szavakat a szövegben, mint például a „monomachosz” szót, vagy az Igazságosság (Halithia) nevét, de sokuk csak állt a szövegek előtt, s bámult rá értetlenül. Az egyik azt mondta, hogy ez valami görög szavakkal kevert valamilyen másik nyelv, valószínűleg görög és latin keveréke. Amit viszont értettek, azt szívesen elmagyarázták. Például azt, hogy a „mono” egyet, egyedülit jelent (amit ezelőtt is tudtam), és a „mahosz” pedig háborút, harcot, vagy harcost. Ebből azonnal gyanítottam, hogy a görög „monomachosz” egyedüli, magányos harcost, vagy éppen élharcost jelenthet. Számomra azonban az volt a leglényegesebb, hogy a született görögök igazolták a fenti E.K. monogrammal jelölt szerző megállapítását, hogy ezek a görög szövegek hemzsegek a helyesírási hibáktól (csak később jöttem rá, hogy szándékos helyesírási hibáktól!), és hogy meglátásuk szerint itt valami göröggel vegyített más nyelvről van szó.

Az eddigiek után nézzük most pontosan és részletesen a Monomachosz-korona feliratait, legelőször természetesen a homlokzati lemezen láthatót.

Ez a homlokzati lemez, miként a többi is, hasonlít a Szent Korona homlokzati Krisztus-képére, valamint a hátsó Dukász-képre (nem Dukász Mihály görög császár!), de ezeknél jóval magasabb, hiszen itt a lemezen álló emberi alakot ábrázoltak. A lemezek persze nemcsak azért magasabbak és félkörívesek rajta, mert az összesen, mind a hét lemezen álló helyzetű alakok láthatók, hanem azért is, hogy az összkép ne csak pártát idézzon, de egyben a német-római császári koronát is, de ennek utalásos értelmét csak később, a szövegek olvasása közben fogjuk megtudni.

A homlokzati császárképen látható felirat, mint a többi is, ugyanolyan oszlopos elrendezésű, mint a Szent Korona KON-, Dukász- és Geobitzász-képén is: rövid vízszintes sorok, a sorok egymás alatt, oszloposan, két oszlopban az ábrázolt személyek mellett. Ez a homlokzati császárkép esetében így néz ki:

Szembenézeti baloldali oszlop, felülről:

KON	Latin/görög K, görög omega = O, latin N. Az omega illetve az egész betűcsoport fölött ugyanaz a kis vízszintes figyelmeztető jelzés, mint a Szent Korona KON-képén az ugyanilyen kivitelezésű KON betűcsoport fölött, tehát a Mononmachosz-korona készítői pontosan ismerték a Szent Korona KON-képét és annak felirata pontos (kettős) értelmét is! Ők azonban itt a KON betűcsoport után nem szakították meg a szöveget az ábrázolt uralkodó beletartott hatalmi jelvényével (labarum), amely hatal-
-----	--

	mi jelvény is erősen hasonlít a Szent Korona KON-képén látható hatalmi jelvényre, de erősen elmarad annak művészi kivitelezésétől, és ez sem véletlen: a Szent Koronával egyetlen korona sem konkurálhat, mégcsak művészi kivitelezésben sem! Tévedés Csomor Lajos azon meglátása, hogy itt a Szent Korona készítőihez képest már szakmabeli és stílusbeli hanyatlás következett volna be: a Monomachosz-korona készítői eleve és szándékosan meg sem próbálták megközelíteni a Szent Korona ikonjainak művészi kidolgozását, az ilyesmit önmagában véve is szentséggyaláznak tekintették volna.
(TÁN	Görög C = SZ, ami ugyanakkor „zárójel nyitva” jelként is értelmezhető, majd latin T, utána kifejezetten magyar Á, majd latin N
TINO)	Latin T, I, N, O, majd egy fordított, inverz, tükörképszerű görög C = SZ, ami itt „zárójel zárva” értelemmel is értelmezhető.
AVTO	Latin A és V = U, a két betű a közös szárnál egyberóva (egyenes utalás a rovásírás gyakorlatára és tömörítő gondolkodásmódjára, nem kevésbé a szövegírók kilétére!), majd latin T és O: „auto”.

Jobboldali oszlop:

KPAT	Latin K, görög P = R, latin A és T: „krát”.
OPOM	Latin O, ismét görög P = R, latin O és M: „orom”.
EONO	Görög E, a többi mind latin betű: „eono”.
MONO	Mind latin betű: „mono”.
MAXO	A görög X = H kivételével mind latin betű: „maho”. A C = SZ hiányzik a „mahosz” szó végéről, de nem azért, mert az ott látható kis sérülés miatt kitört volna: szándékosan nem írták!

Kezdjük el most olvasni a szöveget, először görögül, már amennyire lehetséges.

Ha most a fenti „zárójel zárva” jelet megfordítjuk és görög C = SZ betűként értelmezzük, akkor a következő grafika és értelem adódik: KON(TANTI-NO): Konstantinosz, Konstantinosz Monomachosz császár neve. Kétségtelen tehát, hogy ki a lemezen ábrázolt szakállas és bajuszos császár, legalábbis ilyen vonatkozásban. Ezután az „autokrát” szó is pontosan olvasható, ami despota kényúrt, korlátlan hatalmú zsarnokot jelent, de ilyenek nemcsak Bizáncban voltak. Az „autokrát” szó azonban úgy is értelmezhető, hogy nagyúr, vagy hatalmas úr. Most az O-POM: „orom” szövegrész következik, ami a görög nyelvben valamiféle birtokos szerkezetet jelöl, de valószínűleg hibásan, szándékosan hibásan, helyette talán „O-PON”-t kellett volna írni, ha a készítők másegyebet nem akartak volna jelezni, csak ezt a görög birtokos szerkezetet. Konstantin császár tehát valakiknek a nagyura, despota önkényura, zsarnoka.

Most következik az EONO felirat, alatta pedig a MAXO. Mivel a MAXO végétől lehagyták a C-t és az egész szöveg elején figyelmeztettek rá bennünket, hogy fi-

gyeljünk a „trükkökre” (kis vízszintes vonalka a KON fölött), így mind az EONO, mind pedig a MAXO végén pótoljuk a hiányzó C-betűt: EONOC, illetve MAXOC. Az EONOC végén lévő C-t most értelmezzük latinosan: C = K, s ekkor a magyar többszámú görög „eonok” szót kapjuk, ami évezredeket, örökkévalóságokat jelent. A MAXOC végén álló C-t pedig olvassuk görögül SZ-nek, s ekkor pedig a görög „mahosz” szót kapjuk, ami háborút, harcot, illetve harcost jelent. Így a „monomahosz” görög szó egyedüli, magányos harcost jelent, vagy kissé átvitt értelemben élharcost, nagyszerű harcost, bajnokot.

A fentiek szerint görögül olyan értelem bontakozik ki előttünk a teljes felirattól, hogy „*Konstantinosz Monomachosz császár egyedüli harcos, az örökkévalóságok nagyszerű élharcosa, rettentő nagyúr!*”. Igen ám, de földi halandó hogyan lehet az örökkévalóság harcosa, még akkor is, ha „isteni”, „bíborbanszületett” nagyúr? Sehogyz! De gondoljunk csak arra, ki látható ugyanezen a homlokzati helyen a Szent Koronán! Az egybevetésből (amely nélkül a Monomachosz-korona üzenetei nem érthetők!) azonnal gyanítható, hogy e görög értelmezés szerint ki áll valójában Konstantinosz Monomachosz mögött, a háttérben!

Most közelítsük meg a szöveget nem görög értelmezés szerint is.

Így is a Konstantinosz név olvasható először, de a koronakészítők a zárójelekkel jelezték, hogy a császár nevébe valami rejtett értelmet is beleszerkesztettek. (Ha úgy gondolnánk, hogy a XI. század derekán élt koronakészítők „nem ismerték még” a zárójeleket, igen nagyot tévedünk.) Ők a helyesírási hibákkal eleve utaltak rá, hogy az előtérben álló császár esetében (vallásilag!) valami reménytelenül szerény képességű valakiről van szó, aki „analfabéta”, de nem a szó szoros értelmében. Hiába tanulta a „betűvetést” az iskolában, írni csak hibásan tud (sok helyesírási hiba a feliratokban). Ezért javítsunk most egy kicsit a zárójelbe tett szövegrészen: az ékezetet tegyük a megfelelő helyre. Ekkor a görögös TÁNTINO helyett a sokkal érthetőbb TAN TINÓ grafikát kapjuk, és ugyan melyikünk ne ismerné a tréfás és egyben gúnyos szólást: „*Tanulj tinó, ökör lesz belőled!*”? A „tanuló tinó” (császár) tanulhat akármeddig, valamit soha nem fog megtanulni. Ez, tehát a fenti teljes szöveg rejtett értelme „pártus” nyelven így fogalmazható meg: „*Tanulj Tinó, Kon-Tantinó, az örökkévalóságok Egyedüli Harcosának tanításait sohasem fogod érteni, az igazi kereszténységet mindig csak ugatni fogod, mint a kutya a Holdat!*”. (Az örökkévalóságok Egyedüli Harcosa egyedül mért halálos csapást a legyőzhetetlennek hitt Római Birodalomra! Első elesésével ennek bukását jelezte!)

Ezután következik az AVTOKPAT OPOM: „autokrátorom” szövegrész. Ha az OPOM grafikához is hozzáillesztünk egy hiányzó betűt a megfelelő helyre, a B-t, akkor ennek rejtett értelme is érthetőbb lesz: BOPOM, „borom”: barom! Szóval „egyedüli élharcos” = élmarha, címeres ökör, kolompós vezérürü, aki magát „bíborbanszületettnek”, isteninek képzei. Csodálkozunk még a Monomachosz-korona négy lába láttán?

Ezután következik az EONO MONO MAXO szövegrész és itt is igazítanunk kell rajta egy kicsit. Az EONO után most is írjuk ki a hiányzó C-betűt, mint az e-

lőbb: EONOC, eonok. Ha aztán e szóban olvasható o-betűket hangzópárjukkal, u-val ejtjük ki, akkor az „eunuk” szót kapjuk...

Igen, a fenti mondat fejezetlen.

Nem azért befejezetlen, mert írógépeimből kifogyott volna a szalag, hanem azért, mert saját, elkészült kéziratom lektorálása (öncenzúrázása) közben itt „elakadt a szavam” és a kézirat további részét kénytelen voltam törölni. Ilyesmit még sohasem tettem! Időt és fáradságot nem kímélve kibogoztam (valamennyire) a Monomachosz-korona rejtett üzeneteit, le is gépeltem „bogozgatásaim” eredményeit, majd a kézirat lektorálásakor a fenti, megszakított mondat utáni hat teljes gépelt oldalt áthúztam egyetlen piros vonallal! A fejezet egész további részét törölnöm kellett.

Tudom, ezt olvasóim emberi gyengeségnek fogják tekinteni, az igazság és a történelmi tények előtti meghátrálásnak, ne mondjam: gyávaságnak! Azonban e meghátrálás oka nemcsak az volt, hogy e mondattól kezdve a Monomachosz-korona rejtett szövegezése már annyira „brutálisan őszintévé” vált, hogy a legtűrelmesebb papír sem volt képes elviselni a feliratokba rejtett szavakat és értelmeiket, de az is, mert olvasóimban és a mai magyar népben a tárgyi bizonyítékok ellenére sem kívántam lobogó gyűlöletet szítani az egykori bizánci, valamint német-római „császári kert” mai utódai ellen, akik ugyanúgy nem tehetnek hajdani elődeik viselt dolgaiért, mint egyetlen ma élő nép tagjai sem. Radikális öncenzúrázásom egyik oka tehát stilisztikai ok volt, a másik pedig emberi. Emberinek azért mondható (önmagam védelmében talán ezt is felhozhatom), mert igazságtalan dolog bárkit olyasmért büntetni (még ha közvetett módon is), amiről nem tehet. Márpedig az akkori bizánci és német-római „császári kert” Magyarország és a magyar nép elleni viselt dolgaiért a mai utódok nem tehetnek!

A sajátkezűleg írt, majd sajátkezűleg cenzúrázott kéziratból itt a szemléletesség érdekében mindössze a Zoé császárnő nevét emelném ki, mondjuk így: „elrettentő példaként”.

A császárnő nevét a Monomachosz-koronán mindössze két betűvel írták: ZÓ. Igen, az Ó-betű ékezetes magyar Ó-betű! Ezzel az ékezettel jelezték, hogy ezt az Ó-betűt hosszan kell ejtsük, ha Zoé igazi kilétét meg akarjuk tudni. Rendben, ejtsük hosszan: ZOO! És ugyan ki ne tudná, hogy a „zoo” szó a görögben állatot és állatkertet jelent. A Monomachosz-korona készítői ezzel az egyetlen szóval utaltak mind a „császári kertre” (és nemcsak a bizáncira!), mind pedig a görög társuralkodónőre, de nemcsak őrá. Sőt, a Zoé lemezén olvasható szövegből az is kiderül, hogy „hoiév száiv”, „torzult heveségű szív”, picinykét ferdehajlamú, ferdeszerelmű „zoo” volt. Zoé hátterében azonban áll egy másik ilyen „társuralkodónő” is, ugyanilyen ferde hajlamokkal, egy másik „császári kertből” akinek nevét nem írom ide.

A Monomachosz-korona egykori, XI. századi készítői tehát az akkori Magyarország és magyar nép ellen támadó „császári kerteket” állatkerteknek, az akkori egyház szolgáit pedig állatoknak és „monyocskáknak” tekintették és írták. A „mo-

nyocska" (MONOC egyik értelme) szóval utaltak a katolikus papok nötlenségi fogadalmára, a cölibrátusra, amely fogalommal ezek a papok kasztrálják, kiherélik önmagukat (EUNUC-okká válnak), reverenda alatt hordott férfi himtagjaikat visszaminősítik kisgyerekek „monyocskáivá”, amit vizelesen kívül másra használni nem szabad, legalábbis hivatalosan nem. (Ha „minden kötél szakad”, csak titokban szabad elosonni a piroslámpás házakba, mert ugyebár „tűzet oltani a moslék is jó”.)

A Monomachosz-korona kutatásában ugyanaz a helyzet, mint a Szent Korona kutatásában: egyhelyben toporog az egész. Ha azonban a kutatók a Monomachosz-koronát továbbra is hagyományos módszereikkel vizsgálják, akkor az a kutatás holnap is ugyanott fog toporogni. Ha pedig új módszereket választanak és előttük is megjelennek a brutális képek, amelyeket e koronába rejtettek készítői, kötve hiszem, hogy azok a kutatási eredmények majd valaha is nyomdafestéket látnak.

A Monomachosz-korona vizsgálatával eredeti célom az volt, hogy a szövegekbe rejtett kétnyelvűséget és kétértelműséget e koronán is bemutassam. Bár ezt a célot a körülmények miatt csak részben sikerült elérnem, mert e kutatási eredményeket nem volt bátorságom teljes egészében olvasóim kezébe adni, annyit mégis elértem a kutatások során, hogy a született görögök mind a Szent Korona, mind pedig a Monomachosz-korona „görög” szövegeiről megállapították, hogy nem igazán görög szövegek, hogy a látszólag, vagy többé-kevésbé görög szövegek hátterében valamilyen más nyelven írt szövegek rejtőznek, e görög szövegek azzal a más nyelvvel vegyített szövegek. (Az általam megkérdezett görögök egy szót sem tudtak magyarul, így arra gyanakodtak, hogy a görög szövegeket bizonyára latin szövegekkel keverték.)

Végezetül vegyük tekintetbe, hogy a Monomachosz-korona készítése elején, a XI. század második felében már megtörtént Imre herceg és István király meggyilkolása; megtörtént a Szent Korona „szentember” („főmonyocska”) általi első brutális meggyalázása is (ARTHOLO-kép kikalapáltatása és pántok elfogatása); a Szent Korona isteni parancsával szemben megtörtént az idegen *Orseolo Péter III. Henrik* általi trónraültetése is; kitörtek első forradalmaink és megindultak első szabadságharcaink is, amelyeket „történetírásunk” a mai napig is pogány-lázadásoknak nevez; sőt: a nemzet testében már megjelentek a „kuruc-labanc” ellenségeskedések is; a nemzet élet-halál harcát vívta az idegen és belső ellenséggel szemben... Egyáltalán nem csodálkozhatunk rajta, ha ilyen körülmények között „kurucok” által készített Monomachosz-korona rejtett szövegei olyan „vastag” nyelvezetűek, hogy azt még a legtürelmesebb mai papír sem képes elviselni. Élet-halál harc közben megszűnik minden jómodor!

Ezek után ismét visszatérek a Szent Koronához. A Monomachosz-korona esetében még megtehettem, hogy megcenzúráztam saját írásomat, de ilyesmit a Szent Korona esetében semmi szín alatt nem tehetek.

A Szent Korona első meggyalázása

Mindenekelőtt célszerű tisztáznunk, mi minősül a Szent Korona meggyalázásának, szentséggyalázásnak.

Nyilvánvalóan szentséggyalázás a Szent Koronán elkövetett mindenféle olyan beavatkozás, amely a Korona rongálódását, eredeti állapotának megváltozását eredményezi. Az elengedhetetlen javítások, karbantartások, vagy például vizsgálatok értelemszerűen nem minősülnek a Szent Korona meggyalázásának. Feltétlenül szentséggyalázás azonban a Koronával szemben tanúsított mindenféle méltánytalan bánásmód is, például múzeumi tárgynak nyilvánítása és múzeumi elhelyezése. De ugyanígy szentséggyalázás Őt közönséges királyi koronának tekinteni, a királyi koronák bármely változatának, tehát például házi koronának, de országló koronának is, főleg pedig halotti koronának, mint azt *Szigeti István* kutatásai szerint valószínűleg *Nagy Károly* is tette. De mégcsak „beavató koronának” is méltánytalannak tekinteni Őt, mert az ilyen „beavató koronákat” is emberi fejre teszik, márpedig a Szent Korona eleve nem úgy készült, hogy emberi fejre lehessen tenni: az ilyesmi tilos, ez is a szentséggyalázás egyik formája. A Szent Korona égi Korona, az Ég Királynője számára készült, emberi halandó, hús-vér földi ember feje nem érintheti!

Sajnos, sokáig magamnak sem tűnt fel valami, ami miatt a Szent Korona mégcsak „beavató korona” sem lehet. Ez a valami az, ami ott van egy „egész csonka” ország és népe szeme előtt, és ez a valami az, ami nincs! A Korona abroncsának belsejében nincs ugyanis olyan betervezett és beszerkesztett rögzítési lehetőség (pl. körkörös és lyuggatott perem, vagy beforrasztott rögzítőkarikák), amelyhez egy egyéni fejméretre szabott és varrott koronabélést (sapka) rendeltetészerűen rögzíteni lehetne. Márpedig ha ilyen nincs, akkor nyilván azért nincs, hogy a Szent Koronát ne lehessen emberi halandó fejére tenni. (A Korona méretei olyanok, hogy ha koronabélés nélkül emberi fejre tennék, akkor annak az embernek legfeljebb csak az orra hegye látszana ki a Korona abroncsa alól, ami igen furcsa látványt keltene.) Ha pedig mégiscsak beleeszkábálnak valahogyan egy ilyen sapkát, akkor az feltétlenül a Korona meggyalázását jelenti, mint az nem is kevészer történt, utoljára (Habsburg) *IV. Károly* koronázásakor.

Több jelből is arra következtethetünk, hogy ezzel Árpád-házi királyaink még tisztában voltak, s ezért hiányoznak feltűnő módon az olyan ábrázolások (ilyenek majd csak később kezdenek megjelenni), amelyek első királyinkat úgy ábrázolnák, hogy a Szent Korona a fejükön látható. Valószínű, hogy erről István királyunk is tudott, hiszen ő is Árpád-házi király volt, bár nem zárhatjuk ki, hogy ennek ellenére a Szent Korona mégiscsak érintette a fejét. Ez azért nem zárható ki, mert István királyunk mellett ott volt igen erőszakos „társuralkodónője”, valamint ennek legálább ennyire erőszakos környezete („császári kert”), amely környezet „császáriasan” csak úgy tudta elképzelni a dolgot, hogy ha az egy királyi korona, akkor a király fejére kell tenni! És igen könnyen elképzelhető, hogy ilyen környezetben

(„császári kertben”) az utolsó szó mindig István királyunké volt: Jawohl! (Igenis!)

Fejezetcímként azt írtam, hogy a Szent Korona első meggyalázása, de már rögtön István királyunk és környezete miatt nem lehetünk biztosak benne, hogy valójában melyik is volt az első meggyalázás. Az azonban több mint valószínű, hogy a koronagyalázások sorozata az ő idejében kezdődött. Egy ilyen konkrét koronagyalázást ábrázol a Képes Krónika egyik miniatúrája, de ez nem azt jelenti, hogy ennek a koronagyalázásnak feltétlenül a Képes Krónika keletkezésének idején kellett történnie. Korábban is megtörténhetett, de a miniatúra festője annyira fontosnak tartotta ezt a koronagyalázást, hogy festményén megörökítette. Bemutatom itt most Csomor Lajos könyvéből e miniatúra rajzos ábrázolását.

A szerző a kép alá ezt írta:

„XII. századi koronarablás ábrázolása a Képes Krónikában” (287. old.), a kép mellé pedig a következőket: „*Véleményem szerint elrabolták, megszerezték a Magyar Koronát.*”

Ezzel tökéletesen egyet is érhetünk, hiszen *II. Szilveszter* pápa alighogy visszaszolgáltatta a követelőknek a sok, röpködő „flagitáre” (követelni) ige és bizonyára más nyomós ok miatt, Róma azonnal el is határozta, hogy úgy szerzi meg ismét, hogy az látszólag Magyarország birtokában maradjon: Magyarországgal együtt! És ezt annak ellenére, hogy a pápák mindig is tudatában voltak, hogy a Szent Korona „nem katolikus műtárgy”, és *II. Szilveszter* kései utódja (bizonyára *XII. Pius*) a háború után „ki is rukkolt” az igazsággal. Erről *Vécsey Olivér* (Géczi Zoltán) ezt írta *A Magyar Korona titokzatos története* című könyve (Vagabund Kiadó, 2006.) 192. oldalán:

„Az amerikaiak, akik már korábban is foglalkoztak a kérdéssel, három lehetőséget vázoltak fel. Kézenfekvő, egyszersmind elegáns opcióként szóba került, hogy a Szent Koronát és a regáliákat átadják a Vatikánnak. Az amerikai fél a legnagyobb titoktartása közepette tolmácsolta kérését, ám a katolikus egyházfő nem kívánt vesződni a relikviákkal, így a javaslatot elutasította arra hivatkozva, hogy a magyar korona nem katolikus műtárgy, így vatikáni elhelyezése mellett semmiféle érv nem szól.”

Vonjuk le a szükséges konzekvenciákat!

Magyarországot a háború után (a korábbi megállapodásoknak megfelelően) a Szovjetunió érdekövezetébe csatolták, így a hajdani gyarmat Róma számára már

50. Kép: Koronarablás a Képes Krónika miniatúráján – Csomor Lajos rajza.

„veszettfejsze nyele” lett. Erre nyilvánvalóan a pápa is „áldását” adta, és ezért nem akart „vesződni a relikviákkal”: nem akart „belepiszkálni” a szovjet impérium belső ügyeibe egy olyan „műtárgy” miatt, ami ráadásul nem is katolikus. Mégcsak átmeneti megőrzését sem vállalta, mint az amerikaiak, akik a Szent Koronát sohasem tekintették hadizsákmánynak és Magyarország tulajdonjogát sohasem vonták kétségbe. Az amerikaiak, személy szerint is *Carter* elnök a Szent Koronát bizonyára nem műtárgynak, hanem egy másik ország uralkodójának tekintette, hiszen saját elnöki gépét bocsájtotta rendelkezésére, ami azt jelenti, hogy magával egyenrangúnak tekintette. (Sajnos, nincs tudomásom róla, hogy a protokolláris előírásoknak megfelelő két kísérő vadászgépet is az elnöki gép mellé rendelte volna, de könnyen lehet, hogy ez csak akkor szükséges, ha maga az elnök is a gép fedélzetén repül.)

Majd Csomor Lajos így folytatja a képhez fűzött megállapításait:

„*Erre (koronarablás) a lehetőségre Bertényi Iván hívja fel a figyelmet a 'Képes Krónika' egy koronarablást ábrázoló iniciáléja alapján (1/61) Mivel egy középkori iniciálé képi mondanivalója a szöveges mondanivalóval egyenértékű, történelmi tényként fogadom el, hogy a Magyar Szent Koronát az 1160-as években elrabolták, Bizáncba vitték és ott meg akarták fosztani a legfőbb jogalanyiságát biztosító erejétől. Erre a legjobb módszerként a mágikus megrontás kínálkozott. Ezt pedig úgy érték el, hogy most már leszerelték a Szűz Máriút és Raffael arkangyalt ábrázoló képeket is, és helyükre két, korábban már elhunyt bizánci császár képét szerelték fel, melyeket egy éppen kéznél levő koronáról szereltek le. Az így megrontott és átprogramozott Magyar Szent Koronának azt a jelentést adták, hogy a mindenkori magyar király és királyság Bizánc hűbérese. A rontás olyan jól sikerült, hogy 1790-től napjainkig a hivatalos tudományos kutatás is azt hitte-hiszi (legalábbis ezt állítja), hogy a Magyar Szent Korona abroncsát Dukász Mihály adta Géza magyar királynak (kettős Korona-elmélet stb.).*”

Az eddigiek után nézzük, mi olvasható a miniatúra ábrázolásáról.

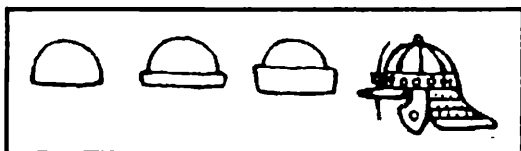
Egy képi ábrázolás központi mondanivalóját mindig a kép középpontjában kell keresni, ezért lássuk először is azt, mi látható a középpontban: egy katolikus püspököt látunk, aki kezében tart egy koronát. Ha azonban ez egy katolikus püspök, akkor már eleve nagy gond van a „bizánci mágikus megrontás és átprogramozás” feltételezett lehetőségével. A feltűnően maflaszájú és dilis tekintetű püspök egy olyan koronát tart a kezében, amely csak szimbolikus, utaló ábrázolás, de mégis feltűnő és egyértelmű jellegzetességekkel: egy koronaabroncs jelképes jelölése egy vastag vízszintes vonallal, s ugyanilyen négy függőleges csíkkal négy (!), abroncsra merőleges pánt. A miniatúra festője szemmel láthatóan el akarta kerülni a túlzott egyértelműségeket, festményét (és valószínűleg magát a Krónikát) nem akarta veszélyeztetni. (A Habsburgok még évszázadok múlva is annyira veszélyesnek érezték egy miniatúrát a Képes Krónikában mind a „császári kertre”, mind pedig az egész római kereszténységre nézve, hogy annak egy részét kivakargatták, a kivakargatott valaminek ma csak körvonalai látszanak, az is nehezen.)

Ez a különleges, csak utálatosan megrajzolt központi korona tehát a dilis tekinte-

tű püspök kezében látható, ami a szimbólumok nyelvén azt jelenti, hogy nála, az ő birtokában van. Azonban ugyanez a központi korona látható a tőle jobbra ábrázolt vágatató lovas kezében is, amelyik elvágat vele a „hegyeken túla” (két hegycsúcs jelképes jelölése: hegyek), tehát kiviszi az országból. A kettő egy folyamatába, amely azt jelzi, hogy ez a központi korona előbb a püspök birtokában van, majd átadja egy lovasnak, amelyik elvágat vele valahova a „hegyeken túla”. (Ha a képen római katolikus püspök, „tokos” püspök látható, biztosra vehetjük, hogy a lovas nem Konstantinápoly felé vágat.)

Figyeljünk arra is, hogy amíg a vágatató lovas a központi koronát még vágatában is illendően, tiszteletteljesen, vízszintes helyzetben tartja, addig a dilis tekintetű püspök ferdén, pedig ő nem vágat vele, a földön áll. A miniatura festője ezt sem véletlenül festette így, ezzel is fontos dologra utalt, nem is egyvalamire. Mindenekelőtt arra, hogy az ábrázolt püspök számára ez a központi korona valójában lényegtelen valami, ez csak a „bugris magyaroknak” rendkívül fontos valamiért, ezért tartja ferdén: a „vollständige Missachtung”, a teljes lenézés és megvetés kifejezése. Ennek a „ferdeségnek” van azonban egy további jelentése is, ami német nyelvtudás nélkül nem érthető. A német zsargonban ugyanis „schräge Typen”, „ferde alakoknak” nevezik a diliseket, a lökött figurákat. Ebből azt is megállapíthatjuk, hogy a miniatura festője nemcsak az akkori belső egyházi viszonyokat ismerte nagyon pontosan, de a német nyelvben is, és püspök kiletére ezzel a „zsargonos srégséggel” eleve utalni kívánt. Főntebb ezt a püspököt nem véletlenül írtam „tokos”-nak. A „tokos” jelző bizonyos esetekben szellemileg betokosodottat, begyepesedett agyút jelentett az egykori magyar zsargonban, s éppen e miniatura ábrázolásából gyanakodhatunk rá, hogy a jelző eredetileg a feketecsuhás római papok csuhája, „tokja” miatt keletkezett. A magyar nyelv egyik tulajdonsága, hogy a külső megjelenés valamelyik feltűnő jellegzetességéhez keres egy kifejező és lehetőleg igen rövid és tömör jelzőt, amely jelző később főnévvé is válhat. Például az egykori kommunista rendőrség tagjait is vastag, szürkés-kék bőrkabátjaik miatt nevezték fakabátoknak a zsargonos szóhasználatban. (A hamisítatlan püspöki elmebajra a következő, VI. részben majd további konkrét példát is láthatunk Lukács érsék kapcsán.)

A püspöktől szembenézetben balra egy király ül a trónján, de a középpontban ábrázolt központi korona sem a király fején, sem kezében, sem pedig közelében nem látható. Ez azt jelenti, hogy a központi korona nem a király tulajdona, az ő saját koronáját a művész egy olyan ősi magyar főveggel jelképezte, mint amilyen Gudea sumér király fején is mindig látható, ha koronával ábrázolták. Az ősi magyar fővegeket *Magyar Adorján* le is rajzolta az *Az ősműveltség* című könyve 24. oldalán, mely rajzot itt be is mutatom.

51. Kép: Ősi magyar fővegek – Magyar Adorján rajza.

A szerző a fővegekhez ezt a kommentárt fűzte:

„Már ősidők óta szokás volt a főveget jelképes alakivá képezni, avagy a fővegen olyan jelt viselni, amely az illető törzs, nemzet, avagy később állam, eszme vagy vallás jelképe volt, amelyhez viselője tartozott avagy híve volt. Ezzel van kapcsolatban az is, hogy a magyar törzsbéliek gömbölyded alakú sapkát, kalapot, majd később is, amikor már harciasságra is kényszerültek, ugyanilyen sisakot viseltek. Holott a kunok fővegei hegyesek voltak, amint azt régi ábrázolásokon láthatjuk.”

A Képes Krónika miniatúrájának festője tehát ugyanolyan jól ismerte az ősi magyar fővegeket, mint Magyar Adorján, és a király fejére saját koronája helyett azért festett ilyen ősi magyar főveget, hogy ezzel félreérthetetlenül jelezze: az ábrázolt, trónuson ülő király a „magyar törzsből” való, Árpád-házi király! Ezt a neki festett magyaros bajusszal nyomatékosította is!

A király fülébe egy lavaki sűg valamit, amit a király igen gondterhelt arccal, lelőgő bajusszal, magábaroskadtan hallgat. Nem nehéz kitalálnunk, hogy a sűgő bizonyára a királyi titkosszolgálat magasrangú embere, aki a középpontban ábrázolt különleges koronával kapcsolatban valami nyugtalanító jelentést tesz a királynak. Nyilvánvaló, hogy a király csak így, a titkosszolgálat jelentéséből értesült róla, hogy mi történt, vagy történik éppen a központi koronával.

A központon látható, dilis tekintetű pűspök mögött egy másik pűspök látható, akinek tekintete feltűnően riadt. Szinte mondja tekintetével: „Jaj, jaj, igen nagy baj lehet még ebből, ha kitudódik!”. Ösztöne nem is csalt, hiszen a miniatúrán látható, hogy a királyi titkosszolgálat értesült a dologról, s már jelenti is a királynak. A művész a képen két pűspököt ábrázolt, de valószínűleg itt pűspökök értendők többesszámban, hiszen a korabeli gondolkodás szerint a kettőzés a többesszámot jelentette. Ebből arra következtethetünk, hogy az akkori magyarországi pűspökök között először vitatéma volt az ábrázolt koronarablás, és ezt nem mindegyik pűspök helyeselte, bizonyára annak veszélyessége miatt. Azonban az is látható a festményen, hogy ezek az óvatosabbak háttérbe szorultak az előtérben álló, dilis tekintetű pűspök makacs ostobaságával szemben.

Nézzük ismét az ábrázolt lovast.

Díszes öltözkéből arra következtethetünk, hogy valami fontos beosztású, magasrangú katona, bizonyára a királyi testőrség valamelyik tagja. Ez is bajuszt visel, mint a király, tehát ő is magyar ember. Tekintete ennek is komor, mint a királyé, szemmel láthatóan kelletlenül hajtja végre a parancsot, de végre kell hajtania. Nem biztos, hogy tud is róla, mit visz, mert az esetleg be van csomagolva egy csomagba és lepecsételve, de valószínűleg gyanít valamit: hogy ugyanis valami súlyos bűncselekmény részese. Furcsa, kapucni-szerű sapkát visel. Ez lehet éppen az akkori testőrség előírást fejfedője is, de ennek igen kicsi a valószínűsége. Sokkal valószínűbb, hogy a miniatúra festője a képrások szellemében így érzékeltette, hogy a lovas inkognitóban, titokban utazik. Ez a fejfedő erősen hasonlít az olyan álarcokra, amelyeket bankrablók vagy tűntetők viselnek, hogy kilétüket titkolják. Ha itt koronarablásról van szó, akkor igazán nem furcsa, ha ezt titkolni akarták, hogy a

lovas inkognitóban viszi a koronát.

Azonban itt következik egy sarkalatos kérdés: A királyi testőrség bármely tagjának ki adhat parancsot? Biztos, hogy egyetlen püspök sem, kizárólag az uralkodó, a testőrség főparancsnokán keresztül. Igen ám, de ha a király előtt titkolni próbálták az egész akciót, akkor erre a király nem adhatott parancsot a testőrségnek! De akkor ki? Most jön segítségünkre a fentebb tárgyalt Monomachosz-korona üzenete: A parancsot erre csakis a képen nem ábrázolt „társuralkodó” adhatta! Márpedig ebben az időben csak egyetlen magyar uralkodóról tudunk, akinek „társuralkodója” volt: *István* királyról! Az ábrázolt dilis tekintetű püspök csakis rajta, *Gizella* királynén keresztül adhatott parancsot a testőrség tagjának a korona országból történt kivitelére!

De a dilis tekintetű püspök szempontjából miért volt ennyire fontos ez az igen veszélyes akció, ez a koronarablás?

Az Árpád-ház kiirtása már a magyar érzelmű *Imre* herceg meggyilkolásával kezdetét vette. Ez akkor már nyilván régen eldöntött dolog volt és erről maga István király is tudott. Betegágyán bizonyára nem véletlenül rimázkodott *Endrének*, *Bélának* és *Leventének*, hogy meneküljenek. Az is nyilván eldöntött dolog volt, hogy István király halála után az idegen származású *Orseolo Péternek* kell a magyar trónra kerülnie, és 1043-ban *Gellért* püspök ezért tagadta meg *Aba Sámuel* megkoronázását, ami viszont azt is jelenti, hogy a Szent Korona az ő birtokában volt. István halála (1038.aug.15.) után a magyar nemzet tagjai *Aba Sámuel*t kiáltották ki királynak, mert ezek a magyarok nyilvánvalóan tudták, hogy a Szent Korona nem ismeri a „trónörökös” fogalmát, hogy a Szent Korona királyát mindig választani kell. A „trónörökös” lehet például félkegyelmű is, de ilyen a Szent Korona királya nem lehet, azt éppen ezért választani kell. Így tehát *Aba Sámuel* annak ellenére is Magyarország törvényes uralkodója volt, hogy 1043-ban *Gellért* püspök megtagadta megkoronázását. A magyarországi „császári kert” ellene III. Henrik német császárhoz fordult segítségért, Medve (Urseulus) Péter 1045. május 26-án hűséget esküdött neki, s így az ő segítségével trónra is került, ha uralma nem is tartott sokáig.

Nyilvánvaló, hogy *Gellért* püspök a Szent Koronával *Orseolo Péter*t akarta megkoronázni és valószínűleg a fejére is tette. Mielőtt azonban ez megtörtént volna, a Szent Koronát „katolizálni” kellett. Mert *Gellért* még sem tűrhette, hogy igen katolikus retyerutyája fejére olyan korona kerüljön, amelyik „nem katolikus műtárgy”. Márpedig a Szent Korona ARTHOLO-képéről, az azon ábrázolt Iskáriotes Júdás miatt könnyű volt megállapítani, hogy a Szent Korona „nem katolikus műtárgy”.

Koronakutatásunk az ARTHOLO-kép rejtélyeit és a kép körül kavargó vitákat ARTHOLO-szindrómának nevezi, beteges tünetcsoportnak, s valóban az is. Elérkezettnek látom az időt, hogy ezt a szindróma-jelleget megszüntessük, hiszen enélkül érthetetlen marad a miniatűrán ábrázolt koronarablás is.

A Szent Korona pántjain lévő „hét apostolkép” (valójában egy nem apostol) mindegyikén ott látható az SCS rövidítés, csak éppen „Szent Bertalan” neve elől

hiányzik. Ez teljesen érthetetlen és az „ARTHOLO-SZINDRÓMA” rögtön itt kezdődik. Teljesen érthetetlen, hogy az egykori koronakészítők miért éppen ezt az egyetlen apostolt diszkriminálták ilyen súlyosan. Nem diszkriminálták! Már csak azért sem, mert ezen az egykori ikonon nem őt ábrázolták! Olvassuk el ezért a megcsonkított (kikalapált) ikon megmaradt felső részén olvasható ARTHOLO szöveget.

Az egykori koronakészítők az A-betű fölé is húztak egy vízszintes vonalat, egy figyelmeztető jelzést, ami egyben ékezet is, tehát nem ARTHOLO-nak, hanem ÁRTHOLO-nak olvasandó. Az A-betű csúcsa kettévágja a vízszintes vonalkát, amivel a koronakészítők jelezték, hogy két szót összeróttak, ezeket szét kell választani az összerolás helyén. Ha azonban az A-betű fölötti ékezetet az A csúcsa kettévágja, akkor két ékezet keletkezik, ami pedig többesszámra utal, „ékezetek”-re, arra, hogy a szétválasztás után a megfelelő ékezeteket a megfelelő helyekre kell tenni. Válasszuk szét tehát először is az egyberótt ARTHOLO szót részeire: ART-HO-OLO. Most pedig tegyük ki a megfelelő ékezeteket is: ÁRTHÓ-ÖLŐ! És ugyan ki személyesítette meg a tanítványok között az „ártó-ölő” szellemiséget, ha nem Iskáriótes Júdás? Ha aztán őt ábrázolták az ikonon, elegendő volt „kezébe nyomni” egy bőrszersényt a harminc ezüsttel, hogy semmi kétség se essék föléle. Ezt a koronakészítők bizonyára meg is tették, így a hiányzó SCS rövidítésből, valamint a pénzeszacskóból az „ovodás gyerek” is kitalálhatta, hogy ki látható a képen. Ez a miniatúrán ábrázolt püspök számára elviselhetetlen volt, s elhatározta, hogy tesz róla. A Szent Koronát kilopatta az országból (egyáltalán nem Bizáncba küldte!), kikalapáltatta róla az ikont, hogy csak annak felirata maradjon. A szentséggyalázás nyomait azonban amennyire csak lehetett, el kellett tüntetni. Ezért kifurkálták a pántörzsgítő szegecseket, a Korona egész felső részét elforgatták 90 fokkal az óramutató járásával egyezően, hogy ilyen módon a megcsonkított ikont a homlokzati Krisztus-kép mögé rejthessék. A Krisztus-képet még rá is döntötték a csonkolt ikonra, hogy galádságuk nyomai minél kevésbé legyenek feltűnőek. Maga Csomor Lajos is megállapított, hogy az ARTHOLO-kép aranylemezen „másodlagos kalapálások nyomai láthatók”, de ezekből a nyomokból nem vonta le a szükséges következtetéseket.

Mármost képzeljük el az egyik legborzalmasabb istenkáromlást, ami ilyen módon a mai napig is látható a Szent Koronán! Bizonyára nem tudták elolvasni az ARTHOLO szöveget és bizonyára úgy gondolták, hogy valahogyan Ikáriótes Júdásra vonatkozik, ami igaz is. Így viszont magyar nyelvismeretük hiányában az a borzalmas helyzet következett be, hogy a homlokzati Krisztus-képen elől az olvasható, hogy Szent Jézus Krisztus (IC XC), míg közvetlenül a háta mögött pedig az, hogy „ártó-ölő”!!! És még csodálkozunk rajta, hogy ennek az állatkertnek (nem Zoé, hanem Zoo!) a Monomachosz-korona XI. századi készítői készítettek egy négy lábú koronát? De ugyanígy ne csodálkozzunk azon a következményen sem, amelyiktől a miniatúrán a háttérben látható, riadt tekintetű püspök annyira tartott. Mert az előtérben álló, dilis tekintetű püspökkel szemben ennek bizonyára volt

annyi esze, hogy egy korona egész felsőrészének elforgatása nem maradhat titokban. Még akkor sem, ha a csonkítás helyét megpróbálták elrejtteni valamely másik szerkezeti elem mögé, vagy – a Szent Koronáról lévén szó – a csúcán álló ferdekeresztet leszerelik, majd az új helyzetnek megfelelően úgy szerelik vissza, hogy az legalább nagyjából azonos legyen az eredeti dőlés és csavarodás irányával. Nem is maradt titokban semmi és az egész akcióról a miniatúra tanúsága szerint elsőként bizonyára a király értesült. A főkolompos a forgatásért meg is kapta később forgatásos jutalmát.

1046 őszén az ország polgárháborús viszonyai miatt visszahívták Kijevből *Andrást* és *Leventét*. *Medve Pétert* elűzték (majd meg is vakították) és az országban *Vata* fejedelem, „békési birtokos” vezetésével országos méretű „pogánylázadás” vette kezdetét. (Vata fejedelmet „kincstári” történetírásunk békési birtokosnak írja, s így nem tudom, nevét miért a Borsod-megyei Vatta község őrzi mégis a 3-as főútvonal mellett, Miskolc felé haladva, Nyékládháza előtt.) A „pogánylázadás” szót idézőjelbe kellett tegyem, mert idegen szó. Akik így nevezték a magyar nemzet akkori forradalmát és szabadságharcát, azok szótárában a „pogány” (pagan) szó annyit jelentett, hogy nem katolikus, és ezek utódai a forradalmat a mai napig is rebelliónak nevezik, a szabadságharcosokat pedig rebelliseknek, lázadóknak.

Ezek a „pogánylázadók” a Korona felső részének elforgatását nem is felejtették el a főkolompos püspöknek, és Kelenhegynél őt magát is megforgatták egy hordóban. (Valószínűleg nem Kelenhegynél történt a dolog, hanem egy olyan hegyről, amelynek lába közvetlenül a Duna partjáig nyúlik. A Kelenhegy, a mai Gellért-hegy lába a Duna vizétől legalább 100-150 méterre van.) A „pogánylázadók” nemcsak dühödtek voltak a forgatás miatt, de stílusosak is: a szeptember számára „gellerekkel dúsított” forgatásos halált szántak. (A német „geller” szó értelme a szótári meghatározás szerint „visszapattanó vagy félrepattanó lövedék; gurulat”.) Könnyen elképzelhetjük, hogy egy hegyoldalról meggurított hordó és természetesen a benne lévő hány gellert kap addig, amíg belecsapódik a Duna vizébe. És azt is, hogy a vízbeesés pillanatában már nem volt benne egyéb, mint egy kicentrifugázott húscsacsi. Azonban valaminek igazán örülhetünk. Annak ugyanis, hogy a szeptembert a kereszténység érdekében halt „mártírhálála” és nem utolsó sorban a „nem katolikus műtárgy” (Szent Korona) katolizálása miatt halála után szentté avatták, és nevét a mai napig is hegy, fürdő és szálló őrzi Budapesten. Abban a városban, ahol jelenleg a Szent Koronát őrzik.

De miért is került Iskáriótes Júdás zománcképe a Szent Koronára? Szent Bertalan képe nem sokkal jobban mutatott volna ott, az apostol képek között?

Ezt csak akkor érthetjük meg, ha tudjuk, hogy a Korona készítői a koronaabroncs precessziós kerületén nemcsak a múltat, de a jövőt is ábrázolták. A Korona homlokzatán, az abszolút 0-pontnál nemcsak Urunk születését jelezték, de ugyanakkor a közelgő (erősen közelgő!) Utolsó Ítéletet, majd a precessziós körön továbbhaladva az Ítélet végrehajtását is. Ennek körülményeiről bőven olvashatunk a János Jelenések Könyvében, az Apokalipszis rejtélyes szövegeiben. A Szent Koro-

na e rejtélyes szövegekből sokkal érthetőbben tájékoztat bennünket ezekről a körülményekről, amiből erősen gyanítható, hogy a koronakészítők a Szent Korona ezen szakaszát nem a János Jelenések Könyvéből olvasott információk alapján tervezték és készítették.

Itt, az Ítélet majdani végrehajtásakor lesz szerepe majd Iskáriótes Júdásnak, de nem olyan értelemben, hogy a tanítványok között ő volt az, aki az „ártó-ölő” szellemiséget megismerésére, bár ilyen vonatkozás is elképzelhető. Az „ártó-ölő” jelző akkor majd bizonyára más értelemben lesz értendő. Ha erre pontosabban is szeretnénk „ráérezni”, akkor először is vegyük tekintetbe, hogy a Szent Korona egész felsőrésze egy sumér nyolcsugarú csillag, a Napisten jelének szimbolikus és térbeli ábrázolása: a középpontot az Atya, a Napisten férfi princípiumának zománcképe jelenti, a nyolc sugarat pedig a pántok képei. A Nap minden sugara szent, még azok a sugarak is, amelyek egyébként „ártó-ölő” hatásúak a földi életre, tehát a Nap kozmikus, radioaktív sugárzása, hiszen ezek is a mi Atyánktól származnak. Ezeket a sugarakat azonban a KON-képen királynői minőségében ábrázolt Boldogasszony anyánk Föld köré vont levegőrétege kiszűri, visszaveri, ezek „ártó-ölő” hatása nem érvényesül.

A Szent Korona sumér csillagának sugarai között azonban van egy olyan, amelyik nem szent, nem a Nap sugara: az ARTHOLO-kép által jelzett „ártó-ölő” sugárzás. Ez annyiban hasonlít a Nap kozmikus sugárzásához, hogy ez is radioaktív, de nem a Napból jön, hanem emberkéz műve. Ugyan melyikünk ne találta volna már ki, hogy az ember által készített atomfegyverek gyilkos sugárzásáról van szó?! De ha például Csemobilra gondolunk, akkor az ilyen ártó-ölő radioaktív sugárzásokhoz mégcsak atomfegyverek robbanása sem feltétlenül szükséges, mint az Hirosimában vagy Nagaszakiban történt. Itt persze minden ember azonnal azt kérdezhetné, hogy: „Ugyan már! A több mint ezer évvel ezelőtt élt koronakészítők ugyan mit tudhattak a radioaktív sugárzásokról?! Főleg pedig arról, hogy ilyeneket egyszer majd az ember is képes lesz előállítani a földön?!”. Kapaszkodjunk meg: tudtak! Csak nem radioaktív sugárzásoknak nevezték őket, hanem úgy, mint ahogyan azt Iskáriótes Júdás ikonjára felírták: „ártó-ölő” sugárzások. Ha pedig tudtak ezekről, Hiroshima, Nagaszaki és Csemobil előtt több mint ezer évvel, akkor azt csak egyvalakitől tudhatták: a Napisten Fiától, Urunktól, az Úr Jézustól! Hogy Urunk konkrétan ismerte a kozmikus sugárzásokat, sőt ezeket gerjeszteni és használni is tudta, arra a tárgyi bizonyítékot majd a későbbiekben fogom részletezni.

Iskáriótes Júdás tehát eltávozott az Utolsó Vacsoráról és elárulta Urunkat. Egészen pontosan is azt a helyet, ahol elfoghatták: a Gecsemáné kertjét. Ezzel Urunk halálát okozta. Miután pedig rádöbrent, hogy mit tett, felakasztotta magát. És itt most éppen ez a lényeg: az, hogy önkezeléssel vetett véget saját életének. A Szent Korona azt jelzi, hogy az Utolsó Ítélet kihirdetése után az ember ugyanígy, önkezeléssel fogja végrehajtani magán az Ítéletet, a saját maga által gyártott vagy előidézett radioaktív sugárzással.

Ennyi lett volna az, amit a Szent Korona első meggyalázása és annak körülmé-

nyei kapcsán e fejezetben el kellett mondanom. Azonban az eddigiek alapján nehogy arra gondoljunk, hogy akkor a Szent Korona eredeti állapotát olyan gyorsan vissza kellene állítsuk, amilyen gyorsan csak lehet, mint ahogy ez a szándék már évszázadokkal ezelőtt is megfogalmazódott és kifejezett szándék volt. A Szent Koronának az Utolsó Ítéletkor majd úgy kell jelen lennie, abban a formájában, ahogy ma láthatjuk, hiszen Ő lesz a szó legszorosabb értelmében vett Koronatanú. Nekünk azon kell fáradoznunk, hogy az Utolsó Ítélet mielőbb bekövetkezzen! Bizonyára furcsa, de Urunk ennek pontos időpontját azért nem tudta megmondani tanítványainak, és a Szent Korona sem jelzi a pontos időpontot (csak közelítően), mert ez emberi akarattól is függ, s azt pedig valóban csak a Mindenható Atya tudhatja.

Koronabitorlás

Az előzőekben a Képes Krónika egyik miniatúráján egy koronarablás ábrázolását láttuk, lássuk most azt a krónikás szöveget is, amely a miniatúra mellett olvasható. Bemutatom itt a latin nyelvű szöveg fénymásolatát.

R latin nyelvű szöveg magyar fordítása: „**ISTVÁN BITOROLJA A KORONÁT** utána pedig fivére, István bitorolta a koronát öt hónapig. (A csupa nagybetűvel írt cím a szöveg első mondatának része, együtt olvasandó, egy mondatként, máskülönben az első mondat érthetetlen, hiányos. – G.M.J.) *Február Idusát megelőző harmadnapon, Exurge vasárnapján koronázták meg, majd szent Gyárfás és Protáz ünnepén, keddi napon győzték le; ekkor Magyarország nemesei elpusztultak. Ezután kiűzték az országból. Zemlen várában halt meg az ezerszázhetvenharmadik évében, április Idusát megelőző harmadnapon, csütörtökön. Teste Alba-ban nyugszik. István király, Géza fia az Úr ezerszázhetvenharmadik évében, március Nonaeját megelőző negyednapon, vasárnap költözött az Úrhoz. Az ő teste Strigonium-ban nyugszik.*”

A krónikás szöveg annyira hemzseg a tévedésektől, pontatlanságoktól, ellentmondásoktól, hogy történészeink lábjegyeze-

52. Kép: „István bitorolja a koronát”
– a Képes Krónika szövege.

tekben alig győzik helyesbíteni őket. Szemmel láthatólag nem tűnik fel nekik, hogy ennyi hiba már feltűnően sok, hogy ennyi hibát egy krónikás nem vét, hacsak nem készakarva.

Vegyünk tekintetbe itt több dolgot is.

Először azt, hogy a Képes Krónikát valószínűleg *Nagy Lajos* királyunk (1342-1382) számára készítették fejedelmi ajándékként, és egy király számára készített ajándékban ennyi hiba, ennyi tévedés nem kerülhet be. Ha pedig mégis, akkor annak bizonyára igen nagy oka van. Továbbá azt se hagyjuk figyelmen kívül, hogy latinul a mai napig is általában a legműveltebb emberek tudnak: papok, orvosok, gyógyszerészek, történészek... Erősen feltételezhető tehát, hogy a Krónika készítői is nagyműveltségű emberek voltak, például történész papok. És mivel azokban az időkben még sem reformáció, sem református vallás nem létezett, bizonyára katolikus papok. Azonban igen különös katolikus papok!

Ezekben az időkben Magyarországon (már 1000 óta) minden embert erőszakkal megkereszteltek. Nyilván katolikus papok keresztelték meg őket és nyilvánvalóan katolikus vallásra. Így aztán voltak olyanok, akik valóban hithű katolikusok lettek és olyanok is, akik csak látszatra, színleg, külsőleg. Még a katolikus egyház papjai között is, mint mind a mai napig. Természetesen ezzel a katolikus egyház is tisztában volt és ezért nyilván nem véletlenül volt „belső elhárítása”. Mivel a Képes Krónika bizonyára Nagy Lajos király számára készült, s mivel Nagy Lajos csak félig volt anjou, félig azonban Árpád-házi, aki büszkén vallotta magát Árpád fejedelem unokájának, így könnyen elképzelhetjük, hogy egy számára készülő, igen nagyszabású ajándék készítésekor a katolikus „belső elhárítás” kopói állandóan ott ólálkodtak a háttérben, árgus szemekkel lesték a krónikások minden mozdulatát, még akkor is, ha azok maguk is katolikus papok voltak. Ha tehát ilyen körülmények között a krónikások a király számára az igazságot is le akarták írni, arra csak egyetlen lehetőségük volt: az „elhárítás” kopóit meg kellett téveszteniük, meg kellett „vezetniük”!

A krónikakészítők nagyműveltségű emberek voltak és ezt igazolja, hogy olyan zseniális módszert választottak a megtévesztéshez, amely még napjaink történetészeit is képes megtéveszteni, ha nem is mindet. (Mégis csak kell legyen valami magyarázata, hogy a Képes Krónikát a legutóbbi időkig is úgy rejtegették, titkolták a magyar nép előtt, hogy csak a „bennfentesek” láthatták, tanulmányozhatták.) A krónikások tehát azt az egyszerű, de nagyszerű módszert választották a megtévesztéshez, hogy két krónikát írtak! A közölni, krónikásan megörökíteni kívánt igazságot történelmi események mögé rejtették, ezeket a történelmi eseményeket pedig szándékosan úgy telezsúfolták hibákkal, sőt képtelenségekkel, hogy az már „ordító” legyen! Ilyen módon utalva rá, hogy figyeljünk jól, mert valamit elrejtettek hátul, a „bozótban”.

A latin szövegben az előtérben álló esemény XII. századi történelmi esemény, az 1136-ban mindössze öt hónapig uralkodott ellenkirály, *IV. István* „koronabitorlásáról” szól. Azonban *IV. István* nem „Géza fia” volt, mint a krónika írja, hanem

Vak Béla harmadik fia, és a krónikások nem is írták „Géza fiáról”, hogy „IV. István”, csak annyit, hogy „István”, mert valójában nem IV. Istvánról és az ő koronatorlásáról van szó. És IV. István nem is „az Úr ezeregyszázhetvenharmadik évében” uralkodott illetve halt meg: 1163-ban uralkodott és 1165-ben halt meg. A szöveg háttérében egy István királyról van szó, aki Géza fia, és ő vajon melyik István király lehet?

Figyeljük meg ismét a latin nyelvű szöveget, különösen is az iniciálét, a kezdő P-betűt.

P belsejében egy feltűnően fiatal, olyan tizenéves-forma királyt látunk, de itt most nem is ez a leglényegesebb. Sokkal lényegesebb, hogy a fején ugyanolyan „koronát”, félgömb alakú és széles karimájú főveget visel, mint a koronarablás miniatúráján ábrázolt, trónusán ülő király, akit történetesen szintén István-nak hívtak, és amely főveg nem azonos a Szent Koronával, tehát itt szó sincs arról, hogy IV. István öt hónapig bitorolta volna a Szent Koronát. Ő a királyságot, Magyarország trónusát bitorolta öt hónapig, nem pedig a Szent Koronát! Azonban a szöveg háttérében mégiscsak a Szent Korona bitorlásáról van szó!

Figyeljük csak ismét a latin szöveg kezdetét, de nem a P-betű mellett, nem is a P belsejében ábrázolt király környezetében, hanem a P alsó száránál, a feltűnő helyen! A krónikások odafestették a sumér nyolcsugarú csillagot, a Szent Korona hát-só, nagy, nyolcszögletű drágakövének jelét, Isten jelét! Ezzel félreérthetetlenül jelezték, hogy a szövegben a Szent Korona bitorlásáról van szó! Ezt a bitorlást azonban nem IV. István követi el, ebben az esetben a sumér csillagot a fiatal király közelébe, valahova az iniciálé belsejébe festették volna.

Figyeljünk most a kulcsfontosságú, utaló szavakra is: „István”, „bitorlás”, „korona”, „István király, Géza fia”.

A koronarablás miniatúráján valóban „István király, Géza fia” látható, de nem ő az, aki bitorolja a Szent Koronát, az ő fején saját koronája látható, a Szent Korona utalásos rajza pedig Gellért püspök kezében van!

Számomra a Képes Krónika rejtett üzenete a körülményekből és ábrázolásokból, főleg a sumér csillagból teljesen nyilvánvaló: **„A Szent Koronát István király, Géza fia óta a püspökök, a katolikus egyház bitorolja!”**. Mármost próbáljuk csak elképzelni, mi történt volna a Képes Krónikával, ha ezt a rejtett üzenetet a katolikus „belső elhárítás” megneszeli!

Figyeljünk egy további körülményre is!

Ha az egykori krónikás papok azt üzenik számunkra rejtjelezetten, hogy a Szent Koronát a katolikus egyház bitorolja, akkor nyilván ők is tisztában voltak azzal, amivel a pápák is, hogy ugyanis a Szent Korona „nem katolikus műtárgy” (XII. Pius szavai). Ebből nyilvánvaló, hogy sem a teljes Szent Koronát, sem annak egy részét nem készíthette egyetlen egy pápa sem, és a krónikások sem véletlenül jelképezték a Koronát a sumér nyolcsugarú csillaggal. Hogy **II. Szilveszter** a Szent Koronát csak visszaadta, majd István király megkoronázása után a katolikus egyház püspökei (Magyarországgal együtt) ismét visszalopták és tovább bitorolták.

Végezetül egy további valami is nyilvánvaló számomra.

Ha a Képes Krónika készítői a Szent Koronát a sumér nyolcágú csillaggal jelezték, akkor a Dukász-kép alatt lévő nyolcszögletű és nyolcélű nagy drágakő már akkor is ott volt, ahol ma, tehát ez a kő nem utólagos felszerelés, mint Csomor Lajos véli. Könyvében ő egy háromszögletű zafírt akar oda-bizonyítani eredeti kőként, ráadásul azt is fejtetőre állította.

„1. Az eredeti zafír kő.

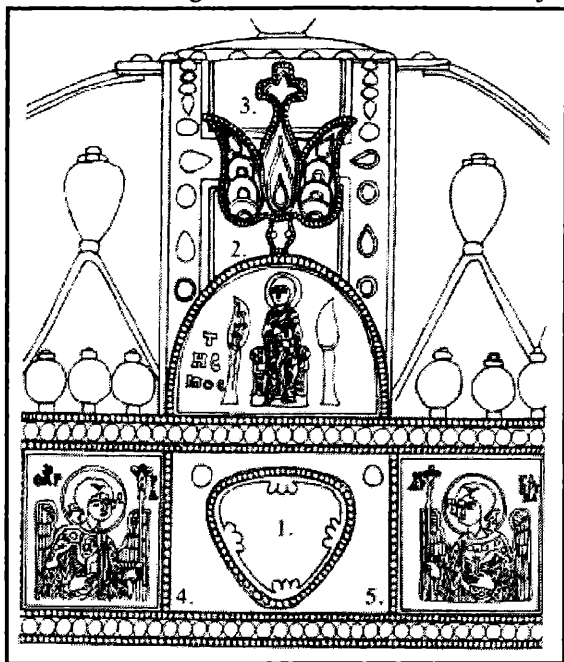
2. Szűz Mária képe.

3. Az 1551-ben letört lilomos kereszt alakú Szentlélek jelkép egyik lehetséges formája.

4. Raffael arkangyal képe lehetett a mai Konstantin-kép elődje.

5. Gábor arkangyal képe eredetileg valószínűleg ezen a helyen állt.”

Nagyon nem értem Csomor Lajos feltételezéseit. Például nem tudom, hogy ő aranyművesként hogyan készítené el egy csőre hegyén álló madarat egy koronán úgy, hogy az a madár a legkisebb nyomásra vagy ütésre le ne törjön. Ilyen furcsa helyzetű madábrázolást még sehol máshol nem láttam, csak olyat, ahol a madár szárnyaival öleli az uralkodó fejét, mint Kufu fáraó, vagy Szanaturq pártus király esetében. És azt sem értem túlzottan, hogy a Képes Krónika szövegéhez feltűnő módon odafestett sumér csillag hogyan kerülhette el Csomor Lajos figyelmét.,

53. Kép: „A Magyar Szent Korona hátulnézetének feltételezett eredeti állapota” – Csomor Lajos rajza.

Szent Dukászunk

A KON-képen látható Királynőnkéről már lehetetlen a Dukász-kép nélkül írnom. A két kép szervesen összetartozó kép, csak nem egészen úgy, mint azt hagyományos koronakutatásunk gondolja. Mivel színes fényképről készített fénymásolaton a részletek nem jól látszanak, így a Dukász-kép rajzos másolatát mutatom be Csomor Lajos könyvéből.

A szerző könyvében (357. old.) a rajz mellett a következő magyarázatok olvas-

hatók.

„Az 1551. után felszerelt gyöngy.

A szaggatott vonalak a Dukász-kép háta mögött lévő foglalat falát jelzik. Jól látható, hogy a foglalatban sokkal kisebb kép volt eredetileg, mint Mihály császár képe.

Valamikor e két szegecslyukon át volt összeszegecselve a Dukász-kép, a mögötte levő foglalat, a Tamás-kép és a Tamás-pánt.

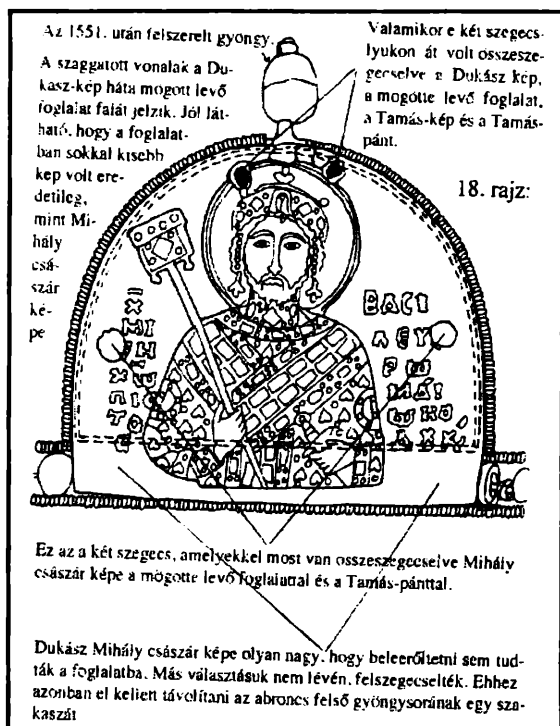
A rajz alatt:

„Ez a két szegecs, amelyekkel most van összeszegecselve Mihály császár képe a mögötte levő foglalat és a Tamás-pánttal.

Dukász Mihály császár képe olyan nagy, hogy beleerőltetni sem tudták a foglalatba. Más választásuk nem lévén, felszegecselték. Ehhez azonban el kellett távolítani az abroncs felső gyöngysorának egy szakaszát.

Összegezve: a Dukász Mihályt ábrázoló kép nem a Magyar Szent Koronához készült. Révay Péter koronaőr feljegyzése szerint a Magyar Szent Koronának ezen a helyén eredetileg Szűz Mária képe volt.”

J gazán nem találok rá magyarázatot, hogy a szerző, aki aranyműves, koronakutató, és aki ráadásul közelről is vizsgálhatta a Szent Koronát, hogyan tévedhet még olyan dologban is, ami fényképről, messziről és nagyító nélkül is látható, pontosabban is nem látható. A Dukász-képen előlről fölül két üresen tátongó szegecslyuk látható, alatta pedig, úgy a kép közepe táján két szegecs, beleszegecselve a kép szövegébe. Ha az e füzet címlapján látható fénymásolatnak megfelelő színes képen áttekintünk a Szent Koronán, rálátunk a „Tamás-pánt” (én máshogyan nevezem) belső felületére. Ezen a pántreszen is valóban ott látható a Dukász-kép két üresen tátongó szegecslyukának megfelelő és itt is üresen tátongó két lyuk, de a két szegecs ellenfejeit hiába keressük. Se lyukak a megfelelő magasságban, se szegecs! A Dukász-kép tehát nincs összehúzatva a „Tamás-pánttal”, mint Csomor Lajos írja. Sem szegecssekkel, az üres lyukakkal mégkevésbé. Ennek ellenére a Du-

54. Kép: A Dukász-kép – Csomor Lajos rajza.

kász-kép mégis biztosan áll talapzatán, a Korona abroncsán. Hogy milyen különleges szerkezeti (és statikai) megoldás miatt, azt majd a későbbiekben részletezem.

Konban nem azért kezdtem a Dukász-kép tárgyalását e szerkezeti jellegű bevezetővel, hogy Csomor Lajossal „kötködjem”. Két másik ok miatt. Az egyik ilyen, hogy lássuk, mi hagyományos koronakutatásunk álláspontja a Dukász-képpel kapcsolatban, a másik pedig, hogy azt is láthassuk, hogy a Szent Korona még azokat a kutatókat is képes megtéveszteni, akik közvetlen közelről vizsgálhaták. Itt el kell mondjam, hogy nem Csomor Lajos az egyetlen ilyen kutató.

A Dukász-kép vizsgálatát is beváltnak tekinthető módszeremmel kezdem: először távolabbról tekintem az ikont és így próbálom megállapítani, ami megállapítható.

A képen kétségtelenül egy férfi látható. Szakála, bajusza és kardja semmi kétséget nem hagy. Ez a férfi király, fején királyi koronát visel, ugyanakkor szent is, hiszen feje körül dicsfénykoszorú látható. De a görög Dukász Mihályt mikor és kik nevezték Szent Mihálynak?

E szent király fején ugyanaz a korona látható, mint Boldogasszony anyánk fején a KON-képen, de Dukász Mihály bizánci császár Boldogasszony anyánktól mikor kapott koronát?

Ez a szent király káprázatosan szép királyi öltözkéket visel, s ruházata minden motívumával is jelzi igazi kilétét. Arról igazán nem tehet, hogy ezek a motívumok és jelentéseik elkerülik koronakutatásunk figyelmét. Itt nem kezdek bele a motívumok részletezésébe, hiszen a képen látható személy személyazonossága enélkül is megállapítható, mégpedig a képen olvasható írásból.

A kevert, görög és latinbetűs írás itt is oszlopos elrendezését, két oszlopban írt szöveg, mint a KON-képen. A betűk formájából is látható, hogy egy és ugyanazon kéz készítette őket. Kezdjük tehát az írás elemzését, a baloldali oszloppal, felülről lefelé haladva.

X	Latin X vagy görög H(X), de mivel fölötte látható egy kis vízszintes vonalka, a figyelmeztető vagy nyomatékösítő jelölés, így ez a betű itt azt jelenti: szent!
MI	Görög/latin M és I.
EN	Görög E, amelyet a szegecs feje majdnem teljesen takar, de a betű szárainak végei kilátszanak. Ezután egy latin N.

Itt most ismét egy vízszintes vonalka következik a szövegben, ami egyben választójel is, ezért álljunk meg az olvasással és gondolkodjunk el a következőkön.

A görög nyelvben a Mihályt Mihalisznak mondják és a következőképpen írják: M, I, X(H), A, lambda (L) ita (I) és S (SZ). Ez összesen hét betű és az első kettő kivételével nem is hasonlít a MIEN betűcsoportra. De akkor ebből a MIEN-ből hogyan lehet „elővarázsolni” a Hihalisz nevet. Nos körülbelül ugyanúgy, mint a KON-ból is a Konstantint.

Ez a MIEN nem név!

Tegyük ki utána a hiányzó K-betűt és azonnal érthetőbb lesz: MIENK! Szent, a miénk. a mi szentünk! De Dukász Mihály bizánci császár mikor volt a mi szentünk? Bizáncban mikor írtak magyarul? És ki a mi Szent Királyunk, akit – sajnos – egyetlen magyar királylistán sem találunk?

Folytassuk az oszlop olvasását, talán megtudjuk.

XO	Latin és görög „X”, két betű, értelmileg egyberóva! Ha latinul X-nek olvassuk és a két betű fölött látható figyelmeztető jelzést, a vízszintes vonalkát is rá vonatkoztatjuk, akkor ez az X itt is szentet jelent, mint az előbb. Ha viszont görögül olvassuk, akkor X = H, de így téves olvasat, mint azonnal látni fogjuk. A görög X „takar” egy másik betűt. Az X-et a „szent” szó jelölése miatt írták. Ezután következik egy omega = O.
PIC	Görög P, I és C = SZ: „pisz”.
TO	Latin T és O: „to”.
C	Görög C = SZ. A fenti három együtt „pisztosz”.

A görög „pisztosz” szó hívót, hithűt, hűségest, istenfélőt jelent, azonban „ho-pisztosz” szó nincs a görögben. Ha „X pisztosz” alakban írjuk, akkor „szent és istenfélő” értelemmel is értelmezhetjük, de itt mégsem ez a helyzet. Hanem, pótoljuk csak be az X után a hiányzó, csak „takartan” jelenlévő N-betűt, és itt is azonnal világosodni kezd a helyzet: X NOPISTOSZ. Ebben az alakzatban ugyan melyikünk ne ismerné fel, hogy itt a Szent Napistenről van szó!

Olvassuk el most a jobboldali oszlopot is.

BACI	Görög betűk.
LEUC	Ugyancsak görög betűk, a C = SZ betűt az itteni szegecs feje teljesen takarja, de ugyanaz a BASZILEUSZ szó, mint a KON-képen, s a „baszileusz” vagy „vaszileusz” szó a görögben ugyanúgy királyt jelent, mint ahogyan király jelentése van a magyar Vászoly, vagy az orosz Vaszilij névnek is. (Az orosz „nyelv” azért „jizik”, mert „jázik”, mint itt is: „-lij”).)
PO	Görög P = R, omega = O, együtt: RO.
MÁI	Görög M, magyar Á, latin I: MÁI.
OHO	Görög omega = O, görög H = N, latin/görög O: ONO. (A KON-képen a megfelelő helyen csak ON olvasható.)

Itt is álljunk meg az olvasással és értelmezzük az eddigieket.

A „ROMÁI” itt sem „római”-t jelent, mint a KON-képen sem ezt jelentette. Itt is ugyanúgy a „Rámai Nőről” van szó, mint ott. Rá Napisten feleségéről, női principiumáról, Boldogasszony anyánkról. A KON-képpel ellentétben azonban itt ki is írták: ONO = anya! A Dukász-képen látható Szent Király (baszileusz) tehát a Rá-

mai Anya, Boldogasszony anyánk királya, királyi Fia!

A szövegben itt most egy vessző következik „”, majd:

DUX-KI	Görög D (delta), „szarvkoronás” O: a hun rovásírás U-btűje, de úgy kialakítva, hogy benne az X is felismerhető legyen, majd egy latin K. Ennek alsó ferde szárához hozzákapcsoltak egy szintén ferdehelyzetű I-betűt is. (Ferdehelyzetű I-betűvel majd a Geobitzász-képen is találkozni fogunk.
--------	---

A „dux” vezért, herceget jelent, de mivel itt királyról van szó, így értelemszerűen vezérlő király. Ha pedig ő a szöveg kezdete szerint a „MIENK”, akkor nyilván a Vezárló Királyunk a helyes értelem.

Fogalmazzunk meg most a teljes szöveg értelmét:

„Szent, a mi szentünk, a miénk! Boldogasszony anyánk, a Szent Napisten (női princípiumának) királya, királyi Fia, Vezérlő Királyunk!”

És ki Mennyei Királynőnk (Baba) királyi Fia, a Mennyei Király, ha nem Urunk, az Úr Jézus? Miért viseli fején ugyanazt a mennyei koronát, mint Királynőnk a KON-képen? (Amely mennyei korona földi inkarnációja a Szent Korona!) E mennyei királyi koronának miért vannak ugyanolyan, háromujjú isteni kezekben végződő csüngői, mint a Szent Koronának? Vezérlő Királyunk mennyei koronáján, nyakán és hatalmi jelvényén miért láthatók ugyanazok a jelek (négy köröcske által közrefogott négyszög), mint a homlokzati Krisztus-kép trónusán is?

Ez a Dukász-képen olvasható szöveg nem más, mint a mi Hiszekegyünk, a mi ősi, „kereszténység felvétele” előtti hitvallásunk, ún. „magyar vallás” hitvallása, amely nélkülözi a római „Anyaszentegyházba” vetett hitet!

Ez a Mennyei Király kardot tart baljában és ez bizonyára téves következtetéseket tesz lehetővé, hiszen Urunk nem viselt kardot, mikor itt járt a földön. Azonban ne essünk tévedésbe, ez kard nem közönséges földi kard, nem közönséges fegyver, ez isteni hatalmi jelvény! Az Utolsó Ítélet Bíróságának hatalmi jelvénye ugyanúgy, mint a Justitia kezében látható kard is, a végrehajtói hatalom jelképe. Figyeljük meg jól: e kard markolata egy gömböcskében végződik, a Napisten szimbólumában, és a gömböcskét dicsfénykoszorú övezi. Ugyanúgy dicsfénykoszorú, mint a Vezérlő Király fejét is, aki ezt a kardot tartja kezében. Azért tartja kezében, mert ezzel jelzi, hogy Ő ezt a kardot majd egy földi királynak adja. Hogy személy szerint melyiknek, azt majd a Geobitzász-képnél fogjuk látni. (Ez a kard ma valahol a Tisza medre alatt nyugszik, de az Utolsó Ítéletkor bizonyára elő fog kerülni.)

A Vezérlő Király hatalmi jelvényén (labarum) fölül egysorban négy köröcske látható. Ez ugyanaz a négy sumér ékjel, csak köröcskéből kialakítva, mint amelyik az esztergomi oroszlán oldalán is látható, és azt is tudjuk, hogy az oroszlán királyi állat. Azonban ezt a sumér ékjelet itt valamiért mégis köröcskéből alakították ki. Ennek igen nagy oka van! Nem más, mint az, hogy ezt az ékjelet Vezérlő Királyunk is köröcskével írta bele saját halotti lepeljébe, amikor a sírban feküdt.

Kozmikus sugárzással beleégette a jelet a Lepelbe, de úgy, hogy a négy köröcske egyenes vonalát megtörte, átalakította egy olyan sumér jellé, melynek jelentése „halál”. „hullani”. „hulla”. (A Korona homlokzati Krisztus-képén ott látható Urunkon saját halotti lepelje ruhája fölött az Utolsó Ítélet helyzetében és ott van rajta a „megtört” sumér jel is. Az Utolsó Ítélethez tehát a katolikus egyháznak ki kell majd szolgáltatnia a Torinóban őrzött Lepelt!)

Nem hiszem, hogy az eddigiek után még bizonyítgatnom kellene, hogy a Dukász-kép ugyanúgy a Szent Korona eredeti képe, mint ahogyan a KON-kép is, és hogy egyik képnek sincs semmi köze bizánci császárokhoz. Ami koronakutatásunkat és kutatóinkat alapvetően félrevezeti, az nem más, mint a rángerőszakolt római kereszténység, amelynek gondolatvilága el sem tudja képzelni, hogy eleink azelőtt is keresztények voltak, csak „rámai” keresztények, nem pedig rómaiak.

Most lássuk a Dukász-képet másként is: oldalról.

A Dukász-kép szerkezeti titkai

Mindenekelőtt célszerű különbséget tegyünk a szerkezeti titkok között. A Korona estében mindenhol vannak eredeti, eleve betervezett és beépített szerkezeti titkok, nemcsak a Dukász-kép esetében. Ezek olyan titkok, amik igazán nem is titkok, hanem szerkezeti elemekkel, ezek formájával és egyéb különlegességeivel a koronakészítők jelképezni, vagy nyomatékosítani akartak valamit. Ezek mindig szorosan kapcsolódnak a Korona misztériumához. Vannak aztán olyan szerkezeti titkok is, amelyeknek semmi köze a Korona misztériumához: a későbbi beavatkozások, szerkezeti egységeken végrehajtott manipulációk, sőt brutalitások titkai. E-lég talán, ha itt csak a Korona egész felsőrészének elforgatását említem. Nem a Korona szerkezeti elemeibe rejtett titkok a nehezebbek, hanem ezen utólagos manipulációk titkai. Ez elsősorban azért van így, mert az egykori koronakészítők rendkívül értelmes, intelligens, racionális gondolkodású emberek voltak, míg a későbbi beavatkozások egy részét szó szerint elmebeteg emberek hajtották végre, és elmebeteg „logikáját” igen nehéz követni. Más lehetőségünk azonban nincs, ezzel is meg kell próbálkozzunk, mert kezük, de inkább patáik nyomai ott vannak a Szent Koronán.

A Dukász-kép szerkezeti titkainál első helyen kell említsem azt a titkot, amely szorosan kapcsolódik Korona misztériumához, jelen esetben a szüzi születés misztériumához. Ez a misztérium van jelen a Korona pártájában is, nemcsak itt, a Dukász-kép esetében, de ott, tehát a pártában születés misztériumánál bonyolultabb a helyzet. Erre a misztériumra a KON-kép szövegének kezdete már eleve utal: „*Baba szülte Ősünket...*”. Hogy hogyan, azt a koronakészítők a Dukász-kép szerkezeti kivitelezésével is feltűnően és nyomatékosan jelezték.

Ha oldalról rátekintünk a Dukász-képre, azt látjuk, hogy feltűnően vastag. Olyan, mintha egy keretbe több képet kereteztek volna, egyikre a másikat, s ma csak a Dukász-kép látszik. Ilyen feltételezésről már olvastam is és teljes biztonsággal

nem is zárhatom ki ennek lehetőségét. Számomra azonban meglehetősen irreálisnak tűnik egy ilyen lehetőség, mert a Korona nem titkolózni akar, hanem beszélni. Beszél is, Szegény mondja is a titkait, de más kérdés, hogy ezeket meg tudjuk-e érteni.

A Misztériumból fakadóan úgy látom, hogy itt, a Dukász-kép kivitelezése kapcsán a „kiemelés” vagy „kiemelkedés” a kulcsszó. A Dukász-kép lemeze mögött van egy szendvicsréteg, amit dilatációs rétegnek is nevezhetnénk, és ez a réteg vízszintesen kiemeli a képet az abroncs síkjából. Maga az egész félköríves kép pedig függőlegesen is kiemelkedik, az abroncs fölé, mégpedig a kép alatti nyolcszögletű és nyolcéltű drágakő kömezőjéből indulva. De nemcsak innen, hanem ugyanakkor az abroncs felső gyöngysorából is, Boldogasszony anyánk gyöngykoszorújából, a Sarkcsillag alatti precessziós körből. A nyolcszögletű nagy drágakő Isten hegye, népmeséink „üveghegye”, a kő kömezője pedig a tenger (dingir: Isten), az ég tengere, ahol a szüzi születés történik. Ismét hangsúlyoznám tehát: a Dukász-kép lemeze nem belenyúlik az alatta lévő kő kömezőjébe, illetve a felső gyöngysorba, hanem kiemelkedik belőle! Vízszintesen és függőlegesen is, tehát a térben. Az űrben, az égben! A koronakészítők így jelezték a Nap szüzi születését!

Sokkal nehezebbek ettől azok a titkok, amik a későbbi beavatkozásokból származnak. Tehát za, hogy kik, mikor és miért ügyködtek a Dukász-képen és környezetén. Az első ilyen beavatkozást már ismerjük: a Korona pántjainak elforgatása Iskáriótes Júdás ikonjának kikalapálása miatt. A Képes Krónika miniatúráján láthattuk is az elforgatót, pontosabban az elforgatatót, mert a beavatkozást nyilván nem ő maga végezte saját kezűleg. A forgatásért meg is kapta forgatásos jutalmát és valószínűleg ezért kapta a Gellért nevet is: gellert, gurulatot kapott ember.

Amikor a „szentembert” kivégezték, hitsorsosai bizonyára ószövetségi dühvel bosszút esküdtek, hogy halálát az egész magyar népen megbosszulják. És ugyan mi egyéb módszert választhattak erre, mint a Szent Korona brutális meggyalázását: katolizálását. De most már úgy, hogy az minél feltűnőbb legyen. Tudták, hogy a „szentembert” a „pogánylázadók” a Korona miatt végezték ki, így hát elhatározták, hogy ezeket a „tetves rebellis pogányokat” a koronájukkal együtt katolizálják. A Korona Dukász-képére felszerelnek egy Szűz Mária-képet, s ebből mindenki számára egyértelművé válik majd, hogy Magyarország „Mária országa”, Regnum Marianum (értsd: a katolikus egyház gyarmata). Sajnos, Magyarországot történezeink a mai napig is így nevezik. Ezzel pedig megtagadják Boldogasszony anyánkat és az Ő Szent Koronáját egyaránt!

Nézzünk rá ismét az előző fejezetben látható Dukász-képre és borzadjunk el!

Mi kell ahhoz, hogy valaki belehasítson egy festménybe, összetörjön vagy súlyosan megrongáljon egy gyönyörű szobrot, vagy egyéb műalkotást, például egy művészi ikont? Két dolog bizonyára elégséges hozzá: vagy hamisítatlan elmebaj, vagy pedig frenetikus vallási gyűlölet. Tessék kiválasztani, melyik lehetett a hajtóerő. Esetleg mindkettő?

A műveletet úgy kezdték, hogy a Dukász-kép felső részébe befűrtak két lyukat.

Ekkor a kép mögötti „Tamás-pántot” is átfúrták, tehát ekkor a pántot még nem oldották el. Ekkor azonban megálltak valamiért. Hogy miért, azt csak a Jóisten tudja. elmebeteg emberek „gondolkodását” nehéz követni. (Talán azért, hogy a Szűz Mária-kép felszegecseklésénél a szegecses túlsó fejére rá is lehessen tartani.)

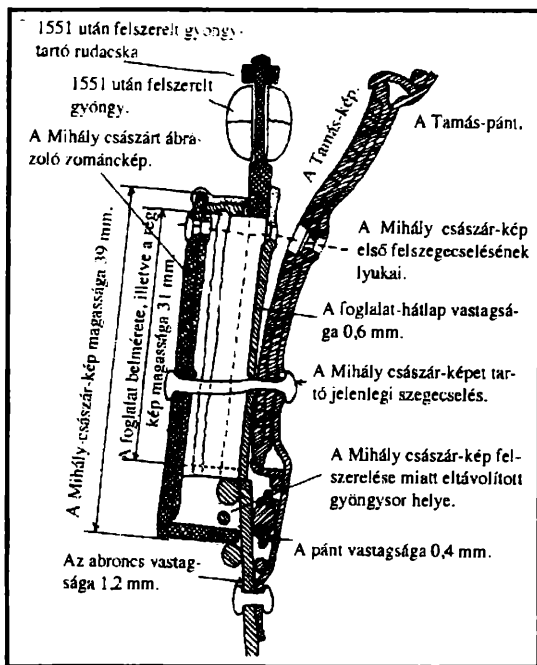
Hogy jobban is lássuk a helyzetet, bemutatom itt Csomor Lajos könyve 358. oldaláról azt az oldalnézeti metszetrajzot, amit ő készített a Dukász-képről.

Sajnos, a metszetrajz több részletében is hamis, amit nem tudok mivel magyarázni, hiszen a szerzőnek megadatott, hogy a Szent Koronát közelről is vizsgálhassa. Amit az előbb írtam a két felső furatról, azt Csomor Lajos helyesen rajzolta be a metszetre és ugyanígy helyesen rajzolta meg a kép mögötti szendvicsréteget is. Azonban a Dukász-képben előlről látható két szegeccsel már baj van. A szerző e két szegecset úgy rajzolta meg a metszetrajzon, hogy azok átmenő szegecses és összehúzzák a Dukász-kép egész konstrukcióját a mögötte lévő „Tamás-pánttal” A szegecs külső fejéhez pedig ezt írta: „A Mihály császár-képet tartó jelenlegi szegecseklés.”

Aost nézzük csak meg azt a Szent Koronáról

készült színes képet, amelynek alapján az e füzet címlapján látható fénymásolat készült. Rálátni rajta a „Tamás-pánt” hátsó részére, és az „első nekifutásból” kifúrt két lyuk valóban látható is a képen. Azonban a két szegecs fejét hiába keressük! Se lyuk, se szegecs! Elnézést kérek, hogy ismétlésekbe bocsájtkoztam, de számomra felfoghatatlan, hogy a szerző e metszetrajzon is megismétli, amit könyve előző oldalán írt e szegecsről és a „Tamás-pántról”.

Ha az előbb említett színes képet vizsgáljuk, a „Tamás-pántban” hátul három szegecset látunk, mert a negyediket az egyik pártaelem takarja. Ezek közül kettő a pántörögztető szegecs, ami előlről a Dukász-kép alatti kő kömezőjében is látható, ezt a két szegecset is helyesen rajzolta be a szerző metszetére. Azonban hol van a további kettő a metszetrajzon, és mi lehet ezek szerepe?

55. Kép: A Dukász-kép oldalnézeti metszetrajza – Csomor Lajos metszete.

Most próbáljuk elképzelni, hogy nekünk magunknak kellene elkészíteni a Szent Koronát!

Bármely szakmunkás úgy kezdené, hogy aranylemezből levágná egy megfelelő méretű csikot, kőralakúra hengerelné, majd az élek találkozásánál összeforrasztaná. Mindent az alapoknál kell kezdeni, amire utána az építmény kerül, így egy korona készítésénél is elsődleges az abroncs. Mivel a Dukász-kép egy különleges szendvicskonstrukció, így azt először külön kell elkészíteni, egyetlen szerkezeti elem kivételével. Ez az a támasztópapucs, amelyik majd az abroncsra az egész szerkezeti egységet oldalról támasztani fogja, a kép ki ne hajoljon előre a súlya alatt. Ezt a támasztópapucst képzeljük el úgy, mint egy szögvasat, csak természetesen aranyból és sokkal kisebb méretben. Ezt a támasztópapucst azonnal fel lehet szegecselni vagy forrasztani az elkészült abroncsra, sőt ezt meg is kell tenni. Ezután fel kell helyezni a már előre elkészített képkonstrukciót és mind az abroncs peremével, mind pedig a támasztópapucs élével összeforrasztani. Az abroncs pereménél lehet keményforrasztást is alkalmazni, tehát saját anyagával, de a támasztópapucsnál a keletkező hő és az ikon miatt csak lágyforrasztás („cinezés”) lehetséges. Nos, a „Tamás-pánt” hátulján a két pántrögzítő szegecs fölött látható is a támasztópapucst tartó két kisebbik szegecs, közvetlenül az abroncs magasságában, a pánton itt látható hatalmas hasadás alatt. Ez egészen biztosan későbbi karbantartójavító jellegű beavatkozás két kis szegecse, amikor a támasztópapucs megerősítése valamilyen szükségessé vált, de amikor a pánt eloldása a Tamás-kép alatti és fölötti hatalmas hasadások miatt már kockázatos volt, így a támasztópapucst a koronaabroncsra kívül a pánthoz is hozzá kellett szegecselni. (Nyilván nem szükséges mondanom, hogy szegecselésnél a szegecsre az ellenkező oldalon rá kell tartani.)

Ha tehát ez a támasztópapucs minden jel szerint egy felszegecselt szögvaszerű szelvény, akkor itt is hibás Csomor Lajos metszetrajza, hiszen ő csak egy támasztóperemet rajzolt be. Talán azért, hogy a szendvicsréteg alá képzelt hiányzó gyöngyszemek a kis „alagútban” könnyebben elférjenek.

A Korona „katolizálói” tehát az első két lyuk kifúrása és a „Tamás-pánt” átfúrása után megálltak valamilyen. Valamit másként gondolhattak, amiből arra következtethetünk, hogy nem voltak összefüggő gondolataik, előre megtervezett munkafolyamatuk, úgy estek neki a Koronának, mint „bolond tehén az anyjának”, ahogyan ezt faluhelyen mondani szokás. Barbár módon, zavart elmével és frenetikus dühhel. Megálltak, és mielőtt belefűrták volna a Dukász-képbe a további két lyukat, kifűrták a pántrögzítő szegecsket, a pántot eloldották és lefelé hajtva begyűrték a Korona belsejébe. Ezt a „gyűrődést” a pánt nyilván nehezen viselte és mind a Tamás-kép fölött, mind pedig alatta hatalmas hasadás keletkezett.

Ezután barbár módon kifűrték a két további lyukat is, valamilyen Szűz Mária-képet rászegecseltek a Dukász-képre, ezáltal Vezérlő Királyunkat eltakarva, majd visszazegecselték a pántot is az abroncsra. Ezzel Magyarország „Szűz Mária országává” vált és ez a helyzet így maradt egészen Révay Péter koronaőr koráig, a XVII. század elejéig.

Itt meg kell álljak egy kicsit e Szűz Mária-kép miatt.

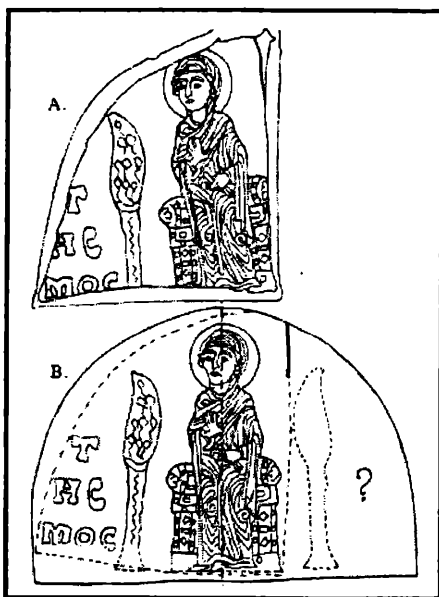
Csomor Lajos szerint ezt a Szűz Mária-képet leszerelték és ma megcsonkítottan a grúziai Tbiliszbén lévő Khakhuli triptichonon (szárnyasoltár) látható. Ezt a Szűz Mária-képet is bemutatom a szerző könyve 564. oldaláról:

A szerző az alsó rajz alá ezt írta: „Ha a csonka képet kiegészítem, egy 31 mm magas és 44 mm széles Szűz Mária-képet nyerek. Pontosan olyant, mint amilyent a Magyar Szent Koronáról leszereltek. Véleményem szerint ez a kép a Magyar Szent Korona keresett Szűz Mária-képe, vagy annak pontos mása.”.

Ismétcsak nem értem Csomor Lajost. Ha ugyanis a Szent Koronára felszereltek egy Szűz Mária-képet, márpedig Révay Péter koronaőr ezt még 1613-ban is látta, akkor azt a Dukász-képen látható nyomok alapján odaszegecselték, tehát abban az egykori Szűz Mária-képben is ugyanolyan helyzetű négy lyuk kellett legyen, mint amilyen négy lyuk van a Dukász-képben. De ebben az itteni Szűz Mária-képben hol vannak a lyukak? Mivel ez csonka kép, csak a fele létezik, hát legalább két lyuk?

Tehát Révay Péter koronaőr 1613-ban a Dukász-képen még látott egy Szűz Mária-képet, majd utána ugyancsak ő volt az, aki a kép eltűnése fölötti döbbenetében így kiáltott fel: „Imago Beatae Matris Virginis?!”: „A Boldogságos Szűzanya képe hova lett?!”.

Amikor Pap Gábor professzor Stuttgartban előadást tartott a Szent Koronáról, idézte Révay Péter szavait, én pedig megkértem rá, legyen már olyan jó, írja fel ezt nekem egy darab papírra. Szívesen megtette, kéziratát itt be is mutatom.

56. Kép: A Szent Korona állítólagos Szűz Mária-képe – Csomor Lajos rajza.

IMAGO BEATAE MATRIS VIRGINIS
kép(mis) boldog(ányos) anya szűz

57. Kép: „A Boldogságos Szűzanya képe hova lett?!” – Pap Gábor kézírása.

A professzor ennek ellenére így ír „Angyali korona, szent csillag” című dolgo-

zuta 19. oldalán: „Visszatérve 1613-ba, bizony el kell fogadjuk hitelesnek Révay Péter híradását (hogy ugyanis ekkor még Szűz Mária képe a Koronán látható – G.M.J.), és amennyiben ezt elfogadjuk, utána 1790-ig van egy től-ig-ünk, amíg a csere létrejöhetett. (...) II. József, aki, mint tudjuk, nem koronáztatta meg magát, tehát nem kötötték a magyar törvények, egyszerűen rendeletileg kiviteti az országból a Koronát. Ez 1784-ben történik, és attól fogva egészen a hazahozataláig, 1790-ig semmit sem tudunk róla. Ez alatt – és csakis ez alatt az idő alatt! – lehetett rajta képeket cserélni, anélkül, hogy a nemzetnek tudomása lett volna róla.”

Valamit nem értek! Ezek szerint Révay Péter koronaőr 1613 után még 1790-ig élt volna, hogy döbbenetében fel tudjon kiáltani az eltűnt Szűz Mária-kép miatt? Aztán azt sem egészen értem, hogy egy Szűz Mária-képet éppen a bigott-katolikus Habsburgok távolítottak volna el bárhonnan is?

Pap Gábor a megelőző oldalon ezt írja ezekről az évekről: „A Bethlen Gábor-féle szabadságharc ideje ez, a nagyságos fejedelem is birtokba vette a koronát, öneki is ki kellett venni a ládájából, meg kellett mutatni, majd visszatenni. Utána, amikor Bethlen Gábor a békekötés értelmében visszaszolgáltatta az akkori Habsburg uralkodónak (II. Ferdinánd – G.M.J.), megint ki kellett venni és ellenőrizni. És mindenütt ott volt Révay Péter, és mind a két szembenálló fél elismerte hűségét.” Sajnos, egy szó sem esik róla, hogy Révay Péter döbbenten felkiáltott volna. Ezek szerint 1790-ben kiáltott fel?

Nézzük csak, mit ír ezekről az időkről a *Magyar történelmi kronológia* (Tanácskönyvtár, 1981.) a 144. oldalon:

„1611-ben ülésezett a katolikusok nagyszombati zsinata, amely rendezte az egyház belső erőit, és a tridenti zsinat (1545-63) elvei alapján megindította az ellenreformáció mozgalmát.

1612 őszén Báthory Gábornak még veszélyesebb ellenjelöltje támadt Bethlen Gábor személyében. A középnyemesi származású, félig székely eredetű Bethlen kezdetben szilárd támasza volt Báthory Gábornak, de a Szeben elleni akció és a havasalföldi kaland eltávolította tőle. Báthory Bethlen életére tört, ezért ő a törökhöz menekült. Báthory most a Habsburgokba vetette minden reményét.”

Itt tehát nemcsak az ellenreformáció (vallásháborúk) megindulásáról van szó, hanem arról is, hogy Báthory Gábor és Bethlen Gábor ellenséggé válik, Bethlen Gábor a törökhöz, Báthory Gábor pedig a Habsburgokhoz menekül. És ezután a Szent Korona a még mindig rajta lévő Szűz Mária-képpel együtt a protestáns Bethlen Gábor birtokába kerül!

Az elfogultság érdekében nézzük most azt is, hogyan ír e nehéz időkről és a Szent Korona sorsáról Vécsey Olivér *A Magyar Korona titokzatos története* című könyvében:

„II. Ferdinándot rettegéssel töltötte el az a lehetőség, hogy a lázadók (mármint Bethlen Gábor csapatai – G.M.J.) megkaparintják a Szent Koronát és királlyá szentelik Bethlen Gábor erdélyi fejedelmet, így arra törekedett, hogy a koronázási ékszereket Bécs városába vitesse, és ott biztonságba helyezze. (Ott aztán mindig igen

nagy biztonságban voltak! –G.M.J.) Utasítást küldött Pozsonyba, hogy az ország koronáját és a hozzátartozó drágaságokat szállítsák el a városból, és minél gyorsabban juttassák el a bécsi udvarba. (Habsburg felfogás szerint tehát a Szent Korona nyilvánvalóan Ausztria koronája. – G.M.J.) Révay Péter és Pálffy István azonban nem tett eleget a kérésnek (nem tudom, jól emlékszem-e még, korábban mint-ha utasításról lett volna szó – G.M.J.): a koronaöröket szigorú eskü kötötte, amely kimondta, hogy semmi szín alatt nem vihetik ki az országból a Szent Koronát, így aztán továbbra is a törvény által megnevezett várban őrizték.

Október 14-én Bethlen Gábor renegát (!!!) csapatai elfoglalták Pozsony városát. Révay Péter roppantmód féltette a Szent Koronát (tehát a magyaroktól! –G.M.J.), így igencsak vonakodott beengedni az erdélyi fejedelem katonáit (szóval, Révay Péter egyszemélyes hadserege szembeszállt Bethlen Gábor hadseregével! Ez már „döfi”! –G.M.J.). de miután megbizonyosodott arról, hogy a szent drágaságokat, amelyek őrzésére életét tette fel, nem kívánják elorozni (nyilván Ausztriától! – G.M.J.), elfogadta a gyalogság bebocsáttatását. A Szent Korona, amiért oly sok és véres küzdelmet vívott a bécsi udvar, immáron Bethlen Gábor kezébe került. (Csak teljesen egyértelmű, „zelbszfestendli”, hogy ha a Szent Korona Ausztria koronája, akkor azért „oly sok és véres küzdelmet” kellett vívnia a bécsi udvarnak! És most a „renegát” magyarok mégis elorozzák tőle! „Unfersémthajt!” Arcátlanság! –G.M.J.)

Ebben a dologban azért mégis van valami, amin érdemes elgondolkodnunk: Ausztria neve!

Azt a területet, amelyet ma Ausztriának neveznek, eredetileg Ostmarknak hívták, „keleti határőrvidék”-nek, mármint a „Szent Német-Római Birodalom” keleti határőrvidékének. Az Ostmark névben még sehol sincs a Reich = birodalom szó! Az Österreich névben már jelen van, s így a név jelentése Osztrák Birodalom, ma tehát olyan „birodalom”, amelynek 83851 négyzetkilométere és 8,17 millió lakosa van. Az Ausztria név viszont a latin „australis” = déli, délvidéki szóból származik, de akkor Ausztria „keleti” vagy „déli”? És birodalom, vagy határőrvidék? Az osztrák születésű Hitler miért nem azt mondta, hogy Ausztria egyesítésével két birodalmat akar egyesíteni? Miért így mondta: „Meine Heimat in das Deutsche Reich!” = „Szülőföldemet a Német Birodalomba!”?

Próbáljuk meg elképzelni: Ausztriának igazán birodalmi státusza csak addig volt, amíg a Szent Korona a Habsburgoknál raboskodott! A Szent Korona jelenti az igazi birodalmi státuszt, nem pedig egy határőrvidéki szerep! Csak így válik érthetővé az egykori szólás: „Ausztriának kell uralkodnia a világon!”. Nem a határőrvidéknek, hanem a Szent Korona igazi kereszténységének! De az is csak így és ekkor érthető, hogy „oly sok és véres küzdelmet” vívtak érte a Habsburgok. Ausztria a Szent Korona nélkül ugyanoda került vissza, ahonnan elindult: egy periférikus, és németek által meglehetősen lenézett szerephez. Nem véletlen, hogy a német viccek jelentős része éppen az osztrákokkal kapcsolatos, és az sem, hogy ezért az osztrákok a németeket „pifkéknek”, pöffeszkedő, gögös, beképzelt majmoknak nevezik.

A fejedelemnek nem állt szándékában megszegni a regáliákra vonatkozó törvé-

nyelvet (értsd: nem kívánta kétségbe vonni a Habsburgok „jogát” a Szent Koronához! G.M.J.), *ám biztosítékot kívánt arra nézve, hogy maguk az őrzésre rendelt eremélyek sem fogják orvul elbitorolni a szent drágaságokat azért, hogy gaztettükhöz cserébe II. Ferdinándtól birtokot és címet kapjanak. Hiszen megesett már, hogy a folytonosan változó politikai érdekek mentén (De szép eufémizmus! Milyen illedelmesen hangzik! –G.M.J.) szélkakasként forgolódo nemesurak komoly károkat okoztak az országnak. Ezért Bethlen Gábor követeket menesztett a koronaörökhöz: (a fejedelem tehát nemcsak az Uralkodót, a Szent Koronát tisztelte végtelenül, de még testőrségét is! – G.M.J.), akik tárgyalásokat folytattak a nemesekkel, és kölcsönös garanciákat adtak egymásnak a Szent Koronára vonatkozóan. A kétoldalú egyezség főbb pontjai ismeretesek a Forgách Zsigmond által írt bizonyáglevélből, amit Révay Péternek címzett. A nemesúr imígyen foglalta össze Bethlen Gábor követeléseit: 'Ezután az erdélyi fejedelem követei (...) terjedelmes szóbeli nyilatkozatban is, írásba foglalva is kinyilvánították a fejedelem akaratát, hogy az említett koronaörök írásbeli nyilatkozatban ígérik meg, hogy egyet fognak érteni és együtt fognak érezni a fejedelemmel és az országgal, a várat és a koronát az ország egy-ségének érdekében meg fogják őrizni, ez alatt az idő alatt a koronával kapcsolatban sem nyíltan, sem titokban nem fognak semmiféle mesterkedéshez folyamodni, az országgyűlés idején pedig alkalmazkodni fognak a ország lakóinak közös határához.. ' (Ne feledjük, hogy az ellenreformáció idején járunk és azt se, hogy a koronaörök is ugyanúgy katolikusok, mint a Habsburgok! Arra is figyeljünk, hogy a szövegben a „közös határhoz” nyilván sajtóhiba, és itt „közös határozat” értendő. – G.M.J.)*

Bethlen Gábor immáron biztosítva látta a Szent Korona sorsát, így seregei élén tovább folytatta a hadakozást. Tette mindezt fényes sikerrel: a rá következő év nyarára kikergette a Habsburg-csapatokat az ország területéről, majd egy merész huszárvágással ostrom alá vette Bécs városát. Az augusztus 25-én tartott országgyűlés kimondta II. Ferdinánd trónfosztását (Tehát nem a Habsburgok trónfosztásáról van szó? Csak II. Ferdinánd trónfosztásáról? –G.M.J.), és a rendek királlyá választották Bethlen Gábort. (Mindenesetre a Magyar történelmi kronológiában így olvasható: „1620. jan. elején a pozsonyi országgyűlés Bethlennek ajánlotta föl a magyar koronát.” – G.M.J.) Az erdélyi fejedelem Magyarország uralkodójává vált, ám a rendek nagy meglepetésére mégsem illesztette fejére a Szent Koronát (a fejedelem esetleg tudta, hogy a Szent Koronát tilos földi halandó fejére tenni, vagy valami más van a háttérben? – G.M.J.) annak ellenére, hogy könnyen lebonyolíthatta volna a koronázási aktust, hiszen a regáliák egytől egyig a birtokában voltak, miként az ország, illetve a török szultán támogatását is magáénak tudta. Bár a döntést tucatnyi okfejtés magyarázza, máig kérdéses, miféle megfontolás – politikai, katonai, avagy diplomáciai érv – tartotta távol Bethlen Gábort Magyarország trónjától. Mindenestre tény, hogy a nemes férfú a királyi cím helyett a Béccsel való kiegyezést választotta. A nikolsburgi béke néven ismertté vált szerződést 1621. december utolsó napján ütték nyélbe a tárgyaló felek: Bethlen Gábor hét várme-

gyével növelte az erdélyi fejedelemség területét, megkapta a birodalmi herceg címet, birtokaihoz csatolta Munkács erős várát, mindezekért cserébe pedig lemondott egyéb hódításairól és a királyi címéről, illetve visszaszolgáltatta a Szent Koronát (értsd: „jogos tulajdonosának”! –G.M.J.)”.

Bocsánatot kérek olvasóimtól a terjedelmes idézetért, de úgy gondolom, talán nem volt haszontalan.

Tény, hogy Vécsey Olivér sem szól egy szót sem Révay Péter döbbsé felkiáltásáról, pedig amikor Bethlen Gábor visszaadta a Habsburgoknak a Szent Koronát, akkor azt ismét ki kellett venni ládájából, tehát Révay Péter ismét láthatta. Ezután Bethlen Gábor már nem találkozott a Szent Koronával. Pozsonyt 1619. október 16-án foglalta el, 1620. januárja elején már le is mond a számára felajánlott Szent Koronáról, tehát a Koronához csak két és fél hónapig lehetett valami köze. (Esetleg még utána is lehetett valami „köze” hozzá, csak erről nem tudunk?)

R fejedelem cselekedetében van valami teljesen érthetetlen, valami teljesen irracionális. Teljesen érthetetlenül akkor adja vissza a Szent Koronát a Habsburgoknak, amikor a pozsonyi országgyűlés már detronizálta őket! Nem engedí királlyá koronázni magát, noha a rendek királlyá választották! Még azt a gyanút is magára vállalja, hogy mindezt ámulónak fogják tekinteni! Mi történt a fejedelemmel? Valami nagyon komoly dolog kellett történjen, mert ilyesmit normális ember ok nélkül nem tesz. Főleg akkor nem fogja visszaadni a Szent Koronát, egy protestáns és királlyá választott fejedelem a katolikus és trónfosztott Habsburgoknak, amikor az ellenreformációnak nevezett vallásháború dúl protestánsok és katolikusok között.

Azonban egészen biztosan van valami nagyon súlyos ok a háttérben. Ez az ok lehetne esetleg a félelem? Tehát Bethlen Gábor félelme attól, hogy fejét érintse a Szent Korona? Ha így lenne, vajon mit követhetett el a Szent Koronával szemben? Az az ember, aki annyira féltette a Koronát, hogy még a katolikus koronaörökben sem bízott és külön, írásos esküre kötelezte őket?

Próbáljunk most fantáziálni egy kicsit.

Amikor a Szent Korona Bethlen Gábor birtokába került, nyilván megmutatták neki. A fejedelem láthatta, hogy a Dukász-képen egy oda nem illő, brutálisan rátákol Szűz Mária-kép van, a katolikus egyház egyik legfőbb szimbóluma. Ugyan, ő ne tudta volna, hogy kiknél van Mária-kultusz? És ezt a már dúló ellenreformáció idején!

Igen ám, de a koronaörök őrzi a Szent Koronát! Mindegy, hogy csak ketten őrzi, de akkor is őrzi. És a fejedelem a kölcsönös megállapodás keretében önmagát is kötelezte, nemcsak a koronaörököt. Mégis látja, hogy a Szent Koronán oda nem illő, utólagosan rászerelt és igen katolikus kép van. Azt nem tudhatja, hogy a Szűz Mária-kép mögött mi van, de azt láthatja, hogy az a kép nem oda való. Ha ebben a helyzetben a Szent Koronát meg akarja szabadítani a „katolicizmustól”, mert hát az országot igen erősen meg is szabadítja a katolikus Habsburgoktól, akkor arra csak egyetlen lehetőség kínálkozik: kilopatni a Szent Koronát a ládájából, leszerel-

telni róla az odatákolt Szűz Mária-képet, majd ismét visszalopadni. De olyan rövid idő alatt, míg a Korona az ő birtokában volt, lehetséges-e ez? Tétélezzük fel, hogy igen, bármennyire kevés ennek a lehetősége, márcsak az idő miatt is, arról pedig nem is beszélve, hogy ezekben a hónapokban a fejedelem igen elfoglalt ember volt. Ha ezt mégiscsak sikerül feltételeznünk, akkor a Szűz Mária-kép leszereltetése ugyan nem jelenti a Korona meggyalázását, de Bethlen Gábor lopását és esküszegését feltétlenül jelenti, márpedig sem tolvaj, sem esküszegő nem lehet a Szent Korona királya! Ha valaki annyira tiszteli a Szent Koronát, amennyire ő tisztelte és aggodott miatta, az az ember nem engedheti meg, hogy a Korona érintse a fejét! Márpedig Révay Péter felkiáltott döbbenetében, amikor a Szűz Mária-kép eltűnését felfedezte, és egészen biztosan nem 1790-ben kiáltott fel. És a Szent Koronán ma sincs Szűz Mária-kép, ez is tény. A fejedelem esetleg valami intő jelt is láthatott abban, hogy Bécsset nem sikerült elfoglalnia? Valami isteni büntetést? Talán így értelmezte félre azt az isteni akaratot, amelyik valaki által mégiscsak leszereltette Vezérlő Királyunk ikonja elől a Szűz Mária-képet? Csak egyben lehetünk abszolút biztosak: a Szent Korona ezt a titkot is ismeri!

Azonban bárki is volt a kép leszerelője, áldásos cselekedetet cselekedett, hátlásak lehetünk érte neki. Ha ezt nem teszi, a mai napig sem láthatnánk Vezérlő Királyunkat királyi díszében, sőt azt sem tudhatnánk, hogy a Korona egykori készítői mennyire kihangsúlyozták, hogy Ő „szent”, a mi szentünk, a „miénk”! De nehogy azt gondoljuk, hogy ezt a valakit, a Szűz Mária-kép leszerelőjét, Szűz Mária elleni gyűlölet hajtotta. Ő a képben bizonyára csak a gyűlölt katolikus vallás és az ugyanígy gyűlölt katolikus Habsburgok jelképét látta. És amikor a nagyszombati zsinat megüzente a vallásháborút a magyar népnek, akkor egy minden bizonnyal protestáns és igen nagyhatalmú valakiről elképzelhetjük, hogy hogyan cselekedett egy katolikus képpel. (Úgy gondolom, nem szükséges bizonygatnom, hogy a Szűz Mária-kép leszerelésére akárki nem adhatott parancsot.)

Azonban van ebben a katolikus-protestáns vallásháborúban egy olyan tragédia is, ami első ránézésre nem látható. Az ugyanis, hogy még a „vastagnyakú” magyarok sem tudták, vagy nem akarták tudni, hogy számunkra ezer éven keresztül minden „jó”, így a reformáció is nyugatról érkezett. Magyaros elszántsággal ölték katolikus honfitársainkat a protestáns hit érdekében, azok pedig katolikus buzgalommal emezeket. Nem látták, vagy nem akarták látni, hogy a református vallás fő apostola is ugyanaz az „apostol”, mint a katolikus vallásé, akit Urunk sohasem választott apostolának, s hogy a katolikus és református vallás között vallási tekintetben nincs túl nagy különbség. Hogy Urunk igazi kereszténységét, a Napisten hitét és annak megvallását az egyik ugyanúgy elutasítja, mint a másik. (Amikor egyik kedves honfitársunkkal, egy református pappal vitatkoztam a dologról és felhívtam rá a figyelmét, hogy saját lakásától kb. félóra járásnyira a Tisza partjának ottani szakaszát a mai napig is Fényérnek, Fényúrnak hívják, és hogy a Napisten neve, döbbenet és szánakozva így szólt: „Miklós, Maga már a pokol kapuja előtt áll!”.

„Nem, Tiszteletes úr – válaszoltam neki –, én már Isten segítségével a kapun belül

vagyok.”) De ha a Napistent és női princípiumát, Boldogasszony anyánkat nemcsak a katolikusok és protestánsok tagadják, tekintik egyenesen ördögnek, de minden más, magát kereszténynek valló felekezet (pl. a szintén nyugatról származó evangélikus egyház is), akkor kik azok a mai Magyarországon még, akik vallásosan is tisztelik a Szent Koronát?

A Szent Korona Dukász-képre tehát valakik felszegecselték egy Szűz Mária-képet, majd azt évszázadok múlva valakik leszerelték onnan. Amikor a képet felszegecselték, a fűrészek és ütések, valamint az erőszakos hajtogatások, gyűrések miatt bizonyára meglazult a Dukász-kép mögötti, eredetileg talán még valamilyen ragasztásos módszerrel is megerősített szendvicsréteg, s valószínűleg a támasztópapucs is. Széthullani mégsem tudott, hiszen a rászegecselt Szűz Mária-kép szegecsei összetartották az egészet. A széthullás veszélye majd csak akkor következett be, amikor a Szűz Mária-képet leszerelték róla, így valamit feltétlenül tenni kellett ez ellen. Mivel a Dukász-képen már egyébként is ott voltak a kifűrt lyukak, amelyeket eltüntetni már nem lehetett, így valószínűleg úgy gondolták, hogy legalább két aranszegeccsel rögzítik az egész konstrukciót. Bizonyára a támasztópapucs szegecse megerősítése is elkerülhetetlenné vált.

A Dukász-képen lévő két szegecs feje ugyanolyan, mint a kép alatti két pántszegecs feje a nagy drágakő kömezőjében, tehát ezeket egy és ugyanaz készíttette. Ezek szabályos félgömbfejű szegecs, míg a többi pántszegecs fejét csak elpüfölték, de úgy, hogy azok ócska kalapács talpához hasonlóan kirózsásodtak. (Ezek a pántok elforgatása idejéből származó szegecs.) Ebből arra gyanakodhatnánk, hogy a Szűz Mária-kép leszerelésénél elkerülhetetlenné vált a „Tamás-pánt” eloldása is az abroncstól, de ennek ellentmond az a további két kis szegecs, amivel a támasztópapucst megerősítették, s amelyek hátul a pántban láthatók a két nagyobb pántszegecs fölött. Ha ugyanis a „Tamás-pántot” eloldották volna és a támasztópapucs két kis szegecsét így helyezték volna be, akkor azok ma nem lennének láthatók a pántban, de láthatók. Tehát a „Tamás-pántot” – bizonyára annak erősen megrongált állapota és az eloldással járó veszélyek miatt – nem oldották el, de a pántszegecsket mégis kicserélték valamiért. Valószínűleg azért, mert a barbár tortúra következtében ezek is meglazultak. Ezt könnyen meg tudták oldani a pánt eloldása nélkül is, hiszen először kicserélik az egyik szegecs, majd amikor az már szilárdan tartja a pántot, kicserélik a másikat is.

A „Tamás-pánt” eloldása nélkül azonban nem lehetséges a Dukász-képben lévő szegecs szegecselése úgy, hogy a mögöttes pántot át ne fűrják, össze ne húzassák a Dukász-képpel, hiszen a szegecsre a túlsó végén rá is kell tartani. Márpedig nem fűrték át a „Tamás-pántot” és nem is szegecselték össze a Dukász-képpel, amint az Csomor Lajos metszetráján látható. A Dukász-képben elől ott van a két szegecs, de mögöttes a „Tamás-pántban” nincs! Ebből arra gyanakszom, hogy a Dukász-kép két szegecsét nem szegecselték el, csak szoros illesztéssel beleütötték, hogy azért valami rögzítés mégis legyen. Ezt azonban úgy kellett megoldani, hogy a „Tamás-pántot” ne kelljen átfűrni, hogy a Korona amúgy is erősen rokkant állagát ne kell-

jen még ezzel is súlyosbítni, azt tovább rombolni.

Szumma-szummárum, az a határozott benyomásom, hogy bárkik is végezték ezeket a munkálatokat, a Korona eredeti állapotának legalább részleges helyreállítását (Szűz Mária-kép eltávolítása) mellett arra törekedtek, hogy az elkerülhetetlenné vált javításokat is a legminimálisabb beavatkozással és szakszerűen hajtsák végre. Ezek az emberek semmiképpen sem lehettek ellenséges érzelműek a Koronával szemben, de mégcsak közönyösek sem! Hogy ki vagy kik lehettek a Szűz Mária-kép eltávolítói, teljes bizonyossággal sohasem tudhatjuk meg. Csak egyetlen dolog, amit „négykilences” (99,99 %) bizonyossággal feltételezhetünk: katolikus vallásúak aligha lehettek. Egy igazi katolikus érzelmű ember nemhogy leszerelné bárhol is egy Szűz Mária-képet, de legszívesebben inkább hármat is odaszerezne! Figyeljük csak meg a Szent Korona kutatásának irodalmában azt az elszánt igyekezetet, amellyel a katolikus koronakutatók keresik azt a leszerelt Szűz Mária-képet. Nemcsak Grúziában keresik, mint Csomor Lajos, de még a föld alatt és a Duna fenekén is! Hogy közben itt-ott-amott kénytelenek megerőszakolni saját gondolataikat is, hát az legyen a legkevesebb gond, ha a hitről van szó. A katolikus hitről!

Nem tudom, jó helyen „tapogatózom-e”, amikor a Szűz Mária-kép leszerelés után sorsára gondolok és ösztönösen egy régi emlékkép bukkan fel bennem.

 alamikor volt egy kis FIAT 850-es „tepertő” (töportyű), s mivel az akkori Magyarországon a „kapitalista autókhoz” szinte egy csavart sem lehetett kapni, a karburátor egyik fűvókáját – mi mást tehettem volna – ki kellett cserélnem egy „szocialista fűvókára”. A kis „tepertő” pedig csak prüsszölt, köhögött, rángatott, szóval mindent csinált, csak nem ment. Kénytelen voltam segítséget kérni Jani bátyámtól, az idős autószerelő mestertől. Jani bátyám először is kiszerezte az általam odatákolts „szocialista fűvókát”, majd úgy elhajította a kert hátuljára, hogy mégcsak véletlenül se lehessen megtalálni. Mármost mi a helyzet, ha a Szűz Mária-kép leszerelői is ugyanígy cselekedtek? Ismételten szeretném hangsúlyozni, hogy, ha így cselekedtek, akkor nem azért tették, mert valami Szűz Mária elleni frenetikus gyűlölet hajtotta őket! Ők a képből a katolikus egyház jelképét látták! Sőt, kifejezetten is abban az egy képből még másvalamit is: a Szent Korona meggyalázását! Ha megérezésem valamennyire helytálló lenne, ha a Szűz Mária-kép leszerelői hasonlóképpen cselekedtek az odatákolts és általuk eltávolított képpel, mint Jani bátyám a „szocialista fűvókával”, akkor a lázasan kép után kutató koronakutatóknak csak sok sikert kívánhatunk további munkájukhoz.

Közel sem ennyire reménytelen a helyzet, ha azt kutatjuk, hogy azt a Szűz Mária-képet kik, mikor és miért szerelték fel oda. Ezt már az eddigiekben is valószínűsítettem, de feltétlenül ide kívánczik egy további tárgyi bizonyíték is: a Képes Krónika első miniatűrja. A következőkben lássuk tehát, mi mindenről vall ez a miniatűr, mi minden „hámozzható” ki belőle, mert ha ez a tárgyi bizonyíték a Krónika elsőszámú miniatűrja, akkor bizonyára nem mellékes jelentőségű festmény, nem véletlenül került a Krónika első oldalára.

Amiről a Képes Krónika első miniatúrája vall

Az eddigiekben már részletesen szoltam a Képes Krónika koronarablást ábrázoló miniatúrájáról és arról is, hogy a Krónika készítői, tehát mind a krónikás(ok), mind pedig a miniatúrák festői minden bizonnyal nagyműveltségű papok voltak, katolikus papok, legalábbis látszatra katolikusok. Hogy ez mennyire csak látszat volt, arra igen éles fényt vet az, ahogyan a Szent Korona bitorlásáról írtak. Egy igazán katolikus érzelmű pap sohasem írta volna le, hogy „István király, Géza fia” ideje óta a Szent Koronát saját egyháza bitorolja! A Képes Krónika első miniatúráját sem véletlenül tették az első helyre, az első oldalra. Ha helyesen értelmezzük e miniatúra képirásos üzeneteit, könnyen kikövetkeztethető, hogy azt a Szűz Mária-képet kik, mikor és miért szerelték rá a Szent Koronára.

58. Kép: A Képes Krónika első miniatúrája

Történeiszeknk valamiért igen szűkszavúan szólnak erről a miniatúráról. Tömören a kép alá írják, hogy „*Nagy Lajos király a Képes Krónika első lapjának miniatúráján*” –, aki pedig nem hiszi, járjon utána! Igen tudományos módszer, de mit tehetünk? Legfeljebb annyit, hogy megpróbálunk „utánajárni”. Nem tudom, ez a „tömörség” szándékos-e, vagy komolyan gondolták, hogy a festményen Nagy Lajos király látható, de ha ezt mégis komolyan gondolták, akkor el sem tudom képzelni, hogy hol tartják a szemüket. *Határ Győző* erre bizonyára azt mondaná, hogy a farzsebben, de magam inkább úgy fogalmaznék, hogy nem a lényegre koncentrálnak: nem a kép középpontjában látható királyra, és főleg ruhájára.

A miniatúra középpontjában egy király látható a trónusán, maga a trónus pedig egy szentélyben. A szentélyben ülő királyhoz jobbról, keletről, és balról, nyugatról is érkeznek valakik. A király feltűnő, messziről is jól látható csíkos, sávos ruhát vi-

vel. Feltűnő Árpád-sávós öltözkéből még akkor is azonnal megtudhatjuk, hogy egy Árpád-házi király, ha a sávok az eredeti eredeti festményen nem egészen piros-lehér színűek, s ha a miniatúra festője a gallér környékére Anjou-liliomokat is festett. A Krónikát Nagy Lajos király számára készítették, tehát Nagy Lajos vegyes-házi származását is illendő volt jelezni (és természetesen a katolikus „belső elhárítás” figyelmét is elterelni), de ez ne tévesszen meg bennünket, a képen nem Nagy Lajos király látható.

A szentélyhez és a királyhoz kelet felől olyan küldöttség érkezik, amely küldöttség vagy követség tagjainak fegyvereik vannak ugyan, de nem ellenséges szándékúak. A követség vezetőjének kezében egy visszacsapó (reflex) íj látható, de ez se tévesszen meg bennünket. Az íjat nem azért tartja baljában, mert éppen bele akar fűzni egy nyilat tegezéből és a királyt megtámadni, hanem azért, hogy kilétét félreérthetetlenül jelezze. (Tegeze és nyilai nincsenek is a képen.) Csúcsos főveget visel és arcvonásai feltűnően mongolosak. Nyitott és kifordított tenyérrel köszönti a királyt és tiszteleg a szentély előtt, félreérthetetlenül jelzi békés szándékát. A nyitott tenyérrel történő üdvözlés a békés szándék jele, a szimbólum jelentése kb. így fogalmazható meg: „Üdvözöllek, szándékom békés, nézd, tenyerembe nem rejtettem fegyvert!”. Ezt a képen látható üdvözlést azonban ne tévesszük össze a „Hitlergruss”-szal, a hitleri köszöntéssel, amelynek „békés szándékát” mindenki ismerte. (Az ökölbeszorított és feltartott kéz is üdvözlés, csak másmilyen üdvözlés.) A követség utolsó tagja is tiszteleg, kivont szablyáját (nem kard!) vállához fekteti.

Az öltözésekéből, a fegyverekből, az arcvonásokból teljesen egyértelmű, hogy a keletről érkezett követség tagjai mongolok, tatárok! Bár félreérthetetlenül üdvözlük a királyt és tisztelegnek a szentély előtt, a király hátat fordít nekik, nyugat felé „orientálódik”. Ugyan melyikünk ne találta volna ki már csak ennyi jelből is, hogy a miniatúrán Batu követői láthatók, akiket – mint tudjuk – rendre eltettek láb alól, s ez pedig nem Nagy Lajos király uralkodása alatt (1342-1382) történt. Abban az időben **IV. Béla** volt Magyarország királya! (Persze, azért mégiscsak volt olyan mongol követség, amelyiknek sikerült eljutnia IV. Béla színe elé, mint ezt ez a miniatúra is tanúsítja.)

Már korábban is írtam róla, hogy Batu nem ellenséges szándékkal érkezett. Ők a „tengerhez” akartak menni (Atlanti-óceán), hogy a Mongol Birodalom óceántól óceánig érjen. Batu pontosan tudta, hogy Magyarországra nem emelhet kezét, hogy ezzel mit kockáztatna. Végül mégis erre kényszerítették, s ezzel megpecsételte a Mongol Birodalom sorsát. (Sajnos, csak kevesen tudják, hogy a Muhi-csata napja Mongóliában a mai napig is ugyanúgy gyásznap, mint számunkra is, bár mi nem emlékezünk meg róla, mint június 4-én Trianon napjáról.)

Ki mért csapást a Mongol Birodalomra, de azonnal?

Figyeljük meg jól a miniatúrán látható szentély két oszlopát. A két oszlop csavarodó díszítései hajszálpontosan olyanok (még iránynyuk is!), amilyen a Szent Korona Krisztus-képén látható ciprusfák törzseinek csavarodásai: egyik balos, a másik

jobbbs csavarodású. Ez a szentély nem más, mint maga a Szent Korona! A Szentélyben pedig ott ül IV. Béla király!

A rmost vegyük tekintetbe, hogy Magyarország a Szent Korona országa. a Kárpát-medence Boldogasszony anyánk anyagi teste, és Batu dédnagyapja, a Mongol Birodalom megalapítója, a nagy Dzsingisz-kán „véletlenül” éppen egy Deligün-boldogh nevezetű helységben született a mongóliai Kerlen körzetben. Batu tehát pontosan tudta, hogy mit jelent Magyarországra és a Szent Koronára kezét emelni. Miután mégis kezét emelt, a rákövetkező évben Mongóliában már meg is halt az akkori nagykan, Batunak dolgvégezetlenül vissza kellett fordulnia, a „tengerhez” történő menetelből nem lett semmi, a Mongol Birodalom sorsa megpecsételődött. Úgy látszik, Trianonban már nem voltak tisztában azzal, amivel Batu még igen: hogy aki a Szent Korona országát érinteni merészezi, azt a Szent Korona Tulajdonosa darabokra szaggatja! (Egyik ilyen szakadásnak éppen a közel-múltban lettünk tanúi, Szerbia-Montenegró szétszakadása kapcsán, és ez alól az egykori, 1920-ban megszűnt „Magyar Királyság” sem volt kivétel. Az minden volt, csak magyar nem!)

Figyeljük tovább a miniatúrát, a kép baloldalát is.

Nyugatról fegyveresek érkeznek a királyhoz és a Szentélyhez. Sisakjaikról, ruházatukról, vértjeikről, egyenes kardjaikról könnyen kitalálhatjuk, hogy kik ők. Ellenséges szándékuk teljesen nyilvánvaló: az első fegyveres kivont kardját már szegezi is a király és a Szentély ellen. Ezen ellenséges szándékú nyugati „közeledés” visszamaradt nyomai ma is láthatók a Szent Koronán! Azonban itt se essünk tévedésbe, az ellenséges közeledés IV. Béla ellen nem irányul, csak a Szentély ellen! Ha IV. Béla ellen ilyen ellenséges „közeledés” irányult volna, bizonyára nem tudott volna 35 évig uralkodni (1235-1270). De lássuk csak, mi is történt IV. Béla király körül.

1000-ben, *I István* király és „társuralkodónője” uralmának kezdetével megtörtént Magyarország bekebelezése A „falat” azonban igen nehéznek és „rágósnak” bizonyult, megemésztése sokkal nehezebben ment, mint gondolták. 1000 után már minden csecsemőt erőszakkal megkereszteltek, így az Árpád-házi csecsemőket is, de ez valószínűleg nem volt elégséges módszer az „emésztés” érdekében, mert ennek ellenére is elhatározták az Árpád-ház, a magyar nép vezetőrétegének kiirtását, ami már *Imre* herceg meggyilkolásával megkezdődött, s ami például *Könyves Kálmán* esetében is folytatódott. Nézzük először is a kettős módszer lényegét.

Melyikünk ne tudná, hogy az ember Isten kegyelméből szabadakaratot kapott. E szabadakarat megvonása azonban az emberek világában már a csecsemőkorban megkezdődik: a keresztényeknél a keresztelessel, a zsidóknál és mohamedánoknál pedig a nyolcadik napon történő körülmetéléssel. A módszer alapvető lényege, hogy az embert már akkor börtönbe kell zárni, amikor még tudattal sem rendelkezik, amikor még szólni sem tud ellene, legfeljebb sívalkodni, mint ezt a csecsemők teszik ilyenkor. A keresztelezés „természetesen” azért történik, hogy ha a gyerek meghalna, lelke az eredendő bűn következtében nehogya pokolra kerüljön. (Az e-

redendő bűn értelmében minden csecsemő eleve bűnös!) Felnőttkorban ezen a bűnösségen természetesen lehet javítani majd, ha az ember az egyház hű szolgájává és alattvalójává válik és „Istennek tetsző” életet él. (Itt zárójelesen jegyezzük meg azt is, hogy az ilyesmi, tehát erőszakos megkeresztelés és hasonló, a magyar népnél és a hunoknál ismeretlen volt. Amikor az ifjú elérte a felnőttkor küszöbét, akkor felövezték, de nem erőszakkal. A felnőttkor eléréséig pedig böven volt rá ideje azon gondolkodni, hogy majd melyik istenség jelét kívánja viselni övé, fegyverében, ruházatán haláláig, sőt halála után is a sírban. Semmiféle „eredendő bűn”, semmiféle kényszer, főleg nem csecsemőkorban!)

Tehát az Árpád-házi csecsemőket is azonnal és ellentmondást nem tűrő módon megkeresztelték, majd nevelésüket a hit érdekében átvették a „szent tanítómesterek”, mert hát mégsem volt megengedhető, hogy „úgy nőjenek fel, mint a dudva” (katolikus indoklás). Ha azután a papi felügyelet (és korbács) hatására az Árpád-házi reménység ígéretesen fejlődött a hitben, tehát „Istennek tetsző” módon, akkor még király is lehetett belőle és akár 35 évig is uralkodhatott, mint IV. Béla. Ha nem, akkor rendszerint már fiatalon és lakonikus tömörséggel meghalt, vagy „vaddisznóbaleset” áldozata lett, mint szegény Imre herceg, aki szerencsétlenségére minden papi felügyelet (és korbács) ellenére sem fejlődött a hitben „Istennek tetsző” módon (magyarérmű lett). (Imre herceg „atyai” és „szent” tanítómestere a „gellert” kapott „szentember” volt!)

II. András (Endre) királyunk bizonyára tévedésből került a trónra, vagy később vált renegáttá. Borzalmas, atavisztikus, lappangó ösztön tört fel benne felnőtt korában: nem akart bábkirály lenni! Hatalmas birtokadományokkal világi híveket szerzett maga köré, majd ezek jogait az 1222-ben kibocsájtott Aranybullában szentesítette is. Akik pedig számára kellemetlen és veszélyes emberek voltak, azok jogait és bevételeit, valamint ezek forrásait (pl. sókereskedelem ellenőrzése) alaposan megnyírbálta. És még más szörnyűségeket is cselekedett, a legszörnyűbb dolgot: az Aranybullába a Szent Korona alapvető védelmét is belefoglalta, törvényesítette. Igen, az Ellenállási Záradékról, a „ius resistendi”-ről van szó! Ez a törvénycikkely (amelyet a későbbi országgyűlés Ferenc József nyomására úgymond „felfüggesztett hatályából”) úgy védi a Szent Korona abszolút felsőségét, hogy a Koronához méltatlanná vált uralkodó elűzhető. (A későbbiekben a Geobitzász-képnél majd azt is látni fogjuk, hogy az Aranybulla Ellenállási Záradékában rejtett jog és kötelesség honnan származik.)

Szerencsére II. András fából, a későbbi IV. Bélából sikerült megbízható ifjút nevelni. Úgyannyira, hogy „Komoly mozgalom keletkezett Béla trónrajutása érdekében” és már „1228 második felében ismét föllépett apja ellen”. Tehát saját apja ellen, nem is először, és nem is csak saját apja, de a törvényes király ellen is!

„1235-ben, még II. András uralkodása idején jutott el Bélához az őshazában maradt magyarok híre” – kezdődik a történelemírásnak nevezett katolikus mese. (Érettségi témakörök, tételek, Corvina Kiadó, 1997, 53. old.) „Nyomban útnak indította Julianus domonkos rendi szerzetest, aki három társával együtt kezdte meg a

keresést. " (Valamit nem értek: Ha egyszer tudtak az őshazában maradt magyarokról, akkor azokat miért kellett mégis keresni?!)

Az akció bizonyára kudarcba fulladt valamiért, mert két évvel később újra megpróbálták.

„A következő 'expedíció' 1237-ben indult, de a négy szerzetes még a Szuzdali fejedelemségben találkozott mongolok (tatárok) elől menekülő magyarokkal, akik elmondták, hogy népüket szinte teljesen kiirtották. (Tehát további keresgéléseknek a jövőben semmi értelme! – G.M.J.) A szerzetesek ekkor a szuzdali fejedelemségben kezdtek téríteni – folytatódik tovább a kenetes mese –, de az uralkodó kiűzte őket. Ketten a mordvinoknál próbálkoztak, ők azonban időközben behódoltak a tatároknak, így a két szerzetesnek nyoma veszett." (Főleg akkor, ha a tatárok rájöttek, hogy ezek a „szentemberek” kémek, és egy fejhosszal megrövidítették őket.)

Hogy ezek a szerzetesek nem a térítések és nem is az őshazában maradt magyarok felkutatása miatt vállalták kétszer is a kockázatos feladatot, az legalább olyan biztos, mint a halál! Ezeknek az expedícióknak valami más célja volt és valószínűleg a tatárok sem voltak ostobák. Mindenesetre az igen katolikus IV. Bélával ezek után már nem volt nehéz elhitetni, hogy a hamarosan és biztosan bekövetkező tatár támadás ellen csak a Szűzanya (Szűz Mária) mentheti meg az országot, tehát képét fel kell szerelni a Szent Koronára! Tény, hogy a Szent Koronára fel is került egy Szűz Mária-kép, hiszen Révay Péter koronaőr még 1613-ban is látta.

A „szentemberek” nyilván tudták, hogy a végletekig megalázott és gyalázatos rabságba taszított magyar nép tetemes része („pogányházadók”) mit fog majd tenni, ha a mongol haderő megérkezik, és akkor nemcsak Magyarországnak mondhatnak majd búcsút, de saját életüknek is. Még akkor is, ha visszamenekülnek oda, ahonnan jöttek, mert a tatárok a „tengerig” biztosan nem állnak meg. Azonnal és hathatósan tenni kellett valamit, hogy a „dolog” lehetőleg „Európa védőbástyáján” csattanjon, hullámtörőként legalább valamennyire felfogja a közelgő ár hullámaid. Tettek is: rendre eltették láb alól Batu követeit, hogy az eredmény biztos legyen. Számításuk be is vált!

„A döntő ütközetre Muhinál került sor: 1241. ápr. 11-12-én (Batu) a Muhi puszta hatalmas csapást mért Béla seregére. [A Képes Krónika koronabitorlásról szóló miniatúrájának szövegében erre a következő rövid mondattal utaltak az egykori krónikások: „ekkor Magyarország nemesei (legjobbjai) elpusztultak.] A király elmenekült. (Álruhában! – G.M.J.) A magyar sereg jórésze elpusztult.”

Ezután következett az ilyenkor szokásos vércsapolás, majd a vész elvonulása után az „új honalapítás”. Az „új honalapító” „Az elpusztult területekre külföldi telepesekeket hozatott...”. Ez a lényeg! A masszív betelepítésekkel megkezdődött azon út egyengetése, amely végén már ott áll Trianon! Sátáni terv, de valamit meg kell hagyni: messzetekintő! És ez eredetileg a „a gellert kapott szentember” halála miatti bosszúból fakadóan!

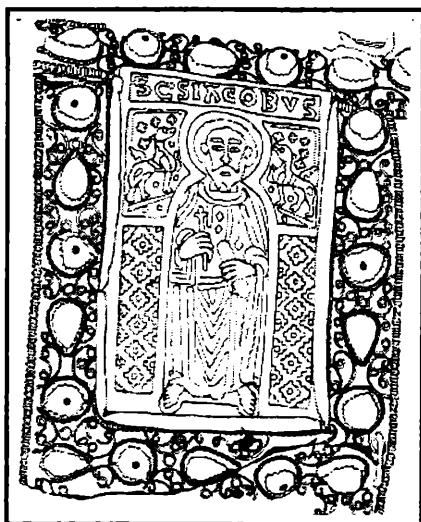
IV. Béla király tehát a nyugatiak szemében nem minősült ellenségnek, legalábbis nem annyira, hogy idejekorán átsegítsék az Örök Vadászmezőkre. Mert azért ne

lefedjük, hogy akármít is tett. mégiscsak Árpád-házi király volt! (Ilyenkor mondja a magyar „következetesség”, hogy „Szép lehetsz, jó nem!”.) Sajnos, ezzel IV. Béla szemmel láthatólag nem volt tisztában, vagy nem akart tisztában lenni. Bár igen megbízható ember volt a „hit” szempontjából, a miniatúrán az ellenséges kard hegye mégis ellene is irányul, nemcsak a Szentély ellen, és ez látszólag ellentmondás. Ez az ellenmondás azonban azonnal megszűnik, ha nem konkrétan IV. Béla személyére, hanem magára az Árpád-házra gondolunk, amelyet jelen esetben ő képvisel. És ez az ő korában, a XIII. században, az Árpád-ház kiirtása már régen eldöntött dolog volt! Amit már maga István király is látott a XI. században, azt ő, IV. Béla nem akarta látni!

Van azonban a miniatúrán egy olyan részlet is, ami itt, a fenti fénymásolaton sajnos nem látható, de a Képes Krónika eredeti miniatúráján annál inkább. Ez a valami azonban már konkrétan kapcsolódik IV. Béla személyéhez: a király jobbáiban tartott jogar, egészen pontosan is az, ahogyan tarja. Ez a jogar szimbolikus, jelképes ábrázolás, egyenesen utalás a Szent Koronához tartozó Szent Jogarra! Igen, a koronázási ékszerekhez tartozó jogart is nyugodtan mondhatjuk Szent Jogarnak, hiszen a Szent Korona tartozéka, miként a palást és az országalma is, és igen furcsa lenne, ha a Szent Korona tartozékai nem lennének ugyancsak szentek, mint maga a Korona. Ez teljesen egyértelmű és erre a bizonyítékot éppen itt láthatjuk, ezen a miniatúrán. A király jobbáiban látható jogar feje egy háromágú liliomszerű végződés, de ezt a végződést ne tévesszük össze az Anjou-liliomokkal. A király kezében ábrázolt jogar ugyanaz a jogar, mint amelyiket Szent Jakab apostol is tart kezében a Szent Koronán, Csomor Lajos rajzos ábrázolása segítségével be is mutatom.

Az apostol kezében ugyanaz a jogar látható, mint a Szent János képén ábrázolt „két madár” karmában látható „két jogar”, Csomor Lajos rajzával ezt is bemutatom.

Az ikonon látható „két madár” valójában egy és ugyanazon madár, mert itt is ugyanolyan tükörszimmetriás, térhatású, háromdimenziós ábrázolásról van szó, mint az előző ikonon, a Szent Jakab feje mellett látható „két oroszlán” esetében. Ugyanilyen kettős, térhatású ábrázolással már a Korona homlokzatán is találkozunk korábban: Boldogasszony anyánk ábrázolása szüzi minőségében, a tévesen két arkangyalnak tulajdonított két homlokzati képen, a párta alatt. (Fordított sorrendben kifejezőbb a helyzet: a párta a

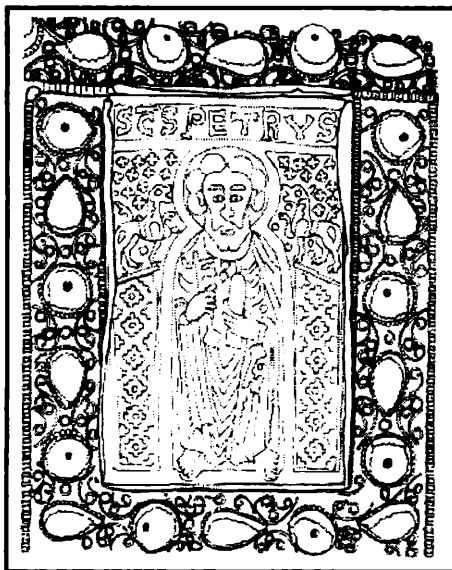
59. Kép. Szent Jakab apostol a Szent Korona ikonján – Csomor Lajos

Szent Szűz feje fölött van!) A térhatású ábrázolás a Szent Jakab ikonjának oroszlánjain még pontosabban is megfigyelhető, mert mégcsak a két oroszlán oldalán látható (olvasható!) írás is egy és ugyanaz az írás. Ez is tükörszimmetrikus, mindkettőt fejtől kezdve kell olvasni, csak a tükörszimmetria miatt az egyiket jobbra, a másikat balra.

Ne feledkezzünk meg most a jogarról, amelyet a képen Szent Jakab tart a kezében, valamint a Képes Krónika miniatúráján IV. Béla „apostoli király”, de ha már e képnél tartunk, olvassuk el „gyorsan” az oroszlánok oldalán látható írást is. Annak ellenére is, hogy ezeknek az oroszlánoknak később még külön fejezetet kell szenteljek, s így ismétlésekbe kell majd bonyolódjam. Az előbb az „apostoli

60. Kép: Szent János apostol a Szent Korona ikonján – Csomor Lajos rajza.

61. Kép: Szent Péter apostol a Szent Korona ikonján – Csomor Lajos rajza.

király” kifejezést azért kellett idézőjelbe tegyem, mert a Képes Krónika miniatúrájának festője őt úgy ábrázolta, mint ahogy, nem túlzottan apostoli királyként.

A Szent Jakab képen tehát „két oroszlán” látható. Ugyanez a „két oroszlán” látható a Szent Péter képen is, ezt is bemutatom.

Az apostol ikonján lévő „két oroszlánt” és az oldalukon látható írásjeleket most hasonlítsuk össze a Szent Jakab képen láthatókkal. Csak egyetlen különbség tapasztalható: amíg a Szent Péter fülébe az ottani oroszlánok „sügnak” valamit, hiszen szájuk nyitva van, addig a Szent Jakab feje mellett látható kettő szája csukott. Ennek ellenére mellső lábaikat ezek is ugyanúgy áldólag emelik Jakab, mint a másik kettő Péter apostol felé. Ugyanígy e-

melik lábukat az esztergomi hímoroszlánok is (Badiny Jós professzor „Ister-Gami”-nak mondaná). Sajnos, eddig nem tudtam kideríteni, hogy a két nőstényoroszlán mit mondhat Péter apostolnak. Ha „súgják”, akkor valószínűleg nem rám tartozik és sohasem fogom megtudni.

Az oroszlánokat figyelve figyeljük mindenekelőtt azt, hogy mindegyik, tehát minkét apostolkép mindegyik oroszlánja szárnyas oroszlán, szárnyas szfinx, nem közönséges oroszlánok: valaki oroszlán, nőstényoroszlán képében! Mindegyik tomporán ugyanúgy ott látható Isten jele, mint az esztergomi hímoroszlán tomporán is a nyolcsugarú sumér csillag, csak azzal a különbséggel, hogy a nőstényoroszlánok tomporain a cseppalakú GIR sumér jel látható: Ég Ura/Úrnője, vagy Égi Úr/Úrnő. A két sumér jel teljesen egyenértékű, mint ahogyan teljesen egyenértékű módon mondhatjuk Isten helyett, hogy például Mindenható. Azt is figyeljük meg a fenti képeken, hogy a Szent János képén ábrázolt madarak szárnyain is ugyanígy ott láthatók a cseppalakú GIR-jelek! Itt a madarak, ott a madár-oroszlánok testén!

Az oroszlánok testén látható írásjelek a nyaktól kezdve a fark felé haladva sorrendben: 1. hullámvonal: víz, „mu”, 2. írott kis n-betű, 3. írott kis u-betű, 4. GIR-jel a tomporon. Sorrendben olvasva: mu+n+u+dingir. Azonban az olvasásnál az oroszlánok fejét sem szabad kifelejtenuk, bár ezek nem írásjelek. Mivel az oroszlán Rá Napisten szimbólumállata, így a fejet a Rá névvel kell helyettesítenuk, amely két betű jelen esetben, tehát olvasás közben az írott szöveg első két betűje. A teljes sor tehát: Rá-mu(i)-n-u, GIR. A csekély, de szükséges hangzókaváltás után: Rámai nu, GIR, amelyből már nem nehéz kitaláljuk, hogy ezek az oroszlánok a „*Rámai Nő, az Ég Úrnője*”, vagyis Boldogasszony anyánk szimbólumállatai! A KON-képen, ahol Őt királynői minőségében ábrázolták a koronakészítők, ugyanígy „Rámai Nő” megnevezéssel olvashatjuk, tehát nem „római nő”-ről van szó, hanem Rá Napisten feleségéről, nőjéről, nejéről, női princípiumáról.

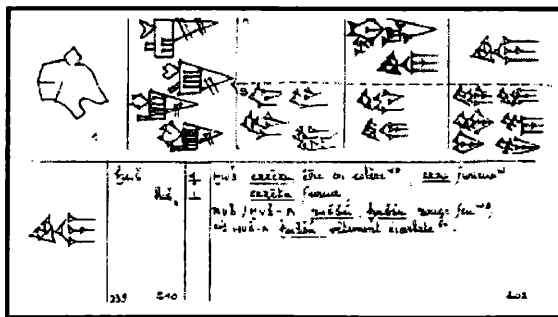
Mivel a KON- és Dukász-képeken a „rámai” és „római” grafika könnyen összekeverezhető, a különbség miatt itt kénytelen vagyok elmondani, hogy eredetileg Róma neve is Rá Napisten nevéből származott, még az etruszk korban: Ra Mása, Rá Napisten városa értelemmel. Ezután jött „két testvér”, Rémus és Romulus (Rémes-Rombolás = latinok és germánok) és Rá városából romváros, Rom lett. De ha ezt a „testvérpárt” egy nem túlzottan szelíd és barátságos négylábú állat szoptatta, akkor ezen nem is csodálkozhatunk. És most gondoljunk csak vissza a Monomachosz-korona négy lábára és az ott említett „császári kertre” is! Még mindig hihetetlennek véljük, hogy a Monomachosz-koronát készítő XI. századi „kurucok” nemcsak a kelet-római (bizánci) „zoo”-t ábrázolták azon a koronán, de a „Szent Német-Római Birodalom” „császári kert”-jét is egyuttal?

A Szent Korona ikonjairól tehát pontosan megállapítható, hogy az egykori koronakészítők a madarakat és a szárnyas nőstényoroszlánokat azonos értelemmel ábrázolták. Ha madárt látunk a Koronán, akkor az MADAR, Magor (Magyar) Napisten, ha szárnyas nőstényoroszlánt, akkor az a MADAR NU, Magyar Nő: Boldogasszony anyánk, az igazi Szent Szűz! A Tatabánya melletti Oroszlány is azért Úr

Ős Lány, mert Űrnő, Égi Űrnő, azért Ős, mert Anyánk. és azért Lány, mert szűzen szült és szül a mai napig is, és ez örökké így lesz.

Fentebb azt írtam, hogy a nyitottszájú nöstényoroszlán fejét nem kell írásjelnek tekintenünk, de „Ra-„ szótagértékkel mégis olvastuk és így a víz hullámvonalas jelével (akkád nyelven „mu” = víz) együtt a „Ramu(i)”, Rámai nevet kaptuk, Boldogasszony anyánk jelzőjét. Már korábban is szóltam róla, hogy a Ramu (Rá Napisten vize, folyója) név benne rejtőzik mind a Mura, mind az Amur, de mégcsak a Stuttgart melletti Murr folyó nevében is. (Stuttgarton keresztül a Neckar folyik, a Murr egy kissé odébb, Rems-Murr körzetben.) A Ramu név a Mura és az Amur nevében (de pl. Muraszombat, vagy Rimaszombat nevében is) könnyen felismerhető, a Murr nevében csak akkor, ha tudjuk, hogy a német nyelv a hosszú, hangsúlyos magánhangzót az utána következő mássalhangzó kettőzésével (is) jelöli, így tehát a Murr neve „Múr”-nak ejtendő. A magyar nyelvtanból tudjuk, hogy a szó belsejében, zárt helyzetben lévő magánhangzó akkor nyúlik meg, válik hangsúlyossá, ha a szó végéről lekopik a zárómagánhangzó. Itt is ez történhetett, a „Múr” valamikori szóalakja Mura kellett legyen, de mikor és hogyan? Arról pedig már nem is beszélve, hogy a német nyelv „nem kedveli” a szóvégi „a” záróhangzót, az „e”-t annál inkább. Ismét kérdezném: Hogyan lehetséges, hogy egy név mind formailag, mind pedig tartalmilag azonos legyen Nyugat-Európától a Távol-Keletig? Azonban nem erről akartam elsősorban írni, hanem arról, e kis kitérőben, hogy a nöstényoroszlán fejét mégiscsak szótagértékkel olvastuk, a „Ra-„ szótagértékkel, és Boldogasszony anyánk ugyanazon „rámai” jelzőjét kaptuk, amelyikkel Őt a koronakészítők is jelezték a KON- és Dukász-képen, akkor a nöstényoroszlán fejének feltétlenül kell lennie írásjel értelmének is. A sumér írásjelek között van is, a Labat-szótárból be is mutatom.

Labat professzor e jel után azt írta, hogy kiejtése HUS (husz), HIS (hisz), vagy RUS (rusz), és valamilyen haragot, dühöt (colére), sőt erős rosszallást (akkád nyelven: russzu) is jelent, amikor az ember feje „betűzesedik” (rouge feu = vörös tűz), s a sumér rajzon valóban egy üvöltő nöstényoroszlán feje látható. Azonban elképzelhetetlen, hogy Boldogasszony anyánk valamiért annyira „begerombult” volna Péter apostolra, hogy oroszlán képében a fülébe üvöltson, miközben az „állat” mellső lábát áldólag emeli felé. Sokkal elképzelhetőnek tartom, hogy a sumér írásjelnek van olyan értelme is, amelyet még Labat professzor sem ismert, de a koronakészítők ismertek. Már

62. Kép: A „harag” jele – sumér írásjel.

másfélezer évvel Labat születése előtt!

Tehát továbbra is meggyőződésem, hogy a Szent Korona ikonján ez a nőstényoroszlán (kettő!) valamit nyomatékosan „sűg” az apostol fülébe. s ha ezt a Koronán ábrázolták, akkor ez a „sűgás” valami nagyon fontos titkot rejt. Feltételezem, hogy ez kifejezetten Péter apostol személyével, feladatával kapcsolatos (Jakab apostol fülébe az ottani oroszlánok ezért nem „sűgnak”), hogy tehát a „sűgás” valahogyan a Menyország (Mennyei Asszony országa) kapujának őrzésére vonatkozik. Ezt a feltételezésemet azért voltam kénytelen már most, mintegy „előre szaladva” ide írni, mert a Geobitzász-kép szövegében pontosan erről az őrzésről, vagy amint ott írták: „vigyázásról” van szó, mint később, a VI. részben majd láthatjuk, és ahol majd azt is megtudhatjuk, hogy ez a „sűgás” (isteni parancs!) nemcsak az apostolnak szólt, de a mindenkori magyar királynak is, legfőbb parancsként, a király elkergetése esetén pedig (lásd: Aranybulla ellenállási záradéka!) a mindenkori magyar népnek is, tehát mind a mai napig valamennyiünk számára érvényes Legfelső Parancs! Valószínűleg ezt „üvölti” (nyomatékosan sűgja) az apostol fülébe a „nőstényoroszlán” az ikonon. Mivel pedig a római vallás a „kereszténység felvétele” után a magyar nép tudatából kiölte, kilúgozta ezt a Legfelsőbb Parancsot, Boldogasszony anyánk verses formában a vátesz Költőfejedelem „szájába” adta, hogy írja le (Ady: *Intés az őrzőkhöz* című vers). Ezt a költő annak ellenére is megtette, hogy a versben – sajnos – ez is olvasható: „szörnyűek az állathős igék”. El sem tudom gondolni, Ady az Istenő parancsában miféle szörnyűséget érzett...

Térjünk most vissza a Szent Jakab képén látható jogarhoz.

A jogar háromujjú isteni kézben végződik, tehát nem akármilyen jogar: Szent Jogar! Ez a Jogar a Szent Koronához tartozó Szent Jogar! Ne tévesszen meg bennünket, hogy a koronázási ékszerekhez tartozó Szent Jogar feje nem háromujjú isteni kéz, hanem hatalmas, hegyikristályból készített gömb, a gömb ugyanúgy a Napisten jele, mint a háromujjú isteni kéz. És figyeljük meg a Szent Koronához tartozó Szent Jogar nyelének díszítéseit is: csupa körökben írt háromujjú isteni kéz szimbóluma, amiket ne tévesszünk össze közönséges háromlevelű lóherékkel.

[Sajnos, a Jogarról még annyi analizálható fényképem sincs, mint a Szent Koronáról, így csak azon gyanúmat tudom kifejezni, hogy ha a kristálygömböt faragták és csiszolták, akkor valószínű, hogy a gömb felületén látható „egyenetlenségek” is írásjelek, nem pedig természetes képződmények. Mivel azonban a hegyikristály üvegyszerű, így az esetleges belefaragott írásjelek csak közelről és nagyítóval analizálhatók megbízhatóan, fényképről nem. És mellékesen azon is gondolkodjunk el, hogy milyen szaktudás és speciális technológia kellett a gyémántkeménységű hegyikristály faragásához és csiszolásához! Mert az csak természetes, hogy csiszolni lehet még a gyémántot is, mármint szögletesre. De próbáljon meg belecsiszolni bárki is különböző formákat, vagy írásjeleket! Mindenesetre Csomor Lajos közelről is vizsgálhatta a Szent Jogart. Nem sokat szól róla ugyan, de legalább egy részletrajzot készített róla.

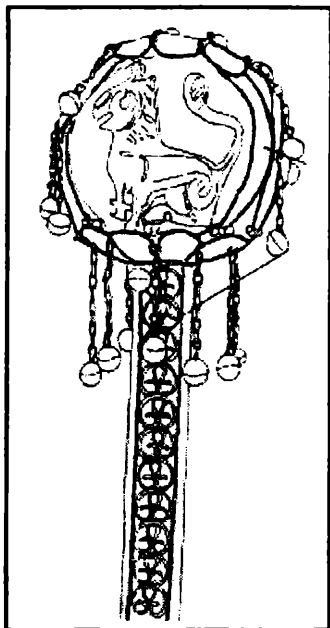
A kristálygömbre egy hímoroszlán rajzát rajzolta, s ezt fényképes igazolás nél-

kül is elhithetjük neki. A királyi állat kristályba faragott (!!!) ábrája azt jelenti, hogy a magyar király a Napisten Királya, az oroszlán hímsége pedig azt, hogy ez az uralkodó nő nem lehet, csak férfi! És ezek szerint már rögtön és eleve törvénytelen volt Anjou Mária (1382-1395) uralkodása, Mária Teréziáról pedig már nem is beszélve! Ha pedig egy uralkodó uralma törvénytelen, akkor ugyanígy törvénytelen minden egyéb is, ami uralkodása alatt történt, az uralkodás alatt született törvények, szerződések stb. eleve semmisek!]

A Képes Krónika első miniatúráján tehát a Szentély belsejében látható király a Szent Jogar szimbolikus ábrázolását tartja kezében. De hogyan! Fordított helyzetben, fejtetőre állítva!!! És ugyan melyikünk ne tudná, hogy szent jelképek fordított ábrázolása, fejtetőre állítása mit jelent, hogy az ilyesmi kinek szokása! Igen, úgy van, a sátánistáké!

De IV. Béla királyt a Képes Krónika miniatúrájának festője vajon miért ábrázolta sátánista királyként? IV. Béla ezek szerint valahogy a Sátán szolgálatába szegődött volna? Ilyesmi hogyan lehetséges? Esetleg úgy, hogy uralkodása alatt és az ő tudomásával, vagy kifejezett be-leegyezésével valakik meggyalázták a Szent Koronát, úgymond „a tatár veszedelem elhárítása érdekében”? És ezt ráadásul a Képes Krónikát készítő „katolikus” papok tudatják velünk? Melyik istenség papjai lehettek ők valójában?

A találgatások folytatását már az olvasóimra kell bíznom!

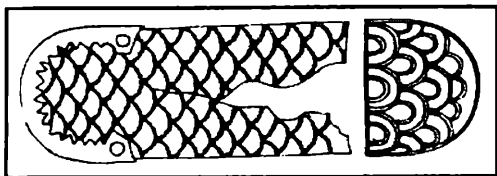
63. Kép: A Szent Jogar részlete
– Csomor Lajos rajza.

Születés Pártában

A Dukász-képnél azt láttuk, hogy Vezérlő Királyunk szerkezetileg félköríves, képiesen pedig emberi alakban (képen ábrázolt Vezérlő Király) kiemelkedik az ég tengeréből, Boldogasszony anyánk gyöngykoszorújából (koronaabroncs felső gyöngysora). Ha ez eddig esetleg belemagyarázásnak tűnt volna, a pártá eloszlát minden kétségünket.

Már korábban is szóltam róla (Elnézést az ismétlésekért!), hogy a pártát formailag úgy készítették, hogy a félköríves pártaelemek a hegycsúcsok között felbukkanó, majd egyre magasabbra emelkedő napkorongot jelképezzék. Bár Csomor Lajosnak számos tévedése van a Szent Koronával kapcsolatban, az a megfigyelése viszont rendkívül jó, amelyről könyve 450. oldalán ír. Ott egy Kárpát-medencei hun

övcsatot mutat be a Korona egyik pártaelemével párhuzamban, s e rajzát most magam is bemutatom itt.

64. Kép: Hun övcsat és az egyik pártaelem – Csomor Laios raiza.

Bevallom, ezt sokáig magam sem tudtam. Egészen addig, míg egy kedves eritreai hölgyismerősöm, Maghbere szemei fölött fel nem fedeztem bizonyos furcsa, alig látható hegesedéseket. Ezek sugaras vágások voltak a szemöldökében és elpanaszolta, hogy még csecsemőkorában a szülei vágták oda, s hogy már plasztikai-sebészeti úton szeretne volna eltávolítani őket, de a sebészek lebeszélték róla.

Itt ugyanarról a dolgról van szó, amiről az előző fejezetben a keresztelek és körülmetélések kapcsán már írtam, tehát az emberi szabadakarat megvonásáról. Ne feledjük, hogy az óegyiptomi kultúrát az Egyiptom hatósugarában élő népek is örökölték, így az etiópiaiak is. Az ősi kultúrával együtt pedig örökölték a ősvallást is! Maghberet szülei megszületése után mind nevével, mind pedig a szemei fölé vágott sugaras vágásokkal eljegyezték Magor Napistennek! (A Maghbere női név valószínűleg Magh(or) lánya vagy mátkája értelmű a tigré nyelvben, de ezen a nyelven nem tudok, csak annyit tudok megállapítani, ha mellettem tigré nyelven beszélnék.) Maghberet később ez az „eljegyzés” fordította szembe a Napistennel, tehát az emberi szabadakarat megvonása. Konkrétabban is az, hogy szülei nem kérdezték meg tőle, ki mátkája akar majd lenni, ha felnőtt.

Húzzunk most az övcsat bármely félköríves motívuma fölé sugarasan néhány vonalkát és azonnal láthatjuk magunk előtt a születő Nap felcsillanó szemét: a szüzi születést!

A Korona pártaelemeinek fodrozódó díszítései kissé különböznek az övcsat motívumaitól, ezek kettős félkörívek. Azonban semmiféle ellentmondás nincs, a teljes azonosság azonnal érthető, ha a külső félköríveket a belső kisugárzásának, „aurájának” tekintjük, mijnt ahogyan azok.

Bemutatom itt most René Labat professzor akkád szótárából ezt a kettős-félköríves sumér jelet.

Szerencsére Labat professzor e jel mellett megrajzolta a hozzátartozó másikat is a szótárban, így semmi kétségünk nem lehet jelentése felől. Az alsó jel a felkelő Nap felcsillanó, sugárzó szemét jelképezi, míg a föllette látható jel már azt az állapotot, amikor a Nap (napkorong) fent jár az égbolton. Ennek a jelnek már határozottan és félreismerhetetlenül szem alakja van, ami egyben egy fekvő búzaszemre is emlékeztet.

A szerző magyarázatként ezt írta a rajz mellé: *„Ez a hun övcsat a Magyar Szent Korona pártájának legközelebbi párhuzama. IV-V. század. Kárpát-medence.”* Kiváló megfigyelés! Sajnos, csak azt nem tudjuk hogy miért hasonlít ennyire ez a hun övcsat a pártaelemek fodrozódó díszítéseéhez.

Minkét szemábrázolásból egy ágacska hajt ki, kissé döntött, sugarasan, amivel a sumérok azt jelezték, hogy minden földi növény, így a búza, az élet is a Nap sugarai hatására rügyezik, hajt, növekszik: hogy az egész földi élet a Napisten ajándéka. (Ez a rügyezés a pártaelemekben is látható, de erről majd később, a pártá misztériumának földi, biológiai vonatkozásainál részletesen.)

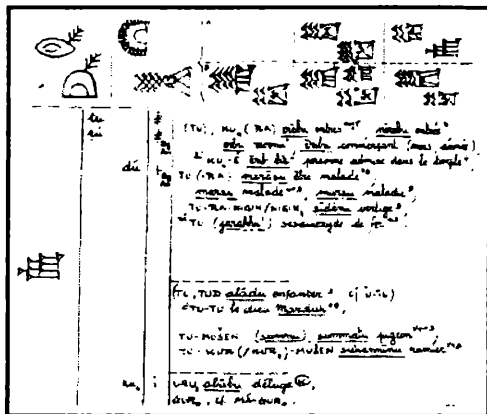
Labat professzor a sumér jel kiértékeként az URU, a GUR, sőt a MÁ-GUR szóalakot is megadja. De ebben a MÁ-GUR alakban ugyan melyikünk ne ismerné fel Magor (Magyar) Napisten nevét? És az URU-ban is az „úr” szavunkat, valamint a GUR-ban is az Ég Ura nevét? Ezek után ugyan ki állíthatja még, hogy a Magyar (Magor) név nem olvasható a Szent Koronán?

Most Csomor Lajos könyve 342. oldaláról bemutatom a Szent Korona baloldali oldalnézeti rajzát is.

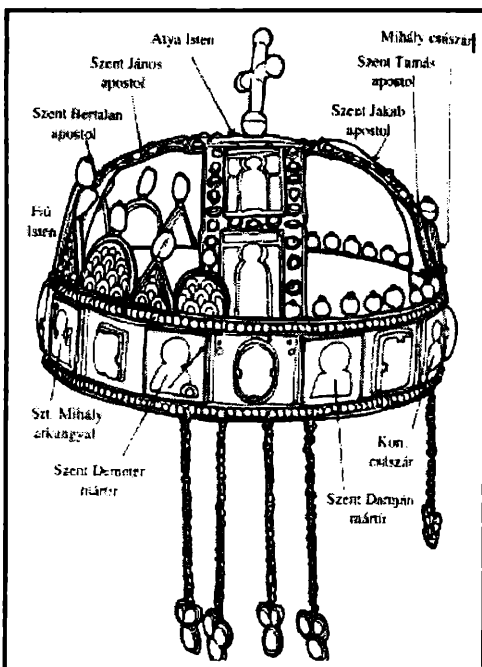
A rajzon jól látható a baloldali első három pártaelem: kelő napkorong, hegycsúcs, majd ismét a kelő napkorong, már valamivel magasabban. Az elsőben 7, a másodikban 3, a harmadikban 10 fodrozódó motívum van. (A kisebbek, amelyeknek nincs belső körívük, más jelek!)

Most a szerző könyvének 340. oldaláról bemutatom azt a rajzot is, amelyiken a Krisztus-kép melletti, negyedik pártaelem is jól látható.

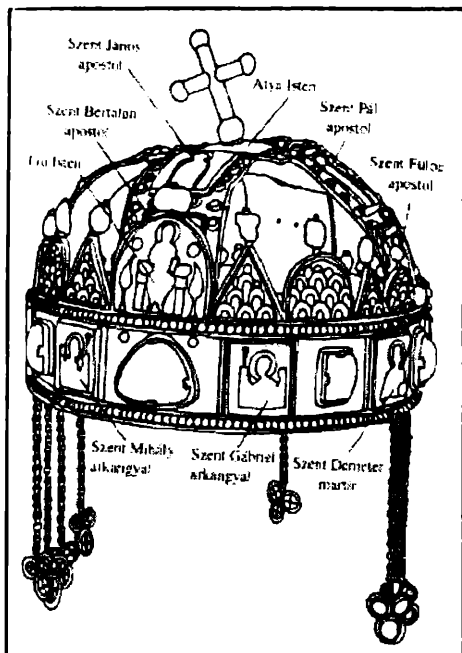
Itt jól látható, hogy a negyedik pártaelemben 6 fodrozódó díszítés van. Számoljuk össze az eddigi ilyen fodrozódó motívumokat: $7+3+10+6=26!$ Ugyanaz a szám, mint a koronaarbrons kerülete collban, mint a Sarkcsillag alatti, 26000

65. Kép: Rügyező szem – sumér írásjel.

66. Kép: A Szent Korona oldalnézetben – Csomor Lajos rajza.

67. Kép: A Szent Korona előlnézeti félprofilban – Csomor Lajos rajza.

nak idején? Pártában? Szűztől?

Szeplőtelen fogantatás és szüzi születés

A Feltámadás mellett a „szeplőtelen fogantatás” és szüzi születés a kereszténység legnagyobb misztériuma. (A kifejezést a katolikus zsargonból kölcsönöztem, ezért tettem idézőjelbe.) Ennek ellenére nem nevezhető túlzottan soknak és részletesnek mindaz, amit ezekről a misztériumokról olvashatunk az evangéliumokban. A szeplőtelen fogantatásról és szüzi születésről Márk és János evangéliuma (mellesleg igen érthetetlen módon) nem is ír, mindkettőjük evangéliuma rögtön Keresztelő Szent János tevékenységével kezdődik. Csak Máténál és Lukácsnál olvashatunk róla, hogy Urunk fogantatása a Szent Lélek által történt, de ezt mintha maga Máté evangélista sem hitte volna túlzottan, s „biztos ami biztos”, rögtön evangéliuma elejére iktatta József, a „zsidó ács” családfáját és azt kinevezte Urunk, az Úr Jézus családfájának. Az evangélistát mintha a legkevésbé sem érdekelt volna az, hogy Urunk állandóan és erélyesen tiltakozott ellene, amikor Dávid fiának nevezték, és Ábrahámról sem úgy szólt soha, mintha az az Ő apja lett volna: „Tudom, hogy (ti) Ábrahám magva vagytok...” (János 8.37.), „Ábrahám a ti atyátok...” (8.56.), „Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok.” (8.58.). Szűz Mária családfájá-

szoláris évnvi kerületű precessziós kör, a precessziós Nagyv. vagy Világév ezreszinek collban kifejezett számértéke!

Most vegyük tekintetbe azt is, hogy a baloldali négy szélső pártaelem tükröszimmetriás a jobboldalival, tehát a jobboldali pártaelemekben is pontosan 26 ilyen fodrozódó motívum van. Mindösszesen 2×26 . Ugyanúgy kétszer huszonhat, mint ahogyan 2×26 coll a koronaabroncs két gyöngysorának hossza is. A Magyar (Magor) név tehát egyedül a pártaelemekben 52-szer olvasható! (Csak tudni kell hozzá, hogy a koronakészítők itt sumér jeleket írtak.)

A pártá itt is ugyanúgy a Korona felső gyöngysorából emelkedik ki, mint a Dukász-kép, ugyanazt a szüzi születést jelképezi. De akkor hogyan állítható, hogy a Dukász-képen Dukász Mihály görög császár látható? Esetleg ő is szüzen született volna an-

ról pedig szó sem esik az evangéliumokban, mintha Ő (Adiabene Mária pártus-hun hercegnő) abszolút lényegtelen lenne származás tekintetében.

A szeplőtelen fogantatás, tehát a halandó férfi közreműködése nélkül történt megtermékenyítést az emberek többsége – sajnos! – nem hiszi, „papok találmányának” gondolja. Az emberek túlnyomó többsége még akkor is természettudományos (materialista) gondolkodású, ha mást állít magáról, s e gondolkodásban elképzelhetetlen olyasmi, hogy anyagi jellegű női petesejtet valami nem anyagi természetű meg tudjon termékenyíteni. A materialista gondolkodás számára egyszerűen elképzelhetetlen, hogy egy nő teherbe essen például „szerelmes pillantás” hatására. Ez igaz is, csak hogy a szeplőtelen fogantatás nem „szerelmes pillantás” hatására történt, hanem olyan, materialista gondolkodás szerint is „könnyen” érthető módon, amely a természettudományos gondolkodású embereket bizonyára igen meg fogja lepni. Mert ezek az emberek minden természettudományos gondolkodásuk ellenére sem gondolnak sokszor bizonyos dolgokra, például Einstein egyenleteire.

Urunk Halotti Lepeljéből, az úgynevezett Turini Lepelből vérmintákat vettek és a genetikai (DNA) vizsgálatok megállapították, hogy kétségtelenül egy férfi belezáradt vére, hiszen XY férfikromoszómákat találtak benne. Ha azonban Urunk fogantatása a Szent Lélek által történt, ha az valóban „szeplőtelen” megtermékenyítés volt, akkor Szűz Mária méhébe, petesejtjébe, majd Urunk vérébe hogyan kerülhettek férfikromoszómák?

A misztériumot bizonyára a „judeokeresztény” vallási felfogás sem érti túlzottan és ennek következménye, hogy a Halotti Lepelt nem hajlandó hitelesnek elfogadni. (A „judeokeresztény” jelzőt azért voltam kénytelen idézőjelbe tenni, mert olyan szöösszetétel, mintha egy kacsára azt mondanánk, hogy „magyarpekingi”). Úgy gondolja, ha a Halotti Lepelt hitelesnek fogadja el, akkor az az XY férfikromoszómák miatt egyet jelent azzal, hogy földi halandó férfi (Pl. József, a „zsidó ács”) mégiscsak „besegített” a Szent Léleknek, és akkor borul minden. Ezért a Vatikán a Lepelt XIV. századi hamisítványnak tekinti és mindenáron ezt kívánja bizonyíttatni. Ennek ellenére ereklyeként és féltve őrzik Torinóban, de hamisítványt mikor szokás féltve őrizni?

A Szent Korona az evangéliumoktól sokkal részletesebben, tisztábban, érthetőbben és hihetőbben magyarázza el nekünk a Szent Lélek általi megtermékenyítés misztériumát, majd az azt követő magzati fejlődést, egészen a születésig! Már csak ennyiből is erősen gyanítható, hogy az egykori koronakészítőknek sokkal pontosabb, részletesebb és megbízhatóbb ismeretei voltak a misztériumról, mint bárki másnak, természetesen Urunkat kivéve. De a koronakészítők ismeretei vajon honnan származtak? Kitől?

Már az eddigiek során is láttuk, hogy az egész Korona hemzseg a sumér jelektől. Ez a helyzet a Korona pártájában is, és éppen a pártá magyarázza el nekünk legtisztábban a misztériumot. A továbbiak érdekében célszerű lesz megvizsgálnunk azt, hogy először is a sumérok hogyan látták a „szeplőtelen fogantatás” és szüzi

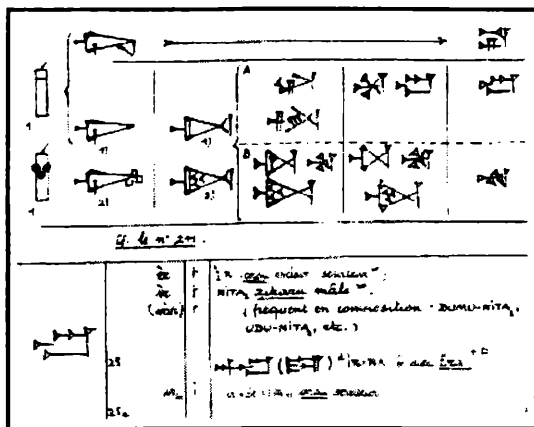
születés kérdését. Mert bármennyire hihetetlen, már időszámításunk kezdete előtt tisztában voltak vele, hogy kétféle megtermékenyítés létezik: isteni és emberi! Először is bemutatom itt a Labat-szótárból azt a sumér jelet, amely semmi kétséget nem hagy a két különböző megtermékenyítés felől.

Balról látható a két legősibb sumér jel: két ejakuláló, előmlő férfigímtag. A felső ugyanaz, mint az alsó, de egy „enyhe” különbséggel. A felső jel jelentése általános érvényű: megtermékenyítés. Az alatta lévő jel már a megtermékenyítés mikéntjét is jelzi: az ejakuláló gímtag már benne van egy női „háromszögben”, ott ejakulál. Ezt a női „háromszöget” a sumérok három te-lített köröcskével jelezték, és itt a köröcskék telítettségének is jelentése van, hiszen a megtermékenyítés „telítés”. Például Anatólia Ana Dolu nevének értelme is „Tele Anya”, „Megtermékenyített Anya”, és a név ugyanúgy az iszlám előtti időkből származott a török nyelvbe, mint például Istan-bul (Isten-öböl), vagy a Fekete tenger Kara Deniz (Fekete Iz-Ten) neve is.

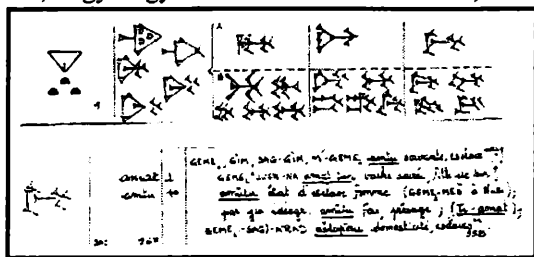
Azonban ez az itt látható női „háromszög” nem közönséges földi halandó nő „háromszöge”. Ezt a női „háromszöget” az eddigiek során már kétszer is bemutatam a Labat-szótárból, de rendkívüli jelentősége miatt harmadszor is bemutatam most.

Ezt a sumér jelet most ismételten bemutatam, de nemcsak azért, hogy olvasóimat megkíméljem a keresgélésektől, vagy hogy azon olvasóim is láthassák, akik-

nek az Ébredés 20. vagy 45. száma nem lenne meg, de azért is, mert hagyományos koronakutatásunk még mindig úgy gondolja, hogy a hármashalom és kettőskereszt eredete ismeretlen. De ha ez a koronakutatásunk számára valóban ismeretlen, el sem tudom képzelni, a Magyarország nagycímerében látható „Dávid-csillagot”

68. Kép: Az isteni megtermékenyítés sumér jelei a Labat-szótárban.

69. Kép: Boldogasszony anyánk „háromszöge” a hármashalom fölött – sumér írással.

ez a koronakutatás hogyan magyarázza.

Ez a nagycímer nem túlságosan ismert ilyen formájában. A két angyal barokkosan, sőt rokokósan „gyűrött” lepedőiből következtethetünk a címer készítésének idejére. Különleges kivitelezésű nagycímer: a nagycímerben a „kiscímer”, ebben belül pedig boglárfogalattal egy H-betű: Hunok országa! (A boglárfogalat olyan technika, mint pl. a számítástechnikában a Windows: „ablak az ablakban”, képben kép, egymásba integrálva.) A nagycímer alatt a felirat: „Bizalmam az ősi erényben”, de itt az „erény” alatt erő értendő, ez az erő pedig nem más, mint a Szent Korona és a címer ősi ereje.

70. Kép: Magyarország nagycímere a hatágú csillaggal.

A nagycímer jobb felső sarkában Horvátország kockás zászlója látható, tehát e nagycímer készítése idején Magyarország és Horvátország még ugyanúgy egyesült királyság volt, mint például Nagy Britannia és Írország a mai napig is (U.K.), legfeljebb annyi különbséggel, hogy utóbbit az előzővel szemben az erőszak szülte, az angol erőszak. (Anglia és Írország között ezért olyan „meghitt” a társas viszony, mint amilyen.) A nagycímer balfelső sarkában az esztergomi oroszlánok közül látható három (isteni szám!), és ezen oroszlánok feje, sőrénye feltűnően a Napot és sugarait idézi. Az oroszlánok fején aranykoronák láthatók, de nemcsak azért, mert az oroszlán királyi állat. Itt bizonyára azért ábrázolták őket a királyi koronákkal, mert testük oldalnézetben nem látható, így nem látható oldalukon sem a négy sumér ékjel = Király, sem pedig tomporukon a sumér nyolcsugarú ékjel = Isten, vagy mint a Szent Koronán a GIR-jel = Ég Ura/Égi Úr. Itt az oroszlánokat sőrényükkel ábrázolták, tehát hímoroszlánok, a Napisten férfi princípiumát jelképezik: a Mi Atyánkat!

Igen ám, de a Mi Atyánk mellett hol van a Mi Anyánk? Ott van, ugyanebben a címermezőben, az oroszlánok alatt, országával együtt: a hatágú csillag! Ha az előbbi sumér jel két jelét, tehát a hármashalom háromszögét egyesítjük a fölötte lebegő női „háromszöggel”, az Istennő jelét az Ő országának jelével (Kárpát-medence), ha a kettőt a rovásírás szellemében egyberójuk, akkor a hatágú csillagot kapjuk! Bizonyára felesleges mondanom, hogy amikor a fenti sumér jel keletkezett, Dávid király még a „mesében” sem volt, és hogy a Magyarország nagycímerében látható hatágú csillagnak körülbelül annyi köze van Dávid királyhoz, mint amennyi U-

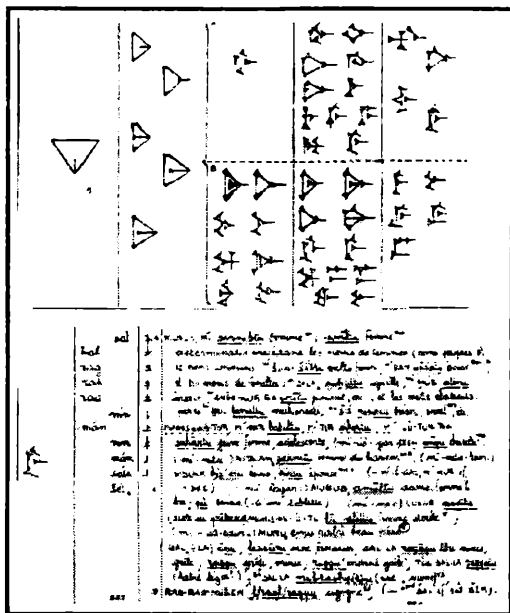
runknak volt.

Úgy gondolom, a hármashalom és a fölötté lebegő női „háromszög” igen egyértelmű jel a sumér jelek között, de ha a hármashalom a Kárpát-medencén kívül élő emberek számára nem is egészen érthető, a női „háromszög” még akkor is bizonyára az, hiszen „nemzetközi ábrázolás”.

(Tulajdonképpen a hármashalom legalább az egyiptomi arabok számára érthető kellene legyen, hiszen a világ leghatalmasabb „hármashalomja” éppen az ő országukban található Gizéh mellett: a nagy hármaspiramis! Csak annyi a különbség, hogy ott Boldogasszony anyánk jelképe nem a középső piramis fölött lebeg, hanem a középső előtérben fekszik: a Szfinx!) Noha a női „háromszög” ábrázolása „nemzetközi ábrázolás”, mindenki számára érthető, most mégis bemutatom e jelet a Labat-szótárból egy másik változatában is, hármashalom nélkül, mert Labat professzor itt is igen fontos dolgot ír le róla.

A jelhez fűzött magyarázatok között olvasható a francia „femme” szó, amely ugyanúgy nőt, nőit jelent, mint a latin „feminin” vagy „feminina”. A magyarázatok szöveges része azonban két, meglehetősen ismerős transliterációval, betűs átírással kezdődik a balfelső sarokban: MUNUS, MI. A professzor a sumér iratokban a női „háromszög” jelét bizonyára együtt találta olyan jelekkel, amelyek egyikét ő MUNUS-nak olvasta, a másikat MI-nek, és tisztességes tudós lévén ezeket a kapcsolódó jeleket sem hallgatta el, transliterációikat a női „háromszög” mellé írta szótárában. (Ha valaki a sumér nyelvet és írásokat tanulmányozza, az a Labat-szótárt nem nélkülözheti!)

Számunkra valamivel könnyebb a helyzet, mint volt Labat professzor számára, hiszen ebben a MI-ben nem nehéz felismerjük többszám első személyű személyes névmásunkat, noha ez egyelőre lehet még véletlen egybeesés is. Az azonban már igen nehezen tudható be a véletlen egybeesés szeszélyének, hogy a sumérok ezt a női „háromszöget” Mennyei Ősünk (MUNUS), Mennyei Ősanyánkkal hozták kapcsolatba, s ugyanúgy melléírták, hogy MI-énk, MI Mennyei Ősanyánk, mint a Szent Korona készítői is a tévesen Szent Mihály arkangyalnak tulajdonított zo-

71. Kép: Mennyei Ősanyánk női „háromszöge” – sumér írásjel.

máncképen azt, hogy X MI. Szent MI: a Mi Szentünk!

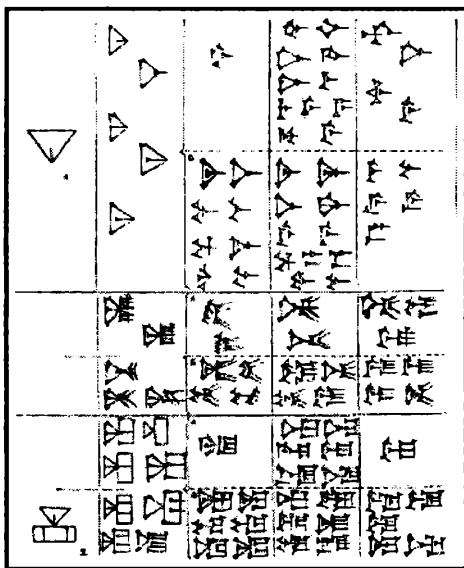
Rjel, a női „háromszög” jelének kiejtését a professzor különböző szóalakokkal adja meg: sal (sál, szál). rag. rak. raq... Nyilvánvaló, hogy nem egészen biztos a kiejtésben, de francia anyanyelvű lévén ez teljesen természetes. Mi azonban, főleg ha tudjuk, hogy Boldogasszony anyánkról van szó és hogy Ő a Napisten női princípiuma, könnyen kitalálhatjuk, hogy az a „szál” nem más, mint szár = király szavunk „selypítő” változata (R/L hangcsere!), ami itt természetesen királynőként értelmezendő, hiszen Boldogasszony anyánkról van szó, A „rag” vagy „rak” torzult szóalakokban pedig „ragyog” igénk, vagy „ragyogó” jelzőnk rejtőzik, ami a Napisten „feleségével” kapcsolatban igazán nem furcsa.

A szótárból bemutatom itt a „folytatást” is, a jel egy másik változatát, ahogyan eddig még nem láttuk.

Korábban ezt a jelet csak úgy láttuk, hogy a női „háromszög” a hármashalom fölött lebeg, itt a „háromszög” érinti is azt. A hármashalom középső, nagy hegycsúcsát itt a középső, nagy téglalap jelképezi, a két szélső kisebbiket pedig a két kis szélső téglalap. Ez az írásjel félreérthetetlenül jelzi számunkra, hogy a „hármashalom országa” Mennyei Ősanyánk földi, anyagi teste! A „földre lebegés” a mennyei kapcsolatot jelzi, míg a közvetlen érintés az anyagi azonosságot. (Elgondolkodhatunk rajta, hogy egy és ugyanazon valaminek lehet-e két tulajdonosa? Ha pedig mégsem, az feltétlenül azt jelenti, hogy „hármashalom országának” egyetlen talpalatnyi földje sem lehet emberi halandó tulajdonában, legfeljebb csak az az épület, amelyik rajta áll, de maga a föld nem!)

Vizsgáljuk tovább a fenti sumér jelet, az ejakuláló hímtagot.

Kiejtésére a francia professzor az „ér” és „ír” szóalakot adja meg, sőt zárójelesen még a „wár” lehetőséget is. Az „úr” kiejtési lehetőségéről „megfeledeznek”, de magyar nyelvismeret hiányában nem róható fel neki. Megadja továbbá még a NITA transliterációt is, amelyben nem nehéz felfedeznünk a „nyit” igét, hogy tehát az ábrázolt hímtagok nyitó nemiszervek, előbb nyitnak valamit, majd e nyitás hatására virág is fog nyitni: „*Világnak világa, virágnak virága...*” A hozzáfűzött magyarázatokban alul a professzor ékjeles írásjelekkel is megadja a baloldalon látható him-

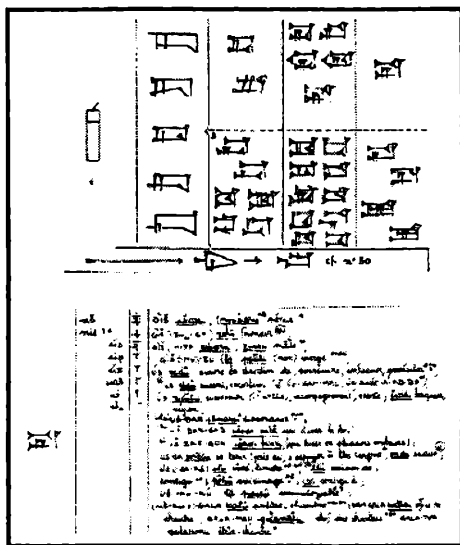

72. Kép: Boldogasszony anyánk jele a hármashalom jelével – sumér írásjel.

tag értelmét: 1. dingir = Isten, 2. IR = ÚR, 3. RA = RÁ Napisten (zárójeles írásjel). Így tehát nemcsak azt tudtuk meg, hogy az ábrázolt női „háromszög” kié, de azt is, hogy kinek férfiszerve van benne, ki a megtermékenyítő. A három ékjelhez a professzor a sumér kiejtést is megadja: „dingir IR-RA”, majd a francia értelmet is: le dieu Era = Era-isten. Ezt az „Era-isten” nevet nem nagyon értjük, legfeljebb csak annyit tudunk róla, hogy belőle származott az Eri Aku (Égi Úr), a mai Irak egykori neve. Ha azonban a fenti három ékjelet magyarul értelmezzük, akkor a következő eredményt kapjuk: Isten (dingir) + Úr: Isten Úr, vagy másként Úr Isten. Ha a zárójeles részt is bevonjuk az értelmezésbe, akkor Úr Isten, Rá (Napisten). Ha azonban a NITA (nyitó, behatoló hímtag) értelmet is be akarjuk vonni a teljes értelmezésbe, akkor ezt már csak birtokos szerkezettel tehetjük, máskülönben brutális istenkáromlás lesz az értelmezés eredménye: Az Úr Isten, Rá Napisten nyitó „hímtagja”, értelemszerűen az Ő általa történt megtermékenyítés. Úgy gondolom, hogy ebből a sumér jelből és értelméből az eddigiek alapján már ki is találtuk, hogy a magyar nyelvbe honnan került az „Isten f(ája)” és hasonló káromkodás. Sajnos, ezek a káromkodások ezeréves római kereszténységünk évszázadainak következményei, amikor a Napistennel és női princípiumával, Boldogasszony anyánkkal kapcsolatos fogalmak is káromkodássá fajultak. Így aztán igazán átszellemülten énekelhetjük a Himnusz, vagy szavalhatjuk a Talpramagyart, hiszen mindkettőben Ő róla van szó: a Napistenről, a Magyarok Istenéről.

Éppen ezen fejezet kéziratán dolgoztam, amikor meglátogatott egyik barátom. Mivel a Labat-szótár éppen kinyitva feküdt előttem, rámutattam a fenti sumér jele (ejakuláló hímtag) és megkérdeztem tőle: „Szerinted ez itt mi?”. Jól megnézte, majd így válaszolt: „Egy gyertya!”. (Nem tudott franciául, mert különben tudta volna, hogy a NITA után írt „male” hímet, hímneműt, férfit jelent.) Mivel így szembesülhettem azzal a lehetőséggel, hogy esetleg mások is gyertyának nézhetik a fenti sumér jelet, így ezt a szótár egy másik oldaláról is be kell mutassam.

Itt látszólag ugyanaz a jel látható, mint megelőzőleg: egy ejakuláló férfi hímtag. Labat professzor alul oda is írta, hogy ez a jel ugyanaz, mint az 50-es sorszámú. Itt azonban a jel kiejtéséeként az „us” és a „nit” szóalakokat adta meg, valamint a GIS (gisz)

73. Kép: A „fa” sumér jel a Labat-szótárban.

transzliterációt. Mivel itt is egyértelműen „férrias”, „apai” jel látható, így azonnal az ősökre gondolunk. hiszen a szülőkre és a nagyszülőkre a mai napig is mondjuk, hogy ősök. Tehát ez az „us” valójában „ős”, és a Szent Korona KON-képén is így írták: „Baba szülte őünket...”. A „nit” is ugyanazt jelenti, mint az 50-es jelnél: nyitó, behatoló és megtermékenyítő himtag. Az 50-es jellel szemben ez az ejakuláló himtag itt azonban már földi halandóé. Ezt a jelet a sumérok már nem is „úr”-nak ejtették, mint Isten esetében, hanem őznek, vagy „gisz”-nek. De mi lehet valójában ez a „gisz”? Ha a rajzos ábrázolásra tekintünk, akkor ez igen egyértelmű. Ehhez legfeljebb még azt érdemes tudnunk, hogy a sumérok írásban így jelölték a fákat, faféleségeket, fából készült dolgokat is. Egyáltalán nem véletlenül tették, hiszen a himtag paraszti nevében benne van a „fa” szó. Azonban maga a „gisz” szó is fennmaradt nyelvünkben geszt, Geszti, gesztenye, gesztenyefa stb. alakban. Hogy semmi tévedés nincs az összefüggésekben, az abból is látható, hogy a professzor a „gisz” után is oda írta: pénis, majd itt is, hogy male = hím, hímnemű, férfi.

Afenti sumér jel (L. 50.) alsó jelében tehát az látható, amint az isteni „himtag” (isteni erő!) behatol Boldogasszony anyánk női „háromszögébe” (nem „hagyományos” értelemben véve!), és ott megtermékenyíti az Istennőt, Királynőnket. (2000 évvel ezelőtt a földi halandók közül Adiabene, vagy másként Szűz Mária-ra esett a választás, hogy az Istennőt a földön, földi biológia szerint megszemélyesítse.) Ha azonban az isteni megtermékenyítés megtörtént, mint az a L.50. számú jelből is látható, akkor a megtermékenyítésnek nyilván volt gyümölcse is, hiszen abszurd gondolat lenne, hogy Istenről vagy az Istennőről terméketlenséget feltételezzünk. De ha megtermékenyítésnek volt gyümölcse, vajon mi lehetett e gyümölcs neve?

Kapaszkodjunk meg, e gyümölcs neve is itt olvasható, ebben az 50. számú jelben! Ennek megértése érdekében azonban ismét félre kell tegyük „jólneveltségünket” és a jelben látható női „háromszöget” paraszti nevében kell írjuk: p... Ha most e nevet fordítva, visszafelé olvassuk, akkor a „nıp” szót kapjuk, a Nap nevét, mivel Boldogasszony anyánk a Napisten női princípiuma. A női „háromszöget” pedig ennek értelmében nyugodtan nevezhetjük napkapunak. De a „nıp”-ben nemcsak a napkapu látható, hanem azok is, akik kijönnek rajta, megszületnek: gyűjtőnéven a nıp, mai kiejtéssel nép, tehát a Napisten gyermekei. Amikor az óvodások a „*Bújj, bújj zöldág, zöld levelecske...*” kezdetű gyermekdalt éneklik és közben a lánc (sor) vége hátulról előre átbújik az első kettő feltartott és összefogott keze által jelképezett napkapun, akkor ez a szakrális tánc éppen ezt a születést szimbolizálja. (Még ezer szerencse, hogy ennek jelentéséről az óvónénik nem tudnak, mert talán be is tiltanák a táncot, a dalocskával együtt.) De nemcsak a nép születését láthatjuk, hanem a nemzetét is! Ez a vallási jelentésből természetes és egyértelmű, hiszen a Napisten gyermekeit az Atya Isten nemzette! Éppen ezért igen furcsa az, ami *Ujlaky István „Nemzettankönyv”* című könyve (Kráter Műhely Egyesület, 1996) 5. oldalán olvasható: „*A nemzet modern fogalom, fenntartás nélkül csak a XLX. és XX.*

század történetére alkalmazható. Igaz, a terület, történelem, nyelv, kultúra azonos-sága a középkor vagy kora-újkor évszázadaiban is adott volt, de a népeket nemze-tekkel kapcsoló gazdasági és tudati szálak az elmúlt kétszáz évben születtek. Ezért súlyos tévedés – amint azt egyes országok történészei, politikusai teszik – a nemzeti elnyomás és szabadságháború vagy nacionalizmus fogalmait megelőző korokra alkalmazni. A népek nemzeté válása több évszázados folyamat, melynek gyökerei a középkorig nyúlnak. Elsőként alighanem a nagy forradalomban a franciák, majd a napóleoni háborúk idején a németek és a spanyolok nemzeté válása fejeződött be, s a XX. század közepére a legtöbb európai nép eljutott a nemzeté válásig. Így 1848 a nemzetfejlődés történetében szimbolikus dátumnak tekinthető.”

Az csak azt nem tudom, hogy az ilyen „történelemírás” minek tekinthető. Az, amelyik mégcsak címében is „nemzeti”, de ennek ellenére elfelejti tisztázni a nép és nemzet fogalmát. De az lenne a legnagyobb „gond”, ha ez csak itt, ebben a „Nemzettankönyvben” lenne így olvasható. Sokkal nagyobb gond az, hogy ezt az iskolákban pontosan ilyen szellemben tanítják sokkal jobb sorsra érde-mes reménységeinkkel, a jövő zálogaival! Csodálkozunk még rajta, hogy „nemzeti létünk” olyan, mint amilyen? Azon is csodálkozunk, hogy hagyományos koronaku-tatásunk egyhelyben toporog, zsákutcában vergődik, noha főként egyetemet vég-zett, diplomás történészek művelik? Olyanok, akik részletesen szólnak például az onogurokról (a finnugorokról még többet), de akik a nevet a török nyelvből eredez-tetik „tíz nyíl” értelemmel (on = tíz), és akik nem tudják vagy nem hajlandók meg-látni, hogy az „onogur” szó ott olvasható a Szent Koronán: az „ONO” (Anyá, Bol-dogasszony anyánk) a Dukász-kép szövegében, a „gur” (GIR-jelek) pedig a Koro-nán ábrázolt oroszlánok, nőstényoroszlánok tomporain. Hogy az „onogur” népnév az „ono”, az „og/ég” és az „úr” szóösszetétele: az Égi Úrnő (Boldogasszony a-nyánk) gyermekei! (Az ogur vagy ugor permi népeknél az „ono” már lekopott, ér-telem hiányában kihullott, így keletkeztek a finnugorok, akikről történelemtudomá-nyunk szerint származunk.)

Ha tehát a fentiek alapján azt mondom, hogy a magyar nemzet Isten népe, nem-zete, akkor egészen biztosan ultranacionalizmussal, sőt „hyperakármivel” fognak vádolni. Nézzük csak ezért, mi okozta a fő konfliktust Urunk és a zsidók között: „Felelének néki a zsidók, mondván: Jó dologért nem kövezünk meg téged, hanem káromlásért, tudniillik, hogy te ember létedre Istenné teszed magadat. Felele nékik Jézus: Nincs-é megírva a ti törvényetekben: Én mondám: Istenek vagytok? Ha azo-kat isteneknek mondá, akikhez az Isten beszéde lőn (és az írás fel nem bontható), Arról mondjátok-é ti, akit az Atya megszentelt (=nemzett! – G.M.J.) és elküldött e világra: Káromlást szólsz; mivelhogy azt mondám: Az Isten Fia vagyok?! (János 10.33-36.)

Urunk tehát az embereket Isten gyermekeinek nevezte, „kisisteneknek”. (Ady Endre is így írta: „A gyermek az igazán igaz Isten.”) Csak így érthető meg az a lát-szólagos ellentmondás, hogy a sumérok állítólag sokistenhívők voltak, fennmaradt írsaikban csak úgy hemzsegenek az „istenek”, ugyanakkor legnagyobb királyuk,

Gudea, az Egyetlenhez, Végtelenhez és Örökkévalóhoz imádkozik (Ébredés 46. szám, 179. old.). De az is csak így érthető meg, hogy az eredeti magyar nyelvben a nép és nemzet ugyanazt jelentette: Isten gyermekei. és hogy a kettőt szétválasztani, vagy egyiket a másik elé rangsorolni csak önkényesen lehet.

Bocsánatot kérek a megelőző terjedelmes „helyzetelemzésért”, de ezt több okból is szükségesnek tartottam. A „szeplőtelen fogantatás” és szüzi születés misztériuma egyáltalán nem nevezhető „könnyű műfajnak”, s a pártá értelmezését is tovább nehezíti az a tény, hogy ez a pártá ugyan az Istennő, Boldogasszony anyánk pártája, szüzessége jelképe, de ugyanakkor Szűz Máriáé is. Kettőjük szüzessége, érintetlensége között az az óriási különbség, hogy Boldogasszony anyánk szüzessége örök, míg Szűz Mária szüzessége csak addig tartott (legalábbis emberi gondolkodás szerint), amíg Urunk születése után a következő gyermekkel viselőssé vált, hiszen az evangéliumok „Jézus testvéreiről” is tudósítanak.

Azonban Szűz Mária megtermékenyítése mégis, igenis halandó férfi beavatkozása nélkül történt!

Tudom, erre most sok ateista ember nekem szegezné a gúnyos kérdést, mégha csak gondolatban is: „Ott voltál?”. Nem voltam ott, de soraimat nem is abszolutisztikus igényekkel írom. Mindössze csak annyiról van szó, hogy a Szent Koronán ábrázolt tények, az evangéliumi leírások és más források, valamint az emberi logika segítségével megpróbálom kideríteni, ami közönséges halandó számára így (esetleg) kideríthető. Egészen biztosan csak annyit állíthatok, hogy a Szent Koronán ábrázolt valamennyi dolog és összefüggés olyan konkrét tény, amely abszolút tiszta forrásból fakadt, még az evangéliumi szövegektől is megbízhatóbb forrás, és „bizonytalansági tényező” már legfeljebb csak annyi lehet, hogy e tényeket sikerül-e helyesen értelmeznünk. Önmagam alá vágva ezzel kapcsolatban itt tömören csak annyit említenék meg, hogy az evangéliumi szövegek „isteni sugallatok” alapján születtek, a Szent Korona pedig konkrét isteni Parancs és konkrét isteni információk alapján!

Boldogasszony anyánkat a koronakészítők három ikonnal is ábrázolták a Koronán (kettő a pártá alatt, egy pedig hátul: a KON-kép), míg Szűz Máriát egyetlen ikonnal sem. Ennek ellenére Szűz Mária is jelen van a Szent Koronán: nevével, valamint a méhében történt magzati fejlődés ábrázolásával – a pártában! A pártaelemeket nem véletlenül készítették ún, Mária-üvegekből!

Ha csak a pártaelemek „fodrozódó díszítéseit” vizsgáljuk a földi, emberi biológia szerint, akkor a két szélső, két első félköríves pártaelemben már azt az állapotot látjuk, amikor a megtermékenyített női petesejt, Szűz Mária petesejtje, már osztódásnak indult, „fodrozódik”. De hol lehet a „szeplőtelen” megtermékenyítés jelzése, az erre vonatkozó konkrét információk? Női petesejt csak megtermékenyítés hatására kezd el osztódni, s ha ezt az osztódást ábrázolták, akkor elképzelhetetlen, hogy a megtermékenyítést ne ábrázolták volna. Ábrázolták!

Koronakutatóink, ötvösművészeink és aranyműveseink megállapítják ugyan, hogy a pártá elemeit Mária-üvegből készítették, hogy ezek az üvegek fényáteresz-

to, ún. transzluclid üvegek, és ha áthatol rajtuk a fény, az egész pártá varázslatos szépséggel „kigyúl”, földöntúli szépségű kékes-zöldes fényt áraszt, de ennek megállapításánál meg is rekednek. Mintha megfélekedznének arról a tényről, hogy a Koronán minden apró részletnek és összefüggésnek értelme, jelentése van, hogy semmi sincs önmagáért, értelem nélkül, csak azért (mint más korona esetében), hogy a Korona díszesebb legyen. Így aztán nem is gondoltak arra (vagy ha igen, akkor ügyesen titkolják), hogy a Mária-üvegek neve összefüggésben lehet Szűz Máriával, hogy ezek a Mária-üvegek nem véletlenül fényátersztő, transzluclid üvegek, és hogy földöntúli sugárzásuk sem véletlen. Hogy ennek a földöntúli sugárzásnak valami köze lehet Szűz Mária „szeplőtelen” megtermékenyítéséhez. Mivel egyébként e kutatók jó ösztönnel érzik, hogy Szűz Mária ábrázolása mégsem hiányozhat a Koronáról, „jobb híján” megpróbálnak rábizonyítani egy olyan Szűz Mária-képet, amelyik sohasem volt rajta. (Khakhuli triptichon csonka ikonja.)

Az előtt e „szeplőtelen” megtermékenyítés misztériumának feszegetésébe kezdenénk, ki kell emeljek itt egy ide kapcsolódó és számunkra rendkívül fontos dolgot is. Azt ugyanis, hogy az evangéliumi szövegekben Urunk Szűz Máriát sohasem nevezi anyjának, mindig csak asszonynak, még a keresztfán is. „Asszony, ímhol a te fiad!” (János 19.26.). Ez minden ember számára érthetetlen, sőt istenhívő emberek számára egyenesen elviselhetetlen. Mármint az az „apróság”, hogy ha egyszer Urunk önmagát Szűz Mária fiának nevezte, akkor miért nem volt hajlandó „anyám”-nak szólítani. Hogy ez hívő ember számára mennyire elviselhetetlen, arról saját fülemmel is meggyőződtem. Stuttgarti előadásán egyik köztisztelőben álló professzorunk Urunk fenti szavait így idézte: „Anyám, ímhol a te fiad!”. Bár ezt a professzort magam is igen tisztetem, mégsem tudtam türtőztetni magam, s igen udvariatlan közbeszólással megkértem rá, hogy lehetőleg pontosan idézze Urunk szavait. Tehát konkrétan is meggyőződhettem róla, hogy a vallásos emberek számára az Urunk keresztfán elhangzott mondatában tapasztalható látszólagos (!!!) ellentmondás annyira elviselhetetlen, hogy ezen „ellentmondást” feloldandó, önhatalmúlag megváltoztatják azokat. De ha egy vallási kérdésekben igen járatos ember sem érti a látszólagos ellentmondást Urunk szavaiban, az összefüggéseket, akkor mit szóljon az, akinek minden teológiai ismerete csak annyi, amennyire a vasárnapi miséken és tiszteleteken szert tudott tenni?

Urunk keresztfán mondott fenti szavaiban semmiféle ellentmondás nincs!

Egészen „egyszerűen” és „csak” annyiról van szó, hogy Urunk az Ő mennyei Édesanyját ugyanúgy Boldogasszonynak nevezte, mint mi is, mégha erről az evangéliumokból nem is értesülhetünk. Mivel azonban a Boldogasszony (Királynőnk aki számára a Szent Korona készült) nevében a „boldog” jelző szentet, istenit jelent, így ezt a jelzőt Urunk nem alkalmazhatta a történelmi személy és halandó hús-vér ember: Szűz Mária megszólításaként, csak az „asszony” szót, Boldogasszony anyánk nevének egy részét. De Urunk szavaiban ez a könnyen félreértelmezhető „asszony” megszólítás egyáltalán nem valamilyen kicsinyítő értékű megnevezés: éppen ellenkezőleg! Urunk ezzel a különös megszólítással jelezte, hogy Szűz

Mária. akitől anyagi, emberi teste származott. a földön az Istennő. Boldogasszony anyánk megszemélyesítője volt, de Szűz Mária nem maga az Istennő, nem Boldogasszony anyánk. és nem is isteni természetű. hiszen földi halandó. Ezek az összefüggések azonban már csak a magyar nyelv segítségével és a „kereszténység felvételét” megelőző „magyar vallásból” érthetők, és természetesen a Szent Korona felirataiból is. A koronakészítők a Dukász-kép feliratában Vezérlő Királyunkat (U-runk) nem véletlenül írták a „Rámai Anya” (Boldogasszony anyánk) királyának, királyi Fiának: „Baszileusz Romái Ono”. (Rámai Anya királya.)

Tehát már tudjuk, hogy a pártaelemekben ábrázolt magzati fejlődés ki méhében történt, de továbbra is ismeretlen számunkra a „szeplőtelen” megtermékenyítés mikéntje. Ezért most gondoljunk ismét a Mária-üvegek földöntúli szépségű fényére, sugárzására: magára a földöntúli sugárzásra, amely átjárja a Mária-üvegeket, és nemcsak Szűz Mária nevét jelenleg is a Korona pártájában, de 2000 évvel ezelőtt ez a sugárzás járta át az akkori történelmi személy, Adiabene Mária méhét is. Ez a sugárzás az, amit a kereszténység Szent Léleknek, Isten „Lélegzetének” nevez. (Magam korábban Égi Folyónak és Izzó Szélnek is neveztem.) Most azonban – a továbbiak könnyebb megérthetősége érdekében – nevezzük a Szent Léleket Primér Sugárzásnak, nem követünk el vele istenkáromlást.

A Szűz Mária méhét átjáró sugárzást azért célszerű itt Elsődleges Sugárzásnak vagy Primér Sugárzásnak neveznünk, mert különbséget kell tegyünk e Primér Sugárzás és minden más szekunder sugárzás között. A „szekunder sugárzások” anyagi természetűek, még a kozmikus sugárzás is, de a Primér Sugárzás nem anyagi természetű. További kardinális jelentőségű különbség közöttük, hogy a Primér Sugárzás intelligens, tudatos, tudattal, a Legfelső Tudattal rendelkező sugárzás, míg az összes többi, „szekunder sugárzás” (pl. röntgensugárzás) nem rendelkezik tudattal, csak engedelmeskedik a természeti törvényeknek. Amíg a Primér Sugárzás akadálytalanul képes áthatolni minden anyagon, ugyanakkor képes is hatni az anyagra (látszólagos ellentmondás!), addig erre a szekunder sugárzások képtelenek (pl. a röntgensugárzás az ólomburkolaton nem képes áthatolni.)

Ha valamilyen dolog (pl. a transzformátor) kapcsán a „primér” és „szekunder” jelzőket használjuk, ezt azért tesszük, mert tudjuk, hogy egy és ugyanazon dolog két különböző megjelenési formájáról van szó, transzformátorok esetében például a feszültségről vagy az áramerősségről. Legyen az akár a feszültség, akár az áramerősség, a transzformátoron áthaladva mindkettő megváltozik, de továbbra is ugyanúgy energia marad, mint előzőleg volt. Ezzel szemben az isteni Primér Sugárzás „transzformátoron” (átalakító berendezés) keresztülhaladva tudatnélküli szekunder sugárzás alakját is öltheti, mint amilyen a számunkra ismeretes összes anyagi természetű sugárzás, ugyanakkor képes megtartani tudattal rendelkező formáját is. Ha ez nem így lenne, akkor elképzelhetetlen lenne, hogy a Szent Korona bizonyított sugárzása az egyik emberre hat, míg a másikra nem. Nem közönséges sugárzás, mert ha az lenne, akkor minden emberre egyformán hatna, mint például a radioaktív sugárzás. A Szent Korona sugárzása még a „szekunder oldalon” is tudatos su-

gázzás: az olyan emberen is keresztülhalad, amelyik számára a Szent Korona csak tárgy (pl. múzeumi tárgy), de anélkül, hogy szervezetében és tudatában bármiféle tapasztalható változást idézne elő, míg a másikra úgy hat, hogy e hatások műszerezen is mérhetők, és a Dr. Óváry Imre vezetésével kutató orvoscsoporthoz mérte is ezeket a hatásokat! (Ha egyik honfitársunk irodalmi munkásságáért megérdemelte a Nóbeldíjat, ez az orvoscsoporthoz is megérdemelné!)

Ez a Primér Sugárzás kelti a számunkra ismert anyagi, szekunder sugárzásokat is, és ez a Sugárzás keltette azokat a sugárzásokat (és képeket) is, amelyeket János a Jelenésekben látott. Jelképes szóhasználatról ezekről szól a Jelenések Könyve. Nézzük itt most, mit ír János a Mennyei Jeruzsálemről: „*És a városnak nincs szüksége a napra, sem a holdra, hogy világítsanak benne, mert az Isten dicsősége megvilágosította azt, és annak szövétneke a Bárány.*” (János 21.23.).

Nyilvánvaló, hogy János 2000 évvel ezelőtt csak saját fogalmaival, akkori fogalmakkal tudta leírni (valamennyire), hogy mit látott. Azonban a szövegből teljesen egyértelmű, hogy amit ő „Isten dicsőségének” írt, az egy különleges sugárzás volt, amely nap és hold nélkül is világított. A Bárány is teljesen érthető számunkra. Tudjuk, hogy Urunkról, az Úr Jézusról van szó, legfeljebb azt nem tudjuk (már), hogy miért volt Ő Bárány, Isten Báránya, és miért voltak Neki „juhai” (még máshol is, mint mondta, nemcsak Galileában). Ennek magyarázata a legősbibliai sumér és egyiptomi időkbe nyúlik, ezért ezzel kapcsolatban itt röviden csak annyit szeretnék megemlíteni, hogy a bárány nem más, mint fiatal juh, „fi-juh”, „fijú”, mai helyesírással fiú. A „gyermekjuh” apja a kos, a kos „gyermek” sumérul DUMU KUS (innen a Domokos férfinév) a sumérok DUMU KUS-KUS-nak nevezték önmagukat, a Nagy Kos (Isten) fiainak. A bibliai Genézis szerint „*Khús nemzé Nimródót is*” (10.8.), tehát ősapánkat, s a 2.13. vers szerint: „*A második folyóvíz neve pedig Gi-hon; ez az, amely megkerüli az egész Khús földjét*” (a Nagy Kos vagy Óreg Kos egész földjét: a Földet, a bolygót). A Jelenések Könyvéből vett fenti idézet értelme azonban csak akkor bontakozik ki előttünk teljes egészében, ha azt is tudjuk, hogy a „szövetnek” szó a magyar nyelvben magát a Napot jelentette, s így a Bárány nem más, mint maga a Nap, Magor (Magyar) Napisten Fia („fi-juh” = fiú), Urunk, az Úr Jézus!

Bizonyára már az eddigiek alapján is belátható, hogy a „szeplőtelen” megtermékenyítés a Primér Sugárzás részére földi halandó férfi beavatkozása nélkül is könnyen lehetséges volt. Ez vagy úgy történt, hogy a Primér Sugárzás Szűz Mária méhében materializálódott, létrehozta a megtermékenyítéshez szükséges férfi hímivarsejtet, de az is könnyen elképzelhető, hogy erre nem is volt szükség, mert a tudatos Primér Sugárzás közvetlenül mutálta a női petesejt csupa XX kromoszómái egy részét és így létrehozta a férfi XY kromoszómákat, amelyeket a genetikai (DNA) vizsgálatok meg is állapítottak a Turini Lepelből vett vérmintákból. De ezek a DNA-vizsgálatok azt is megállapították, hogy a Halotti Lepelbe beleszáradt vérfoltok a mai napig is sugároznak (2000 év után is!), márpedig közönséges halandó megszáradt vére nem sugároz semmiféle mérhető sugárzással. Ha azonban

az első lehetőséget tartjuk valószínűbbnek. tehát azt, hogy a Primér Sugárzás Szűz Mária méhében materializálódott, férfi himivarsejtté alakult, akkor ne feledkezzünk meg Einstein $E = m \cdot c^2$ egyenletéről sem, amely az energia (sugárzás) és anyag ekvivalenciaegyenlete, és amely azt fejezi ki, hogy az anyag képes energiává, sugárzássá alakulni (ezt Hiroshima óta már nem kell bizonyítani), és a sugárzás is képes anyaggá alakulni, hiszen az egyenlet „oda-vissza” érvényes. Bárhogyan legyen is, a Szent Korona pártája egy különleges, földöntúli sugárzás megtermékenyítő hatását jelzi!

Lássuk most a pártában a magzati fejlődést is, lépésről lépésre, pártaelemről pártaelemre.

Kilenc pártaelem van. Pontosan annyi, ahány hónap egy emberi magzat kifejlődéséhez szükséges. A szélről kezdődő sorozatban a jobb- és baloldalon lévő két félköríves pártaelem fodrozódó díszítései jelzik a megtermékenyítés utáni kezdeti állapotot. A petesejt már osztódásnak indult, már „fodrozódik”, burjánzik, de ezek még csupa összeitek (németül: Stammzellen), amelyekből később specializálódással majd a szervezet különböző sejtjei kialakulnak. (A génkutatás célja jelenleg, hogy ezekből az összeitekből specializálódott sejteket, majd ezekből különböző emberi szerveket tenyészsen ki, hogy ezáltal a szervátültetések legalább részben szükségtelessé váljanak, kívánság szerinti mennyiségben álljon rendelkezésre cserevese, csereszív stb-stb.)

A (jobbról-balról) második, hegycsúcs alakú pártaelemben már azt az állapotot látjuk, amikor az összeitek közül az első már elkezdett specializálódni, rügyezni: a legfelső „fodrozódás” csúcán már ott látható a megjelent kis rügy.

A harmadik, ismét félköríves pártaelemben ez a legfelső, már specializálódott sejt úgy látható, hogy a csúcán egy háromágú ágacska nő. Pontosan olyan háromágú alakzat, mint amilyen a KON- és Dukász-kép koronái csúcán, a homlokzati Krisztus-kép trónusának karfái csúcán és még jónéhány más helyen is látható a Szent Koronán. Mégcsak a drágaköveket is ilyen háromágú karmocskák tartják foglalatáikban. Ez nem más, mint a háromujjú isteni kéz jelképe, jele, egyenes utalással arra, hogy a pártában látható magzati fejlődés „isteni kéz” = isteni megtermékenyítés eredménye. De ugyanakkor egyenes utalás arra is, hogy az éppen fejlődő Magzat Isten Fia lesz!

A következő és ismét hegycsúcs alakú pártaelemben (a homlokzati Krisztus-kép mellett jobbról-balról) a háromujjú isteni kéz ujjai teljesen szétnyílnak, és a sejt körül ugyanolyan egyenlőszárú keresztet formáznak, mint Urunk és a Korona csúcán látható Atya dicsfénykoszorújában. A Korona szimbolikus utalásai teljesen egyértelműek, de a Gyerek megszületése előtt már az is, hogy ki az Apa!

A kilencedik pártaelemben (homlokzati Krisztus-kép), a kilencedik hónapban megszületik a Gyermek! Ne tévesszen meg bennünket, hogy a képen nem a Csecsemő látható, hanem az Utolsó Ítélet Bírója. Jelen van a Csecsemő is, de a képi összerovás vagy egyberovás miatt láthatatlanul. Már bizonyára közhely, de ismét szeretném kihangsúlyozni, hogy a Koronán állandóan számítsunk a koronakészítők

gondolkodásmódjával, a rovásírás tömörítő, egyberovó szellemiségével, és ez nem csak az írott szövegekben nyilvánul meg.

A „szeplőtelen” fogantatásról és szüzi születésről ennyit tudtam elmondani. Egészen biztosra veszem, hogy ez az egész misztériumnak csak legfeljebb mikroszkóppal látható töredéke, talán még ennyi sem, de a Korona jelképrendszereből ennyit sikerült kiolvasnom. Csak remélni tudom, hogy brutális hibákat, durva melléfogásokat mégsem követtem el.

VI.

A Szent Korona elkészítettője

Az előző. V. részt a „szeplőtelen fogantatás” és szüzi születés misztériumának boncolgatásával fejeztem be. Úgy gondoltam, hogy utána, ezen VI. rész elejét az előzőhöz szorosan kapcsolódó és talán még attól is nehezebb és nagyobb misztérium, a Feltámadás misztériumának boncolgatásával kezdem, de e tervemet meg kellett változtassam. Két olyan autentikus hagyaték létezik ugyanis a világon, amelyek nélkül nem is tanácsos belekezdeni a Nagy Misztérium, a Feltámadás misztériuma boncolgatásába: egyik a Szent Korona (és hozzátartozó koronázási ékszerek), a másik pedig a Torinóban őrzött Halotti Lepel, amely e városról kapta a Turini Lepel (igen megtévesztő és figyelemelterelő) elnevezést. Bár az eddigiek alapján már erősen gyaníthatjuk, ki volt a Szent Korona tényleges elkészítettője, a konkrét bizonyítékot erre vonatkozólag még nem láthattuk, márpedig a Nagy Misztérium boncolgatása közben ezt állandóan szemelőtt kell tartanunk, máskülönben sokminden érthetetlen és hihetetlen marad. Ezért arra határoztam, hogy „előreszaladok” egy kissé, önmagam elé vágok, s nem teljes terjedelemben ugyan, hanem a szükséghez mérten bemutatom a Korona Geobitzász-képét.

E fejezet címének *A Szent Korona elkészítettője* címet adtam, s ezt nem véletlenül tettem. Nem készítettőt írtam, hogy eleve különbséget tegyek készítettő és tényleges, „de facto” elkészítettő között, ugyanis a kettő nem egy és ugyanazon személy. A tényleges elkészítettő bármekkora hatalmasság volt is, akinek emberfia aligha adhatott parancsot, a Korona elkészítettésével mégis parancsot hajtott végre. Ez az elkészítettő a Korona Geobitzász-képén látható, mégha neve nem is olvasható a képen. A „Geobitzász” nem név, főleg nem I. Géza királyunk neve, hanem a mindenkori magyar király és mindenkori magyar nép részére megfogalmazott legfőbb parancs szövegének egyik részlete. Kutatóink teljesen félreértelmezték a helyzetet és mindössze három betű (g, e, z) egyezése miatt úgy gondolták, hogy ez a „geobitzász” grafika (igen, kisbetűvel írva!) a Géza nevet rejti. Ha a g, e és z betűket kiegészítjük egy a-val, valóban a Géza nevet kapjuk, de a „geobitzász” grafika kilenc betűből áll! Néhány kutató jó ösztönnel meg is érete, hogy valami „kegyetlenül nem stimmel” a Geobitzász = Géza névazonosság körül és elkezdték lapozgatni a történelemkönyvek lapjait, nemcsak a magyar történelmét. Azonban hiába lapozgatták, Geobitzász uralkodót sehol sem találtak, még hasonló nevűt sem. Így aztán a Geobitzász-rejtély e kutatók számára továbbra is rejtély maradt, történelemoktatásunk számára pedig továbbra is I. Géza királyunk, akit a Magyarország fölötti hegemonia érdekében Bizánc az ún. „corona graeca”-val, „görög koronával”, a Szent Korona alsó részével kísérelt meg behálózni.

A Geobitzász-képet Csomor Lajos ábrázolásával mutatom be, hogy a részletek a

fekete-fehér másolat ellenére is jól kivehetők legyenek.

F. képnek rendkívüli jelentősége miatt a későbbiekben majd külön fejezetet szentelek, itt csak annyit kívánok részletezni róla – mint mondtam –, amennyit a későbbiek pontosabb megértéséhez szükségesnek tartok és amennyi az itt ábrázolt személy személyazonosságának megállapításához feltétlenül szükséges. Ilyen okok miatt itt csak az ikon szövegének egy részét elemzem, a befejező részt, de ezt sem teljes terjedelmében, csak amennyire szükséges. Az ikon teljes szövege, a szövegbe fogalmazott parancsok olyan terjedelműek, hogy azt a koronakészítők minden zsenialitásuk ellenére sem tudták belesűriteni egyetlen kép keretébe, így e kép üzeneteinek szövegét teljesen egyedi (és zseniális) módon úgy írták, hogy annak olvasását a kép keretein kívülről kell kezdeni olvasni. A kép szövege ezért nem a „Geobitzász” grafikával kezdődik, hanem így: „...geobitzász...”! (És nem „Geobiczász”, mint ahogyan több kutató is írja.)

Mielőtt az ikon számunkra itt fontos szövegrészének olvasásába kezdenénk, először figyeljük meg pontosan az ábrázolt királyt.

Abban biztosak lehetünk, hogy király, hiszen koronája van, sőt a kép szövegében a koronakészítők is királynak írták, nem pedig másféle uralkodónak, például császárnak. A király jobbáiban egy kettőskeresztet tart, amit arra dönt, amerre tekint. Tarthatná éppen függőlegesen is, mint az országcímerben áll a középső hegycsúcs (piramis) csúcsán, de nem így tartja, hanem ferdén! Ennek értelmére csak akkor bukkanunk rá, ha pontosan megfigyeljük magát a kettőskeresztet is. Azt látjuk, hogy a kettőskereszt alsó része az alsó („liliomos”) keresztvonal fölötti részig vörös színű, fölötte mélyzöld vagy kékeszöld. Az alsóval szemben a felső keresztzárát nem díszítették „liliomosra”. Ez egyenes, mindössze két kis gömb látható a végén, mint ahogyan az egész kereszt csúcsán is. Mi lehet ez az egész különös keresztikonstrukció?

Gondoljunk most itt ismét a koronakészítők gondolkodására, a rovásírás egybe-rovó, tömörítő szellemiségére, és azonnal világossá válik minden!

A koronakészítők a kettőskereszt két különböző színével már eleve jelezték,

74. Kép: A Szent Korona Geobitzász-képe – Csomor Laios raiza.

hogy két különböző keresztet „egybekomponáltak”! Egyik a hármashalom kettős-keresztje (ezt mindenki azonnal felismeri), a másik pedig (zöld színnel) a Szent Korona dőlő ferdekeresztje. gömbökkel a végén! (A talapzati nagy gömb. a Nap gömbje itt azösszerovás miatt nem látható, de a rovásírás szellemében ezt is oda kell képzelünk.) Ezzel a király félreérthetetlenül jelzi, hogy a Szent Korona ferdekeresztjét ő „ferdítette el”: az ő parancsára eleve ferde helyzetűre készítették! (Az ő parancsa valójában már másodlagos parancs volt, a kereszt ferde helyzetére vonatkozó parancsot elsődlegesen valaki más adta ki, s a későbbiekben majd konkrét tárgyi bizonyítékon magunk is meggyőződhetünk róla, hogy ki.) Itt számunkra egyelőre csak az a lényeg, hogy a koronakészítők ilyen „rafinált” módon jelezték, hogy ki a Korona tényleges elkészítője.

Ez eddig rendben! – mondhatnánk, de ki lehet ő?

Mint mondtam, nevét hiába keressük, a koronakészítők nem írták rá az ikonra. Más megoldást választottak arra, hogy személyazonossága mégis kétségtelenül megállapítható legyen, s nem is egyet. Elsőnek tekintsük talán ismét a kettős-kereszt alsó szárának „liliomos” díszítését. Ez csak látszatra liliom, valójában betű. Ugyanaz a görög omega, mint abban az ikonban is, amelyik felé a király a keresztet dönti: a KON-kép KON feliratának omegája! Ott ez a KON három betű, az omegához a K és N betűk csatlakoznak. Itt, a Geobitzász-képen az omegához ugyan nem csatlakozik más betű, de a hiányzó K-t és N-t itt is hozzá kell kapcsoljuk, a koronakészítők az itteni omega két szárához ezért festettek két kis „pöcköt”, csatlakozóvonalkát, egyet jobbról, a másikat balról. Ha az omegát itt így kiegészítjük, ugyanazt a KON feliratot kapjuk, mint a KON-kép szövegében olvasható. De ha a KON-képen a hunok (nem kunok!) királynője látható; Királynőnk, Boldogasszony anyánk, Baba, Babba Mária (a sumérok „d. BA”: dingir Baba, Baba Istennőnek írták), akkor biztosak lehetünk benne, hogy az itteni KON grafikában is a „hun” szó rejtezik. A király a kereszttel együtt az omegát nem véletlenül dönti a Királynő felé! (Egyébként ezzel a király azt is jelzi, hogy saját ikonja szövegét is a KON-képtől kezdve kell olvasni, de erről majd később részletesen.) A határozott és igen nehezen félreérthető utalásokból tehát megállapítható, hogy a Geobitzász-képen egy hun király látható!

Már bizonyára ki is találtuk, ki lehet ez a hun király, de győződjünk is meg róla. (Itt most ismét ismétlésekbe kell bocsájtkozzam, ismételten elnézést kérek érte!)

Ennel érdekében figyeljük először is a kardját! A kardot úgy tartja kezében, hogy annak kézvédő keresztvása és markolata is jól látszik. Ugyanez a kard látható a Dukász-képen Vezérlő Királyunk, Dukászunk kezében is. A korábbiakból már tudjuk, hogy Ő nem más, mint Urunk, Magor (Magyar) Napisten Fia, az Úr Jézus királyi minőségében és öltözetében. Olyan öltözékben, amilyenben Őt még az evangélisták sem tudták leírni, mert ilyen öltözékben sohasem látták, legfeljebb csak tanítványai közül néhányan a hegyen, a „színeváltozáskor”. Az evangéliumok Urunk halála után két-három emberöltővel keletkeztek, így az evangélisták a „színeváltozást” is bizonyára csak feljegyzésekből vagy elmondások alapján tudták le-

inni. Azonban a koronakészítők feltétlenül tudtak erről a „színeváltozásról”, hiszen ezt a Dukász-képen jelezték is: Urunk itteni arcvonásai nem is hasonlítanak a homlokzati Krisztus-képen látható arcvonásokhoz, de ennek ellenére Ő látható a Dukász-képen is.

Szinte hallom az ellenvetéseket: Urunknak nem volt kardja!

 Alóban, Galileában nem viselt kardot, mint a tanítványok. Péterről az evangéliumokból konkrétan is tudjuk, hogy kardot viselt, sőt használta is. Ezen ne lepődjünk meg, hiszen Péter maga is ugyanúgy szkíta volt, mint a többi tanítvány (egy kivételével), nem pedig zsidó, mint Simon nevéből gondoljuk. Gyerekkoromban magamnak is volt egy játszótársam, akit minden magyar származása ellenére is Simon L.-nak hívtak, de létezik például Ábrahám magyar családnév is, főleg Erdélyben. Azon se lepődjünk meg, hogy galileaiak helyett szkítákat írtam, hiszen ezt a szkíta területet (amelyiknek még fővárosát is Szkítopolisznak, szkíták városának hívták még a görög időkben is) a zsidók nevezték Galil hag gojimnak, pogányok földjének, és az is igen valószínű, hogy nem az ott lakók nevezték önmagukat pogányoknak. Ha pedig Péternek volt kardja, a többinek miért nem lehetett? (Igen jó Práczki István meglátása ilyen tekintetben, hogy ui. ezek a tanítványok nem egyszerű halászberekek voltak, mert a fegyverviseléshez és fegyverhasználat-hoz már azokban az időkben is minimum nemesi rang kellett. És itt nem állhatom meg, hogy meg ne említsem azon megállapítást is, mely szerint a tanítványok – egy kivételével – már csak azért sem lehettek zsidók, mert a zsidó népnek soha nem volt nemesi rétege és nincs a mai napig sem. Azonban a „nemes” szó ne tévesszen meg bennünket! Ne arra a középkori magyar „nemességre” gondoljunk, amely nemességet a legutolsó időkben már a piacon is meg lehetett venni. A „nemes” származást jelent, a nemzetből történő származást, tehát születést, születést pedig nem lehet venni, legfeljebb „papírt” róla: hamis papírt! Ez külön tanulmányt érdemelne.)

Ha tehát Urunk a Dukász-képen, királyi öltözkében kardot visel, akkor biztosak lehetünk benne, hogy volt is neki, még annak ellenére is, hogy erről az evangéliumok nem szólnak. Azonban ez az Ő kardja nem közönséges kard, Isten Fiának nem közönséges kardja volt! Nézzük meg most ismét jól a Dukász-kép és Geobitzász-kép egy és ugyanazon kardját! A kard markolata egy zárógombban vagy zárógömbben végződik, s tudjuk, hogy mind a kör, mind pedig a gömb a Napisten jele. Gomb vagy gömb természetesen bármely kard markolatának végét is díszítheti, csakhogy itt e gömböcskét mindkét képen dicsfénykoszorú övezi! (A gömböt jelző kisebb köröcske körül egy nagyobb kör.) Vezérlő királyunk, Dukászunk kezében tehát nyilván Isten Kardja látható, s ha ugyanez a Kard látható a Geobitzász-kép hun királyának kezében is, akkor ez azt jelenti, hogy ezt a Kardot a Vezérlő Király annak a hun királynak adományozta! Olyan királyról pedig csak egyről tudunk, aki Isten Kardját megkapta! (Isten Kardja nem azonos a Bécsben őrzött Atilla-karddal, az sohasem volt Urunk oldalán, az Atilla király saját fegyvere volt!)

Itt is hallom az ellenvetéseket: Urunk hogyan tudott bármiféle kardot is ajándé-

kozni Atilla királynak, hiszen Atilla király évszázadokkal Urunk után született és élt?!

Ha a Szent Korona ezt így jelzi, biztosak lehetünk benne, hogy tudott! Legfeljebb nem úgy, mint ahogyan a részleteket a hagyományokból ismerjük, tehát Urunk ezt a kardot nem az égből dobta le arra a legelőre, hogy az a pásztorgyerekek ott megtalálhassa, hanem Ő maga rejtette oda (Szeged környékén), amikor a Kárpát-medencében, vagy ahogyan Ő maga mondta a nem kanonizált Tamás-evangélium szerint: a „mi Szkítiánkban” járt. (Andrást a szkítákhoz küldte, Szkítiába, de mivel az először az ázsiai Szkítiára, a Tarim medencére gondolt, erre mondta neki: „*A mi Szkítiánkba menj!*”) Urunk 12 éves korában még Galileában van, erről az evangéliumokból konkrétan tudunk, majd két évtizedre „eltűnik”, senki sem tud Róla. Igen valószínű, hogy a Római Birodalom területét is elhagyta, s ezért nem tudott Róla senki, merre járt. Ha azonban a Kárpát-medencét „mi Szkítiánkknak” nevezte, mivel András is ugyanúgy szkíta volt, mint Júdás kivételével a többi is, akkor nehezen feltételezhető, hogy abban a két évtizedben a Kárpát-medencében (is) járt? Szeged környéke pedig még Dácia (Práczi István szövejtése szerint „dacos ország”) elfoglalása után sem vált római gyarmattá, ez a terület tehát már kiesett a Római Birodalom látószögéből. Amikor a pásztorgyerekek a legelőn a Kardot megtalálta, láng csapott ki belőle, tehát azt a Kardot megelőzőleg földi halandó nem érinthette. Sokáig magamat is félrevezetett a dolog, hogy a Szent Koronán András apostol ruhája alól egy szablya hüvelye lóg ki. Arra gondoltam, hogy Isten Kardját bizonyára ő hozta a „mi Szkítiánkba” és ő rejtette el a legelőn, de ezt a lehetőséget ki kellett zárjam: a Kardot még az apostol sem érinthette, csak Urunk és Atilla király! Ezt a Szent Korona is így jelzi! (Az András apostol ruhája alól kilógó szablának más értelme kell legyen.)

Olvassuk el most a Geobitzász-kép jelen esetben fontos szövegrészét is.

Ez a szövegrész Atilla király mellett balról (szembenézetben jobbról) látható és oszlopos elrendezésű grafika.

I	Ferdehelyzetű I-betű, s ferdesége is jelent valami.
K P A	K, görög P = R, A: „kra”, az i-betűvel: „kira”.
L N C	Görög L, görög H = N, latin C = K: „l(y)nk”.
T O V	T, O, latin V = U: „tou”.
P	Görög P = R.
KI	Latin K és I.
A	Latin A
C	Latin C = K.

A szövegrész a „kival” = királ, király szóval kezdődik, ezt annak idején *Wesprémi István* debreceni orvos is helyesen olvasta el. Az NC = NK betűket azonban már figyelmen kívül hagyta, mert nem ismerte fel bennük a magyar nyelv többes-számú birtokos ragját. Ha az eddigi szöveget a hiányzó u-betűvel kiegészítjük, ak-

kor a „királyunk” szót kapjuk. Ebből azonnal megtudhattuk, hogy az ábrázolt hun király a mi „királyunk”, mármint a koronakészítők királya. Ez egyben azt is jelenti, hogy maguk a koronakészítők is hunok voltak, nemcsak a király. Bizonyára mondanom sem kell, hogy mit tegyünk a bizánci készítés gondolatával: Helyezzük oda, ahová való: a történelmi tévedések lomtárába!

Ezután következik a „TOVPKIAK” szövegrész: „turkiak”. Igen, így, többes számban, és nem pedig Turkia-ként, mint Weszprémi István értelmezte. Az oszlopos szöveget az egykori művészek úgy írták, hogy az csak a magyar nyelv segítségével legyen értelmezhető. Tudni kell tehát, hogy a magyar nyelvben az „-nk” hirtokosrag, hogy a „-k” a többesszám jele, de azt is, hogy a két C-btűt K-nak kell írni és ejteni. Így az eddigi szöveg alakulása: „...*királyunk, turkiak*...”. A birtokos szerkezetből egyértelmű, hogy hiányos a szövegrész, a hiányzó szót értelemszerűen magunknak kell pótolnunk: „...*királyunk, turkiak királya*”.

Igen ám, de mindannyian úgy tudjuk, hogy Atilla király a hunok királya volt, nem a turkoké, vagy türköké, ahogyan a magyarokat Bizáncban nevezték. Itt az a látszólagos ellentmondás, hogy az ikonon hun királyt ábrázoltak a koronakészítők, ugyanakkor őt turkiak, magyarok királyának, de egyben saját királyuknak is írták. Ez a látszólagos ellentmondás azonnal feloldódik, ha a „turkiak” jelző szótővét így írjuk fel, sumérosan: TUR-KI. Tudjuk (már csak *Petőfi Sándortól* is), hogy a TUR kicsit jelent, de itt nem a „kis Turról” van szó, hanem Isten Fiáról! Mivel Ő MADAR (Magor, Magyar) Napisten Fia, ezért ábrázolták Őt őseink sasmadár alakjában, Turulként. A sumér nyelvben a KI szószerint követ jelent, de azt a kőpiramist (ziggurat) is, amelyen a kettőskereszt áll, s mivel annak idején minden sumér városállamnak („országának”) volt ilyen köve, így a KI (kü, kő) szó országot is jelentett. A TUR-KI név tehát azt jelenti, hogy a Turul országa, földje, vagy másként Turulország. Mivel pedig a TUR-ULLU (szó szerint Kis Őlyű, *Badiny Jós* professzor Kis Égi Fény értelemmel értelmezte) nem más mint Urunk, a Napisten Fia, így teljesen érthető, ha Ő a saját országát „mi Szkítiának” mondta Andrásnak.

Nyilvánvalóan az történt, hogy Bizáncban még a magyar név felvétele után, továbbra is hunoknak tekintették a magyarokat, s továbbra is úgy nevezték őket, mint ők maguk azelőtt: turkiaknak, vagy „bizánciasabban” turkoknak, türköknek. Ez egyáltalán nem furcsa, ha arra gondolunk, hogy mi magunkat már régen magyaroknak nevezzük, de a világ erről (a törökök kivételével) a mai napig sem vett tudomást és továbbra is hunoknak nevez bennünket (Hungary, Hongrie, Ungarn stb.). Esetünkben tehát a név változott, a nyelv maradt! Ezért tudjuk olvasni a hun koronakészítők által készített Szent Korona szövegeit.

A fenti szövegrészben, tehát a „...*királyunk, turkiak királya*” első szavában azonban van egy olyan hely, ahol az ikonon írt betűk másként is értelmezhetők. Ez az NC = NK rag, a „király” szóhoz kapcsolva, mert ez nemcsak „-unk” birtokosragként egészíthető ki, de gyanakkor „-nak” is, a részeshatározó ragja. Mint majd a későbbiekben részletesen is láthatjuk, a szövegrész másik értelmekor ezt is a „király” szóhoz kell „ragasszuk”, csak úgy adódik a másik (és másik igen fontos) ér-

telem: „*Királyunknak, turkiak királyának...*” (király szó csak a turkiak közül választassék!). Ezt itt nem részletezem tovább. Legfeljebb csak annyit róla előljáróban, hogy már e szövegtöredékből, ebből a parancsból is látható, hogy minden Habsburg uralkodó uralkodása illegitim, törvénytelen volt Magyarországon!

Úgy gondolom, a Korona tényleges elkészítetője, valamint készítői kiléte irányt már nem sok kétségünk maradt. Így rátérek a Feltámadás misztériumára, hogy a Készítetöt is láthassuk.

A Feltámadás üzenete Alsótatárlakáról

Ez bizonyára túlzásnak, abszurdumnak tűnik. Néhány évvel ezelőtt még magam is így gondoltam volna.

A világhírű tatárlakai leletekről huszonöt éven át magam sem hittem volna, hogy a Feltámadás misztériumának boncolgatását egyszer majd ezekkel a leletekkel kel kezdenem. Annak idején olvastam **Baráth Tibor** professzor megfejtését és igen megnyugtatót, hogy Erdélyben már „3600 évvel ezelőtt” is magyarul beszélő emberek éltek, s az méginkább hogy írni-olvasni is tudtak. Ez különösen is megnyugtatót, hiszen a mai napig is nem kevés az olyan ember, aki nem tud olvasni: nem azt olvassa, ami „oda” van írva, hanem azt, amit úgy gondol, hogy „ott” áll. Az is büszkeséggel töltött el, hogy ezek az akkori és ottani emberek nemcsak írni-olvasni tudtak, de még a csillagászhoz is értettek. Később olvastam **Badiny Jós Ferenc**, „Feri bátyám” megfejtését is. (Személyes leveleiben ő is „Miklósom-nak” szólított és bátorított a sumeriológia felé.) Az ő megfejtése is megnyugtatót volna, ha nem kellett volna feltegyem magamnak a kínos kérdést: Melyik professzorunknak lehet igaza? El sem tudtam volna képzelni, hogy 2006-ban majd kénytelen leszek megállapítani: Sajnos, a tatárlakai leletek üzeneteit eddig még senkinek sem sikerült tökéletesen megfejtenie! Badiny Jós professzor és **Szathmáry Attila** ugyan jól megközelítik a lényegét, de sajnos, e megfejtések még korántsem tartalmazzák mindazt, amit ezek a jelek üzennek számunkra.

Ennek bizonyára örülnek is valakik, s így szólnak: „Magyarnyelvű szövegek? Ugyan már, kérem! Maguk a magyar kutatók sem tudják olvasni ezeket a szövegeket! Az egyik így olvassa, a másik amúgy! Már csak önmagában véve ebből is nyilvánvaló, hogy a leleteken nem magyarnyelvű szövegek olvashatók, hogy ezek a kutatók nacionalista beképzeltséggel magyarnyelvű szövegeket akarnak beleerőszakolni olyasmikbe, amiknek semmi köze sem a magyar nyelvhez, sem pedig a magyarokhoz!”. És igazán nem nehéz elképzelnünk, hogy ilyen érvelések hatására majd mit gondolnak az olyan idegen kutatók, mint például az angol **Hood** professzor, aki a leletek feliratait olyan értelemmel „fejtette meg”, miszerint az i.e. 5500-5000 táján a Kárpát-medencében kannibálok éltek, még dívott az emberevés nemes szokása. Az ilyen kutatók nyilván arra fognak gondolni, hogy az ő megfejtésük a helytálló.

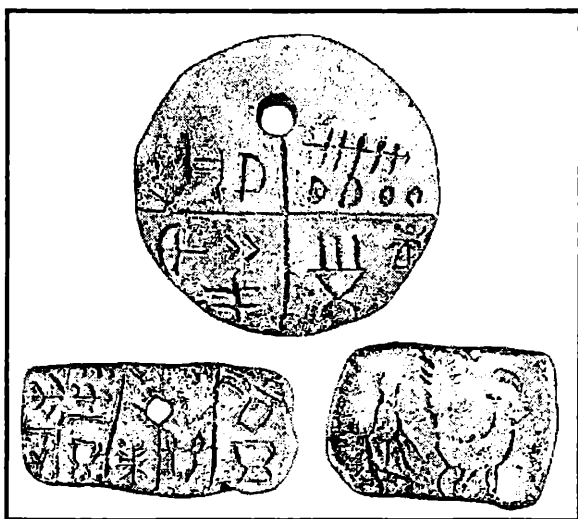
E világhírű leleteket 1961-ben találta meg **Nicolae Vlassa** román régész Alsóta-

talakán (1920 óta Tartarianak nevezik arra felé). Nem kívánom itt túlságosan részletezni a körülményeket, hiszen ezekről olvasóim jó áttekintést olvashatnak az Ébredés 52. számában, *Friedrich Klára* tollából. *Tatárlaka titka* címmel. Mivel magam is az Ébredésben írom e sorokat, így elsősorban ezen 52. számra hivatkozom majd, ha ennek szükségét érzem. Sajnos, e szükségét már itt, e bevezető jellegű sorok írása közben is érzem! A füzet 13. oldalán a szerző ezt írja: *A korong legnehezebben értelmezhető rajza a jobb felső negyedben lévő fűsűszerű ábrázolás.*”. Elhízem, ha valaki számára ez a legnehezebben érthető jel, de ebből az következik, hogy a többi könnyebben érthető. De akkor mit szólunk ahhoz a tényhez, hogy például a jobb alsó körcikkelyben lévő kisebbik jel eddig kivétel nélkül minden kutatót megtévesztett, még az olyan szaktekintélyt is, mint „Feri bátyám”? A 12. oldalon közölt táblázatot ugyanis ő állította össze a Labat-szótár alapján, s csupán e táblázat 7. sorában (L.128.) is bármely olvasó meggyőződhet róla, hogy a tatárlakai „zsíroskupa”-szerű jel nem lehet azonos a sumér AB-jellel. „Feri bátyám” bizonyára arra gondolt, hogy a tatárlakai egykori rajzoló nem tudta pontosan utánozni a sumér AB (apa, atya, de néha „ablak” is) jelet, s ez a feltételezése meg is tévesztette. Az a „zsíroskupa”-szerű jel ugyanis nem sumér jel, hanem – a tudományos meghatározást kölcsönvéve – mondjuk így: protosumér, sumér előtti!

Egyvalamiben tökéletesen egyetérthetünk a kutatókkal: ezek a tatárlakai leletek rendkívül fontos leletek! Nemcsak a magyar nép számára, de úgy gondolom, hogy az egész emberiség számára is! Ezt bizonyára még az olyan kutatók is érzik, akiknek a „sumér-magyar rokonság” hallatán a hideg futkos a hátukon, mert e leletek mellett még ők sem tudnak szó nélkül elmenni, a hozzászólást „erkölcsi kötelességüknek” érzik.

Vegyünk most szemügyre ismét a legfontosabb három ilyen leletet: a korongot és a két kis táblácskát. Baráth Tibor könyvéből mutatom be itt őket, mert szerintem ez az egyik legmegbízhatóbb, leginkább tanulmányozható ábrázolás.

Ez a három lelet egy olyan sírból került elő Alsótatárlakán, amely sírban többek között hamut, égett emberi csontmaradványokat, valamint egy nagyobb méretű cserépedény darabjait is megtalálták. E-

75. Kép: A tatárlakai három lelet Baráth Tibor nyomán.

zekből a körülményekből erősen gyanítható, hogy a „tüzeskedés” és a temetés nem valamiféle csillagvizsgáló intézetben történt, s ez azonnal megkérdőjelezi Baráth Tibor megfigyelését.

A leletek között minden kutató a korongot tekinti elsődlegesnek és ez helyes is. Sajnos, az Ébredés 52. száma címlapján látható emlékművön legfőképpen mégis azt a téglalap alakú táblát helyezték el, amelyik sorrendben a legutolsó okmányoknak számít a leletek között, de ez az emlékmű készítőinek igazán nem róható fel akkor, amikor még mindig nem létezik legalább két egybehangzó szakvélemény az e leleteken olvasható üzenetekről. (Nem akarom elkeseríteni az emlékmű készítőit, de megtörténhet, hogy ezt az emlékművet majd újra kell gondolni és alkotni.) Azt magam is éreztem mindig, hogy a korong az elsődleges, de a két táblácska sorrendje sokáig számomra is rejtély maradt.

Kezdjünk hozzá tehát a korong értelmezéséhez. Mielőtt azonban hozzákezdénénk, kénytelen vagyok magam is közölni itt az Ébredés 52. száma 12. oldalán látható táblázatot, mert állandóan tekintettel kell legyek olyan olvasóimra is, akiknek esetleg nincsenek meg az Ébredés korábbi számai, s e táblázat hiányában a magam itteni vizsgálatai sem lesznek követhetők, ellenőrizhetők. Márpedig, ha olyan fontosságú leletekről van szó, mint ezek a tatárlakai leletek, akkor minden olvasó joggal elvárhatja, hogy mindenféle „próbálkozást”, annak minden lépését megbízhatóan nyomon tudjon követni.

A korong vizsgálatánál is követtem eddigi módszeremet és a korongot először is kissé meszszebből szemlélem. Így igyekszem megállapítani, ami azonnal és rögtön, első ránézésre is megállapítható. Egy kört látok. Korábban már részletesen szóltam róla, hogy a kör, pont, a gömb, a lyuk mindig a Napisten jele: itt is. A körben egy kereszt látható. Azonban figyeljük meg jól, ez nem az a körbe írt egyenlőszárú kereszt, amire azonnal gondolhatunk. Ez nem egyenlőszárú kereszt, amely a kört négy egyenlő részre osztja, ez valami más. Ennek a keresztnek kerek, emberi

feje van: a lyuk, maga az egész alakzat is egy széttárt karú emberi alakzat vonalas rajza! A korongon tehát egy olyan emberi alakzat látható, amelyik benne van a Napisten körjelében, a korong alakjában, szoros és feltűnő kapcsolatban van a Napistennel. Ez a valaki „keresztes” és majd évezredek múlva is így fogják nevez-

TATÁR. LAK	SUMR	HANGZÁS	JELENTÉS	L.
		DÖR TUR	település fundament	436
		DİS	dica egyetlen	480
		SAL-AS	bűbájos asszony	TM. 329
		SAR	teljeség	396
		BUZUR	utok	411
		PIR UD	pir fény	381
		AB	anya	128
		SA	arc ügyelni	355
		IGI	szem	449
		MIN	kető	471
		PA KUN	zs	288
		PÁR MAS	pár más	74

76. Kép: Badiny Jós Ferenc táblázata.

ni!

Nézzük most közelebbről a korongot. bár a két első írásjel a balfelső körcikkelyben messziről, nagyító nélkül is jól látható. Ez két olyan jel, amelyik azonos a fenti táblázat első két sorában látható sumér jellel. A táblázatban ott olvasható a jelek kiejtése és jelentése, értelme is, de még ne kezdjünk bele az olvasásba, hiszen még nem tudjuk, hogy melyik jelet olvassuk először és azt sem, hogy a korong körkörös szövegét honnan kezdve és milyen irányban haladva kell olvasni.

Bizonyára nem meglepő, ha azt mondom, hogy a korong írását a „keresztes” alakkal és annak fejénél kell kezdeni. Sajnos, erről kutatóink megelégednek, s így az első mondat értelemszerűen azonnal hiányos lesz. Az olvasás irányát is csak úgy tudjuk biztonsággal megállapítani, ha tudjuk, hogy a korongon a Napistenről van szó, s így a Nap járása az irányadó. Az égtájak és földrajzi irányok meghatározását már az általános iskolákban is úgy tanítják, hogy észak felé kell tekinteni, s elmondani az „Elöttem van észak...” kezdetű mondókat. Ha a Szent Korona pántjai, egész elforgatott felsőrésze az eredeti helyzetben lenne, akkor a Korona csúcsán látható Atya Isten észak, az északi Sarkcsillag irányából tekintene, s Felé fordulva kellene meghatározzuk az irányokat, hiszen Istennek hátat fordítani bűn. A Nap tehát jobbkéz felől kél és balkéz felé halad a látszólagos nappályán, így az írásjeleket is ennek megfelelően, jobbról balra haladva kell olvasnunk, a köralakban írt szöveget is az óramutató járásával ellenkező irányban.

Ilyen sorrendben a főalak (emberalak) után az első körcikkely a bal felső, ennek első írásjele pedig a D-jel. Figyelem: nem D-betű, mert amikor ez az írás készült, betűk még nem léteztek, csak jelek! A D-betű majd csak sokkal később fog kialakulni, ez a jel itt a DIS = DICS, a dicséret és dicsőség jele. Tehát máris megtudhatuk, hogy a szöveg valami vagy valaki dicséretével, dicsőítésével kezdődik, s a korong köralakja nem is hagy semmi kétséget felőle, hogy kinek dicsőítésével.

Ezután következik az a jel (L.436.), amelynek kiejtése TUR, s amelyik itt nem települést vagy fundamentumot jelent, mint a táblázatban olvasható, hanem kicsit, mint *Petőfi Sándor* is írta a „kis Turról”, de mivel itt emberi alak látható a korong belsejében, így „kicsi embert”, gyermeket. Ha a két jelet fordított sorrendben olvasnánk, akkor a TUR-DIS transliterációt kapnánk, a Tordos nevet, de itt mégsem a helynévről van szó. Itt a Napistenről, és az Ő „kicsijéről”, gyermekéről, fiáról, a Turról van szó! Ugyan, melyikünk ne találta volna ki, hogy a szöveg a Turullal, a Turul dicsőítésével kezdődik! És a Turul pedig nem más, mint Isten Fiának, Urunknak, az Úr Jézusnak királyi madár alakjában történő ábrázolása!

Tudom, olvasóim itt most bizonyára „felszisszennek”, hiszen Kr.e. 5500-5000 közötti időkben járunk, tehát az emberiség „még nem tudhatott” Isten majd évezredek múlva megszülető Fiáról! Kapaszkodjunk meg: ezek a minimum 7000 évvel ezelőtt élt erdélyi emberek tudtak! Ha Jézus néven nem is ismerték, azt tudták róla, hogy Isten Fia, miképpen a „napkeleti bölcsek” (pátus-hun táltosok) is tudtak, már megszületése előtt. Hogyan lehetséges ez? – kérdezhetjük. A választ Urunk már 2000 évvel ezelőtt megadta: „Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok.” (János 8.58.)

A korong írásának értelme eddig így alakul: „*Istennek Fia, dicsőséges Turul, Mennyei Gyermekek!*”.

Valaki tehát Isten Fiához fohászkodik. Akit ő Turulnak nevez, de ki lehet ez a fohászkodó valaki? Olvassuk tovább a korong írását, és ha nem vétünk hibát az olvasásban, ezt is meg fogjuk tudni.

A balalsó körcikkelyben három jel látható. Jobbról balra haladva itt is, (ahogy eddig), az első jel egy kettős jel (L.471.), amelynek kiejtése a fenti táblázat szerint MIN, jelentése pedig „kettő”. Azonban itt is hibát követünk el, ha mereven ragaszkodunk a Labat-szótár meghatározásához, mert itt most „protosumér” gondolkodással állunk szemben. Itt a MIN-jel igazi értelme „mennyei”, nem pedig „kettő”!

Ezután következik a szem sumér jele, az IGI-jel (L.449.). Ez az IGI nem más, mint az Égi Szem korabeli neve, és ez rejtőzik a korabeli „igéz” igénkben is. Nem más, mint a Nap maga, a Napisten „kis Gyermeke”, Fia. E jel és az előző együttes értelme sorrendben tehát: Mennyei Szem, de a későbbiekből majd megtudjuk, hogy a mondat kezdete lévén így kell olvassuk: „*Mennyei szemed...*”

A z e körcikkely alsó jelét, a kettőskeresztet mindannyian azonnal felismerjük. Korábban már részletesen szóltam róla, hogy ez az a mennyei létra, amelyik összeköttetés Ég és Föld között, amelyet Jákob is látott híres „létraálmában”, s amelyik a hármashalom középső hegycsúcsán, a piramis (ziggurat) tetején áll. Az az Út, amelyikről Urunk így szólt: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet.*”. Az emberek földi világában ez a legmagasabb hely, a létra csúcsa, a zenit, fölötté már a Menny kezdődik. (A Labat-szótárban kiejtése ezért PA = fő, illetve KUN = csúcs.) Ezt a jelet az egykori írnok (táltos pap) azért rajzolta a MIN-SZEM alá, hogy kihangsúlyozza vele: a Mennyei Szem a létra csúcsa fölött van, a Mennyen, az égben. A kettőskereszt jelen esetben tehát csak értelemhatározó, hogy a majdani olvasó ne hogy „két szem”-et olvasson, de amit itt nem kell kimondani, mert megzavarja a mondat értelmét.

Ezután következik a harmadik, jobbalsó körcikkelyben a nagyobbik jel. Itt látólag megfordul az olvasás sorrendje, de ez azért van, mert a mondat ezzel a jellel fejeződik be, a tőle jobbra és kissé feljebb látható jel már új mondat kezdete. Ez a jel a táblázatban a SA-jel (L.353.), amelynek jelentése a Labat-szótár szerint „arc, ügyelni”. Itt nem egészen tudok egyetérteni a szótárral, mert szerintem ez a SA helyesen SZEM, sugárzó szem, amelyik figyel, vigyáz, őriz, véd, óv stb. (Természetesen az is lehetséges, hogy a SA-jelnek van „SIN” = szín, arc értelme is, pl. valaki színe elé járulni. Pl. a színész is azért színész, mert változtatja az arcát.) Ezzel a jellel fejeződik be a mondat, és így teljes értelme: „*Mennyei szemed sugara őrizzen, vigyázzon (rám)!*”.

Úgy gondolom, hogy az eddigi két mondatból már egyértelmű, hogy a sírba temetett halott fohászkodik a Turulhoz, Isten Fiához, Ő már halott, nem láthatja a napvilágot, és a sötétben fél, kétségbe van esve. (Egyébként az *Egyiptomi Halottaskönyv* is így írja le a halott lelkét.)

Következik most a körcikkely második jele, a „kritikus jel”.

Ez egy összetett jel! A felső része úgy néz ki, mint egy fekvő holdsarló, benne a Nap jelével (L.381.). a táblázat szerint kiejtése PIR (piros, vörös, tűz) és UD (Idő). Ez az Idő Isten egyik neve, de időszakot is jelent, a napot (24 óra), de jelenti a Napisten Fiának születése idejét is: a hajnalt, a pirkadatot, az Isteni Gyermeek lát-határ mögül felbukkanó, felcsillanó szemét. Ez alatt van az a jel, amit „zsíroskupá-nak” írtam, de ez nem Labat 128. jele, nem az AB-jel, hanem egy „fedővel” le-ta-kart hegycsúcs! (A Baráth Tibor könyvéből vett fenti ábrázoláson jól látszik a hegycsúcs is, a „fedő” is.)

Az összetett jel értelme „költői” formában talán így fogalmazható meg:

*„A hegyek csúcsait nem látom már,
Szememet eltakarta a halál.
Fényes tekinteted bíborfénye
nem ébreszt már,
Jöttödnek csodás hajnalfényét
nem látom már!”*

A halott panaszos, keserves énekét könnyörgő ima követi. A könnyörgés kezdete a jobb felső körcíkkelyben olvasható, az első két köröcske jobbról: **„Istenem, Iste-nem!”**. Ezután következik a két D-jel: **„Dicsértessél, dicsértessél!”**. A halott a dicsérettel, imával próbálja emelni a sor fölé rajzolt, fekvő helyzetű létrát, saját eldölt létráját, hogy a Nap lyukának támaszthassa, hogy felkapaszkodhasson rajta a Mennysországba, Istenhez. A létra enyhén ferde helyzetéről látható, hogy a Dicsérettel (D-jel szára) emelni próbálja a létrát, de erőtlen, hiszen halott, tehetetlen. Valaki azonban megszánja és segítségére jön. „Külső segítség” érkezik, de ez már az első szögletes táblán látható.

Ez az első tábla az, amelyiken egy kecske könnyen felismerhető. Ha ez a tábla nem a koronggal együtt a sírból került volna elő, egy közönséges állatábrázolásnak kellene tekintenünk, s minden egyebet belemagyarázásnak. Így azonban egészen más a helyzet, mert az csak kézenfekvő, hogy ha a három lelet ugyanonnan, egymás mellől, egy halott sírjából került elő és mindegyiken ugyanúgy sumér vagy „protosumér” jelek láthatók, akkor a leletek között szoros tartalmi összefüggéseknek kell lenniük, s így nem közönséges legelésző kecskéről van szó.

Még a legutóbbi időkben, a XVIII. sőt XIX. században is szokás volt Erdélyben, hogy az újszülöttet a megkeresztelés mellett titokban kivitték az erdőbe, a fenyvesekbe, valamelyik szent, kultikus helyre, és ott egy megfelelő nagy fának bemutatták, a fának szentelték. Ezt természetesen nagyon titokban kellett csinálni, hogy a pap tudomást ne szerezzen róla. Ezután az a fa lett az újszülött saját szent fája.

Az egykori újszülött most meghalt, ott fekszik holtan, nagyon szeretne a Mennysországba kerülni, de tehetetlen, erőtlen: segítségül kell hívni a szent Fát! A „fökos” (táltos) fogja a fokosát és felkeresi a szent Fát. Itt kos képében a hátsó lábaira áll és úgy kéri a Fát, hogy jöjjön a halott segítségére. Bizonyára valahogy így kezdte imáját: **„Óh, te szent Fa, te nagy Fa! A kecskék téged sohasem tiszteltek, de ez a te fiad mindig tisztelt! Mindig Isten hű fia volt, jó kos! Most ott fekszik te-**

hetetlen, nem tud Istenünkhöz menni. Szánd meg őt, jó Fa! Gyere és segíts neki!". (Amint a harmadik leleten, a második táblácskán látni fogjuk, a Fa el is ment és segített a halott lelkének.)

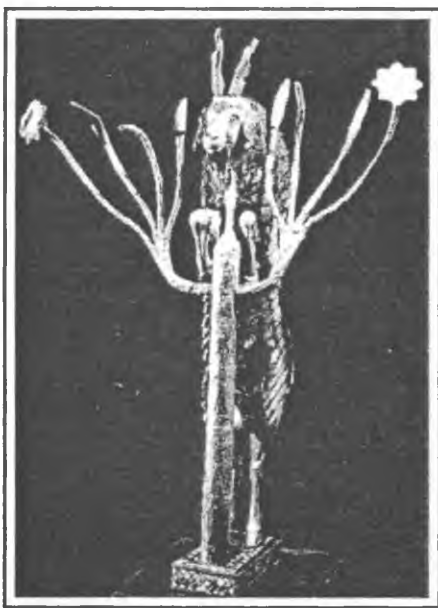
Itt most meg kell álljak egy kicsit a tábla elemzésével, mert úgy érzem, olvasóim számára valami érthetetlen: hogyan tudtam megállapítani, hogy a fa előtt ágaskodó állat valóban kos? Körvonalai annyira elmosódottak a fej tájékán, hogy ezt lehetetlen biztonsággal megállapítani, s eddig erre nem is vállalkozott senki.

Ez valóban így van, a tábláról nem állapítható meg, hogy az ágaskodó állat milyen állat. Szerencsére azonban, a Kárpát-medencéből Mezopotámiába vándorolt „protosumérok” nemcsak ősi írásjeleiket vitték magukkal, de vallásukat és vallásos ábrázolásaikat is! A sumér leletek egyik legszebb darabja ma a londoni British Museumban található, és éppen ez a lelet az, amelyik segítségünkre jön.

A képet egy német kiadású könyvből fénymásoltam, ahol a lelet alatt a következő szöveg olvasható: „*Ziegenbock am Blütenstrauch*”, kecskebak a virágzó bozót mellett. A szöveg írójának igazán megbocsátható, ha az ábrázolás vallási értelmét nem ismeri, de az már fölöttébb furcsa, ha valaki egy fát bozónak tekint, egy kóst pedig kecskének. Hogy a képen fa látható, nem bozót, azt nem is tartom szükségesnek bizonyítani, hiszen még a gyenge minőségű fénymásolatról is felismerhető. Az állat felismerése már valamivel nehezebb, de figyeljük csak meg jól a sarvait: a magyar racka juhok jellegzetesen csavarodó sarva! Nem tudok róla, hogy ilyen dugóhúzó-szerű sarvai bármely kecskebagnak lennének.

A szerzőnek az sem tűnik fel, hogy ez az „állat” különös, diszes, tolldíszes „bundát” visel: palástot! A bundáját kétoldalt hosszú, arany vagy aranyozott tolldísz díszíti, mintha indián tolldísz lenne.

Mivel a tolldísz jelentése madár, vagy transliterációs írással MADAR, így azt is megtudhattuk, hogy a Mezopotámiába vándorolt „protosumérok” nemcsak írásjeleiket és vallási fogalmaikat vitték magukkal, de táltosaikat is, a „kosokat”! Ezek a táltosok a „Főkos” papjai voltak, aki „nemzé Nimródót is” (Khus nemzé Nimródót is) – Genézis 10.8.), ősapánkat. Így teljesen érthető, hogy e táltosok papi hatalmi jelvénye a fokos volt. A képről ez is leolvasható! Írjuk egymás után, amit a

77. Kép: Életfa előtt ágaskodó kos –
British Museum.

kepen látunk: FA + KOS = fakos, fokos! A fokos elmaradhatatlan uralkodók, isteni szarmazású személyek kezéből óegyiptomi ábrázolásokon, de azért az a rengeteg kosszobor is Egyiptomban. Az egyiptomi írásban a fokos jele írásjellé alakult, amit a Champollion-féle egyiptológiai „ntr” betűkkel ír, – hogy ki is lehessen mondani valahogy – „neter” szóalakkal. E szóalakban nem nehéz felismernünk „nagyúr” szavunkat, de mivel Istenről van szó „Nagyúr”-nak kell írjuk. Ebből a „Nagyúr” névből keletkezett a nemzetközivé vált Natur szó, de már nem Isten, hanem „természet” értelemmel. Ezt a hatalmi jelvényt temették az Alpokban talált újkőkori pleccsermúmia, az Ötzi mellé is, amit a nyugat-európai tudomány közönséges bal-tának, az Ötzi fegyverének tekint. Mivel a szimbólumot nem ismerik fel, így kénytelenek azon spekulálni, hogy Was war der Mann im Eis von „Beruf”? mi volt a jégbefagyott ember foglalkozása szerint? Ezt önmagában véve fokosa is jelzi.

Ez eddig talán még mindig lehetne a véletlen műve, de az már aligha, hogy az Ötzi hátán és lábain is olyan tetoválásokat találtak, olyan jeleket, mint amilyeneket a tatárlakai leleteken is láthatunk. Ez számomra azt jelenti, hogy a Kárpát-medencéből kőkorból kivándorolt „protosumérok” nemcsak Mezopotámia felé mentek, de nyugat felé is! Bizonyára az sem egészen véletlen, hogy azt a hágót, ahol az Ötzi megtalálták, még ma is Tisza-hágónak nevezik (Tisenjoch, olaszul: Passo di Tisa.)

Számunkra nemcsak a sumér kos igen sokatmondó, de a „virágzó bozót” virágai is. A fa ágai végén különleges virágok virágzanak: sumér nyolcsugarú csillagok! Később ez a szimbólum is nemzetközivé vált, mint a fokos: a legutóbbi időkig is uralkodók rangjelzése. Nemcsak királyok és cárok viseltél mellükön, de mégcsak olyan tábornokok is, mint Windischgrätz, vagy Haynau, pedig az ő mellén a hatágú csillag érthetőbb lett volna. (A Frankfurt melletti Haynau egykori zsidó patikusának zabigyerkeke volt.) Azonban számunkra sokkal kedvesebb tábornok is viselte mellén ezt a sumér csillagot.

Bem József tábornok és az említettek között azonban volt „egy” óriási különbség: amíg a felsoroltak a sumér csillag mellett más rendjeleket is viseltek, addig Bem tábornok Isten jelén kívül nem tűrt meg más rendjelet a mellén! Ebből igen egyértelmű, hogy Bem József még tisztában volt a csillag jelentésével, míg a többi már csak azért viselte egyéb rendjelei mellett, mert „jól mutatott”.

Végül, de nem utolsó sorban, figyeljünk egy nagyon fontos dologra is: amíg a táblácskán látható kos a fa felé fordulva ágaskodik a tatárlaki leleten, addig az ábrázolt kecske elfordul a fától, semmibe veszi. Mit jelentsen ez?

Bármennyire furcsa, ennek értelmét Urunk szavaiból tudhatjuk:

„*És elébe gyűjtetnek mind a népek, és elválasztja őket egymástól, miként a pász-*

78. Kép: Az Ötzi fokosa.

tor elválasztja a juhokat a kecskéktől. És a juhokat jobb keze felől, a kecskéket balkeze felől állítja. Ekkor ezt mondja a király a jobb keze felől állóknak: *Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek az országot, amely számotokra készítettett a világ megalapítása (Teremtés!) óta.*" (Máté 25.32-34.).

Figyeljük meg, a tatárlakai táblácska készítője a fa melyik oldalára rajzolta a kost és melyikre a kecskét! Ha szembenézetből tekintjük, akkor a kecske a jobboldalon látható, de ha a fa szerint, akkor annak baloldalán. De ez a 7000 évvel ezelőtti készítő honnan tudta, hogy a kost

fa jobboldalára, a kecskét pedig a baloldalára kell rajzolni? És Urunk miért mondta a juhokról, hogy „*én Atyám áldottai*”? Ha a kecske is ugyanúgy Isten teremtménye, mint a juh, akkor miért e megkülönböztetés?

A választ a 7000 évvel ezelőtt élt tatárlakai táltos adja meg: Azért e megkülönböztetés, mert bár a kecske is ugyanúgy Isten teremtménye, mint a juh, azonban a kecske elfordul a szent fától, Isten fájától, hátat fordít neki, semmibe veszi. Ugyan melyikünk ne találta volna ki már, hogy a kecskék alatt az istentagadók, az ateisták értendők?

De továbbra is itt a nagy kérdés: az Urunk születése előtt évezredekkel Erdélyben élt embereknek hogyan lehettek olyan vallási ismeretei, amelyekről azt gondolnánk, hogy ilyenekkel az időszámításunk előtti emberek nem rendelkezhettek? Ha 2000 évvel ezelőtt a tanítványoknak magyarázni kellett, hogy melyik oldalon állnak majd a juhok az Utolsó Ítéletkor és melyiken a kecskék, akkor erről a sumérok előtti „protosumérok” honnan tudtak? És miért mondta Urunk azt is, hogy „*Más juhaim is vannak nékem, amelyek nem ebből az akolból valók*”? Az „akol” alatt érthetünk esetleg bekerített helyet? Andrást miért küldte egy ilyen „bekerített helyre”, és erre a helyre miért mondta neki, hogy „*A mi Szkítiánkba menj!*”? Ha a „másik akol” alatt valóban a „mi Szkítiánk”, a Kárpát-medence értendő, akkor biztosak lehetünk benne, hogy Trianon napjai meg vannak számlálva! (Trianont Isten megengedte, mert annak a „Magyar Királyságnak” meg kellett szűnnie, de a Jelenések Könyve 21. fejezetében, az 5. versben ezt olvashatjuk: „*És monda az, aki a királyszeiken ül vala: Ímé mindent újjá teszek!*”!)

Térjünk rá a másik táblácskára, hogy azt is láthassuk, hogyan történt a temetés és mi történt a halott lelkével.

Úgy gondolom, az eddigiek, tehát a korong és az első táblácska után már bizonyosra vehetjük, hogy a második táblácska is valahogy a tatárlakai halott halálával kapcsolatos, hogy másra (pl. emberevésre) gondolni igen nehéz lenne. Ez a táblácska is szögletes, téglalap alakú, e bben is rögtön feltűnik a lyuk, a Napisten jele.

79. Kép. Bem József tábornok.

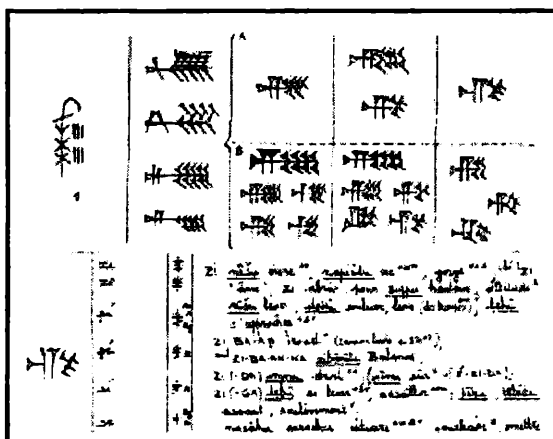
Magát az egész téglalapot függőleges vonalakkal három részre osztották, de a harmadik kivételével még ezeket a részeket is további rekeszekre tagolták. A három fő terfelet tehát egymásutájában kell olvassuk. Igen ám, de az olvasást honnan kezdjük és milyen irányban haladjunk vele?

A táblácskába fűrt lyuk alapján itt is azonnal azt feltételezhetnénk, hogy a Nap járása szerint kell haladjunk, s a rekeszek írásjeleit jobbról balra haladva kell olvasnunk. Csakhogy, a tábla készítője a középső rekeszbe, feltűnő helyre oda rajzolt egy rákot is, és tudjuk, hogy a rák visszafelé halad! Ezt vegyük tekintetbe és a szöveget most próbáljuk visszafelé, tehát balról jobbra olvasni. Ha ezen feltételezésünk helytelen lenne, az úgyis azonnal „kiadja magát”, nem kapunk értelmes szöveget, legfeljebb olyan összevissza zagyvaságot, mint az, aki egy írott szöveget összevissza, „tetszés szerint” próbál olvasni, nem pedig úgy, ahogyan azt írták.

A tábla balfelső sarkában egy „növény” látható. Olyan, mintha egy gallyat vagy ágat valaki odafektetett volna. Ha a jel mellett semmi értelemhatározó, semmi pontosító jelzés nem lenne, akkor valóban ezt kellene feltételezzük. Azonban van! Még szabad szemmel is látható, hogy a faág fölé rajzoltak egy hármas jelet: III. Ez Isten száma, szent szám, tehát a fekvő faág nem közönséges fa ága. Ebből ugyan ki ne találta volna már ki, hogy ez az a szent Fa, amelyik az előző táblán még állt, amikor a táltos kos képében imádkozott előtte és kérlelte!

Ez eddig esetleg belemagyarázásnak tűnhet, ezért bemutatom e szent Fa sumér ábrázolását, írásjelét is a Labat-szótárból.

A jel kiejtését Labat professzor ZI alakban adja meg, s rögtön megad hozzá két akkád szóalakot is: „nésu” és „napistu”. Most mindkét akkád szóalak igen nagy segítségünkre van, mert ha nem tudunk franciául és francia-magyar szótár sincs a közelben, a lényegyet akkor is értjük. Az akkád szavakból! Nem hiszem, hogy a „napistu” szóban nehéz lenne felfedeznünk a Napisten nevét. A professzor franciául utána is írta: vie = élet. És Urunk is így szólította Őt,

80- Kép: Az Életfa sumér jele.

Atyját, a Napistent a keresztfán: „Éli, Éli...”. Kétszer, nyomatékosan. És most figyeljük meg: a jel mellett a sumérok is megkettőzték a hármas jelet: III-III. Ezzel írásban jelezték, hogy ez a fa nagyon szent, Isten fája!

A másik akkád szó a „nésu”, de sokkal jobban értjük, ha „nézu”-nak ejtjük: Néző! A Napisten (Szemes. Szemúr) egy további neve. Labat itt is utána írta, hogy „vivre”: él, élni. És csak természetes, hogy aki néz, az él, hiszen a halott sem nézni, sem látni nem tud. Itt az történt, hogy a Mezopotámiába vándorolt „protosuméroktól” a később közéjük betelepedett szemita ősarabok (akkádok) átvették vallási fogalmaikat és ezek megnevezését is. Bizonyára azért, mert nekik ilyen megelőzőleg nem volt. Ha lett volna, ma az akkád szavakban aligha tudnánk felismerni a Napisten neveit.

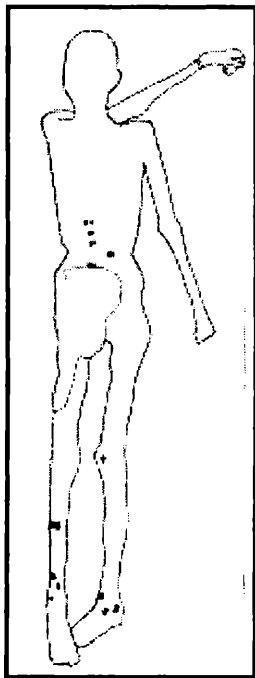
A fenti két akkád szó alapján megállapíthatjuk, hogy a titokzatos sumér ZI transliteráció nem egészen helyes kiejtés, a NIZ (néz) ige sokkal találóbb lenne, ha már a Nézőről, a Napistenről van szó. (Érdekes, hogy a sumér ige jelen esetben is szabolcsias hangzású, ahol a néz a mai napig is „niz”, a pénz is „piz”).

Ha úgy gondolnánk (sajnos, még a sumeriológusok közül is kevesen gondolják így), hogy a Kárpát-medencéből a kőkorszakban kivándorolt „protosumérok” csak Mezopotámia felé vitték magukkal írásukat és vallási felfogásukat, vagyis egész „mozgósítható” kultúrájukat, akkor igen nagyot tévedünk. Bemutatok itt egy rajzos ábrázolást Ötzi, az Alpokban talált gleccsERMÚMIA hátáról, akiről már korábban is szóltam.

Az Ötzi testére tetovált jelek talán a fénymásolat ellenére is pontosan felismerhetők. A gerincoszlop („fá”) mellett balról ugyanaz a kettőzött sumér hármassjel látható, mint a Labat-szótárban: III-III. Ezt a kettőzött hármassjelet alulról és fölülről is közrefogja az a négyes jel, amelyik az esztergomi oroszlán oldalán is látható négyes ékjel alakjában. Ezt a négyes ékjelet (amilyen sumér ékjel egyik hazai sumérszakértőnk szerint nincs is) korábban már bemutattam a Labat-szótárból, hiszen a Szent Koronán Vezérő Királyunk, Dukászunk hatalmi jelvényén is ott látható négy köröcske alakjában, így ezt itt nem mutatom be ismét. Ehelyett bemutatom azt az egyiptomi leletet, amelyet Tutenkamen fáraó 62. számú sírkamrájában találtak.

A szoborkompozíció elefántcsontból és aranyból készült. Középen Boldogasszony anyánk látható, fekvő holdsarlóval a feje fölött, mellette pedig két oroszlán (király!), ugyanazzal a négyes jellel, mint az Ötzi hátán is, valamint a sumér nyolcsugarú csillaggal. A III-jel jelentése tehát Isten, isteni, szent, a IIII-jel pedig: Király. A Szent Korona Dukász-képen Vezérő Királyunk is egyér-

telműen jelzi hatalmi jelvényével, hogy Ő nem duce, nem führer, hanem király! Ugyanebből a sírkamrából bemutatom Tutenkamen fáraó apjának freskóját is, hogy gyönyö-

81. Kép: Az Ötzi „hátlánézetben”.

ru párducbőr kacagányát is láthatassuk.

Az egyiptológus szakirodalom úgy tartja, hogy a párducbőr kacagány a főpapok rangjelzése, „palástja” volt, így gyanakodhatunk rá, hogy Árpád fejedelem is nem csak fejedelem volt. Azt is lényegesnek tartom itt megemlíteni, hogy ez a szakirodalom Ejet (Ay) Tutenkámen apjának írja, ugyanakkor a 18. dinasztia (i.e. 1570-1070) királylistáján Eje

(Ay) Tutenkámen után következik a trónon, s számomra igen furcsa, hogy a fiatal fáraót éppen saját apja gyilkoltatta volna meg. Áy- jájj, jájj! Valami nagyon nincs rendjén az egyiptológiában!

A III-jelet az Ötzi bokájánál háromszorosán is megismételték, ami azt jelenti, hogy a lába valamiért különösen is szent láb volt. De miért éppen a lába?

Figyeljük most az Ötzi térdét is. Ugyanazt az egyenlőszárú keresztet láthatjuk rajta, mint amelyikből a tatárlakai korongon látható emberi alakzatot is kialakították, s tudjuk, ez a kereszt is a Napisten jele. De ez a kereszt itt miért éppen az Ötzi térdénél van?

Sajnos, a fekete-fehér rajzos ábrázoláson nem látszik, de színes felvételen igen, hogy ez a kereszt a többi tetovált jeltől eltérően nem fekete, hanem zöld színű. Ugyanúgy zöld, mint a Szent Korona ferdekeresztje is a Geobitzász-képen, az ott látható kettőskereszt csúcán. Szinte hihetetlen, hogy ezek a kőkori emberek, akiknek még kőkések voltak, hogyan tudtak színes tetoválásokat készíteni, de ha arra gondolunk, hogy az Ötzi bőrnadrágja eredeti „gyári” varrása is olyan szabályos öltésű, mintha ipari varrógépen készítették volna, akkor már semmin sem csodálkozhatunk. Talán azon igen, hogy az i.e. 3300 táján élt Ötzi honnan tudta, hogy az egyenlőszárú keresztet zöld színnel kell betetováltatnia

82. Kép: Boldogasszony anyánk oroszlánokkal – Kairó. Egvintomi Múzeum.

83. Kép: Tutenkámen fáraó „apja”. Eje – Királyok völgye.

térdébe.

Aost gondoljunk arra is – mint korábban már szoltam erről –, hogy Olaszországot, az észak-olaszországi Toszkánától egészen Szicíliáig húzódó hegység miatt Appennin-félszigetnek nevezik és Csizmának mondjuk. (Nemcsak mi!) Ez azonban nagy tévedés, mert csizmának nincs térde, térde csak lábnak lehet. Az Apennin-félsziget tehát nem csizma, hanem Csizmás Láb! Az AP-PAN-nin névből azt is megtudhatjuk, hogy ez a Csizmás Láb a PAN-APA lába, de méginkább értjük, ha a PAN (úr) szót fordítva olvassuk: Nap! Az Apennin-félsziget tehát a Napatya, a Napisten csizmás kőlába, s ez a láb azért gyalogol keletről nyugat felé, mert a Nap ilyen irányban halad az égbolton, a látszólagos nappályán. Az Úr, Rá Napisten kőlába rejtőzik KA-LAB-RA, Kalábria nevében is.

Az Apennin-félszigetet jelképezi tehát az Ötzi lába, s így a Csizmás Lábon a térd közelében kell lenni egy olyan helynek, amely már az Ötzi korában, a kőkorszakban is szent hely volt. Ez az a város, amelyet ma Rómának nevezünk! Ezt a kőkori települést az Ötzi térdének tanúsága szerint már akkor a Napistennek szentelték, de ezt csak úgy tudták megtenni, ha azt a települést előbb meg is alapították. Igen, már a kőkorban! De i.e. 3300 táján hol volt még Rémus és Romulus? Romulus majd csak i.e. 753-ban öli meg „testvérét”, Rémust, hogy Róma (a Rom) első ki-rálya lehessen! De akkor mit alapított valójában ez a „testvérpár”? És az előttük ott élt etruszkok írásait is miért tudjuk olvasni minden különösebb nehézség nélkül, ha ismerjük a székely rovásírást, mint *Badiny Jós Ferenc* professzor is olvassa őket *Káldeától Ister-Gamig* című könyve első kötetének elején?

Az Ötzi tetovált jeleiből tehát megállapítható, hogy valamilyen szentember volt, a fokosából pedig az is, hogy „főkos”, táltos. A lábára tetovált jelekből az következik, hogy ismerte a ma Rómának nevezett várost, és hogy az Alpok gerinceitől délre élt, amit egyéb körülményekből a német kutatók is kénytelenek voltak megállapítani és beismerni. (Ennek ellenére az egyik német könyv címlapján *R. Ferenc* nevezetű honfitársunk az Ötzinek igen öntudatos germán arcot rajzolt.) (Egyébként az Ötzit, ha csak néhány méterrel is, de már az olasz felségterületen találták meg, így nem egészen értem, hogy a tulajdonjog ellenére a páratlan-lelet mégsem Olaszországban van, hanem Ausztriában.)

Mielőtt elbúcsúznánk az Ötzitől, próbáljuk meg összegezni az igen furcsa „véletlen egybeeséseket”.

Az Ötzi gerincoszlopa mellett Isten jelét (III) ugyanúgy megkettőzték, mint a tatárlakai korongon (o-o), valamint a sumér életfa mellett is (III-III). Ugyanígyen kettőzéssel szólította Atyját Urunk is a keresztfán: Eli, Eli (o-o), Istenem, Istenem. (Sajnos, a kutatók a tatárlakai korongon az első köröcskét annak roncsolódása miatt c-alakzatnak, Labat 411. jelének tekintik, a BUZUR kiejtésű jelnek, aminek jelentése titok, és ez azonnal össze is zavarja a halott könyörgésének kezdetét: „Istenem, Istenem...”.)

Az Ötzi gerincoszlopa melletti jelek logikailag és formailag is feltűnő hasonlóságot mutatnak a fenti egyiptomi lelettel: Boldogasszony anyánk oroszlánok között.

A mai napig is mondjuk Vele kapcsolatban a „Nagy” jelzőt: Nagyboldogasszony. Jelen estben a „nagy” jelző ugyanúgy időset jelent, mint például „nagyapa” szavunkban is, nagyon időset, őst. A „boldog” jelző szentet jelent, s így a Nagyboldogasszony: Szent Ősanyánk! A Nagy Szentet a szoborkompozíción ugyanúgy közrefogják az oroszlánok a maguk IIII-jeleivel, mint az Őtzi hátán is ezek a jelek a Nagy Szentet (Istent): IIII-III-III-III. Ennek értelme a szoborkompozíción: Nagyboldogasszony, királyok királynője, az Őtzi hátán pedig: Nagy Szent (Isten), királyok királya. A gerincoszlop mellett a másik oldalon csak egyetlen III-jel látható, ami azt jelzi, hogy az Őtzi a Nagy Szent szentembere volt, papja: táltos! Fokosa is ezt igazolja.

Hogy a római kereszténység a „kereszténység fel-vétele” után hogyan üldözte a magyar nép táltosait, az majdnem mindenki előtt ismeretes. Igen érzéketlenül számol be erről *Fehér M. Jenő* Középkori magyar inkvizíció című könyvében. És hogy most kellőképpen megdöbbenhessünk, bemutatom III. Pál pápa fokosát, amely halála után utódjára, III. Gyula pápára szállt.

Bár ezt a fokost ma már „ceremóniabaltának” nevezik, nem nehéz felismerjük, hogy mi is valójában. Mit is mondhatnánk még a dologra? Talán ennyit, a zsargonos szófordulattal: „Nem csak anti-lop”!

Térjünk, most vissza a második tatárlakai táblácskához, hiszen a körülmények hátterének ismeretében már érthetőbb lesz minden.

A halott szent Fája tehát meghallgatta a táltos kérését és beleegyezett, hogy kivágják és a halotthoz vigyék. (Például pápua-újgíneai bennszülöttek, vagy amerikai indiánok a mai napig is imádkoznak a fához, ha azt valamilyen szent célra akarják kivágni, és a kivágás csak a fa lelkének beleegyezésével történhet, máskülönben katasztrófa lesz a vége.) A kivágott és halotthoz vitt szent Fát látjuk is a táblácska balfelső sarkában, elfektetett helyzetben. Alatta ugyanezen rekesz két kisebbik rekeszében egy ágacska látható, jobbról mellette pedig egy talpas pohár, vagy serlegszerű valami. Fogalmazzuk meg most e két jel üzenetét is: „*A szent Fa ágaiból máglyát raktunk, a halott számára szép csuprot készítettünk.*”. Az ágacska nemcsak azt jelzi, hogy az a szent Fa ága, de „ág” szóalakjával azt is, hogy ezek az ágak égni fognak, a halottal együtt. Ha ez téves értelmezés lenne, akkor teljesen értelmetlen lenne a „csupor”, az urna is. (Az urna darabjait Nicolae Vlassa régész meg is találta.)

Ezután nyilván a máglya alá gyűjtottak, és ezzel átlépünk a táblácska középső térfelére.

Ezt a középső térfelet magát is további két részre osztották a Napot jelképező lyukon átmenő függőleges vonallal. A vonaltól balkéz felé eső térfél az emberi,

84. Kép: III. Pál, majd III. Gyula pápa fokosa.

földi világot jelképezi, a másik már a másikat, a mennyeit. A baloldali térfélen alul látható rák-jellel jelezték, hogy a halott a szent Fa Füstje segítségével visszatér az égbe, Istenhez. A rekesz balfelső sarkában is ott látható egy ágacska jele, egy Y-szerű utaló jel. Ezzel jelezték, hogy a Fa ágainak füstje felszállt az égre.

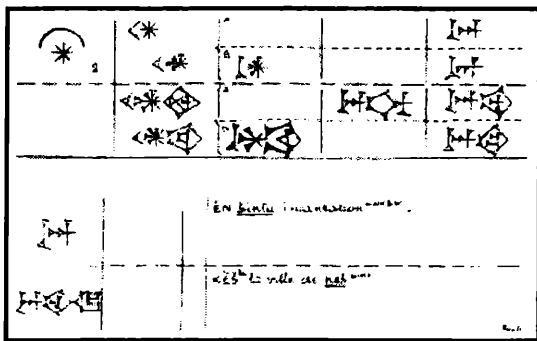
Rák mellett jobbra, de már a másik térfélen, a vonalon túl, tehát a mennyei szférában ott látható a számárfej, a Szemúr, a Napisten jele: már várja a halott lelkét. Ha ezt a hasonlatot vagy szójátékot esetleg istenkáromlásnak gondolnánk, akkor gondoljunk arra is, hogy Urunk miért éppen számárháton lovagolt be Jeruzsálembe! Ha tehát mi a „számár”-Szemúr asszonanciával istenkáromlást követünk el, akkor a számmal, amelynek hátán lovagolt, Urunk is istenkáromlást követett volna el? Ha pedig mégsem, akkor Ő legalább olyan jól ismerte a magyar nyelvet, mint mi! De a táblácska ábrázolásából az is teljesen egyértelmű, hogy a „számár”-Szemúr szóalaki összefüggést a temetkezők is jól ismerték. Már 7000 évvel ezelőtt! De ha ez még mindig véletlennek, vagy erőltetett belemagyarázásnak gondolnánk, figyeljük meg a Nap lyuka mellé rajzolt egeret is. Itt az „éger” szó alakjával jelezték, hogy az a lyuk az Ég Urát jelképezi!

E térfél felső (jobb felső) sarkában is látható valamilyen kis jel, de ez annyira roncsolódott, hogy nem állapítható meg biztonsággal, hogy milyen jel is akar lenni. Mivel ez a jel itt van, a „mennyei” térfélen, és a baloldalon látható Y-szerű jellel egy szintben, csak gyanakodhatunk rá, hogy a halott lelkének mennybemenetelére utal, ami a szent Fa ágainak égése segítségével történt.

Ezután következik a táblácska harmadik, utolsó rekesze, a jobb oldali rekesz.

E rekesz jeleit is felülről lefelé haladva kell olvasnunk, és ebből a lefelé haladásból (amit egyébként a két felső jel dőlése, lefelé bukása is jelez) már azonnal gyaníthatjuk, hogy itt a halott földi maradványairól lesz szó, tehát a temetés befejezéséről.

Az első két jelet a kutatók nem tudják értelmezni, mert nem található a Labat-szótárban a sumér jelek között, és így az is megtörténik, hogy valamilyen csészének tekintik, mint az Ébredés 52. száma 10. oldalán, a rajzos rekonstrukción látható. E két „protosumér” jel egyike két, ferdehelyzetű íves vonalka. Olyan, mintha két holdsarló lenne. A sumér jelek között a Labat-szótárban van is holdsarló, de ilyen kettőzött alakban nincs. Mi lehet ez? Esetleg dupla holdsarló? Ez értelmetlenség lenne! Van azonban a sumér jelek között egy olyan jel, amelyik segítségünkre jön.

85. Kép: „Eltakarni a Napot” – sumér jel.

Labat professzor e jelet „incantation”-nak értelmezi, ami bájolást, varázslást jelent, de gondolhatnánk akár a szemfényvesztésre is, és bizonyára volt e jelnek ilyen értelme is. Számomra úgy tűnik, hogy az akkád „siptu” nevében a Nap jele fölé rajzolt sapka suméros „sipka” alakja maradt fenn. E jel azért is rendkívül fontos számunkra, mert mint később látni fogjuk, a Szent Koronán a készítőik e jel első módosult változatával jelölték Urunk halotti lepeljét, a Turini Lepelt (a jel melletti első, módosult változat). A Korona készítői tehát félreérthetetlenül jelezték a Halotti Lepelen, hogy „*Ez az a Lepel, amelyikbe a Napisten Fiát takarták!*”.

Ha tehát a sumérok ismerték az „eltakarni a Napot” értelmű jelet, akkor bizonyára ismerték az „eltakarni a Holdat” értelműt is, csak a régészet ezt nem találta meg, ezért nem szerepel a Labat-szótárban. Itt azonban, ezen a táblácskán láthatjuk is: a holdsarlót lefedték egy ugyanolyan ívű „fedővel”. Ha azonban valaki nem ismeri a magyar nyelvet, az nem is tudja megállapítani e jel igazi értelmét. Mert itt ugyanis nem arról van szó, hogy a temetkezők a Holdat takarták el, hanem a holtat, a halottat! Összeszedték a halott hamvait és égett csontmaradványait, bele tették az urnába, a „szép csuporba”, s magát a „csuprot” is felöltöztették díszes ruhába, beleburkolták valamilyen szépen himzett lepelbe: eltakarták a holtat! Ezután az urnát a mellette látható „téglalap alakú nyíláson”, a sír száján keresztül letették a sír fenekére, a sírt betemették, majd sírhantot, „borítást” hantoltak fölé. Ha jól megfigyeljük, a sír száját jelképező téglalap alakú rajz fölé húzott vonal enyhén íves: a sírhantot jelképezi. Ezzel a temetés befejeződött és a gyászoló gyülekezet bizonyára hazament.

Hol van itt szó bármiféle kannibalizmusról, mint bizonyos kutatók gondolják?! A legösibb és legtisztább kereszténység üzenetéről van szó e tatárlakai leleteken, amely kereszténység évezredek múlva Galilea vidékén már elveszett, és Urunk éppen ezért ment arra a vidékre, hogy „*megkeresse, ami elveszett!*”! Ha a Feltámadás misztériumát akarjuk bogoztatni, akkor vizsgálódásainkat feltétlenül a tatárlakai leletekkel kell kezdenünk!

Ezután térjünk rá arra a világon egyedülálló Halotti Lepelre, amelybe nem községes földi holtat rejtettek, hanem a Napot, a Napisten Fiát: Urunkat.

A Feltámadás misztériuma a Szent Koronán

Ha az evangéliumokat olvasgatjuk, mert szeretnénk minél többet megtudni a Feltámadásról, furcsa dolog történik: a kép egyre zavarodik. Egyre bizonytalanabbá válunk: melyik evangélistának higgyünk inkább? Az egyik így, a másik hasonlóan ugyan, de másként írja la a golgotai, majd utána történt eseményeket.

Ez bizonyára annak következménye, hogy az evangéliumok nem egy szerzőtől és nem is azonos korból származnak. Kr.u. 40-80 között keletkeztek, vagy szóbeli elmondások, vagy írásos feljegyzések alapján, s vegyük tekintetbe azt is – bizonyára ez a leglényegesebb –, hogy későbbi „írmokok” állandóan javígtattak, „aktualizáltak” a szövegeken, hogy ószövetségi „beékelésekkel” (betoldások) minél „aktu-

álisabbá” tegyék őket. Eredmény: teljes bizonytalanság.

Most tegyünk fel magunknak néhány furcsa kérdést.

Akarhatta-e Urunk ezt a bizonytalanságot? Akarhatta-e, hogy a Feltámadás után még 2000 évvel is ilyen bizonytalanság uralkodjék bennünk a Nagy Misztériumot, a Feltámadást illetően? Vagy úgy gondoljuk, hogy ne tudta volna, mi történik majd 2000 éven át az evangéliumi szövegekkel? De ha tudta, akkor miért nem írt Ő maga valami megbízhatót a Nagy Misztériumról?

Írt!

Levelet írt, hamisíthatatlan levelet! A Halál birodalmából írta! E levél kibontva és összehajtogatva is ott látható a Szent Koronán! De nemcsak a Szent Koronán, hanem Torinóban is, ma Turini Lepelnek nevezik!

Amikor a Szent Koronán a sumér írásjelek miatt és alapján felismertem a Szent Levelet (Lepel, Levél!), először az írásjelek ellenére is kételkedni kezdtem, nem képzelődöm-e. Hiszen hála Istennek (és például Badiny Jós Ferenc professzor munkásságának) ma már igen sok magyar ember ismeri a sumér jeleket, de akkor hogyan lehetséges, hogy ezeket a jeleket még az olyan kutatók sem vették észre a Szent Koronán, mint például Csomor Lajos, aki e sumér írásjeleket a Lepelen színessel ki is emelte? (*Őfelsége, a Magyar Szent Korona* című könyve borítóján azonnal látható.)

Sokáig magam sem figyeltem fel e jelekre, pedig ugyanúgy ott voltak a szemem előtt, mint minden koronakutató szeme előtt is. Erre csak egyetlen magyarázatot találtam: Mindent a maga idejében! Ha a Szent Korona nem akarja, hogy bárki is időnap előtt bármit is felfedezzen rajta, akkor egészen biztosan nem fogja senki felfedezni. A koronakutatás eredményei tehát nemcsak annak függvénye, hogy kik kutatják, milyen végzettségű és képzettségű emberek, hanem az idő függvénye is: időnap előtt senki semmit nem tudhat meg! Ha pedig az idő elérkezett, mindenki meglátja!

A Halotti Lepel

A Halotti Lepelt ne nevezzük Turini Lepelnek! Ha így nevezzük, önkéntelenül is elismerjük valami jogosságát, ami elismerhetetlen. A Halotti Lepel Urunk parancsa ellenére, tehát bűncselekmény révén került el arról a helyről, ahol azt e parancs értelmében őrizni kellett volna. Nevezzük a Lepelt annak, mint ami: Halotti Lepelnek, de nevezhetjük Szent Levélnek is. Urunk e Lepelt „levelve” írta a sírban: a holttest eltemetés után is vérzett! A temetés előtt megmosták a holttestet, mint majd látni is fogjuk, de ennek ellenére a Lepelbe beleszáradt vérnyomok a mai napig is láthatók.

Teljesen érthetetlen!

Egyetlen halott holtteste sem vérzik! Ha egy test vérzik, akkor az azt jelenti, hogy szívműködés is van, márpedig ha van szívműködés, akkor az nem halott. A Nagy Misztérium azonnal itt kezdődik!

Urunk konkrétan saját haláláról beszélt tanítványainak és az Ő szavai nem vonhatók kétségbe. Ma mégis világszerte kétségbe vonják! Nem is kevesen azt állítják, hogy a kereszten nem halt meg, csak kómába került, hiszen amikor a római katona felszúrta oldalát, „vér és víz” jött ki belőle, tehát szív működése volt. Ebből keletkezett aztán például az a feltevés is, hogy később Magdalai Máriával együtt Indiába ment, ott családot alapított, ottani neve a mohamedánok szerint Yuz Asaf volt, s Szrinagarban van eltemetve, a Kanyar utcában.

Itt is azonnal meg kell álljunk egy pillanatra. A „vér és víz”, ami Urunk halott testéből kijött a lándzsa szúrása hatására, még papok és teológusok számára is annyira érthetetlen, hogy e rejtélyről bölcsen hallgatnak. Ha egy élő testből sérülés hatására vér jön ki, az teljesen természetes. De vér és víz? Együtt? Mi lehet ez? Hogyan értsük ezt?

A Szent Korona és az Államcímer címerpajzsa segítsége nélkül ne is próbálkozzunk a rejtéllyel!

Az a Genezis beli titokzatos folyó (víz!), amely Isten házából (É-DIN: a Nap!) jön ki és azonnal „négy főágra szakad” (négy koronapánt) ott, a Napban még együtt van: „vér”, vagyis éltető tűz, valamint „folyó”: éltető víz együtt! A Címer címerpajzsában is: vörös mezőben (Nap színe!) a négy ezüst folyó (négy fehér csík!), amely öntözi az Éden kertjét, Isten hegyekkel „körbekerített”, karokkal körülölelt országát.

Urunk tehát még a keresztfán, a halál állapotában is jelezte: Ő a Napisten Fia, s Ő, az Ő teste még halott testként is életet ad! Éltető tüzet és éltető vizet!

Na a Feltámadás misztériumát valamennyire meg akarjuk érteni (valamennyire!), akkor Urunk szavaiból kell kiinduljunk: „*Ő pedig felelvén monda nékik: E gonosz és parázna nemzetség jelt kíván, és nem adatik jel néki, hanem Jónás profétának jele. Mert a miképpen Jónás három éjjel és három nap volt a czethal gyomrában, azonképpen az embernek Fia is három nap és három éjjel lesz a föld gyomrában.*” (Máté 12.39-40.).

Az utalás csak a magyar nyelv segítségével érthető!

Csak a magyar nyelvben van alaki kapcsolat a „hal” (vízi állat) és a „halál” (halni, hullani, hulla, holt...) szavak között. Jónás proféta tehát három nap és három éjjel volt a „hal”, a halál gyomrában, mégpedig elevenen! Ha tehát Urunk Jónásra utalt, akkor egyértelmű, hogy miként Jónás, Ő maga is három nap és három éjjel volt a halál gyomrában, mégpedig ugyanúgy elevenen, mint Jónás. Ez azt jelenti, hogy Urunk leszállt ugyan a Halál birodalmába, de a Halál még saját birodalmában sem tudott ártani Isten Fiának, Ő ott is élő (Éli!) maradt, s hogy semmi kétség se essék, a Halál birodalmából még levelet is írt. A Szent Lepelt! A Szent Lepel (levél) tehát a Feltámadás bizonyítéka, s ha e Lepel kétszeresen is látható a Szent Koronán, akkor a Szent Korona pedig a Feltámadás ígérete!

Nézzük most a Halotti Lepelt a Szent Koronán, kibontott formájában.

A homlokzati Krisztus-képen látható, Urunk ruhája fölött. A képet nem mellékelem most, mert csak színesben lenne értelme, de bizonyára mindenkinek van színes

fényképe a Szent Koronáról, amelyiken jól megfigyelhető.

Urunk a homlokzati Krisztus-képen világoskék ruhát visel, a Halotti Lepel sötét-kék színű. Kezében egy könyvet tart: a Törvény (Élet) Könyvét. A könyv mellett közvetlenül ott látható az „eltakarni a Napot” sumér írásjel, a Lepelen. Ez a jel a Labat-szótárban található jeltől csak annyiban különbözik, hogy a nyolcsugarú csillagot a „tető” vagy „fedő” alakú szögletes jel alatt itt a Nap vörös korongjával, egy piros ponttal jelölték, de a pont ugyanúgy a Napisten jele, mint asumér csillag. A jel értelme a Halotti Lepelen teljesen egyértelmű: **„Ez az a Lepel, amelyikkel be-takarták a Napot, a Napisten Fiának holttestét!”**.

Az írott szöveg alul, szintén a Lepelen, Urunk lábánál négy sumér írásjellel folytatódik. Ez a négy jel ugyanaz a „fedő” vagy „tető” alakú jel, mint amelyikkel fönt, a Könyv mellett „eltakarták a Napot”, de e jelek mellől hiányzik a Nap korongja, a pont. Ez a négy jel tehát nem azonos az előzővel, ez valamilyen más sumér írásjel. De melyik? Könnyen megtudhatjuk, ha a négy szögletes (vinkliszerű) jeleket sorrendbe rakjuk, mert akkor ugyanazt a sumér jelet kapjuk, amelyik az esztergomi oroszlán oldalán is látható, s amely jelről már tudjuk, hogy „király” jelentésű.

Urunk megszületésekor is király volt. Ezt később még Pilátus sem értette, de azok a „napkeleti bölcsek” (pártus-hun táltosok) tökéletesen értették, akik a Csecsemőnek ajándékokat vittek. Egyikük éppen azért vitt aranyat, hogy az arannyal jelezze: a Királynak viszi! És Urunk király lesz akkor is, amikor ismét eljön, amint ígérte, hogy **„mindent újjá tegyen”**, mint a Jelenések könyve végén olvasható. A koronakészítők itt, a homlokzati képen is királynak írták Őt sumér írásjelekkel, s a Dukász-képen is latin betűkkel: Vezérlő Királyunk! A Dukász-képen arca nem is hasonlít a Halotti Lepelbe égetett archoz, de ennek az a rejtett értelme, hogy amikor ismét eljön, először ugyanúgy senki sem fogja tudni felismerni Őt, mint Magdala Mária sem annak idején, aki először a „kertésznek”, temetőcsősznek nézte.) Ha azonban a Szent Korona jelzi mind a Feltámadást, mind pedig az ismételt eljövételt, akkor bizonyosra vehetjük, hogy az ugyanúgy meg fog történni, mint ahogyan a Feltámadás is megtörtént 2000 évvel ezelőtt, azon a Húsvét-hajnalon.

Az eddigiekből még csak az következik minden kétséget kizáró módon, hogy az Atilla király idejében élt koronakészítők (és természetesen Atilla király maga is) pontosan tudtak a Halotti Lepelről! Arról a Lepelről, amelyiket állítólag Kr.u.-i 57 után elrejtettek az anatóliai Edesszában, majd Kr.u. 177 körül már „csak mende-mondák” beszéltek róla és elfelejtették. Legalábbis ezt állítja egy **Ian Wilson** nevű amerikai kutató **„The Shroud of Turin”, A Turini Lepel** című könyvében, amely szerző megállapításainak sajnos még Badiny Jós Ferenc professzor is áldozatul esett. E szerző kutatási eredményei szerint a Lepel Kr.u. 944-ig Edesszában volt, Kr.u. 525-ig ráadásul befalazva, majd innen került Konstantinápolyba. De ha ez igaz, akkor az V. században, az Atilla király korában élt hun koronakészítők honnan tudtak erről a Lepelről? Még arról is – mint látni fogjuk –, hogy az hogyan van összehajtogatva!

Mivel magam sokkal inkább hiszek a Szent Koronának, mint bárkinek, Ian Wilson úrt is ide értve, hadd álljon itt a Szent Korona Szent András-képe Csomor Lajos rajzos ábrázolásában.

Mindenekelőtt vegyük tekintetbe, hogy a képen nem álló, hanem ülő alak látható! Baljában egy táblát tart (nem könyv!), amelyen a sumér GIR-jelekből kialakított András-kereszt látható. Ha tehát a koronakészítők nem írták volna rá az ikonra, hogy SCS ANDREAS, akkor is ki tudnánk találni, hogy kit ábrázoltak a képen.

Az apostol balkeze mutatóujjával jelentőségteljesen és nyomatékosan saját nyaka felé mutat. Arra a jelre, amely a mellén a nyaki részen látható: négy köröcske, sorban. Ez a négy köröcske ugyanaz a négy köröcske, amelyik Vezérő

Királyunk hatalmi jelvényén is látható a Dukász-képen, s amely jel ékjelek alakjában mind a homlokzati Krisztus-képen, a Halotti Lepelen, mind pedig az esztergomi oroszlán oldalán látható. Az apostol tehát mutatóujjával jelzi, hogy Vezérő Királyunkkal, Urunkkal kapcsolatban szeretne mondani valami fontosat.

Mi lehet az?

Az apostol ölében látható: Urunk összehajtogatott halotti lepelje, a Halotti Lepel!

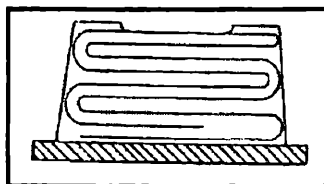
Badiny Jós Ferenc Jézus Király, a Pártus Herceg című könyve (Budapest, 1998.) 195. oldalán közli a Ian Wilson könyvéből átvett hajtogatási mintát.

Badiny Jós professzor Ian Wilson nyomán a hajtogatási rajz mellé írta: „*A Lepelt, mint 'mandyliont', így összehajtva őrizték Edessában... miként itt látható a megnevezett könyvből átvett ábrán*”.

Az addig igen hasznos számunkra, hogy a professzor Wilson könyvéből átvette e hajtogatási ábrát, hiszen ennek alapján jól össze tudjuk hasonlítani a Szent András ikonján látható rajzzal, de az már annál sajnálatosabb, hogy a „mandylion”

86. Kép: Szent András képe a Szent Koronán
– Csomor Lajos rajza.

87. Kép: A Halotti Lepel
hajtogatásának vonalas rajza.

szót is átvette, amely szót németül mándlinak mondanak és falusi legények „lajbját”, rövid kabátját jelenti. Márpedig a Szent Lepelt „mándlinak” értelmezni igen furcsa.

Az összehasonlításból teljesen egyértelmű, hogy Szent András apostol ölében az összehajtogatott Halotti Lepel látható! Az apostol azért mutat mutatójával jelentőségteljesen a „király” jelentésű négy köröcske felé, hogy nehogy bárki is valami közönséges lepedőnek gondolja az ölében látható rajzos utalást.

Az összehajtott Lepel rajza fölött egy háromszöget látunk. Ez a háromszög a Szent Korona homlokzati nagy drágakövének utalásos jele, a Kárpát-medence szimbolikus jelölése, az ország címerében a hármashalom középső, nagy hegycsúcsa, a piramis, vagy zikkurat. Az apostol ruhája alól kilógó szablya hüvelyke pedig pontosítja a dolgot: a „mi Szítiánkról” van szó, ahogy Urunk mondta az apostolnak: „*A mi Szkítiánkba menj!*”. Az apostol eleget is tett a parancsnak, meg is érkezett a „mi Szkítiánkba”, csak eddig nem tudtunk róla, hogy a Halotti Lepelt is magával hozta! Szépen összehajtogatva ott látható az ölében, a Kárpát-medence jele alatt! Az ikon képírásának üzenete tehát valahogy így fogalmazható meg: „*A Szent Lepelt a Kárpát-medencébe hoztam, a mi Szkítiánkba!*”. Az apostol jobb kezét áldásra emeli, s nem nehéz kitalálnunk, hogy miért.

Urunk így szólt Jánoshoz a Jelenésekben: „*Hanem ami nálatok van, azt tartsátok meg addig, míg eljövök.*” (2.25.). Nyilvánvaló, hogy ez a parancs nem egyedül Jánosnak szólt, hiszen Urunk többesszámban fogalmazott. Ez valamilyen közösség számára fogalmazott parancs! Ezt a parancsot majd konkrétabban is megfogalmazva olvassuk a Szent Korona Geobitzász-képénél, de most nem kívánok ismét „előrerohanni”. Még akkor sem, ha ezen legfelső isteni parancs pontos ismerete nélkül egyelőre sokminden érthetetlen marad.

András apostol (Szent Endre) tehát a Halotti Lepelt, a Szent Levélt a „mi Szítiánkba”, a Kárpát-medencébe hozta. (Amikor az apostol a „másik”, az ázsiai Szkítiába akart indulni, mert kissé félreértelmezte a dolgot, Urunk vajon miért „ripakodott” rá erőlyesen: „*A mi Szkítiánkba menj!*”? Nyugodtan feltételezhetjük, hogy a Levéllel kapcsolatos szigorú utasításokat is hozott Szent Endre, s talán nem tévedünk, ha a legszigorúbb az volt, amit Urunk Jánosnak is megismételt a Jelenésekben: „*Hanem ami nálatok van...*”. András apostol átadta a Levelet a „címezettek” és apostoli áldását adta rájuk.

Kik ezek a „címezettek”?

Kedves Olvasóm, ha rátekinthet az apostol képére, akkor Ön közvetlenül szemben áll az apostollal, s ekkor az apostoli áldás az Öné! De ne feledje: az isteni Parancs is az Öné! Mindnyájunkké, akik a Szent Korona tagjai vagyunk! Az áldás is, a Parancs is! És ne szomorkodjon Trianon miatt! Az Ítélet jön, már a „kertek alatt van”, s bizony lesz! Nem vagyok próféta, a Szent Korona jelzi!

Atillánk, József Attila ezt költői lelkevel megérezte és így szólt: „*Félek a büntetéstől!*”! Mivel ő ártatlan volt a dologban, így valószínűleg attól félt, hogy meglátja az isteni Büntetést, amelynek még látványa is iszonyatos lesz. Hogy mennyire

szonyatos? Aki olvasta a Jelenések Könyvét, tudja.

A Pray-kódex vallomása

Van egy rendkívül becses, a maga nemében páratlan középkori emlékün, egy latin nyelvű imakönyv. A XII. század vége felé készült és Pray-kódexnek nevezik, mert egy **Pray György** nevű jezsuita tanár (1723-1801), a budai egyetemi könyvtár könyvtárosa bukkant rá a könyvtárban. Ez az imakönyv, amely a Halotti Beszédet is tartalmazza, a Halotti Lepel miatt már világszerte ismert. Különösen is az a rajzos ábrázolása, amelyiket itt most egy vaskos (1100 oldalas) német könyvből mutatok be, amelynek címe *Mystica*.

A rajzos ábrázolás fölött a könyvben ez a német nyelvű szöveg olvasható: „Téves rádiokarbon kormeghatározásról tanúskodik az úgynevezett Pray-kódex. Ezt a kódexet 1150-1195 között írták és így legkevesebb egy évszázaddal régebbi, mint a Lepel (C14-es mérések alapján) számított (keletkezési) dátuma. A művésznek ismernie kellett a Turini Lepelt: Jézus meztelen (holttestének) ábrázolása a keresztbe tett kezekkel 'einmalig', fantasztikus, hihetetlen, egyedülálló. A jelenet alsó részén a nyitott Lepel látható, jellegzetesen halszállás mintázatával. A kis köröcskék, amelyek minden 'szerkezeti' (kompozíciós) értelem nélkül láthatók a Lepel mindkét oldalán, pontosan megfelelnek a Turini Lepelen még ma is látható, égetett (vagy égésből származó) lyukaknak.”

88. Kép: A Pray-kódex rajzos ábrázolása.

Azt azonnal el tudom hinni, hogy az égetett lyukak a szövegíró számára teljesen érthetetlenek. Nem ő az egyedüli, aki e beégetett sumér írásjeleket nem érti: „takaró”. Nem közönséges takaró, hanem olyan lepel, amellyel betakarták a Napot, a Napisten Fiának holttestét, s ezért az égetett (nem nyírt!) lyukak. Azt azonban már

sehogyan sem értem, hogy Urunk András-kereszt alakjára keresztbe tett kezei miért érthetetlenek. Tudjuk, hogy az András-kereszt a halál jele, és például vasúti átjárók előtt is azért helyezik el ezeket a kereszteteket (Németországban is!), hogy ezekkel figyelmeztessenek a halálos veszélyre. Mi furcsaság van tehát abban, ha betakarása előtt Urunk kezeit is András-kereszt alakjára tették keresztbe testén és a Lepelről készített fényképeken is így látható?

Azonban rendkívül fontos számunkra a német szövegíró azon megállapítása, hogy „*A művésznek ismernie kellett a Turini Lepelt*”!

Nos, a művész a Turini Lepelt nem ismerte! Már csak azért sem, mert a Halotti Lepelt akkor, a XII. században még nem Turini Lepelnek nevezték és nem Torinóban őrizték! A Halotti Lepelt azonban olyan pontosan ismerte ez az egykori, ismeretlen művész (nyilvánvalóan „renegát”: igazán magyar katolikus szerzetes pap), amilyen pontosan ma már senki, még jelenlegi őrzői sem. Nemcsak magát a Lepelt ismerte olyan pontosa, hogy a titokzatos és „érthetetlen” négy, égetett köröcskét is exakt módon tudta ábrázolni, de a két ábrázolt jelenet képirásával olyan információkat is üzen számunkra, magyar utókor számára, (mert idegenek úgysem értene), amilyenekről eddig magunk sem tudtunk.

Itt is meg kell álljak most egy kicsit, hogy ismét kihangsúlyozhassak egy körülményt, amelyet korábban már a Képes Krónikánál megtettem.

A XII. századi Magyarország már több, mint száz éve a „kereszténység igája” alatt nyögött. (Ezt a kereszténységet maga ez a kereszténység nevezte igának!) Ha tehát ez a misekönyv (Pray-kódex) már ezen (rab)jiga ideje alatt keletkezett, akkor csak nyilvánvaló, hogy papok készítették, s mivel ekkor másféle papokról nem beszélhetünk, természetesen katolikus papok, szerzetesek. De milyen katolikus papok! Olyanok, akik *Páter Anton Deimel* jezsuita tanár, a papai Bibliakutató Intézet professzora, a sumeriológia „atyja” (páter: atya!) előtt már 800 évvel sokkal jobban és megbízhatóbban ismerték a sumér jeleket, mint Deimel páter! De nemcsak ismerték e „pogány” jeleket, hanem írtak is velük, s ez a „pogány szokás” ugyanúgy üldözendő volt a katolikus papság berkeiben, mint például az alsónemű viselése, amit a magyarországi idegen hittérítők titokban szívesen utánoztak. (Ez is a „pogány magyarok” szokása volt, a tisztálkodással együtt. És itt emlékezzünk csak az idegen katolikus Habsburgok egyik „szállóigéjére”: „*Egy uralkodó sohasem lehet olyan piszkos, hogy mosakodnia kelljen!*”) Csodálkozunk még rajta, hogy a katolikus egyháznak volt „belső elhárítása”, besúgó hálózata, amolyan középkori III/III-as osztály? Ezekkel a „Titkos Lajosokkal” már korábban is találkozunk, a Képes Krónikánál. (A honvédségnél a kommunista rendszerben „Titkos Lajosoknak” nevezték az elhárítást a katonai zsargonban, akik nem is a Honvédelmi Minisztérium hatáskörébe tartoztak, hanem a jóég tudja, hogy pontosan hová.)

De íme. itt van a korábbi példa is: a katolikus „belső elhárítást” nemcsak a Képes Krónikát készítő „pogány” szerzetesek tudták „megvezetni”, de a Pray-kódex készítői is. Tehát a középkori Magyarország katolikus papjai között kétféle katolikus papok léteztek: olyanok, akik tudtak „sumérul”, és olyanok, akik nem. Előbbi-

ek azonban nemcsak a sumér írásjeleket ismerték, de olyan körülményeket is Urunkkal, a golgotai, majd az azt követő eseményekkel kapcsolatban, amelyeket hiába keresünk az evangéliumokban. (Egyik barátom egyszer így szólt: „Te! Az evangéliumokat olvasva sokszor úgy érzem, hogy innen is kitéptek egy lapot, meg onnan is!”.)

De ezeknek a középkori „pogány-katolikus” papoknak honnan voltak olyan ismereteik a most 2000 évvel ezelőtti eseményekről és körülményekről, amilyenekről a többinek „halvány göze” sem volt? Mivel pedig így volt, így nem is vették észre, hogy „gyanús” rendtársaik mit „firkálnak” a Pray-kódexbe! Nos, az „információs forrásokat” az ábrázolás jelenetein láthatjuk is: egy felül, egy férfi, egy pedig alul, egy nő! És természetesen a legfontosabb ilyen információs forrásról se feledkezzünk meg: a vérrel és tűzzel írt Szent Levélről, a Halotti Lepelről! (Gondoljunk csak vissza, Urunk hány meg hány „parabolája” csak a magyar nyelv segítségével volt érthető, mint például a „köp rá”, vagy a víz borrá változtatása! Itt is ez a helyzet: Lepel-Levél, olyan Levél, amelyet Urunk „levelve” írt, holtteste vértzett!)

A Pray-kódex tehát tárgyi bizonyíték és ugyanilyen tárgyi bizonyíték az ábrázolt két jelenet is. Ennek ellenére a Vatikán a Lepelt nem tekinti eredetinek, XIV. századi hamisítványnak tartja. Vajon mi szükséges ekkora és ilyen ignoranciához, ilyen szánalmas tagadáshoz? Hamisítványnak tekinteni Valamit, amit mások már a „hamisítás” előtt több, mint száz évvel ismertek!

A kétrészes jelent egy folyamatábra. Időben a fölül látható esemény az elsődleges, az alul látható jelenet későbbi. Az időben két különböző eseményt azonban láncszemként összekapcsolja az a „hosszú rúdra szerelt” kereszt, amelyik az alsó térfélről átnyúlik a felsőbe, egy későbbi állapotból visszanyúlik egy korábbiába.

A felső, időben korábbi jelenetben azt látjuk, hogy Urunk holttestét mossa egy szent, aki férfi. Könnyen kitalálhatjuk a nevét, hiszen Urunk kezét András-kereszt alakjára keresztbe tette a holttesten. Ezzel nemcsak azt jelezte, hogy test halott test, de saját nevét is: András!

A további, jelenetben látható két férfi is szent, az ő fejük körül is ott van a dicsfénykoszorú, de amíg az András apostol feje körül ugyanolya fekete alapszínű a glória, mint Urunk feje körül, addig a két további férfiszent glóriája már világosabb. Itt nem valami diszkriminációról van szó! Az egyezően fekete alapszínű dicsfénykoszorúkkal a művész azt kívánta jelezni, hogy András apostolnak Urunk temetésével és a Halotti Lepellel valami fontos, szoros kapcsolata van. Erről a szoros kapcsolatról már meg is győződhattünk: A Lepel a Szent Koronán ott látható az apostol ölében.

Tekintsük most részleteiben is az Urunk feje körül látható dicsfénykoszorút.

A dicsfénykoszorú alapszíne fekete: Halál! De hogyan tud egy glória fekete fénnel sugározni? Sehogy, de ez a szín itt nem is ezt jelenti. Azt jelenti, hogy a holttest a halál állapotában, a „hal gyomrában” is sugárizik! Ebből azonnal megtudhattuk, hogy Urunk holttestének képe milyen hatásra maradt benne a Halotti Lepel-

ben. A dicsfénykoszorúban egy kereszt látható: keresztes. Ha ezt összeolvassuk a dicsfénykoszorú fekete színével, a halál vagy halott szóval, akkor a képirás értelme, üzenete így fogalmazható meg: „*Halott Keresztes (Krisztus), aki keresztes halált halt.*”.

A jelentben András apostol mossa a holttestet, mosdatja a halottat. A másik férfiszent, aki a fejnél látható, segítkezik neki a szertartásban. A harmadik férfiszent nem vesz részt tevékenyen a temetésben, csak figyel, szemlélődik. Valami karzatra támaszkodik, állát is támasztja, teljesen passzív szemlélő. Feltűnően fiatalos arca van, szakálla nincs, mint a másik kettőnek, és éppen fiatalsága árulja el kilétét. A Szent Koronán az apostolképek között ő az egyetlen, aki ilyen fiatal, és se bajusza, se szakálla.

De Szent Fülöp vajon miért tétkendek, amikor a másik kettő dolgozik? Nem mondom, hogy a titok nyitjára egyszerű volt rábukkannom, de a Szent Korona, egészen pontosan is a Szent Koronán látható Fülöp-kép segített. A temetési szertartásnál Szent Fülöp azért nem tud segítkezeni a másik kettőnek, mert ő ekkor még nem született meg! Test szerint és lélekben jelen van ugyan, de még nem született meg!

Ez bizonyára rendkívül furcsa, de próbáljunk gondolkodni mind a koronakészítők, mind pedig a Pray-kódex készítői eszével. A Szent Fülöp-képen azt látjuk, hogy az apostol az M-betűre mutat. A betűvel és fiaralságával a

89. Kép: Szent Fülöp ikonja a Szent Koronán – Csomor Lajos rajza.

majdan, szkitákból (hunok) megszülető magyar népet, nemzetet jelképezi! Ha tehát ő test szerint jelen van a temetési szertartásnál, de még aktívan nem tud segítkezeni, akkor ez azt jelenti, hogy a majdan megszülető magyar nép is jelen van Urunk temetésénél! Test szerint csak az elődök, a három szkita apostol, de megszületetlenül a későbbi magyar nép is! Ezt az apostol a Szent Korona okonján úgy jelzi, hogy alkarján az M-betű mellett visel egy lepedő utalásos rajzát, amivel arra utal, hogy a magyar nép a Lepel mellett annak ellenére is jelen volt a temetésnél, hogy akkor még meg sem született. (Mármint magyar népként még nem létezett.) Ha valaki esetleg arra gondolna, hogy „Óh, az ott nem is lepedő az apostol karján, hanem

köntösének ujjá!”, akkor igen téved. Nézzük meg az apostol másik kezét is: Hol van a köntös ujjá?

A harmadik férfiszent, aki András apostolnak segédkezik, kérdéses. Feltétlenül csak segédkezik, mert a jelenetben a központi szerep András apostolé, ő van középben. Ez a szent Arimathiai József nem lehet, pedig Máté evangéliuma szerint ő is tanítvány volt, és ő volt az, aki Pilátustól elkérte a holttestet. Azonban Arimathiai József sohasem állt annyira szoros kapcsolatban Urunkkal, hogy őt közvetlenül közelállóként, Urunk fejénél kellett volna ábrázolni. (*Leonardo* az *Utolsó vacsora* című festményén Arimathiai Fózsefet nem is festette a tanítványok közé!) Ez a szent Urunk fejénél valószínűleg Szent Péter, és a Pray-kódex művésze őt valószínűleg a „kulcsok” miatt rajzolta Urunk fejéhez: valami kulcsfontosságú dolog miatt.

Egyvalami azonban biztos: ez a szent is szkita, pártus-hun szent! Ruházatán semmi utaló jel nem látható, amely személy szerinti kilétét elárulná, tehát ez itt ilyen tekintetben nem kulcsfontosságú dolog. Ha azonban jobban megfigyeljük a rajzot, a szent jobb lábánál, a bokája mellett, azt látjuk, hogy a művész itt egy picinykét fellebbentette a szent ruhája szélét. Érdekes, de a rajzon az is látható, hogy kívül a ruha dísztelen, semmi mintázata sincs, belül pedig mintás. Ez a mintázat pedig a pártus (pártás) királyok ruházatának jellegzetes mintázata, s ezek a szövési alapmotívumok díszítik a Halotti Lepelt is. Ezzel az alig észrevehető „aprósággal”, a picinykét fellebbentett ruhával a művész azt akarta jelezni számunkra, hogy a Halotti Lepel a Pártus Király halotti lepelje, s következésképpen Ő maga is pártus-hun! Úgy tűnik, megtaláltuk a kulcsfontosságú üzenetet, amit a művésznek az elhárítás kopói miatt lepleznie kellett. Leplezte is, a pártus királyi mintázatot a szent ruhájának belsejébe rajzolta

Badiny Jós professzor Vezérlő Királyunkat Pártus Hercegnek írta, de ez tévedés. Erre éppen itt az egyik bizonyíték: a Pray-kódex művésze Pártus Királynak írta Őt a képirás segítségével. A „napkeleti bölcsek” (pártus-hun táltosok) sem herceget mentek keresni, hanem királyt! És a Szent Korona Dukász-képén sem úgy írták, hogy „herceg”, hanem DUX-KI: Vezérlő Király!

Figyeljük most ismét Szent András (Endre) apostolunkat, középen. De mielőtt még ismét figyelnénk a képet, gondoljunk arra is, hogy a „feketecsuhás tanítások” szerint András apostol a „szkítatérítő szent” volt, akit a gyalázatos (kárpát-medencei, európai) szkíták András-keresztre feszítve kivégeztek. De ha valóban így történt, akkor ezek a „gyalázatos” emberek városuk nevében miért őrzik a mai napig is Szent Endre nevét?

Figyeljük tovább tehát Szent Endrénket.

Jobbjában egy kancsó látható, amiből vizet csurgat a holttestre és mossa. Kérem, ez nem balzsamozás, nem is „fűszerezés”, mint a zsidóknál akkor szokás volt, hanem halottmosdatás, bármit állítsanak is az evangéliumok! A kancsóból nem olaj folyik, nem „kenet”, hogy a halott Király megkaphassa az „utolsó kenetet”. Királyok „felkenése” és „utolsó kenet” is zsidó szokás, de éppen az előbb láttuk, hogy a Pray-kódex művésze jelezte nekünk: Urunk nem zsidó volt, hanem Pártus Király!

Hallom az ellenvetést: Miért nem olvasom el figyelmesen például Máté evangéliuma 26. fejezetéből a megfelelő verseket! Rendben megteszem!

„Tudjátok, hogy két nap múlva a húsvétnek ünnepe lesz, és az embernek Fia elárultatik, hogy megfeszítsék.” (26.2)

Ezeket a szavakat Urunk így aligha mondhatta! Ő sokkal jobban tisztában volt a magyar nyelv szavaival, mintsem hogy a „pászka” szót összetévessze a magyar nyelv „húsvét” szavával. A „pászka” héber szó kovásztalan kenyeret jelent, a magyar „húsvét” szó pedig a „hús”, az új anyagi test felvételét, a Feltámadást, a reinkarnációt, az újbóli tetetöltést jelenti. Ehhez azonban Urunknak előbb meg kellett halnia, „három napon és három éjjel” a „hal”, a halál gyomrában kellett lennie, tehát Nagypéntek előtt egy nappal húsvétról beszélni abszurdum! (És a szombat sem azonos a hétfővel, az újrakezdéssel, a hét „fejével”!)

„És amikor Jézus Bethániában, a poklos Simon házában vala, Mene ő hozzá egy asszony, akinél vala drága kenetnek (olaj) alabástrom szelencéje, és az ő fejére tölté, amint az asztalnál ül vala. Látván pedig ezt az ő tanítványai, bosszankodának (!), mondván: Mire való ez a tékozlás?” Mert eladhatták volna(!!!) ezt a kenetet nagy áron (!!!)... (26.6-9.)

Úgy gondolom, felesleges bizonygatnom, hogy nem az olyan tanítványok döb-bentek meg a „borzalmas pazarlás” láttán, mint amilyen például Szent Endrénk volt. A „bosszankodás” miatt Urunk (állítólag így szólt: „Mert hogy ő ezt a kenetet testemre töltötte, az én temetésemre nézve cselekedte azt.” (26.12.). De az az (ismeretlen) asszony egy nappal Nagypéntek előtt honnan tudta, hogy Nagypénteken majd mi fog pontosan történni? Esetleg ő is tanítvány volt? Ha igen, az evangélium miért titkolja, hogy melyik? De ha ez a titokzatos asszony Urunk fejére töltötte az „utolsó kenetet”, akkor zsidó szokás szerint cselekedett, tehát maga is zsidó volt. Azonban az akkor és ott élt zsidók pontosan tudták, hogy Urunk és tanítványai (egy kivételével) „galileusok”, gójok (Galil hag gojim: Gójok földje), s hogy a „pártus pogányoknál” nem szokás a kenet. (Azt is tudták róluk, hogy pártusok: A-postolok cselekedetei 2.9!)

Próbáljuk meg elfogadni a tényeket!

A z eredeti magyar (és pártus-szkíta) gondolkodás nem ismerte a „kenet”, a „kenés” fogalmát. A magyar gondolkodás ezt csak a judeokrisztianizmus hatására volt kénytelen megismerni. A halottjait a magyar nép a mai napig sem olajozza, hanem mossa, mosdatja, fürösztli. A magyar király „felkenése” is abszurdum, a magyar királyt választani kell! Sajnos, ennek ellenére nem is kevésszer hallhatjuk, hogy a „Szent Koronával felkent király”! A Szent Korona mégcsak a trónörökös fogalmát sem ismeri, ilyet nem ismer el. nemhogy az Ő általa történő „felkenést”. A Szent Korona még akkor sem zsidó korona, hogy bárkit fel lehessen „kenni” vele, ha eredetileg Iskáriotes Júdás zománcképe is rajta volt! (A kancsóból folyó folyadék hullámos vonalú, a csurgatott olaj egyenesen, hullámozás nélkül folyik!)

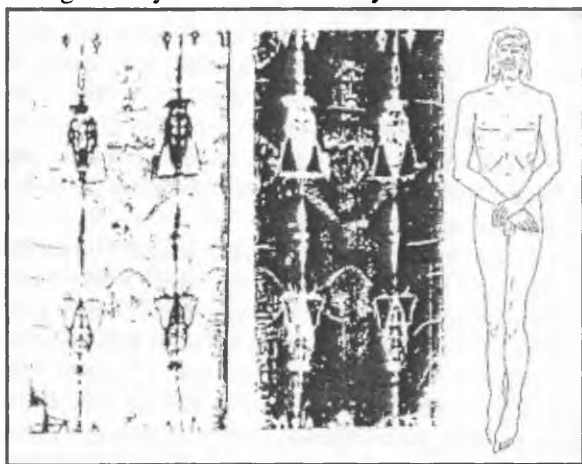
András apostol tehát a Pray-kódex miniatúráján vízzel mossa Urunk holttestét. A

holttest alatt látható a Halotti Lepel, a Levél „papírja”, ami még üres, még semmi írás nincs rajta. A Lepel úgy néz ki, mintha kétrészes lenne, két darabból állna. A művész így jelezte, hogy a holttest betakarása majd úgy fog történni, hogy a megmosott testet ráfektetik a tiszta gyolcsra, s hosszában, fejtől majd visszahajtják a testre. Itt megemlítendő az is, hogy a zsidóknál ilyen szokás nem volt, ők halottaikat a „befűzserezés” és kenés után fásliszerű szalagokba tekerték, mint egy múmiát, de ez nem balzsamozás volt. A zsidók halottaikat nem balzsamozták.

Most érkezünk el az alsó jelenethez.

Ezen a jeleneten négy személyt látunk, négy szentet, és a Lepelt. Egyelőre vizsgáljuk meg azt, hogy valóban a Halotti Lepelt ábrázolta-e a művész ezen a jeleneten, vagy másvalami lepedőszerűt. Ennek érdekében hasonlítsuk össze a Torinóban őrzött Halotti Lepel fényképével, amit most Badiny Jós Ferenc könyvéből veszek kölcsön, s amit ő maga bizonyára Ian Wilson könyvéből vett át.

„1930 májusában – írja Badiny Jós professzor – Giuseppe Enrie, hívatásos fényképész kitűnő fényképeket készített a lelepelről. Ekkor döbbsentek rá, hogy a kidolgozott végső pozitív kép azonos a lepelel lévő nyomattal és misztikusan groteszk; nem mutatja a valóságos ábrázolást. A fénykép negatívja azonban megdöbbsentő módon életre hívja a Lepelen lévő alakot, tehát így tulajdonképpen az eredeti negatív és a felvett fénykép-negatív mutatja a valóságot.”

90. Kép: A Halotti Lepel pozitív és negatív fényképe.

Más szavakkal: Ha a fényképfelvétel negatívja mutatja a jól felismerhető Személy képét, akkor a Lepelen negatív kép látható szabad szemmel.

A Lepelen tehát fénykép látható, és pillanatnyilag, ilyen vonatkozásban mindegy, hogy negatív, vagy pozitív fénykép, mert egyelőre csak az a lényeg, hogy fénykép. De miért csak ez a lényeg egyelőre? Nos, gondoljunk csak arra, hogy Urunk tökéletesen ismerte a magyar nyelvet és „paraboláiban”, jelképes beszédeiben állandóan használta is (például „köp rá”, vagy a víz borrá változtatása.) Jelen esetben is egy ilyen rejtett „parabolával” állunk szemben, s ne csodálkozzunk rajta, ha ezt idegen kutatók, akik nem tudnak magyarul, észre sem veszik, nemhogy értelmét meg is tudnák találni. Itt ugyanis fény-képről van szó, de nem közönséges fényképről. Mondjuk, ezt még az idegen kutatók is meg tudják állapítani, de azt

már aligha, hogy a „fény-kép” szóban a Fény képe, a Napisten Fiának fényképe látható! Idegen nyelvekben a fotó csak fényt jelent, nem fényképet, a fénykép például „fotoimázs” lenne.

A „lenyomat” szó megtévesztő Badiny Jós professzor soraiban, mert lenyomat az, amit nyomnak (pl. könyvet vagy újságot), de a fényképet fénnel képezik. A megvilágítás fénye a fényképezendő tárgyról vagy személyről visszaverődve (megfordulva, visszafordulva!) elváltozásokat idéz elő a fényérzékeny anyag kristályszerkezetében, tehát a fény ott vegyi folyamattal hozza létre a képet, de a nyomás fizikai folyamat.

A Lepel vizsgálatai megállapították, hogy a szövet anyagában nem mutathatók ki festékek visszamaradt nyomai. A Lepel anyagában csak száradt vér és égési nyomok azonosíthatók. A Lepelen látható negatív kép „mintegy a Lepel szövetanyaga fölött lebeg” – hallottam a szakvéleményt egy tudományos műsorban, a tévében, amelyben azt próbálták bizonyítani, hogy a Lepelt készítő középkori hamisító milyen módszerrel dolgozott, hogy a Lepelről háromdimenziós, térhatású kép is készülhessen. A szánalmas logikát nem is tartom érdemesnek arra, hogy olvasóimat untassam vele. De ha ilyen elszánt igyekezettel igyekeznek elhitetni az emberekkel, hogy a Lepel hamisítvány, miért őrzik mégis olyan féltve? Esetleg érzik, hogy a Halotti Lepel illetéktelen birtoklása halálos ítéletüket jelenti?

Figyeljünk egyéb dolgokra is.

Ha a Lepel szövetanyagán fénykép látható, márpedig ez kétségtelen, akkor azt a szövetanyagot először fényérzékennyé kellett tenni. De kétezer évvel ezelőtt vajon ki volt képes erre, ki tudott „fényképészeti filmet gyártani”? Úgy tudjuk, hogy a fényképezést a XIX. század második felében találták fel, kezdték kidolgozni a technológiáját. Most meggyőződhattunk róla, hogy óriásit tévedtünk! Urunk nemcsak a legkiválóbb elektromérnök és fizikus volt, aki valaha is járt a földön, mint korábban írtam, de a legkiválóbb fotóművész is! Nyugodtan elmondhatjuk, hogy nem létezik olyan ma ismert tevékenység, a legmodernebb tevékenységet is ide értve, amihez Ő ne értett volna abszolút perfekt módon!

És figyeljünk arra a különleges dologra is, hogy a Pray-kódex XII. századi művésze hogyan tudott arról, hogy Urunk holtteste a halál (fordított, „negatív” világ!) állapotában is sugárzik? Márpedig tudott róla, hiszen a fekete alapszínű dicsfénykoszorúval (felső jelenet) pontosan jelezte, hogy Urunk a halál állapotában, a Halál birodalmából is sugárzik! (Az András apostol feje körüli fekete glória értelme, hogy gyászol, és hogy fontos és szoros kapcsolata lesz a Halotti Lepellel.) Azonban a Lepelen látható negatív, fordított kép azt is jelzi, hogy Urunk meg fog fordulni: vissza fog térni a Halál birodalmából! A halotti Lepel tehát a Feltámadás tárgyi bizonyítéka! Ugyan, ki állíthatja még, hogy a Szent Koronán a Feltámadást nem ábrázolták?

Tehát a Pray-kódex ábrázolásának alsó jelenetén négy személy és a Lepel látható. Mivel a Lepelt az előző fényképen nem ilyennek láttuk, így arra gondolhatnánk, hogy ez a Lepel nem is az a Lepel. Azonban több dolog is eloszlatja minden kétsé-

pünket. Az egyik ilyen, az a „hosszú rúdra szerelt” ferdekereszt, amely összeköti a Lepel alsó és felső ábrázolásait: jelzi a szoros kapcsolatot. A másik ilyen pedig az a négy égetett köröcske, lyuk, amely itt, az ábrázolás alsó jelenetén is látható a Lepelen, valamint a Torinóban őrzött Lepelen is, ugyanúgy. (És amelynek létét, jelentését, az idegen kutatók sehogyan sem értik.)

A német televízióban láttam egy tudományos műsort a Lepelről és a Lepel vizsgálatairól. Itt sem értették a lyukakat, de azért jó közlő, jól kinagyítva is bemutatták, s így megfigyelhettem, hogy a teljesen szabályos, körkörös lyukak peremén szabályosan körbefutó perzselődés látható, egy-egy vöröses, égetett karika: a Napisten jele! Urunk tehát semmi kétséget sem hagyott felőle, hogy ki készítette a lyukakat a Lepelbe és milyen technológiával. Így lyukakat égetni egy szövetbe, például feltűzésített vascsővel, lehetetlen, hiszen a szövet a hőtől azonnal lángra kapna és a lángok „fraktálisan” harapózva terjednének, az eredmény semmi esetre sem lehetne szabályos, körkörös lyuk. Ezeket a lyukakat csak valamilyen igen nagyfrekvenciás sugárzással, például kozmikus sugárzással lehetne beleégetni a Lepelbe, de ilyesmire ugyan ki lett volna képes még néhány száz évvel ezelőtt is?

Tehát az égetett lyukak is minden kétséget kizáró módon bizonyítják, hogy a Pray-kódex ábrázolásának alsó jelenetén is a Torinóban őrzött eredeti Halotti Lepel látható! Azonban az itteni Lepel kinézete mégsem olyan, ahogyan a fényképfelvételeken láttuk főntebb. Itt a Lepel tele van jelekkel. Ezek írásjelek! A kódex művésze így jelezte számunkra, hogy a Lepel nemcsak Halotti Lepel, hanem írott levél is egyben. A Lepelre rárajzolta a négy köröcskét is, hogy ezzel minden kétséget kizárjon, másrészt pedig sumér írásjelekkel titkos üzeneteket írt a Lepel rajzára. Ezzel jelezte, hogy András apostol nemcsak magát a Lepelt hozta a Kárpát-medencébe, de Urunk titkos információit és utasításait is. Ezen információk és utasítások egy része a Torinóban őrzött Lepelen is olvasható, de nem mind. Teljesen egyértelmű, hogy Urunk tudta, mi fog történni majd a Lepellel, hogy majd illetéktelen kezekbe kerül, s ezért eleve úgy írta meg, hiányosan, hogy azt illetéktelenek ne tudják elolvasni. Már csak ennyiből is gyaníthatjuk, hogy a Levél valamilyen rendkívül fontos valamiről szól, hogy valamilyen nagyon fontos valamivel van kapcsolatban, amit illetéktelenek előtt titkolni kellett. Az ábrázolás alsó jelenetéről meg is tudjuk, hogy mi ez a nagyon fontos valami, de előbb figyeljük meg pontosan e jeleneten látható szent személyeket.

Első ránézésre úgy tűnik, hogy a jeleneten egy angyal és három női szent látható. Sajnos, akitől eddig megkérdeztem, hogy mit lát a képen, mindegyik ezt mondta. Még akkor is, amikor megkértem rá őket, hogy nézzék meg pontosabban ezt a különös „angyalt”. Mert gondoljuk csak meg, milyen angyal az, amelyiknek csak egy szárnya és egy keze van! És azt is, hogy vajon melyik angyalnak jutott volna eszébe, melyik vette volna magának a bátorságot ahhoz, hogy Urunk Szent Lepel-jét lábával érintse, a Lepelt megtapossa! Márpedig a jeleneten látható „angyal” jobblábával rálép a Lepelre!

Ezt csak egy valaki teheti meg! Ne tétovázzunk, mondjuk ki: Urunk! Ő az, aki itt

látható, nem pedig valamilyen angyal! Lábát a Lepelre teszi, így jelzi, hogy a Lepelről leszállt! Ez ismétcsak egy „parabola”, rejtett beszéd, ami csak a magyar nyelv segítségével érthető. Ugyanis csak a magyar nyelvben van alaki kapcsolat a „szállni” (repülni) és a ki- vagy leszállás között. Például a német nyelvben a ki- vagy leszállni (mondjuk, a vonatról) az „aussteigen”, amely szó szó szerint „kihágást” jelent, semmi köze a repüléshez, a repülés a német nyelvben a „flüg”. (Szó szerint és átvitt értelemben is.) Urunk tehát egyedül csak a lábával is félreérthetetlenül jelzi, hogy Ő az, aki a Lepelről leszállt! Persze csak számunkra jelzi, mert idegenek magyar nyelvismeret hiányában nem tudhatják meg a jelenet utalásos értelmét, a „parabola” jelentését. Ezzel a középkori művész azt is jelezte számunkra, hogy András apostol, Szent Endrénk a Halotti Lepellel együtt olyan információkat és utasításokat is hozott a „mi Szkítiánkba”, a Kárpát-medencébe, ami másokra nem tartozik, amiket az idegenek elől rejtegetni, titkolni kell!

Azonban vonjunk le ebből egy további következtetést is.

Ha ezek a XII. századi szerzetes papok, katolikus papok (abban az időben esetleg másféle papok is lettek volna Magyarországon?) pontosan tudtak nemcsak a Lepelről magáról, de arról is, hogy a Lepellel kapcsolatban rendkívül fontos és titkos információk és utasítások is léteznek, amiket idegenek előtt titkolni kell, akkor ezek a katolikus papok belülről vajon mennyire lehettek katolikusok? Csodálkozunk rajta, ha ezeknek a derék embereknek, Urunk igazi kereszténységéhez igazán hű papoknak mind a Pray-kódex, mind pedig később a Képes Krónika készítésénél meg kellett „majmolniuk” a háttérben ólálkodó „belső elhárítás” feketecsuhás kopóit, a korabeli „III/III-asokat”?

A különleges „angyalnak” csak egy szárnya és egy keze van. Ez teljes képtelenség! Hol van Urunk másik keze? Ne essünk kétségbe, nem vágták le, még csak a rajzon sem, a művész. Ott látható, a másik szárny helyén, az a furcsa „valami”!

Ez a furcsa „valami” egy olyan valami, mint egy sugárhajtású repülőgép hengeres alakú hajtóműve, amiből hosszú lángcsóva csap ki. Tudjuk, hogy sugárhajtású harci gépek indulásakor, amikor a hajtómű a legnagyobb tolóerőt fejti ki, hosszú lángcsóva csap ki belőle. (Ilyesmi figyelhető meg pl. Forma 1-es autók gyorsításakor is: akupufogócsőből láng csap ki.) Ez a hengeres alakú valami itt azonban nem harci repülőgép hajtóműve, hanem a Szent Korona homlokzati Krisztus-képén látható trónus bal karfája, az isteni Kéz (Kar) helye! Egészen biztosan a trónus bal karfája, hiszen a művész a bal kar helyére rajzolta. A „hajtóművön” köröcskékből álló, körkörös díszítés fut körbe, mint a trónus karfáján. Csak a háromujjú isteni kéz jele hiányzik a karfa csúcsáról, de vegyük tekintetbe, hogy a túlzott egyértelműséget a művész háta mögött ólálkodó kopók miatt kerülni kellett.

A „hengeres hajtóművel”, tehát a trónus karfájával derékszöget zár be az a „nyúlvány”, amelyet a művész a „hajtóműhöz” kapcsolt. Ha nagyítóval megnézzük, ezen a „nyúlványon” is ott látható a köröcskékből álló díszítés. Ez a „nyúlvány” tehát nem más, mint a Szent Korona trónusának karfa alatti, karfára merőleges lába, lábazata. Korábban az Ébredés 30. számában már részletesen szoltam ró-

la, hogy a könyökben behajlított kar az akarat jelképe, s hogy ezt a derékszögű írtásjelet már a sumérok is ilyen értelemben ismerték és használták. A 30. szám 109. oldalán be is mutattam azt a sumér (skorpiós) tányértöredéket, amelyen a háromujjú isteni kezekben végződő karok, a napforgók látható. (Az isteni napforgót még csak véletlenül se mondjuk horogkereszteknek!) Itt is az isteni napforgó egyik karjának szimbolikus ábrázolása látható: a Szent Korona trónusa bal karfája, az alatta lévő és rá merőleges trónuslábbal.

Ez a „furcsa valami” Urunk bal karja helyén tehát a szimbólumok nyelvén az isteni Kéz, Kar, az isteni Akarat jele! Ebből a Karból lángcsóva, tűz csap ki. Ez az Akarat és ez a Tűz (sugárzás) írta a Lepelre az írásjeleket (pl. lyukak), ez az Akarat égette bele a Lepelbe Urunk különleges fényképét, ez az Akarat küldte a titkos információkat és utasításokat a Lepellel, ez az Akarat írta tüzzel és vérrel a Szent Levelet, az egyedüli autentikus evangéliumot!

Már sok mindent elárult számunkra a Pray-kódex művésze, de még mindig nem tudjuk, hogy Urunknak miért rajzolt szárnyat.

Ennek végtelenül egyszerű a magyarázata, de csak akkor, ha ismerjük a „magyar vallást”, az igazi, jézusi kereszténységet, s ha a judeokrisztian tanok nem zavarnak meg bennünket. A szárny a szimbólumok nyelvén nyilvánvalóan azt jelenti, hogy az a valaki égi. De ugyanakkor azt is jelenti, hogy madár: MADAR (magyar). És mi a mi szent Madarunk még mai napig is, minden „kereszténység felvétele” ellenére is, ha nem az a sasmadár, amely Tatabányánál még az autópályáról is jól látható, és amelynek arany korona van a fején? Igen, bármennyire is hihetetlen, a XII. századi művész, a csak kívülről, első ránézésből katolikus szerzetes pap Urunkat Turulnak ábrázolta! Kis Égi Fény, a Napisten Fia!

Nem állhatom meg, hogy ide ne írjak valamit.

Amikor e sorokat fogalmazom, a német televízióban katonazenekar játszik. Elöl, a karmester előtt, egy olyan szimbólumot visznek, amelyet mindegyikünk, az egész világ ismer. A háború befejezése után a moszkvai Vörös Téren jónéhányat hánytak belőlük a földre, halomba a győztesek. Ugyan, ki ne látta volna még e filmkockákban.

Ez a jelkép, amit itt most a karmester előtt visznek, és amit németül „standart”-nak, főzászlónak mondanak, egy hosszú rúdra szerelt hármas, összetett jelkép. (Ilyeneket már az ókori Rómában, processziókon, körmeneteken is körbehordoztak. Mivel pedig a hitleri „III. Birodalom” a Római Birodalom utódjának tekintette magát, így ne csodálkozzunk semmin. Azon sem, ha ezt a „standartot” egyszer esetleg még Brüsszelben is „körbehordozzák”, bár ennek igen csekély a valószínűsége az ottani érzelmek miatt. Amikor ott éltem, Brüsszertől 25 km-re, Löwenben, állandóan azzal kellett kezdenem a beszélgetést a flamandokkal, hogy „Möner, ik ben hjén döjcer, ik ben honhaars!”: Uram, én nem vagyok német, én magyar vagyok. Ekkor minden rendben volt és mindenki azonnal tudott németül.)

A főjelképen, a „standarton” legfőképpen a Turul látható, amely sasmadár a németek számára természetesen német sas, „deutscher Adler”, az amerikaiak számára pedig

(hogy is lehetne másként!) amerikai sas. A Turul csőrében a német zászlót tartja, de ha egyszer Ő „német sas”, akkor ugyan mi egyebet tarthatna ott. A Turul alatt a sumér nyolcsugarú csillag, Isten, a Napisten jelc. A csillag alatt a germán bika- vagy ökörszarv, ami nem más, mint Boldogasszony anyánk jelképéből, a fekvő holdsarló szimbólumból (lásd: Szent Korona, az Atya Isten zománcképe!) bikaszarvvá vagy ökörszarvvá „derivált” jelkép, amelyet a német tisztek láncon a nyakukba akasztva viseltek. (Fekvőhelyezetű holdsarló.) A fekvőhelyezetű holdsarló a benne lévő sumér csillaggal ugyanaz a „protosumer” jel, amely a 7000 éves tatár-lakai korongon látható a „zsiroskupa” vagy zsirosbödön” alakú jel fölött. Ezt az összetett jelképet a napforgóval együtt a hitleri „III. Birodalom” aljas céljai jelképének választotta, a szovjet katonák a Vörös Téren halomra hányták, az amerikaiak pedig Nürnbergben („Reichsparteitagsgelände”) felrobbantották.

Térjünk rá most a Pray-kódex ábrázolásának alsó jelenetén látható női szentekre: Ki lehet ez a három nő?

Kettőjük dicsfénykoszorúja fekete, tehát ők gyászoló szentek. A középső női szent dicsfénykoszorúja azonban nem fekete, hanem ugyanolyan világos színű, mint Urunk glóriája a jeleneten. Ez a szimbólumok nyelvén azt jelenti, hogy középen, tehát a fő helyen álló női szent már nem gyászol, ő már tud valamit, amit a másik kettő még nem. És ki volt az, aki a Feltámadás után (bizonyára a hangjáról) elsőként felismerte Urunkat? Ki volt az, aki számára a Feltámadás először megvilágosodott? Igen, kedves Olvasóm, eltalálta! Magdalai Mária, Mária Magdaléna az, a pártus-hun Pontifex Maximina, a Főtáltosnő, judeokrisztian felfogás szerint az egykori k..., akiből Urunk állítólag „hét ördögöt űzött ki”! Az ő számára már minden világos, ezért feje körül az ugyanolyan világos színű dicsfénykoszorú, mint amilyen Urunk feje körül, ő már nem gyászol, hanem örül!

Urunk valamit magyaráz, vagy utasításokat ad, jobbkeze kinyújtott mutatóujja ezt jelzi. A hosszú rúdra szerelt ferdekeresztre mutat, de úgy, hogy egyúttal a Lelpre is. Mivel a másik két, jelenlévő női szent még mindig gyászol, így nyilvánvaló, hogy még semmit sem ért, és ebből az is legalább ennyire nyilvánvaló, hogy a magyarázatokat és utasításokat sem értik, tehát ezek egyes egyedül Magdalai Mária számára szólnak.

Esetleg úgy gondolnánk, hogy Urunkhoz az áll a legközelebb, akit a jeleneten a művész legközelebb rajzolt Urunkhoz. Ez nagy tévedés. Az elől álló női szent egy bizonyos tekintetben igen közel állt Urunkhoz, a művész ezért rajzolta őt az első helyre, de nem a legközelebbi. Gondoljunk csak most az evangélium következő soraira:

„Mikor pedig még szóla a sokasághoz, imé az ő anyja és az ő testvérei állnak vala odakünn, akarván ő vele szólni. És mondá neki valaki: Ímé a te anyád és testvéreid odakünn állnak, és szólni akarnak veled. Ő pedig felelvén, monda a hozzá szólónak: Kicsoda az én anyám; és kik az én testvéreim? És kinyújván kezét az ő tanítványaira, monda: Ímé az én anyám és az én testvéreim!” (Máté 12.46-49.)

Tudjuk, hogy melyik volt a legszeretettebb tanítvány, akire még Péter apostol is

(akkor még maga is tanítvány) féltékeny volt, és akit Urunk meg is csókolt. Leonardo is a jobbára festette világhírű freskóján. Itt is a középén, a főhelyen áll, de a középkori művész első helyre mégsem őt rajzolta, hanem azt a női szentet, aki még mindig gyászol, mert még mindig azt hiszi, hogy Urunk halott. A művész a pontosság és félreértések elkerülése végett az első helyen álló női szent mellé még egy olyan emberi fejet is oda rajzolt, amelynek szemei csukva vannak, tehát vagy alszik, vagy halott. Legalább is a női szent így gondolja. Mi pedig gondoljunk itt a Jairus leányára is: „*És Jézus a főember házához érvén, látván a sípolókat és a tolongó sokaságot, Monda nékik: Menjetek el innen, mert a leányzó nem halt meg, hanem aluszik. És kinevették őt.*” (Máté 9.23-24.). Nyilvánvaló, hogy a gyászolók nem szkiták (galileaiak) voltak, hiszen temetéseken vagy gyászolás közben a szkitáknál nem volt szokás sípolni. Így nem is csodálkozhatunk rajta, ha ezek nem értették Urunk szavait és kinevették miatta, hiszen nem tudhatták, hogy a szkiták a halált alvásnak mondták, tehát olyan átmeneti állapotnak (bármeddig tartson is), amelyből van visszatérés, feltámadás. A zsidók nem hisznek sem a feltámadásban, sem pedig a lélek halhatatlanságában. Az ő felfogásuk szerint a lélek a testtel együtt meghal. Itt tehát, az első női szent mellé rajzolt emberi fej csukott, alvó szemei azt jelentik, hogy a női szent még mindig úgy gondolja, hogy Urunk alszik, vagyis, hogy halott.

Ugyan, melyikünk ne találta volna már ki, hogy ki az első helyre rajzolt női szent? Igen, Adiabene Mária, Szent Mária! Nem Szűz Mária, hiszen éppen az előbb olvastuk, hogy Urunknak voltak testvérei is, márpedig akkor ezek miatt Szent Máriának feltétlenül el kellett veszítenie szüzességét. Azonban szentségéhez ennek ellenére sem férhet semmi kétség és a középkori művész is így ábrázolta őt, glóriával!

A harmadik női szent valószínűleg a harmadik nő, aki ott volt a keresztfeszítéskor, a „Kleopás” (Kéfás?) felesége, de erre nem mernék „megesküdni”. És azt sem tudom, mi lehet az a lombik vagy üvegcsé szerű valami, amit a művész Szent Mária alakjához rajzolt. Legfeljebb gyanítani tudom, hogy olaj, kenet, zsidó szokás szerint, de akkor ez azt jelenti, hogy Adiabene Mária pártus-hun hercegnő léte ellenére sem értette Urunk tanításait, zsidó szokásokhoz igazodott. Ez talán magyarázat lehet arra, hogy közöttük és Urunk között nem volt éppenséggel felhőtlen a „rokoni” viszony, mint éppen az előbb is tapasztalhattunk, amikor az evangélium szövege szerint Urunk megtagadta őt, nem vett tudomást sem róla, sem „saját testvéreiről”. De ezt látszik igazolni az is, hogy a kánai mennyegzőben igen gorombán szólott hozzá: „*Mi közöm nékem te hozzád, oh asszony? Nem jött még el az én óráim.*” (János 2.4.). Ha hihetünk az evangéliumok (nem kevésszer „aktualizált”) szövegeinek, akkor Urunk valószínűleg azért volt „morcos” Szent Máriára, mert az pártus-hun léte ellenére hajlott a zsidó vallási gondolkodás és szokások felé.

Figyeljük most azt a jelenetet is, amelyik az ábrázoláson az Urunk ruhájának övében látható hátul.

Ez egy négy kisebb köröcske által közrefogott nagyobb köröcske. Már közhely, ha ismét megemlítem, hogy a kör, a gömb, a pont és a lyuk mindig a Napisten jele. És az is ugyanígy közhely, ha azt is ismétlem, hogy a négy köröcske és a négyes ékjel a „király” értelmű sumér jel a Labat-szótár szerint, de nemcsak e szótár szerint: a Szent Korona szerint is. Ha tehát a négy köröcske közrezárja a valamivel nagyobbikat, akkor a jel értelme „isteni Király”!

Armost, ugyanez a sumér jel látható Magdalai Mária nyaka körül, a mell-díszként oda rajzolt övön. De hogyan! Ugy, hogy e jelet ott megkettőzték (pár!), s a két jelet a rovásírás szellemiségének, egyberovó gondolkodásának megfelelően összerótták: két kis köröcske, egy nagyobb köröcske, majd ismét két kisebb, ismét egy nagyobb, s végül ismét két kisebb. Az egyberótt két sumér jel jelentése tehát valami ilyesmi: „A Napisten Fiának, az isteni Királynak párja, ’mát-kája’, földi, emberi ’testvére’, mása, földi képviselője”. Már bizonyára szükségtelen, hogy kihangsúlyozzak valamit: Nehogy valami közönséges szerelmi viszonyra gondoljunk! Éppen elegendő, ha mások ilyesmire gondolnak és le is írják, hogy Urunk nem halt meg, nem is támadt fel, egész idő alatt csak kómában volt, amiből felébredt, utána pedig Magdalai Máriával együtt Indiába ment és ott családot is alapított bő gyermekáldással. De mi egyebet is szóljanak ezek az emberek, ha mindent csak földi, emberi módon tudnak elképzelni? Csak természetes, hogy spekulációik is ilyenek lesznek!

Az ábrázolt személyek után figyeljük most a teleírt Lepelt.

A mai ember, ha nem ismeri a sumér jeleket, az az érzése támad, hogy a művész „összefirkálta” a Lepel rajzát, a benne „dühöngő” cicomázó ösztön miatt zsúfolásig díszítette „halszálkákkal” és kereszttekkel. De ha bárki így gondolná, ugyan felróhatnánk-e neki? Mert ha egy 1100 oldalas A4-es nagyságú, impozáns könyv egyik szerzője is „halszálkáknak” látta a sumér jeleket, akkor mit szólunk? Ekkor már nem csodálkozhatunk rajta, ha egy különös dolgot meg sem említ, sem ő sem más, noha ott van a Lepel rajzán.

Nagyító sem kell hozzá, szabadszemmel is látható: a Lepel felső ágán, a ferdekereszt mellett, egy külön kendővel letakart, sisakszerű valami van. Maga a „valami” nem látható, csak annyi, hogy sisakszerű. És az, hogy rajta van a Lepelen.

Ha e „valamivel” kapcsolatban semmi egyéb utalás nem lenne látható, sohasem tudhatnánk meg, hogy mi ez a letakart valami, minden csak spekuláció lenne. De van! A „sisakszerű valami” mellett kétségtelen utaló jel látható, amely olyan, mint-ha a lepelből nőne ki: a „hosszú rúdra szerelt” ferdekereszt!

Hogy az ábrázolás ferdekeresztje ferde, az igen nehezen vitatható. Ebből – többek között – az következik, hogy ez a ferdekereszt kivégzőkereszt nem lehet, hiszen azt nem ferdén szokás a földbe ásní, és főleg nem a Szent Lepelre állítani. (A Muhi melletti emlékhely ferdekeresztjeitől most tekintsünk el.) Ferdekereszt „hosszú rúdon” csak egy valahol látható: a Szent Korona Geobitász-képén, Atilla király kezében! Ott a „hosszú rúd” nem más, mint a kettőskereszt, a Mennyei Lét-ra, amelynek csúcán ott a Szent Korona ferdekeresztje. Ott a király fogja a „hosz-

„rúd” nyelét, tehát érinti azt, itt pedig Urunk érinti kinyújtott mutatóujjával! Közben Magdalai Máriának magyaráz valamit, valamilyen utasításokat ad neki. Kinyújtott mutatóujját (utasítás, parancs jele!) úgy tartja, hogy az nemcsak a ferdekereszt rúdjára mutat, de a Lepelre és a Lepelen látható, letakart, sisakszerű valamire is.

Ennyi utalás már nem lehet a véletlen műve!

Igen, a Lepelen lévő, kendővel letakart, sisakszerű valami a még ténylegesen, anyagi test szerint nem létező Szent Korona utalásos rajza! A művész a kendővel történt letakarással jelezte, hogy még sehol se látható, hiszen majd csak évszázadik múlva fog elkészülni. És az a király fogja elkészíteni, aki majd a Koronán lesz látható, amint a „hosszú rúdra szerelt” ferdekeresztet ugyanilyen ferdén fogja tartani, mint itt látható.

Urunk háta mögött egy T-betű alakú sumér figyelmeztető jelzés is látható, amely lékvő helyzetben ott van a Szent Korona KON-képén is, az „o porfürogenitosz” grafika előtt. Ugyanez a T itt is látható a „sisakszerű valamit” letakaró kendőn. A művész ezzel a sumér figyelmeztető jellel figyelmeztetett rá, hogy figyeljünk jól: Urunknak és a letakart „valaminek” fontos és szoros kapcsolata van! És hogy a letakart „valami” ugyanilyen szoros kapcsolatban van a Lepellel is, hiszen a Lepelen van.

Ezekből az összefüggésekből és igen beszédes utalásokból nem nehéz kitaláljuk, hogy Urunk közvetlenül Feltámadása után elmagyarázta Magdalai Máriának a majdan elkészítendő Szent Koronára vonatkozó tudnivalókat. Mégcsak azt is, és ez az ábrázoláson azonnal látható, hogy a csúcán a keresztnek majd ferdén kell állnia!

A Szent Korona igazi Készítettőjét itt látjuk, ezen a középkori ábrázoláson!

Ezért írtam korábban, hogy Atilla király csak a tényleges, „de facto” elkészítettő volt, aki az elkészítéssel parancsot hajtott végre, isteni Parancsot!

A Szent Lepel tehát nem csak Urunk halotti lepelje, a Halotti Lepel, de ugyanakkor a Szent Korona elkészítésére szóló írásos Parancs is, a Szent Levél! Ezen Levél, valamint a Magdalai Mária által közvetített szóbeli utasítások alapján készül el majd a Szent Korona évszázadok múlva. Csak így érthető, hogy az egykori, V. századi koronakészítők hogyan jutottak olyan információk birtokába, amilyenekről „külső segítség” nélkül nem tudhattak, mint például az Utolsó Ítélet megközelítő pontosságú ideje.

Bár Urunk (tűzzel és vérrrel) írt a Levélre, mindent azonban nem írt rá, mert tudta, hogy a Levél majd illetéktelen kezekbe fog kerülni, s ha ezek az illetéktelenek megneszelik, hogy mi a Lepel valójában, hogy Levél is, írott levél, nem csak Halotti Lepel, akkor e Levelet majd megpróbálják megsemmisíteni elégetni. (Meg is történt.)

Ebből azonban az következik, hogy nem csak András apostolt küldte a Lepellel a „mi Sziitiánkba”, a Kárpát-medencébe, de Magdalai Máriát is a szóbeli utasításokkal. Ha a Feltámadás után Ő maga is a Kárpát-medencébe jött volna, nem lett volna szükség rá, hogy Levelet írjon az ottani „juhoknak” („*Máshol is vannak ne-*

kem juhaim...”), és arra sem, hogy a titkos információkat és utasításokat elmagyarázza Magdalai Máriának, valamint arra sem, hogy a Levelet „postással”, András apostollal küldje. (Már csak ennyiből is nyilvánvaló, hogy Magdalai Máriával nem mehetett Indiába.)

Az is igen egyértelmű, hogy a Levelet (Halotti Lepel) ott kellett őrizni, ahová küldte, és ahová a „postás” a Szent Korona tanúsága szerint meg is hozta. Erre a Jelenések Könyvében külön is figyelmeztetett: „*Hanem ami nálatok van, azt tartsátok meg addig, míg eljövök.*”! (2.25.) Tehát a Szent Korona elkészülése után is! Ebből az következik, hogy nemcsak a Szent Koronát tilos kivinni az országból, ha elkészül, de a hozzátartozó Szent Lepelt is! Együtt és ugyanott kell őrizni őket!

Urunk már a Jelenésekben megmondja Jánosnak, hogy a Koronát el fogja küldeni (készíttetni): „*Légy hív mindhalálig, és néked adom az életnek koronáját.*”! (Jelenések Könyve 2.10.) Tehát akkor, a Jelenések idején, még János sem tud a megígért „Élet Koronájáról” (Urunk ezért szól róla neki), s igen valószínű, hogy maga András apostol sem. Annak ellenére sem, hogy a „Megbízólevelet” ő hozta a „mi Szkítiánkba” a majdani nagykirály számára. (Az ábrázoláson Urunk nem András apostolnak magyarázza a tudnivalókat, hanem Magdalai Máriának!) Ezek szerint a Szent Koronáról egyedül csak Magdalai Mária tudhatott! Azt azonban valószínűleg még ő sem tudhatta, hogy ki lesz majd évszázadok múlva az a király, akinek majd el kell készítenie a Szent Koronát (ez teljesen értelmetlen lett volna), de azt feltétlenül tudnia kellett és tolmácsolnia a „más juhoknak”, hogy az a király lesz az, aki majd félreismerhetetlen isteni jelet fog kapni: Isten Kardját! Magdalai Máriának ugyan feltétlenül kellett a majdani, félreismerhetetlen isteni jelről, talán azt is tudhatta, hogy az majd egy kard lesz, de azt egészen biztosan nem tudhatta, hogy majd mikor és hol fogják megtalálni.

Urunk nyilvánvalóan tisztában volt azzal is, hogy az elkészült Szent Koronával majd mi minden fog történni. Egészen biztosan nem véletlenül olvasható figyelmeztetése a Jelenések Könyvében: „*Ímé eljövök hamar: tartsd meg ami nálad van, hogy senki el ne vegye a te koronádat.*” (3.11.).

Ő azzal is nyilván tisztában volt, hogy mi történik majd az Ő igazi kereszténységével. Második elesésével ennek bukását jelezte. Most figyeljük csak meg jól a kódex alsó jelenetén ábrázolt, teleírt Lepel alsó ágát!

Azt látjuk, hogy egyenlőszárú kereszték sorakoznak rajta, balról jobbra, majd egy ferde törésvonal András-keresztékből, a halál jeleiből kialakítva, utána ismét, újra egyenlőszárú kereszték. Az András-kereszték között középen, a Lepel felső ágának sarkánál azonban az egyik András-kereszt nem olyan, mint a többi. Ez az András-kereszt nem András-kereszt, hanem négy köröcske által övezett és ferdehelyezettű, dőlő, bukó, egyenlőszárú kereszt. Ebből a jelből a többi András-kereszt értelmét is megtudhatjuk: „A Király kereszténységét el fogják buktatni!”.

Halucináció, képzelődés lenne? Figyeljük csak meg jól a Szent Korona homlokzati Krisztus-képét! A rajta látható trónus a trónus mellett álló fák töveihez képest Urunkkal együtt enyhén dől, borul, bukik! (Tehát a dőlés nem ügyetlen képkerete-

zés eredménye!) Ha erre az ábrázolásra a koronakészítőknek nem lett volna kifejezett, isteni parancsuk, Urunkat nem merészelték volna így ábrázolni! Úgy gondolom, semmi kétség sem lehet felőle, hogy Urunk a Halotti Lepellel együtt szigorú utasításokat is küldött a „mi Szkítiába”, hiszen magán a Levélen (Torinóban őrzött Lepel) semmiféle trónus nem látható, de a Pray-kódex ábrázolásán sem. Így a trónus borulását a koronakészítők kizárólag szóbeli utasítások alapján tudták (és merték!) ferdehelyzetűséggel ábrázolni.

A Lepel rajzán, a ferdehelyzetű, András-keresztekből kialakított törésvonal után ismét egyenlőszárú keresztek sorakoznak. Ezek értelmét is a Jelenések Könyvéből tudhatjuk meg: „*Ezután láték új eget és új földet...*” (21.1.). Majd: „*És monda az, aki a királyszeken ül vala: Ímé mindent újjá teszek*” (21.5!)

Urunk a Szent Korona homlokzati Krisztus-képén „királyszékevel”, trónusával együtt borul, az igazi, a jézusi kereszténység elbukását jelzi. Ez véglegesen 1000-ben történt meg, a másféle „kereszténység felvételével”. Azonban a trónus borulása e kereszténység bukását is jelzi, amely az Ítélettel és az Ítélet kihirdetése után fog bekövetkezni. Ezután következik majd, amit a Jelenések Könyvében olvashatunk: „*Ímé mindent újjá teszek...*”. Ugyanezt jelzik a Lepelen a ferdehelyzetű törésvonal után ismét következő egyenlőszárú keresztek.

Ennyi az, amit a Pray-kódex ábrázolásáról le tudtam olvasni, vagy legalábbis úgy gondolom, hogy le tudtam olvasni. Azonban maradjunk még továbbra is a Lepelnél és vizsgáljuk tovább, más szempontok és más összefüggések szerint is.

A lélek az, ami megelevenít

Ha ezt nem tudnánk Urunk tanításaiból, továbbra is érthetetlen maradna minden, és akkor csak egy lehetőség maradna számunkra: azt feltételezni, hogy Urunk a keresztfán nem halt meg, csak kómába esett, és a sírban is kómában volt három napig és három éjjel, amelyből felébredt. Ha materialista felfogás szerint így gondolnánk, az azt jelentené, hogy azonnal meg is győződnenék saját „igazságunkról”: akinek folyik a vére, annak van szívműködése is, és akinek van szívműködése, az nem halt!

De gondoljuk csak meg azt is, hogy például András apostol, aki Urunk holttestét mosta a Pray-kódex ábrázolásán, a holttest mosása közben nem vette volna észre a szívműködést, ha ilyen lett volna? Ha Urunknál még tapasztaltak volna szívműködést, akkor belefektették volna Őt a Lepelbe?

Most bemutatom itt Urunk kinagyított arcképét abból a vaskos német könyvből (i.m. 836. old.), amelyből a Pray-kódex ábrázolását is kölcsönöztem.

A kép a Lepelről készített fényképfelvétel negatívja. Mivel azonban a Lepelen (szabadszemmel) negatív kép látható, így e kép a negatív kép negatívja, tehát pozitív kép. Ha azonban pozitív kép, valamit nagyon nem értünk: a vérfolyások Urunk homlokán miért világos színűek? Ha valakinek vérzik a feje és a vér rácsurog a homlokára, az a vér egészen biztosan sötétebb színű lesz, mint az arc színe. (Sötét-

bőrü emberek esetét természetesen kivéve.) Nincs itt valami fototechnikai büvészkedés?

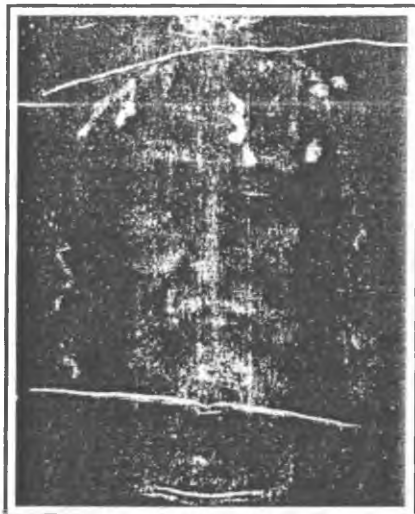
De van! Csakhogy, ez oly a „fototechnikai büvészkedés”, amelyre közönséges halandó nem képes. közönséges halott pedig még kevésbé.

Ha megfigyeljük a Lepelen fennmaradt arcképet, akkor azt látjuk, hogy Urunk fejsebeiből a vér lefelé folyik, a láb felé, tehát a kifolyó vér engedelmeskedik a Föld gravitációs erejének. Ezek a vércsurgások tehát akkor keletkeztek – gondoljuk –, amikor Urunk még a kereszten függött. Igen ám, de a levétel után András apostol megmosta a holttestet és úgy fektették Urunkat a Lepelbe. Akkor viszont hogyan kerülhettek ezek a vérfolyások mégis a Lepelre? Hogy létezik az, hogy a megmossott holttest ismét elkezdett vérezni, „levelni”, és a szivárgó vér a nyilvánvalóan vízszintes helyzet ellenére is ugyanúgy folyt, ahogyan a keresztfán?

Valljuk be, fogalmunk sincs hozzá, hogy Urunk ezt (még a halál állapotában is!) hogyan tudta megvalósítani. Ehhez súlytalanná kellett tennie saját véré, a Föld gravitációs erejét közömbösítenie kellett! Ráadásul tudatosan irányítania is kellett a vér folyását, hogy az ugyanúgy folyjék, mint függőleges helyzetben a keresztfán. Ha azonban vizenjáráskor tudta közömbösíteni a gravitációs erőt, akkor miért elképzelhetetlen, hogy erre itt is képes volt, a halál állapotában?

Bemutatom itt most e fénykép egy másik kinagyított részletét is ugyanabból a könyvből (i.m. 839. old.), ahol az András-kereszt alakjára tett kezek jól láthatók.

A képen Urunk balkeze takarja a jobbkez csukló körüli részét, de a bal csukló fölötti rész jól látható. A Pray-kódex ábrázolásán a jobbkez a balkéz fölött van és ugyanígy látható szabadszemmel is a Lepelre fényképezett negatív képen. Azonban vegyük tekintetbe azt is, hogy itt, a kinagyított képrészleten a negatív kép negatívját, annak fordítottját látjuk.

91. Kép: Urunk eredeti és hamisíthatatlan „személyigazolvány képe”.

92. Kép: Urunk kezei a Halotti Lepel fényképének negatívján.

Lényeg, hogy negatív kép negatívján, tehát a pozitív képen a csukló melletti sebből folyó vér fehéren világít: sugároz! Ugyanúgy sugároz, mint a homlokon látható vércsurgások is. Mármint, a magyar nyelvben van egy olyan szófordulat, hogy egy fényforrás (pl. zseblámpa vagy fényszóró) „virít”. Ez nem virágzást jelent, hanem éles fénnel történő tündöklést, és ha valaki tündöklük mások előtt (pl. színész a közönség előtt), arra is mondjuk, hogy „virít”. De vegyük csak tekintetbe azt is, hogy a vért Szabolcsban „sumérosan” még mindig vírnek mondják, tehát itt a vír virít! Ha a képet fordítva, fejtől nézzük, akkor a „virító (vírező) vír” csurgási iránya pontosan megfelel annak a helyzetnek, mint amikor Urunk a keresztfán függött, s kezei kb. 45-fokos szögben felfelé mutattak! Erről a fényképről az is megállapítható, hogy Urunknak nem a tenyereit szegelték keresztül, hanem alkarjait a csukló fölött, az alkar két csontja között. Nyilván azért, hogy a testsúly miatt a szegek a tenyérből ki ne szakadjanak. Önmagában véve ennyiből is igen meggyőző, hogy a Lepel nem hamisítvány!

De miért „virít” Urunk „víre”?

Ugyan mi másért, ha nem azért, mert Ő a Napisten Fia, akinek vére még a Halál sötét birodalmában is világít, sugároz, még a roppant hatalmú Halál sem árthat neki! Ugyan ki állítaná még, hogy a halál után nincs élet?!

De hogyan lehetséges, hogy egy holttest a megmosása után elkezdjen vérezni?

Materialista gondolkodás szerint ehhez arra van szükség, hogy a szív működés újra meginduljon, magától! Ha a szív működés nem állt volna meg, akkor a holttest mosása közben is véreztek volna a sebek, és ezt András apostol feltétlenül észrevette volna, s akkor Urunkat nem temetik el. Másrészt pedig tételezzük fel, hogy megállt a szív működés. Ekkor azonban az erekben megalvad a vér. Ha a szív működés ismét megindulna, az alvadt vért már akkor sem tudná keringetni az erekben. Hasonló ez a pakurafűtéses erőművi kazánok tüzelőanyagához, a pakurának nevezett nehézzolajhoz: ha hideg, akkor olyan szilárd, mint az aszfalt, a keringetéséhez és porlasztásához legalább 130 fokra fel kell hevíteni.⁽¹⁾ Ha tehát a megalvadt vért ismét cseppfolyóssá akarnánk tenni, akkor fel kellene hevítenünk, de ez számunkra lehetetlen.

Mi tudja ismét felhevíteni a vért?

Gondoljunk itt most arra, hogy a szervezetben a vér a tüdön, a lélegzésen keresztül tart kapcsolatot a külvilággal. A lélegzéssel kerül be a levegő a tüdőbe, onnan az oxigén pedig a vérbe. Most mondjuk a lélegzést lélek-zésnek! Máris megtaláltuk a misztérium lényegét: a vért a lélek élteti, a szív csak keringeti!

Ismét Urunk „paraboláival”, rejtett beszédével állunk szemben!

Urunk így jelezte, a halálból, hogy csak a test hal meg, a lélek nem! És a lélek akkor is képes megeleveníteni a vért, ha a szív áll, a test halott! Ezért a fejezetcím folytatása az evangéliumban: „*A lélek az, ami megelevenít, a test nem használ semmit: a beszédek, amelyeket én szólok néktek, lélek és élet.*” (János 6.63.)! (Zárójele-

1. A szerzőnek többek között erőművi kazánok kezeléséről is van hatósági vizsgája és dolgozott is pakurafűtéses kazánokkal.

sen még megjegyzendő itt, hogy a „táma” a régi magyar nyelvben „lélek” értelme is volt.)

Hol volt, hol nem volt a Halotti Lepel?

A Szent Korona tanúsága szerint a Szent Lepelt András apostol a „mi Szkítiánkba”, a Kárpát-medencébe hozta. Ez mindenképpen az ő életében kellett történni, éspedig I.u. kb. 30-ban. A Jeruzsálem-től Kárpát-medencéig terjedő utat 1-2 év alatt még nehéz körülmények között is meg lehet tenni gyalog, a pártusok pedig ekkor már ismerték a lovat. Mivel az apostol ruhája alól egy szablya hüvelye lóg ki a Szent Korona ikonján, noha az evangéliumok szerint Galileában nem viselt kardot, ebből arra következtethetünk, hogy Urunk halála és Feltámadása után pártus segítséggel jött a „mi Szkítiánkba”, s ezért erősen feltételezhető, hogy az utat lovon tette meg, vagy lovaskocsin.

Az apostol halála után a Lepelt nyilván a „szkíta” táltosok őrizték tovább az isteni jel, Isten Kardjának megtalálásáig, hiszen maga András apostol is szkíta volt. Egészen biztos, hogy a Kard megtalálásakor a Lepelt a hozzá tartozó és Magdalai Máriától kapott szóbeli információkkal, utasításokkal együtt átadták Atilia királynak, amelyek alapján a király el is készítette a Szent Koronát, és az isteni Parancs értelmében – mint a Geobitzász-kép teljes szövegéből majd látjuk – most már Atilia király őrizte tovább mindkettőt: a Szent Koronát a Szent Lepellel együtt. A Képes Krónika miniatúrájára a művész rá is rajzolta (festette) a Lepel képét, a meggyilkolt király holtteste fölé, amit a Habsburgok a miniatúráról megpróbáltak kivakarni, de ennek ellenére, éppen a vakargatások alakjából, megállapítható a lepelformája. Ez az egyetlen megrongált miniatúra a Képes Krónikában, amiből nyilvánvaló, hogy a Lepel ábrázolását Atilia király holtteste fölött a Habsburgok rendkívül veszélyesnek tekintették mind a „császári kertre”, mind pedig az egész nyugati (római) kereszténységre nézve.

A „kereszténység felvételét” követő időkben a Szent Lepelt nyilvánvalóan még mindig Magyarországon őrizték, különben a Pray-kódex XII. századi készítői nem tudhattak volna róla annyira pontosan, apró részleteiben is, mint ahogyan az ábrázolásról láttuk, és ezt idegenek is kénytelenek voltak megállapítani: „A művésznek ismernie kellett a Turini Lepelt”.

Badiny Jós Ferenc professzor az amerikai Ian Wilson könyvéből közli azt a térképet (i.m. 184. old.), amely a Lepel Európába, Franciaországba érkezésének hipotetikus, feltételezett útját ábrázolja.

Wilson úr nyilván nem ismerte a magyar közmondást, amely a „sánta kutyával” végződik. És igen valószínű, hogy arról sem tudott, hogy a Szent Lepelt a Szent Koronán jól felismerhetően kétszer is ábrázolták, egyszer pedig (Szent Fülöp zománcképén) csak utalásosan, és hogy a Szent Korona az V. században, Atilia király uralkodása alatt készült. Így aztán rajzolt nekünk egy olyan térképet, amelynek címe akár így is kezdődhetne: Hol volt, hol nem volt...

Mivel az útvonal az itt közölt fénymásolaton igen nehezen és pontatlanul látszik, ezért az alábbiakban szavakkal is vázolom e hipotetikus, mesebeli útvonalat.

A Lepel kiindulási helye Jeruzsálem, ideje pedig „ca. A.D. 30” írja Wilson úr, és itt még hihetünk neki. Legfeljebb annyit érdemes megjegyezni, hogy az A.D. vagyis „Krisztus utáni” kor meghatározás rendkívül „pachu” terminológia, mert nem egészen mindegy, hogy az az évszám Krisztus születése vagy halála utáni évszám. Ettől az „i.e.” (időszámításunk előtti) és az „i.sz.” (időszámításunk szerinti) meghatározások sokkal helytállóbbak.

A térképen azt olvassuk, hogy a Lepel még ugyanabban az évben, tehát „ca. A.D. 30”-ban, Kr.u. 30-ban Edesszába érkezett és ott volt egészen „SPRING 944”-ig, 944 tavaszáig. (Az VI. században Atilla király koronakészítői bizonyára elmentek Edesszába, hogy a Szent Korona elkészítése előtt megtekinthessék!) Ez a város légvonalban kb. 900 km-re keletre van Isztambultól, az egykori Konstantinápolytól, Kelet-Anatóliában, az Eufrátesz nagy kanyarulatában, Jeruzsálemtől kb. 680 km-re északra. A Wilson-i leírás szerint tehát a Lepel ezt a majdnem 700 km-es utat gyakorlatilag idővesztés nélkül, még ugyanabban az évben megtette, amikor útjára indult. A későbbiekben majd meglepetten tapasztalhatjuk, hogy az útvonal bizonyos szakaszán a „transzport” gyorsasága mennyire lelassul, legalább is Wilson úr „tachométere” (sebességmérő) szerint.

Sajnos, Badiny Jós professzor majdnem teljes mértékben hitelt ad Ian Wilson-nak, így fel sem merül benne, hogy Wilson úr ezt a mesebeli útleírást esetleg megbízásból is készíthette, s belelép a felállított csapdába. Ennek természetesen az a következménye, hogy professzor nevének súlya miatt nem kevés magyar olvasó meg is győződik róla, hogy a Wilson-i útvonal hiteles. Ugyanakkor azt is el kell mondjam, hogy Wilson úrt valamiért igen bánthatta a lelkiismerete, mert térképén „rejteki módon” mégiscsak jelezte, hogy az általa „kikutatott” útvonalat azért nem kell teljes egészében készpénznek tekinteni. Sajnos, „Feri bátyám”, Badiny Jós professzor figyelmét ez az apró, „rejteki” jelzés elkerülte. Egyelőre azonban figyeljük ezt a mesebeli útvonalat, mert bizonyos tekintetben mégiscsak mestermunka.

93. Kép: Ian Wilson térképe a Halotti Lepel útjáról.

Tehát ezen útvonal szerint a Lepel Jeruzsálemből még ugyanabban az évben a tőle majdnem 700 km távolságra lévő Edesszába került.

„*Kr.u. 57 után Edessában elrejtik.*” – írja Badiny Jós professzor Wilson nyomán, majd így folytatja: „*Kr.u. 177 körül: Csak mende-mondák beszélnek róla és elfelejtik; de Edessában van. Edessa ebben az időben a Pártus Birodalomhoz tartozik és itt kaphatja meg a Lepel az anyagával és szövetszövetmintájával azonos díszítést. A Lepel és a díszítés anyaga (helyesen: az anyag díszítése – G.M.J.) kizárólag csak a pártus királyi család öltözkései szolgált.*” (i.m. 188. old.)

Mint „Feri bátyám” néhány sorral később írja: „*Ebben az időben a Pártus Birodalom hatalma tetőfokán van; Kr.u. 256. vége.*”. De éppen ezért indult el fejében az a bizonyos „vezérhangya”!

Mert ugyanis, ha ő maga (Badiny Jós Ferenc) is Pártus Hercegnek írta Urunkat, a „napkeleti bölcsek” is pártus-hun táltosok voltak, akik már megszületése előtt is tudtak a Királyról (a „zsídók királya” szófordulatot csak Heródes megtevesztése miatt mondták, vagy evangéliumi manipuláció!), és ha most a „Pártus Herceg” halotti lepelje a hatalma tetőfokán álló Pártus Birodalomba, Edesszába érkezik, akkor ezek az ott élt pártusok „Kr.u. 57 után” miért rejtik el Királyuk halotti lepeljét? Kik elől rejtik el? Esetleg önmaguk, a pártusok elől? És ezek a pártusok az elrejtés után úgy 120 évvel, amikor még mindig hatalmuk tetőfokán vannak, már úgy elfelejtkeznek „Hercegük” nem mindennapi halotti lepeljéről, a Szent Lepelről, hogy „Kr.u. 177 körül: Már csak mende-mondák beszélnek róla és elfelejtik”? Aztán az is igen furcsa, hogy egy erekyére utólag bárki bármiféle díszítést tegyen vagy varrjon.

„*Kr.u. 525. évben Edessát árvíz önti el – idézi tovább „Feri bátyám” gyanútlanul Wilson urat – és 30000 ember vesztí életét. Csaknem minden épület elpusztul. A városnak az újraépítésekor megtalálják a lepelt a nyugati kapu egyik felső részében. (Wilson úr vajon miért éppen oda rejtette el? – G.M.J.) Jelentőségét nem ismerik fel, de azt mondják, hogy a rajta lévő kép nem emberi kéz alkotása.*” (i.m. 189. old.).

Ez rendkívül érdekes!

Olyan emberek, akik a Halotti Lepel „jelentőségét nem ismerik fel”, noha azon még szabadszemmel is megállapíthatók a „Pártus Herceg” arcvonásai, mégha a kép halványsága miatt csak nehezen is, azok ugyan honnan, miből tudták megállapítani, hogy az a kép nem emberi kéz alkotása? Mert való igaz, hogy a Lepelen szabadszemmel Urunk negatív, fordított fényképe látható, és az is, hogy negatív képet egyetlen festő sem tud festeni, de akkor ezek szerint az ottani, VI. századi emberek értettek volna a fényképezéshez, tudták volna a különbséget negatív és pozitív képek között?

„*Kr.u. 544-ben: Mandylionnak kezdik nevezni.*” – folytatja tovább „Feri bátyám” a Wilson úrra történő hivatkozást. Mivel a „mandyilion” szó a német „mándlival” rokon, ami falusi legények „lajbiját”, kiskabátját jelenti (Mantel = kabát a német nyelvben, „mente” szavunkból eredően), így ez kényszerű módon azt jelenti,

hogy a VI. századi Kelet-Anatóliában. az Eufrátesz mellett, Isztambultól 900 km-re keletre németek éltek! Ez már „dőfi”, ahogy mondani szokás!

„Kr.u. 944. aug. 15.: A mandilyon Konstantináolyba kerül.” – folytatódik Wilson úr mesebeli útvonala. Csak így, tömör egyszerűséggel Hogy miért, hogyan, mi módon, arról nem szól a fáma. Wilson úr ránk bízta: Próbáljuk kitalálni!

„Kr.u. 1204 körül: A keresztesek hadjárata idején eltűnik, de Kr.u. 1300-ban: Már Franciaországban őrzik.” Itt már annyira kezd kilógni az a bizonyos patás valami valahonnan, hogy talán maga Wilson úr is szégyenkezett miatta magában. Nézzük csak ezeket a keresztes hadjáratokat!

Összesen hét keresztes hadjárat volt: 1. 1096-99, 2. 1147-49, 3. 1189-92, 4. 1202-04, 5. 1228-29, 6. 1248-54, 7. 1270. A legutolsót IX. Lajos francia király vezette és sikertelen volt. 1291-ben az utolsó keresztény támaszpont, Akkon is török kézre került és fel kellett hagyni a kalandozásokkal. Ez tehát a legutolsó olyan évszám, 1291, amikor a Lepelt még a keresztesekhez lehetett kapcsolni. Ennek érdekében Wilson úr a Lepelt Konstantinápolyból hajóval leutaztatta Akkonba, ahol a térkép szerint 1204-től 1291-ig tartózkodott, innen szintén hajóval a libanoni Szidonba, majd onnan ugyancsak hajóval Ciprus szigetére. Itt, ezekhez az állomáshelyekhez évszámot már nem ír! Végül innen, Ciprus szigetéről kerül a Lepel hajóúton Franciaországba, „egyszuszra”, egyetlen hajóúttal. De hogyan!

Ha az eddigiek után hihetünk még valamennyire Wilson úrnak, akkor a – térkép szerint – a hajó Ciprus szigetéről indult valamilyen ismeretlen időpontban, s a történelmi eseményekből csak gyanítani lehet, hogy 1291-92 lehetett az indulás dátuma. Ezután a hajó elhalad a görögországi Kréta szigete alatt, nem köt ki, majd elhalad Szicília mellett is, itt sem köt ki, utána Szardínia szigete mellett is, itt sem köt ki, s megérkezik Franciaországba, valahová.

A patraszállás dátuma is ismeretlen, de innen a Lepel Párizs felé indul, immár szárazföldön. Párizs felé félúton, a „Bourg en Bresse” nevű várban 1303. április 14-én kiállítják. A Lepel a palesztinai Akkonból történt indulása (1291) óta ez az első pontos dátum! Noha a hajó nagy, tengerjáró hajó kellett legyen, ha Ciprus szigetétől megállás nélkül el tudott jutni Franciaország partjaiig, a Párizs felé vezető út feléig a Ciprustól történt indulást követően a folyamatos hajóút ellenére is körülbelül 12 év telik el!

Wilson úr bizonyára érezte, hogy esetleg mások is tudnak számolni, és cselhez folyamodott. A hajó útvonalát nem a tengerjáró hajók fogadására is alkalmas, ottani nagy, franciaországi kikötőbe, Marseilles-ba rajzolta be, hanem jóval odébb, a Marseilles és Nizza közötti partszakasz egy ismeretlen pontjára, és természetesen évszám megadása nélkül! Vajon miért? Esetleg azért, mert sem hajó nem volt, sem kikötés, sem Halotti Lepel a nemlétező hajón?

Gondoljuk csak meg!

A keresztes „vitézek” Konstantinápolyban, 1204-ben „zsákmányolnak” egy kereszténység számára felbecsülhetetlen jelentőségű ereklyét. Mivel az előbb Wilson úr útleírásában is olvastuk, hogy a Lepel 1204 körül, tehát a IV. keresztes hadjárat

idején Konstantinápolyban eltűnik, majd egyszerre csak a keresztesek kezében van. akkor a „zsákmányolás” helyett a „lopás” vagy „rablás” szó mintha helytállóbb lenne. (A zsákmány és zsákmányolás katonai fogalmak, amelyeknek meg vannak a maga szabályai. Például a civil lakosság szekereit tilos zsákmánynak tekinteni, de ha a civil lakosság ezekkel a szekerekkel pl. lőszert, vagy egyéb, hadtáp jellegű dolgot szállít a hadsereg számára, akkor a civil lakosság szekerei is hadizsákmánynak tekinthetők.)

Tehát, 1204-től akár zsákmányolás, akár lopás vagy rablás folytán, a keresztesek kezében van egy kereszténység számára felbecsülhetetlen értékű ereklye. És amikor ez az ereklye hajón megérkezik Franciaországba, a nagy hajó nem a nagy kikötőbe, Marseilles-ba fut be, hanem egy ismeretlen helyre, azt sem tudni, hogy mikor, mert a páratlan ereklyét senki sem várja, érkezéséről semmiféle feljegyzés nem készül. Például Kolumbusz hajója nem vitt semmiféle ereklyét, az út-tal kapcsolatban mégis mindent feljegyeztek!

Itt, a „Bourg en Bresse” nevű várban a Lepel igen sokáig időzik. A Párizs felé vezető útvonalon a következő állomás a „Bouirg en Bresse” nevű vártól csak néhány 10 km-re lévő Germeles, ahová a Lepel 1452-ben érkezik meg, és ahol 1452. szeptember 13-án ismét kiállítják. Ezután már Párizsba viszik, ahová 1307-ben (!!!) meg is érkezik!

Párizsban a Lepel 1357-ig időzik, majd ismét dél felé indul, Torinó irányába. Előbb a Párizstól délre lévő Lirey-ben tartózkodik (1357-1418), majd 1418-ban innen is délebbre viszik, Monfortba, innen pedig a svájci határ mellett lévő „St.-Hippolyte-sur-Doules”-ba, ahol 1449-ig marad. Innen a svájci határ mentén, de francia területen, dél felé viszik, 1453-ban halad el Genf közelében, de nem lép át svájci területre, majd 1502-ben megérkezik Chambérybe.

Az útvonal itt is felettébb érdekes.

A Lepelt nem viszik át Svájcba, csak Genf mellett halad el, de francia területen időztetik 1453-tól 1502-ig, valamilyen ismeretlen helyen. Ez a hely feltűnően közel van a „Bourg en Bresse” nevű várhoz, de nem viszik oda az útvonal szerint, és az ekkor tőle már jóval északabbra lévő Germolles-ba sem viszik vissza, ahol 1452-ben kiállították.

Chambéryben aztán igen furcsa dolog történik: itt a Lepel kétszer is időzik.

Először 1502-1537 között őrzik itt, majd átviszik Olaszországba, ahol – a térkép szerint – 1536-ban (!!!) ismét kiállítják. Tehát akkor, amikor a Lepel még nincs ott! A Lepel a térkép szerint csak 1537-ben érkezik Chamveryből a Milánó melletti Verrellibe, ahol 1561-ig marad. (Olvasóim talán arra gondolnak, hogy viccelődöm. Nem, kérem, nagyítóval böngészem Wilson úr térképét!)

Innen, Verrelliből, tehát Olaszországból, 1561-ben ismét visszaviszik a Lepelt Franciaországba, Chambérybe, s ezután 1578-ig ismét itt őrzik. 1578-ban innen viszik Turinba, tehát ismét vissza Olaszországba. Tehát a Lepel Verrelliből nem közvetlenül a tőle csak egy „ugrásnyira” lévő Torinóba kerül, hanem először visszatér Franciaországba, Chambérybe, majd 1578-ban ismét vissza Olaszországba, Turin-

ba Torinóba!

Mi lehet ez a feltűnően sok „oda-vissza”? Valakik esetleg marakodnak a Lepelen? Az egyik „társaság” Franciaországban van, a másik Olaszországban? Az egyik elmarja a másiktól, a másik visszamarja, és így tovább? Végül a győztes bizonyára az erősebb, a befolyásosabb „társaság”, az olaszországi, s a Lepel ezért marad Tumban végül, egészen 1939-ig. Ekkor (bizonyára a már „szagról” is érezhető, közeledő háború miatt) a nyugodtabbnak tűnő dél-olaszországi Avellinóba viszik, s onnan majd a háború után, 1946-ban kerül vissza ismét Torinóba.

Bárki is lehettek, akik a háborús pusztítások elől a békésebbnek tűnő Avellinóba vitték, igen jó „szimatjuk” volt, vagy meglehetősen jó információkkal rendelkeztek a „nagy szövetséges” műkincsek iránti erős vonzódását illetően. Ma már mi is tudjuk, hogy ez az erős vonzódás olyan erős volt, hogy egész Európát végigrabolták műkincsek dolgában is, mert felfogásuk szerint a műkincsek azokat illették, akik azokat értékelni tudták. Jelesül is említhetnénk itt Göring marsallt, aki Carinhall nevű rezidenciáját úgy telezsúfolta rablott kincsekkel, hogy lehetőleg minden látogatójának földbe gyökerezzen a lába. (Karin Hall a marsall fiatalon elhunyt leánya volt.)

Térjünk vissza a Lepel útvonalának Wilson-i leírásához.

„1521-ben Chambery-ben három püspök helyezi a főoltárra.” – olvashatjuk tovább Badiny Jós Ferenc tolmácsolásában Wilson úr útleírását. „A hívek tömege dicséri Jézust, a 'szent lepel' által és éppen ezért, a még mindig feszítsd meg'-et állítók is működésbe lépnek. 1532-ben tűz üt ki a Lepelt őrző kápolnában és a Lepel megsérül a kápolnát elpusztító tűzben.”

De itt is gondoljuk csak meg!

Ha ekkor már tömegek számára is ismeretes, hogy a Lepel Urunk halotti lepelje, amit nem is egy, hanem három püspök helyez a főoltárra, azt a páratlan ereklyét egy valamiféle kis kápolnában kellene tartani? Nem katedrálisban? És a kis kápolnában a felbecsülhetetlen értékű ereklyét nem őrzi senki? Mert ugyanis, ha bárki őrizte volna, az a keletkezett vagy szándékosan gyújtott tüzet nem tudta volna azonnal eloltani, vagy a tűzoltókat riadóztatni? Az is igen fogós kérdés, hogy egy kis kápolnában a gyertyákon kívül mit lehet még meggyújtani? Ha viszont e kis kápolna például egy nagyobb templom belsejében lett volna, akkor csak a kis kápolna égett volna porig, maga a templom nem?

Fentebb azt írtam, hogy Badiny Jós professzor majdnem teljes egészében hitelt ad Fentennek. Ez a „majdnem” azt jelenti, hogy „Feri bátyám” számára is feltűnően sok volt a képtelenség, és könyve (i.m.) 198. oldalán le is írta: „A közölt térképen a Szent Lepelnek Konstantinápoly-Szentföld-Párizs útvonala nincs bizonyítva. Ez csak feltételezés.”. A következőkben nézzük ezért, milyen egyéb lehetőségek szerint kerülhetett a Halotti Lepel Nyugat-Európába.

Egy magyar királylány hozománya?

Sajnos, Badiny Jós Ferenc idézett könyvében az „egyéb lehetőségekről” csak

mindössze egy féloldalt írt (i.m. 198.old.) és ezt is így kezdte: „*Itt még azt szeretném megemlíteni, hogy Jézus Urunk Szent Lepelje magyar kézben is volt, és ezért találjuk meg képét a 'Pray-kódex'-ben (1192-95.)*”.

A Pray-kódex félreérthetetlen és részletes ábrázolása miatt tehát ő is ugyanarra a véleményre jutott, mint idegen kutatók, hogy ugyanis a kódex művészenek jól kellett ismernie a Lepelt. Ha azonban a Lepel „magyar kézben is volt”, akkor egy futó kézbevétele és megtekintése alapján aligha készülhetett volna róla olyan részletes és pontos ábrázolás, mint láttuk. És milyen furcsa! Azok az „összes többiek”, akik kezében a Lepel csak megfordult a középkorban, egyáltalán semmiféle rajzot vagy festményt nem készítettek róla, nemhogy olyat, amelyről annyi értékes információt lehetne leolvasni, mint a Pray-kódex ábrázolásáról.

„*Azt tudjuk, hogy 944-ben a Szent Lepel Edessában volt.*” – folytatja Badiny Jós professzor a megnevezett oldalon. Magam inkább így fogalmaztam volna: „*Azt tudjuk, hogy a Lepelről azt állítják, hogy az 944-ig Edessában volt.*”.

„*A bizánci császár hadsereggel hozatja át Konstantinápolyba 944. augusztus 15-én. Ott marad 1204-ig és 1307-ben már Párizsban van.*” – folytatja a professzor.

Nem tudom, honnan származhat a meglepően pontos dátum, a 944. augusztus 15., de azt tudom, hogy a Lepel rajzát már Atilla király holtteste fölött lebegve is ábrázolták a Képes Krónikában, őt pedig az V. század vége felé gyilkolták meg. (Ezzel kapcsolatban számomra csak annyi hihető, amennyit rovásírással a méregpohara talpára írtak, tehát annyi, hogy a tettes egy „római (keresztény) leány” volt. Az, hogy az az apostoli királyunk, aki elkészítette a Szent Koronát, és aki látható is a Szent Koronán, az poligámiában élt volna, az számomra „igen nehezen hihető”.) Márpedig, ha a SzentKorona Geobitzász-képének parancsa szerint – mint majd látni fogjuk – a Szent Lepelt a Szent Koronával együtt kellett őriznie a mindenkori királynak, akkor nem tudom, mit kezdjek a fenti évszámmal és a bizánci császár hadseregével.

„*Ebben az időszakban kerül (a Lepel) III. Béla király leányának birtokába.*” – írja Badiny Jós Ferenc.

Sajnos, a professzor a konkrét időpontot nem említi, de nyilván csak III. Béla királyunk uralkodása alatt történhetett. Számomra azonban több körülményből is rendkívül kétséges, hogy a Szent Lepelt III. Béla lánya csak egyszer is láthatta vagy érinthette volna. Az is több, mint valószínű, hogy apja birtokában sem volt soha, sőt I. István királyunktól kezdve egyetlen királyunk birtokában sem. (Pl. Or-seolo Pétert és a hasonszőrűeket ne tekintsük királyainknak!)

„*Ugyanis a nagyműveltségű III. Béla Bizáncban nevelkedett* – olvassuk a folytatást – *és feleségül vette VII. Lajos francia király leányát. Ebből a házasságból született 1175-ben Mária-Margit magyar hercegnő, akit apja (valami elkötelezettség miatt) férjhez ad a már csaknem öreg II. Izsák Angelus bizánci császárhoz.*”

Ebből akár arra is gyanakodhatnánk, hogy III. Béla leánya a Szent Lepelt hozományként magával vitte Bizáncba, de próbáljunk meg tudomásul venni valamit: A

Szent Lepel nem közönséges ágylepedő, és mégcsak fejedelmi hozomány sem lehet! Még akkor sem, ha Badiny Jós professzor azt írja, hogy „*Ne felejtsük, hogy III. Béla (1172-1196) alatt Magyarország Európa legfejlettebb és leggazdagabb állama volt.*”

„*A IV. keresztes háború 'vitézei' (a professzor a „rablóbandák” szót nyilván kerülni akarta – G.M.J.) elfoglalják Bizáncot, megölik a császárt (tehát a másik keresztény uralkodót, hiszen céljuk a Szentföld felszabadítása! –G.M.J.), és az özvegy Mária-Margit férjhez megy a keresztesek vezéréhez, Boniface de Montferrat-hoz.*”

A sorok olvastán aligha csak szerénységemben merül fel a gyanú, hogy az a „vitéz” esetleg éppen a fiatal és megnyerő szépségű császárné miatt mészároltatta le martalócaival (pardon: „vitézeivel”) az öreg császárt.

„*A Szent Lepel Mária-Margit birtokában van...*”

Tehát, ezek szerint Mária-Margit a Szent Lepelt házassági hozomány gyanánt mégiscsak Bizáncba vitte!

„...*aki (tehát Mária-Margit, III. Béla leánya – G.M.J.) férjével (mármint az újdonsülttel, a „vitézzel”) – G.M.J.) átmegegy Thessalonikába (ma Szaloniki) és templomot épít a Szent Lepel részére. (A templom mai neve: Eski Cuma Cami.)*”

Valamit nagyon nem értek!

A császárnénak miért csak ekkor jutott az eszébe, hogy a Szent Lepel részére templomot építtessen? Ezt Bizáncban, amikor még egy birodalom császárnéja volt, nem pedig egy ilyen „vitéz” felesége, nem könnyebben megtehetette volna? És a templom nem jobban „mutatott” volna egy keresztény birodalom fővárosában, mint Szalonikiben? Ha ez igaz, akkor azt sem értem, hogy a Wilson úr által térképen megrajzolt útvonal, a Lepel útvonala, miért kerüli el Görögországot ugyanúgy, mint a Kárpát-medencét? Azt pedig még ennél is kevésbé értem, hogy ha ott, tehát Thesszalonikában egyszer már templom épült a Szent Lepel részére, akkor a Lepelt miért nem ebben helyezték, miért vitték mégis a „frontra” a tűzfészek kellős közepébe, a palesztinai Akkonba? Nincs itt valami roppant nagy „bűvészkedés” az állítólagos Szent Lepel körül?

„*1207-ben Mária.Margit férje meghal – folytatja Badiny Jós professzor –, és újra férjhez megy egy 'kereszteshez', akinek neve: Nicholas de Saint Omer. Ettől születik Vilmos (William) nevű fia, aki anyja halála után átadja a Templomos Lovagrendnek a Szent Lepelt, miután ő is közéjük tartozott. Így viszik a 'templomosok' Párizsba.*”

Nos, itt több eset is lehetséges.

Először például az, hogy az egykori császárné annyira szép volt, hogy az egyik keresztes „vitéz” megirigyelte a másiktól, és azt a maga módján „lerendezte a színpadról”, utána pedig feleségül vette az ismét megözvegyült magyar királylányt.

A másik lehetőség egy kis fantáziával talán az is lehetne, hogy valakik egy közönséges hamisítvánnyal, egy közönséges lepedővel „megetettek” mindenkit: magyar királylányt és templomos „vitézeket” egyaránt. Ebben az esetben egy közönséges ágylepedő miatt történtek a gyilkosságok és az Eski Cuma Cami nevű temp-

lom is egy közönséges hamisítvány részére épült, amiről persze valakik előzőleg jó propagandával (pl. a „sutogóval”) elhíresztelték, hogy az az igazi Szent Lepel. De ha így történt, vajon miért történt így? Esetleg azért, hogy ilyen „elterelő hadmozdulattal” eltereljék a figyelmet az igazi Lepelről? Mert eszük ágában sem volt kiadni a kezükből azt a kincset, amit egyszer már megkaparintottak?

Visszapillantó tükör

Azt szeretnénk megtudni, legalább is megközelítő pontossággal valószínűsíteni, hogy mi történt a Szent Lepellel a „kereszténység felvétele” után.

Sajnos, erről történelemkönyveinkből igen keveset tudhatunk meg, ha olyan történelemkönyveinktől eltekintünk, mint amilyen a Képes Krónika, vagy a Pray-kódex. A Pray-kódex kivételével középkori forrásaink feltűnően hallgatnak a Szent Lepelről, a kódex művésze is csak a képirás segítségével mer szólni róla. A Szent Koronáról is hallgatnak a források, amennyire csak lehet, de ez mégsem annyira egyszerű, mint a Halotti Lepelről való hallgatás, hiszen a Szent Korona a Magyarország fölötti uralkodás elsőszámú tényezője.

Ilyen helyzetben azok az ismeretek lehetnek segítségünkre, amelyeket kutatásaink során eddig szereztünk, főként a Szent Koronán visszamaradt nyomok, a Képes Krónika miniaturái, a Monomachosz-korona, majd a Pray-kódex ábrázolása segítségével. Nevezzük ezeket az ismereteket most visszapillantó tükörnek és próbáljuk meg e tükör segítségével legalább „meggyanítani”, mi történhetett a XII. században még mindig Magyarországon őrzött Szent Lepellel.

Ha e „visszapillantó tükörbe” tekintünk, olyan borzalmas kép tárul elénk a „kereszténység felvételét” követő 2-3 évszázadról, hogy az emberi elme természetes önvédelmi reakciója miatt az ember ezt a borzalmas képet azonnal rossz álmoknak minősíti, s utána megkönnyebbülten sóhajt fel: „Jaj, már megint mennyi marhaságot összeálmodtam!”. Az ember a rémálmok kavalkádja után csak törölgeti csapzott homlokát és kétségbeesetten ragadja meg a „mentőövet”, az ezen kereszténység, majd az azt követő izmusok által számunkra készített, rózsaszínűbnél rózsaszínűbb szemüveget, hogy az „őrült álmokban” látott haláltusa borzalma ne tűnjön olyan borzalmasnak.

A halálraitélt a „kereszténység felvétele” után még nem halott, csak halálraitélt, sebekből vérzik, hörgő, élethalál harcát vívja, haláltusáját, de még ennek ellenére is erős, veszélyes, sőt igen veszélyes. Mert, ugyan ki ne tudná, hogy a megsebzett fenevad a legveszélyesebb! A „halálhörgés, siralom” majd csak a XIII. századi nagy vércsapolás után halkul el, majd enyészik el teljesen. A hóhérok már bármit állíthatnak és taníthatnak, hiszen az áldozat már nem tud szólni, nem tud védekezni. Megszületik egy olyan Magyarország, amelyik már csak nevében és nyelvében magyar. Már nyelvében is alig, hiszen már mindent latinul írnak és olvasnak, a pap is latinul mondja a misét a templomban. A magyar nyelv már csak kénytelen-kelletlen megtűrt pogánykori remanencia, visszamaradt ócskaság, amelynek

napjai egyébként is meg vannak számlálva.

Ez a döbbenetes állapot egészen a legutóbbi időig fennmaradt. Még a XX. században is vannak Magyarországon latin nyelvű misék. még vidéken is. ahol egy szót sem értenek a pap gajdoló karattyolásából, és e „latin műveltség” miatt *Szabó Dezső* tanár úr úgy begorombul egyik kollégájára (*A tisztviselőkérdésről*), hogy begorombulása miatt vitéz *Nagybányai Horthy Miklós* bírósága egyhavi letöltendő fegyházzal „suhintja meg”.

Ha a „visszapillantó tükörbe” tekintünk, már rögtön a „kereszténység felvétele” után két „prominens” áldozatot is láthatunk. Egyik Imre herceg, a másik pedig apja, I. István királyunk. Őket majd Árpád-házi („turki”) királyaink egész sora követi, szóval, „oda”. A Szent Koronát már István király uralkodása alatt meggyalázzák, egész felsőrészét elforgatják. A forgatás miatt a főkolompot is megforgatják a „pogánylázadók”, aki így „gellereket”, gurulatot kap, még nevében is. Erre hitsorsosai ószövegségi bosszút esküsznek, de a teljesen nyílt támadástól egyelőre még visszatartják magukat, hiszen az áldozat a kapott sebek ellenére is még mindig igen veszélyes.

Elhatározzák, hogy a következő csapást úgy mérik rá, hogy az látszólag az ő sáját érdekében történjen. Sajnos, a körülmények a kezükre játszanak a sátáni tervben.

Egy Árpád-házi ifjúból sikerül megbízható valakit faragniuk, akit a Képes Krónika ismeretlen művésze sátánista királyként ábrázol majd az egyik miniatúráján. És ráadásul a tatár veszély is közeleg. Kitalálják hát, hogy a veszedelemtől csak a Szűzanya mentheti meg az országot, Szűz Mária, s ezért képét rá kell szerelni a Szent Koronára. Ezt a „hit” szempontjából igen megbízható uralkodóval sikerül is megtenni, hiszen „Könnyű Katit tánca vinni, ha neki is kedve van”. A Dukász-képre, Vezérlő Királyunk zománcképe elé fel is szerelnek egy Szűz Mária képet, egyházuk félreismerhetetlen jelképét. Lázasan imádkoznak a „Szűzanyához”, miközben mindent megtesznek annak érdekében, hogy a megérkezett mongol sereg támadjon is.

A támadás, majd az azt követő vércsapolás után az ország annyira elnépteledik, hogy az álruhában elmenekült és ismét visszatért királlyal elhitetik, hogy az idegenek betelepítése elkerülhetetlen. A betelepítések meg is kezdődnek, s a telepéseket kizárólag Nyugat-Európából importálják. Például a Borsod-megyei (Tokaj melletti) Bodrogolaszi máig is őrzi a betelepített olasz telepések emlékét. Tulajdonképpen a „tatár segítség” az oka, hogy most már közel sem kellett annyira tartaniuk a megsebzett „fenevadtól”, mint annak előtte. Pedig már előtte sem tartottak tőle túlzottan. Lássuk, hogyan ír erről *Kolozsvári Grandpierre Endre* Királygyilkosságok című könyvében.

„Az ujhúzásnak III. Sándor pápa akart véget vetni; közbenjárására az év vége felé II. László szabadon bocsátá az érseket (...). Karácsony napján hagyta el a börtönt, és azonnal a kápolnába sietett, ahol a király a nagymisét hallgatta; az oltárhoz lépett és – mindenki bámulatára – ledobatta a terítőt, az ékítményeket, az inter-

diktum (kiátkozás, kiközösítés) miatt, s a megdöbben, elhült királyhoz fordulva mondá: Uram Jézus!, ki ma születél, fordítsd meg e király szívét, ha még méltónak tartod arra, hogy meglátogasd! Ha pedig nem, verd meg negyven nap alatt erős karoddal, mely Pharaót lesújtá, hadd érezze, ki ellen vékezett! Amint e fenyegető prófétaaszavakat kimondá és a kápolnát elhagyá, újra elfogták, még szigorúbb fogságba vetették, 'ahol imádkozott és dicsőíté az Istent!' II. László király pedig, mielőtt a negyven nap elmúlt, 1163. január 14-én bűnbánat nélkül meghalálozott. Fél évig uralkodott csak." (Pauler Gyula, A Magyar nemzet története I. 297) Negyven nap alatt meghalsz! – lényegében ezt kiáltott Lukács érsek a királynak. És II. László negyven napon belül csakugyan meghalt! Olyan tény ez, amelyet senki sem vonhat kétségbe." (Királygyilkosságok, 106. old.)

Majd: „Pontosan mához egy évre halott leszel, király!” (112. old.)

„I.. Lukács püspöknek püspöknek ismét jövendölátomása, halállátomása támadt, ezúttal II. László halálát is figyelembe véve, másodízben.

2. A látomás ezúttal látványosabb díszletek között, egyházi ünnepély keretében történik: a szertartás közben Lukács arca hirtelen elkomorodik: ekkor jelenik meg lelki szemei előtt István király egy kerek év múltán bekövetkező halálának ténye: a körülményekből legalábbis erre lehet és kell következtetni.

3. A halállátomás rendkívül konkrét és számszerű: István király halálának időkereteit éppúgy kijelöli, minr annak előtte II. Lászlóét, a keret ezúttal tágabb: míg Lászlónál negyven napon belül, III. Istvánnál egy év leforgása alatt kellett bekövetkeznie a halálnak.

4. Lukács pontos időzítésű próféciája ezúttal is pontosan beteljesül: István a megadott határidőben éppúgy meghal, váratlanul és hirtelenül, mint előbb II. László." (Királygyilkosságok, 113. old.)

Figyeljünk most jól mindenre!

Először arra, hogy ezekben az időkben még nincs sem tatárjárás, sem az azt követő vércsapolás, a magyar királyság még a kapott sebek ellenére is igen erős. Ennek ellenére Lukács érsek mégis olyasmiket művei királyainkkal szemben, hogy az embernek szó szerint megáll az esze. Templomokban garázdálkodik, dühöng, meggyaláz oltárt és istentiszteletet egyaránt, királyaink fejére pedig nyíltan halálos ítéleteket fröcsög. Az embernek önkéntelenül is egy későbbi dühöngő örült jut eszébe, ordító szónoklataival és hisztérikus dühkirohanásaival együtt. (A „III. Birodalomban” szigorú indexen volt az a filmfelvétel, ami az 1936-os berlini olimpián készült, és ahol a „szónok” nem dühöng, hanem magáról megfélemedkezve, félreérthetetlenül „merengő” tekintettel lóbálja fejét ide-oda, amelyet egyébként csak zártosztályokon lehet látni. És most figyeljünk csak ismét Lukács szavait: „Uram Jézus!... verd meg negyven nap alatt erős karoddal, mely Phardót lesújtá...” Urunk mikor ütött agyon egyetlen fáraót is!? Egyáltalán: egyetlen embert!? Lukács hamisítatlan elmebajára kell-e még ettől több bizonyíték?)) De honnan vette ez a „Lukas” érsek magának a bátorságot mindehhez akkor, amikor még nem volt sem tatárjárás, sem vércsapolás?

Mert gondoljuk csak meg!

Az érsek két királyunk fejére is nyíltan, nagy nyilvánosság előtt halálos ítéletet hirdetett, ami böven kimeríti a felségsértés fogalmát! Vajon mi történt volna egy ilyen figurával például a tatár kán udvarában? Úgy gondolom nem nehéz elképzelni. Ennek ellenére sem II. László, sem III. István nem üttette le az érsek fejét! Ez a csuhás mivel zsarolhatta királyainkat, mivel tudta őket harapófogóban, satupofák között tartani? Mert egy vagy két embert, sőt egy-két uralkodót is meg lehet zsarolni, például emberi gyengeségei vagy hibái miatt, de királyaink egész sora gyenge lett volna? I. István királyunktól egészen III. Andrásig, az Árpád-ház kiirtásáig (1301)?

Nézzük most, hogyan látta Lukács érseket és viselt dolgait az elvtársi történetírás, a Tankönyvkiadónál 1981-ben megjelent *Magyar történelmi kronológia*.

„1159-ben Géza Lukács esztergomi érsek nyomására lemondott az investitúra jogáról.”

Az „investitúra” latin szó a püspök egyházi méltóságba történő beiktatását jelentette azokban az időkben. II. Géza királyunk tehát valamilyen jogon jogot formált arra, hogy saját országában ő határozhassa meg, hogy melyik püspök kerülhessen egyházi méltóságba és melyik nem. A püspök kinevezését (pl. esztergomi érsekké) ne tévesszük össze a püspökké szenteléssel, az nem a király dolga.

Lukács érsek „nyomására” (zsarolás!) tehát a király lemond olyan jogáról, amely jog a Szent Korona királyától elidegeníthetetlen, amit nem lenne szabad megtennie, de mégis megteszi valamiért! Ennek ellenére három évvel később, 1162-ben, 30 évesen, legszebb férfikorában maghal! Mi lehet itt a háttérben???

Most ismét kénytelen vagyok „előreszaladni”, mert különben minden érthetetlen marad.

A Geobitzász-képnél majd látni fogjuk, hogy a magyar király a Szent Korona parancsa szerint apostol! Nem Róma kegyelméből „apostoli”, hanem isteni rendelés szerint apostol. (A Szent Korona Geobitzász-képén a király és a Korona csüngőinek egyike majd mindent igazol.) Márpedig egy apostol király igenis meghatározhatja, hogy Magyarországon milyen pap milyen tisztséget viselhessen, avagy ne viselhessen. Az apostol király erről a jogáról nem mondhat le! Ha ezt mégis megteszi, annak rendkívüli oka kell legyen.

„II. Géza 1162. máj. 31-én bekövetezett halálával kiéleződtek az uralkodó osztály frakcióharcai.” – írja az elvtársi történetírás.

Tehát nem a katolikus egyház és a magyar királyság élet-halál harca éleződött ki, hanem az „uralkodó osztály” frakcióharcai!

„Géza utóda kiskori fia, III. István (1161-1172) lett. Mánuel, mielőtt értesült Géza haláláról, seregével Nisig nyomult, s követelte, hogy Istvánt, Géza testvérét ismerjék el királynak.”

Mánuel bizánci császár bizonyára látta, hogy a nyugat-római egyház és a magyar királyság közötti élet-halál harc döntő szakaszához érkezett, vagy ez közeleg, és e harcban olyan királyt igyekezett trónra segíteni, akitől remélhetett valamit a kelet-

római kereszténység számára.

„III. István Pozsony felé menekült. Az urak egy része a császár által támogatott testvérek mellé állt, de nem Istváni, hanem Lászlói pártolták, s II. László néven meg is koronázták (júl.). István trónörökös lett.”

Itt ismét hangsúlyozni szeretném, hogy a Szent Korona nem ismeri a „trónörökös” fogalmát! A trónörökös lehet éppenséggel félkegyelmű is, de ilyen a Szent Korona országának királya nem lehet! Ezért a magyar királyt mindig választani kell, minden egyes magyar királyt! A megválasztás után természetesen meg is kell koronázni, de nem a Szent Koronával, hanem saját uralkodói koronájával! A Szent Koronát tilos közönséges földi halandó fejére tenni, az szentséggyalázás! Ezért nincs a Szent Korona belsejében olyan körbefutó és lyuggatott perem, vagy beforrasztott rögzítőkarikák, amelyekhez egy király fejére szabott és varrott koronabélést (koronaszapka) rendeltetésszerűen rögzíteni (varni) lehetne.

„Az ország ellenállás nélkül hódolt meg (KI előtt? –G.M.J.), Csak Pozsony és környéke maradt III. István kezén. Lukács esztergomi érsek – III. István pártjának feje – azonban nem koronázta meg II. Lászlót, s miután a szertartást a kalocsai érsek végezte, kiátkozta Lászlót és társait, mire az elfogatta az érseket.”

Rendkívül furcsa, érthetetlen dolgok!

Számunkra, mai emberek számára már az is igen érthetetlen, hogy egy király hogyan fogathat el egy püspököt, hiszen az „diplomáciai immunitással” rendelkezik, és mert mi ma már csak az egyház és állam szigorú szétválasztásának kereteiben tudunk gondolkodni. (Ezért nem értjük, Kína pedig nem is akarja érteni, hogy a japán miniszterelnök – demokrácia ide vagy amoda – miért látogat el a japán „Hősök terére”, a sintó szentélybe, és ott miért hajol meg. Kína ezt kinaellenes provokációnak tekinti, de az amerikaiak sem rajonganak miatta. Egyik sem érti a lényegét, vagy nem akarják érteni. Ne csodálkozzunk tehát rajta, ha a Szent Korona országát Trianonban ízekre szaggatták.)

Az is igen érthetetlen, hogy Lukács érsek állítólag „III. István pártjának feje”, ez a „fej” 1171-ben mégis halálos ítéletet hirdet egykori védenca fejére: *„Pontosan mához egy évre halott leszel, király!”*. Az is igen furcsa, hogy ez a derék, igen derék (és nem kevésbé hisztis) érsek kiátkozza azt, akit rendtársa, a kalocsai érsek már királlyá koronázott, hiszen ezzel együtt magát a kalocsai érseket is ki- vagy megátkozta! Az csak természetes, ha egy magasabb fokú bíróság hatályon kívül helyezi egy alacsonyabb fokú ítéletét vagy határozatát, de melyik magasabb fokú bíróságnak jutna eszébe, hogy ezzel együtt az alacsonyabb fokú ítélkezési, létezési jogát is kétségbe vonja, vagy megszüntesse? Miféle belső háború dúlhatott magán a katolikus egyházon belül is? Esetleg erre is következtethetünk a Pray-kódex, a Képes Krónika, valamint a Monomachosz-korona készítőinek rejtjelzett üzeneteiből? (Mindhárom készítői ugyanolyan fekecsuhás papok voltak, mint maga Lukács is, legalább is kívülről. A Képes Krónika készítői a maguk módszereivel tudatták velünk, hogy a Szent Koronát „István, Géza fia” óta saját egyházuk bitoltta, hogy tehát saját egyházuk tolvaj, a Monomachosz-korona készítői pedig o-

lyan „vastagon” szóltak bizonyos állatkertről (ZŐ = ZOO), hogy miatta kénytelen voltam megcenzúrázni saját kéziratomat.)

Ha tehát a Képes Krónika tanúsága szerint a Szent Koronát „István (király), Geza fia” kora óta a katolikus egyház bitorolta, akkor a Szent Koronához tartozó Szent Lepel is vajon kik kezében volt? A Képes Krónika miniatúráján meg is lesették, hogy kik kezében. Mármost gondoljuk csak meg: a király királyságát a Szent Korona, a Szent Lepel, és a hozzá tartozó hatalmi jelvények (jogar, országalma...) jelentik, s ezek a zsarolók kezében vannak! A király tudta nélkül ki is lop-hatják őket az országból, mint ezt a Képes Krónika koronarablást ábrázoló miniatúráján láttuk is. Ha pedig ezt a király mégiscsak megtudja, mert a titkosszolgálat jelenti neki, csak ül magába roskadtan a székén, tehetetlenül. Ezt is láttuk a miniatúrán! De akkor miért csodálkozunk rajta, hogy II. László és III. István is csak ül a helyén, tehetetlenül, s kénytelen hallgatni a halálos ítéletet az érsek szájából?

A „kereszténység felvételével” a Szent Korona ugyan visszakerült Rómából Magyarországra, de továbbra is a katolikus egyház fogságában maradt. Azt nem tudjuk, hogy a Szent Koronával együtt a Szent Leoel is Rómába került volna, de könnyen lehet, hogy Nagy Károlyt csak az aranykincsek érdekelték. Konkrétan csak azt tudjuk a Képes Krónika magesonkított miniatúrájából, hogy Atilla király idejében a Szent Lepel a Kárpát-medencében volt, a Pray-kódex ábrázolásából pedig azt, hogy a XII. században még mindig Magyarországon volt. A Szent Koronát ekkor még a Szent Lepellel őrizték, s bizonyára a kódex művésze sem véletlenül ábrázolta őket együtt. Majd a Geobitzász-kép parancsából látni fogjuk, hogy a Szent Koronát és a Szent Lepelt Urunk, az Úr Jézus rendelése szerint együtt kell őriznie a mindenkori magyar királynak! Tehát nem római püspököknek, hanem a magyar királynak!

Királyaink nem tudják teljesíteni e parancsot, hiszen a Szent Korona és a Szent Lepel mások kezében van! Királyaink, akik apostol királyokként az igazi, a meg-buktatott jézusi kereszténység főpapjai is egyben (bukó, boruló trónus a Szent Korona homlokzati Krisztus-képén!), saját életüknél is jobban féltik a Szent Koronát és a Szent Lepelt, és ezt mások is tudják. Királyok egész sorát lehet zsarolni a tús-zokkal! És úgy gondoljuk, hogy ezt a túszzsedők véka alá rejtették? Egyáltalán nem! Meg is mondták, csak sajnos, mi félreértelmeztük szavait. Ugyanis a „Geisel des Glaubes” azt jelenti, hogy a „hit túsza”, de ez a tús egyáltalán nem Gizella királyné volt! A Szent Korona és a Szent Leoel fogsága által tüsszá vált már I. István királyunk is, utána királyaink egész sora, maga a Magyar Királyság és a magyar nép is! A Magyar Királyság megszűnése által kiszabadult ugyan a tús-zsedők fogságából (a magyar nép pedig másféle túszzsedők fogságába került: fa-sizmus, kommunizmus...), de a Szent Lepel ugyanazok kezében maradt, akik kezében már I. István királyunk idejében is volt. Ma Torinóban raboskodik!

Több, mint valószínű, hogy a Szent Lepelt III. Béla király lánya, Mária-Margit hercegnő sohasem vitte Bizáncba! Amit vitt, az legfeljebb csak valami hamisítvány, közönséges lepedő lehetett, vagy talán annyi sem, csak maga a hiresztelés.

De ha elfogadjuk, hogy a királylány valóban megszerezte valahonnan az igazi Lepelt, amit teljesen kizárhatunk (pl. az apja ellopta valahogy a Szent Korona mellől), és Bizáncba vitte, akkor már igazán érthető, ha utána Magyarországon már nem is keresték. Az igazit tehát már nyugodtan és feltűnés nélkül lehetett vinni Nyugat-Európába, mégpedig közvetlen úton is, nem hatalmas és mesebeli kerülőutakon. Ezekből a mesebeli kerülőutakból viszont az a látszat keletkezik, hogy miután a Szent Lepelt III. Béla király, vagy leánya ellopta a bizánci, kelet-római császárság részére, azt a templomos „keresztesvitézek” szerezték vissza, s ma jogosan őrzik Torinóban!

A Szent Korona és a Szent Lepel tehát felfedte számunkra az érthetetlen dolgot: A középkori magyar nagy-hatalom hogyan omlott össze egyik pillanatról a másikra! Tűzszedés által! Ezt ma terrorizmusnak mondják!

„Az igazság csak akkor ér valamit, ha ki is mondják!” – szól a bölcsesség. A félbölcsesség! Mert nem csak kimondani szükséges, meghallgatni is! Csak ekkor Igazság, máskülönb en igazság! (Az illető személy egyéni igazsága, ami mindig szubjektív.)

VII.

A Legfelső Parancs

Csak most, a Szent Lepel vizsgálatai és üzenetei után érkeztünk el odáig, hogy a Szent Korona parancsát, a Legfelső Parancsot helyesen és teljes terjedelmében megérthessük. A parancs helyes és tökéletes megértése rendkívül fontos és a magyar nyelvben a parancs hallatán ezért a válasz az „*Értettem!*”, nem csupán egy „Igenis!”, mint más népeknél. Az „igen” vagy „igenis” szó nem jelenti feltétlenül azt is, hogy a parancsot kapó személy a parancsot meg is értette, csak azt, hogy végre kell hajtania. Ha azonban a Szent Korona Parancsát a parancsot kapó személy (király és nemzet egyaránt, mint majd látni fogjuk) nem érti meg tökéletesen és teljes egészében, annak rendkívül súlyos következményei voltak és lesznek is még. Bizonyára elegendő, ha csak egyetlen ilyen súlyos következményt említek: magát az *I. István* királytól egészen *IV. Károlyig* tartó Magyar Királyságot. Mint majd például *II. Endre* királyunk esetében is meggyőződhetünk róla (Aranybulla ellenállási záradék), a király nem tökéletesen értette meg a Parancsot, azt nem parancsként, hanem jogként értelmezte, annak minden súlyos következményével együtt. A különbséget nyilván érezzük: a jog az jog, nem feltétlenül szükséges élni vele, de a parancs parancs, végrehajtása kötelező. További nagy ballépése volt *II. Endre* királyunknak, hogy az Aranybullában nem jelölte meg, hogy „ius resistendi”-t, az ellenállás jogát honnan vezette le, s így azt később az országgyűlés *Ferenc József* nyomására „felfüggesztette hatályából”. Ezért *IV. Károly* már így esküdt: „*Mi, IV. Károly, Isten kegyelméből Magyarország és társországainak örökös (!) apostoli (!) királya, esküszünk az élő Istenre, hogy* (Tehát nem a Szent Koronára! – G.M.J.) (...), *dicsőült II. András törvényeit* (kivéve mindazonáltal 31. cikkének záradékát, mely így kezdődik: „Quod si vere Nos”, egészen ezen szavakig: „in perpetuum facultatem”) *megtartandjuk...*” Ha a Szent Korona Parancsát majd elejétől a végéig elolvastuk és mi is értettük, akkor azt is meg fogjuk érteni, hogy annak a Magyar Királyságnak miért kellett letűnnie a történelem színpadáról.

A Szent Korona parancsát, a Legfelső Parancsot a Korona Geobitász-képe és a kép szövege rejt, de mint mondtam korábban, a Parancsot terjedelme miatt a képen kívülről kell kezdeni olvasni, értelmezni. Tehát a Parancsot nem egyedül a Geobitász-kép rejt, hanem az az „információs háromszög”, amelyet a KON-kép, Dukász-kép és Geobitász-kép alkot, és amely háromszög belsejében ott látható Isten jele, a sumér nyolcsugarú csillag, a nyolcszögletű és nyolcélűre csiszolt nagy drágakő.

Az eddigiek során már meggyőződhetünk róla, hogy a Szent Korona igazi készítője maga Urunk, az Úr Jézus, és hogy a Korona anyagi testének tényleges elkészítésével Atila királyunk parancsot hajtott végre, isteni Parancsot. A Szent Ko-

rona hátsó „információs háromszöge” rejtett Legfelső Parancs tehát közvetlenül Urunktól származik, isteni Parancs, és így annak egyetlen része sem helyezhető hatályon kívül, mint ahogyan az országgyűlés a „ius resistendi”-t az ellenállás jogát „felfüggesztette hatályából”. Urunk előre tudta a jövőt, azt is, hogy mi minden történik majd a Szent Koronával, a Koronához tartozó Szent Lepellel (Halotti Lepel, vagy „Turini Lepel”), a hozzájuk tartozó hatalmi jelvényekkel, valamint magával a Szent Korona királyságával és az igazi kereszténységgel, az Ő kereszténységével (bukó, boruló trónus a homlokzati Krisztus-képen), s ezért úgy határozta meg a Szent Korona királyságát, s a Szent Korona országának államformáját és társadalmi rendjét, hogy az majd a halottaiból is fel tudjon támadni. Ezzel Urunk meghatározta az ideális, tökéletes és igazságos társadalmi rendszert is! Ne foglalkozunk vele, hogy az ilyen társadalmi rendszer sokak felfogása szerint nem létezik, hogy lehetetlen: ami isteni, az tökéletes! A Szent Koronán megíratta e tökéletes állam megváltozhatatlan és eltörölhetetlen Alaptörvényét, a Legfelső Parancsot!

A Parancs szövegét attól a képtől kezdve kellene kezdjük olvasni, amelyik felé a Geobitzász-képen Atila királyunk tekint, a KON-képtől kiindulva, de kezdjük most az olvasást mégis a Geobitzász-kép szövegével, hogy az összefüggések érthetőbbek legyenek. Írjuk fel először is a kép bal térfelén látható, oszlopos elrendezésű grafika betűit:

G E	Görög G, görög E.
O B	Görög omega: O, görög B = V, de amit majd P-betűként is értelmeznünk kell.
I T Z	Latin I, T és Z.
Á C	Magyar Á, görög C = SZ.
P I	Görög P, latin I.
C T	Görög C = SZ, latin T.
O	Latin/görög O.
C	Görög C = SZ.

Olvassuk végig: „goebitzász pisztosz”.

Egy többszörösen egyberótt szövegrésszel állunk szemben! A koronakészítők nem csak szavakat róttak össze, egybe, de mégcsak a szavak különböző értelmeit is. A „pisztosz” szónak van görög, de ugyanakkor magyar értelme is. Görög értelme azt jelenti, hogy hü, hűséges, hithű, istenfélő. A koronakészítők a szó „pisztosz” alakjában azonban a magyar „biztos” vagy „biztosan” szót és értelmét is belerajtották, „belerótták”. (Érdekes, hogy hagyományos koronakutatásunk e „pisztosz” szóról feltűnően hallgat, mintha ott sem lenne, csak a „geobitzász” szót emlegeti, amelyet persze névnek tekint, **I. Géza** királyunk nevének, noha a Géza név csak négy betű, a „geobitzász” grafika pedig kilenc betűből áll.)

„Geobitzász” szó nincs a görögben, mégcsak „bitzász” sem. „Geo” van ugyan, ami a Földet jelenti, de itt az első szó nem a „geo”, hanem a „geobit”, és a görögben ilyen szó sincs. A kettő, tehát a „geobit” és a „bitzász” azért nehezen felismer-

hető, mert a koronakészítők a kettőt a „bit”-tel egyberótták. Ha tehát az összerótt két szót különválasszuk, akkor így néz ki: „geobit bitzász”. Sem a „geobit”, sem a „bitzász” nem görög szó, hanem magyar!

A „bitzász” szóban ugyan melyikünk ne ismerné fel „vigyáz” vagy „vigyázni” szavunkat! Ez azonban itt nem azt jelenti, hogy óvakodni valamitől, hanem figyelni, őrizni, védeni. („Vigyázó szemetek...”) A Geobitzász-képen ábrázolt király szemeit nem Párizsra veti, hanem jobbra, a KON-kép és a nagy drágakő felé, azt figyeli, őrzi, vigyázza. Ezt azonban a koronakészítők oda is írták, de a tartalmi egyberovás miatt ezt is nehéz felismerni. Lássuk csak!

A „geobit” grafikában cseréljük fel most a G-t hangzópárjával, a K-val, a B-t is P hangzópárjával. A kapott „keopit” szóból már könnyen látható, hogy a király a „képit” figyeli, vigyázza, valakinek vagy valaminek a képét. Ha pedig a „keopit” szóból a P-t is felcseréljük hangzópárjával, a V-vel, akkor a „keovit” szót kapjuk, amelyben viszont nem nehéz felismerni a „kövit” (kövét) szavunkat, és valóban, a király nemcsak a „képit” vigyázza valakinek, de a „kövit” is: a nagy drágakőre is tekint, nemcsak a képre.

Az oszlopos írás eddigi értelme a fentiek szerint tehát: **„képit és kövit vigyázza biztosan hűséges...”**.

A félbemaradt mondatot folytassuk most a Geobitzász-kép jobb térfelén látható, szintén oszlopos elrendezésű szövegrésszel. Ennek részletezéséről itt eltekintek, hiszen ezt már megtettem az előző (VI.) részben. Így ennek értelmét már magyarázatok nélkül írom ide: **„királyunk, turkiak királya”**. Ezzel együtt tehát a kép szövege: **„képit és kövit vigyázza biztosan hűséges királyunk, turkiak királya”**.

A jobboldali szövegrésszel kapcsolatban figyeljünk arra is, hogy az oszlopos elrendezésű grafikát úgy alakították ki, hogy az alakjával egy hármaskereszt alakját idézze. Ez nem más, mint az az „égigérő fa”, amely összeköttetés föld és ég között, egy létra („sámánlétrának” is mondják, helytelenül), Jákob „létraálmának” mennyei létrája, amelynek legegyszerűbb jelképes jelölése a kettőskereszt, amit a király tart kezében a kép másik térfelén. Így tehát a király két mennyei fa között látható, mint Urunk is a homlokzati Krisztus-képen és az Atya Isten is a Korona csúcán, tehát az ábrázolt király isteni király, s akik nagyon féltek tőle valamiért, el is nevezték „Isten Ostorának”, „Flagellum Dei”-nek.

Mint korábban már erről is részletesen szóltam, a hegycsúcson (hármashalom középső hegycsúcsa, piramisa) álló fa (kettőskereszt) az az út, amely a Mennybe vezet (létra), a „főkos” (táltos) létrája, s amelyről Urunk így szólt: **„Én vagyok az út, az igazság és az élet.”** (János 14.6.) A tatárlakai táblácskán és a British Museumban őrzött sumér leleten láttuk is, hogy a „főkos” (táltos) e fa előtt ágaskodik, a fa tehát a kos (táltos) útja, a táltoslétra. Így akár már arra is gyanakodhatunk, hogy vajon mi **Kossuth Lajos** nevének igazi értelme. Ha szétválasszuk a nevet, már sokkal láthatóbb lesz: Koss-uth, Kos Útja! A kettőskereszt, ami lehet hármaskereszt is, sőt olyan „gereblye” is, mint a tatárlakai korongon láttuk. És Kossuth Lajos nem a magyar nép táltosa volt?

Igen ám, de kinek a „képit és kövit” vigyázza hűséges királyunk a Geobitzász-képen? Azonnal megtudjuk, ha az olvasást a KON-képnél kezdjük és az idő múlása szerint haladunk a Korona precessziós körén (szakrális időszámítás köre: 26000 szoláris évnvi kerület).

K KON-képen Baba, Babba Mária, Boldogasszony anyánk látható királynői minőségében, a hunok (nem kunok!) Szent Királynője, a Pártás Szűz (nem „pártus”!), aki számára a Szent Korona készült. Az olvasást az Ő nevével kell kezdeni: „*Szent Királynőnk...*”. Sorrendben utána, jobbkéz felé haladva következik a Dukász-kép, az Ő isteni Fiának képe, ahol Vezérlő (DUX) Királyunk királyi minőségében látható. (Arca azért nem felismerhető, mert amikor ismét eljön, először ugyanúgy senki sem tudja majd felismerni, mint a Feltámadás után még Magdalai Mária sem, először még ő is a „kertésznek”, a temetőcsősznek gondolta.) Így tehát az eddigi szövegrész: „*Szent Királynőnk és Szent Fia, Vezérlő Királyunk...*”.

A szövegrészt most olvassuk egybe a Geobitzász-kép szövegével:

„*Szent Királynőnk és Szent Fia, Vezérlő Királyunk képit és kövit vigyázza biztosan hűséges királyunk, turkiak királya!*”

De hol van Szent Királynőnk és Szent Fia képe és köve?

Szent Királynőnk képe, vagyis jelképe, szimbóluma maga a Szent Korona! A Szent Korona „köve” pedig nem más, mint a kárpát-medencei ország, a „mi Szítiánk” földje, ahogy Urunk nevezte. (A sumér KI (kő) földet, országot jelent.) Magyarország tehát nem csak Szent Királynőnk, Boldogasszony anyánk országa, ugyanígy az Ő isteni Fia, az Úr Jézus országa is, Isten Országa! (A háromszög belsőjében lévő kő, a sumér csillag, semmi kétséget sem hagy felőle.)

De hol van Vezérlő Királyunk képe?

Természetesen a Korona homlokzati Krisztus-képén és a Dukász-képen is látható, de nemcsak itt. A Szent Korona mellett (akkor még mellette, amikor még nem lopták el mellőle) a Szent Lepelen is: Urunk hamisíthatatlan „igazolványképe”!

Ez tehát a Legfelső Parancs első része! **Az, hogy hűséges királyunknak (a mindenkori magyar királynak) a Parancs értelmében biztosan őriznie kell: 1. Szent Királynőnk képét, a Szent Koronát, 2. az Ő Szent Fia „kövit”, az országot, és 3. a Szent Lepelt, rajta Urunk képével!** A Szent Koronát, a Szent Lepelt és a hozzájuk tartozó hatalmi jelvényeket tehát nem római katolikus püspököknek, a katolikus egyháznak kell őriznie, hanem Urunk Parancsa értelmében a mindenkori hűséges, hithű (nem római katolikus hitű!) királynak!

Ezután következik a Legfelső Parancs második parancsolata.

Ezt a Geobitzász-képen jobboldalt látható szöveggel kell kezdeni, most tehát külön mondatként. Mint korábban (VI. rész) már részletesen kifejtettem, az e grafikában olvasható „királyunk, turkiak királya” szövegnek másik olvasata is van, és most ezt is olvasnunk kell, ez jelenti a Parancs folytatását, a második parancsolatot: **„*Királyunknak, turkiak királyának...*”.** A mondat hiányos, az eddigiek alapján és értelemszerűen ki kell egészítenünk: **„*király turkiak közül választassék!*”.**

A Korona ezen, 2. számú parancsolata tehát eleve meghatározza, hogy ki lehet a

Szent Korona és országának királya, ki nem. Ez a király csak „turki” lehet, a Turul országának (KI = ország) fia! Idegen király nem lehet! Ez azonban még nem elégséges ahhoz, hogy valakit királlyá választhassanak, nem elégséges „turkinak” lennie, hűségesnek is lennie kell, tehát a Turulhoz, Urunkhoz, az Úr Jézushoz, és az Ő igazi kereszténységéhez. Ebből következik, hogy aki másvallású (pl. judeokrisztian katolikus, zsidó, mohamedán, „böszörmény”, mint ahogy valamikor mondták, stb.), az nem lehet a Szent Korona királya! Ha ennek ellenére másvallását mégis királlyá választanak, az a választás eleve semmis a Parancs értelmében, annak a királynak uralkodása illegitim, törvénytelen. A Szent Korona Legfelső Parancsa a Törvény!

Már többször is szoltam róla, hogy a Szent Koronával tilos földi halandót koronázni, a Korona földi halandó fejét nem érintheti! A Korona Szent Királynőnk koronája, nem pedig „beavató korona”, amivel a királyt be kellene „avatni” bárhova. A koronakészítők a Szent Koronát eleve úgy készítették, hogy ne lehessen koronaszapokát, koronabélést varrni bele, hogy földi halandó fejére tehessék. A Korona belsőjében ezért nincs körbefutó lyuggatott perem, vagy beforrasztott rögzítőkarikák, amelyekhez emberi fejre szabott és varrott koronaszapokát rendeltetésszerűen rögzíteni, varrni lehetne. Ha ilyet mégis „beleeszkábálnak” valahogy és földi halandó fejére teszik, az feltétlenül a Korona meggyalázását jelenti, az szentséggyalázás! (Ilyesmit a korabeli fényképen, IV. Károly koronázásának fényképén láthattunk is.)

A királyt tehát választani kell, de megválasztása után saját uralkodói koronájával kell megkoronázni, a Szent Koronával koronázni tilos! Arról is szoltam már, hogy a Szent Korona nem ismeri a „trónörökös” fogalmát, hiszen a trónörökös éppenséggel félkegyelmű is lehet, márpedig ilyen nem lehet a Szent Korona és országának királya. A Parancs második parancsolatát tehát ezért kell a „választassék” szóval kiegészíteni.

A választásból egyenesen és értelemszerűen következik, hogy a megválasztottat választói ellenőrzik. Ezek a választók ugyanúgy „turkiak”, mint maga a király is, a király egy a „turkiak” közül. Ezek a „turkiak” maga a nemzet, a Turul nemzete, mint Nimród is („*Khus nemzé Nimródot is*” – Genézis 10.8.) A nemzet egyben a nép, mert a Nap, a Napisten fiai (NIP-NAP). A nemzetnek tehát állandóan, folyamatosan ellenőriznie kell a királyt, a királyi hatalmat, hogy az egy pillanatra se fajulhasson zsarnoksággá, önkényuralommá. Isten országában nem lehet zsarnokság, nem lehet önkényuralom! (A központi uralmat ne tévesszük össze az önkényuralommal!)

Ezen ellenőrzés érdekében a választóknak állandóan kérdéseket kell feltenniük a királyi hatalommal kapcsolatban, és pedig a Parancs értelmében, Őrizi a király, amiket őriznie kell? Biztosan őrizi? Hűséges a király? Hűségesen őrizi Urunk kereszténységét?

Ebből a folyamatos ellenőrzésből értelemszerűen következik, hogyha a király csak egyetlen tekintetben is nem felel meg a Parancsnak, ha a Szent Koronához bármilyen módon alkalmatlanná válik, akkor azt a királyt azonnal el kell űzni! Nem el-

űzhető, mint az Aranybulla ellenállási záradéka jussként, jogként meghatározza. Hanem el kell üzni! Ez parancs, nem pedig jog! Az elűzés eszközeit és módszereit a Parancs nem határozza meg, tehát az bármi lehet.

Mint láthatjuk, a Parancs értelmében a Szent Korona országában nem lehet olyan, hogy miután az uralkodót megválasztották, „azt csinál, amit akar”, mert megválasztották. Ez biztosítja, hogy a Szent Korona országában az uralkodó uralkodása egy pillanatra sem válhat önkényuralommá. Mielőtt azzá válna, az ilyen uralkodót a Parancs értelmében azonnal el kell üzni! Ez a Parancs isteni parancs, nem helyezhető hatályon kívül, mint az Aranybulla ellenállási záradéka. Még akkor sem, ha a Szent Korona országa, vagy annak országrészei külső, kényszerű körülmények miatt nem királysági államformában él vagy élnek. A Parancs, az isteni Törvény nemcsak az egész országra vonatkozik, hanem az egész minden részére is. A Szent Korona Legfelső Parancsa tehát soha, semmi körülmények között nem helyezhető hatályon kívül!

A Szent Korona Parancsa tehát pontosan és egyértelműen meghatározza Magyarország törvényes államformáját: királyság! Ez a Parancs akkor is érvényes, ha az országot részeire szaggatták, mint ez sajnos kétszer is megtörtént. Azonban ha külső kényszer hatására az ország részeire szakad, akkor az egyes részeknek is királyságoknak kell maradniuk, de ebben az esetben egyetlen rész sem nevezhető Magyar Királyságnak, mint a két világháború között történt, mert ez a Szent Korona kigúnyolása, arculcsapása, ilyen esetben a részeket csak Magyarországi Királyságnak szabad nevezni. Ha a részeken élő nemzettöredékek a Parancs ellenében köztársasági államformát választanának maguknak, akkor az a Szent Korona megtagadását jelentené, tehát törvényszegést, bűncselekményt. Ez alól a vád alól a jelenlegi csonkaország népe mentes, mert kényszer hatására él köztársasági keretek között: sem a Magyar Köztársaság kikiáltása előtt, sem pedig a Magyar Népköztársaság előtt nem kérdezték meg, hogy milyen államformában kíván élni.

„*A törvény nem tudása nem mentesít a felelősség alól!*” –hangzik az alapelv. Ez az alapelv Isten előtt nem alapelv! Urunk a keresztfán ezért így szólt: „*Atyám, bocsásd meg nekik; mert nem tudják mit cselekszenek.*” (Lukács 23.34.) Most már azonban tudjuk a Törvényt, a Legfelső Parancsot, de azért írjuk ide teljes szövegét csupa nagybetűvel is:

1.) SZENT KIRÁLYNÖNK ÉS SZENT FIA, VEZÉRLŐ KIRÁLYUNK KÉPIT ÉS KÖVIT VIGYÁZZA BIZTOSAN HÜSÉGES KIRÁLYUNK, TURKIAK KIRÁLYA!

2.) KIRÁLYUNKNAK, TURKIAK KIRÁLYÁNAK KIRÁLY TURKIAK KÖZÜL VÁLASZTASSÉK!

Apostol királyunk

Szent Korona készítőjét, Atila királyunkat ne nevezzük szentnek!

Ha az apostolokat szenteknek nevezzük, akkor a jelző őt is feltétlenül megillet-

né, hiszen egy a tizenkettő között, mint hamarosan látni fogjuk, de mégse nevezzük őt szentnek. Még annak ellenére sem, hogy a másik kiváló két katonát, akik vele együtt láthatók a Szent Koronán, szenteknek nevezzük: Szent György és Szent Demeter. A római vallás a „szent” jelzőt már annyira devalválta, elértéktelenítette, hogy e jelző használata Atilla királyunkkal kapcsolatban már lekicsinylő és rosszi-zú lenne, amit egy apostollal szemben nem tehetünk meg. Mint már korábban is szóltam róla, a római kereszténységnek már több mint tizenkétezer szentje van és manapság e „szentek közössége” már futószalagon gyarapszik. (Például ki tudná megmondani, hogy ki volt Szent Nepomuk, és miért lett szent?)

Aint tudjuk, Atilla királyunk a személyi kultusznak mégcsak az árnyékát sem tűrte, tehát elképzelhetetlen, hogy koronakészítői saját életében glóriával ábrázolták volna őt a Szent Koronán. Ezt azonban nemcsak azért nem merték megtenni, mert a király nem tűrte a személyi kultuszt, de azért sem tették meg, mert életében akárkit szentnek tekinteni, szentnek nevezni, utcát vagy várost elnevezni róla (pl. Sztálingrád) a legnagyobb emberi gusztustalanság. Azonban más oka is van annak, hogy Atilla király feje körül nem látható dicsfénykoszorú a Geobitzász-képen. Olvassuk csak el Márk evangéliuma 10. fejezetének a 17-18. versét: „*És amikor útnak indult vala, hozzá futván egy ember és letérdelvén előtte, kérdezi vala őt: Jó Mester, mit cselekedjem, hogy az öröklétet elnyerhessem? Jézus pedig monda néki: Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egy, az Isten.*”. Mármost gondoljuk csak meg! Ha Urunk azt sem tűrte, hogy jónak nevezzék, mennyire tűrte volna, ha szentnek nevezik? Pedig ha ma már több, mint tizenkétezer szent van a „nyilvánartásban”, akkor éppen Őt ne nevezzük szentnek? Igenis, Őt feltétlenül szentnek kell nevezzük, de az teljesen más kérdés, hogy Ő még azt sem akarta hallani, hogy valaki jónak nevezze. Ugyan mi egyéb bizonyíték szükséges még ahhoz, hogy Urunk a személyi kultusznak mégcsak a látszatát is ugyanúgy nem tűrte, mint Atilla királyunk sem!

Hogyan is gondolkodott Atilla királyunk?

Ha nem is tekintett magát a „szolgák szolgájának”, Isten szolgájának azonban feltétlenül, s maradéktalanul végrehajtotta az isteni Parancsot, elkészíttette a Szent Koronát, és maradéktalanul eleget tett a Korona parancsának, a Legfelsőbb Parancsnak! Biztosan és hűségesen őrizte, „vigyázta”, amiket őriznie kellett. Erre a szolgaságra igazán nem illik az, amit **Pap Gábor** *Mag hó alatt* című könyve 505. oldalán olvashatunk a szolgaságról: „*Ennek a fajta szolgaságnak a legmélyén találjuk – 'utolsókból lesznek az első' vagy 'aki magát megalázza, felmagasztaltatik' alapon – a 'servus servorum Domini'-t, az Úr szolgáinak szolgáját (ezt a címet. mint ismeretes, egy idő óta a római pápák is viselik, bár semmiképpen sincs ehhez a rangfokozathoz, de még ehhez a vallásalakulathoz sem kötve!), míg a gyávák és gyengék osztályrésze a 'servus servorum domini', a kisbetűs 'úr', a 'gazda' szolgáinak szolgálja státusz lesz.*”.

Abszurd feltevés lenne arra gondolnunk, hogy Atilla király „szolgák szolgájának” tekintette volna magát. Ő csak és kizárólag Isten szolgájának tekintette magát,

s ha a Szent Koronán ő is ott van az apostolok között, mint látni fogjuk, akkor ezen nem is csodálkozhatunk. Azon persze csodálkozunk egy kissé, hogy egy hadvezér, nagy hadúr, hogyan lehetett ugyanakkor Isten szolgája is. Azonban ezen is csak addig csodálkozunk, amíg nem figyelünk arra a „furcsaságra”, hogy maga Urunk is Seregek Urának nevezte önmagát, vagyis Hadúrnak! Eddig csodálkoztunk rajta, hogy Őt a Dukász-képen karddal ábrázolták, noha az evangéliumok szerint ilyen nem volt neki, de képzeljük csak el: Hadúr kard nélkül?! Turul kard nélkül?! Mert hát Ő maga a Turul, már a 7000 évvel ezelőtt Tatárlakán élt emberek is így tudták Róla, ezért írták nevét Dicső Turulnak!

A Geobitzász-képet már bemutattam Csomor Lajos rajzos ábrázolásában, de a keresgélésektől megkímélendő olvasóimat hadd lássuk itt ismét, hogy az eddig nem tárgyalt részletek is lépésről lépésre követhetők legyenek.

Figyeljük most királyunk koronáját.

Először arra gondoltam, hogy a fején lévő korona tulajdonképpen a Szent Korona félkész állapotban (sem csüngők, sem ferdekereszt nincs még rajta, mert még nem szerelték fel rá), hogy a koronakészítők ilyen módon akarták érzékelteni velünk, hogy ő a Szent Korona elkészítettője, de ezt a lehetőséget ki kellett zárjam. A Szent Korona félkész állapotában sem érinthette földi halandó fejét, márpedig Atilla királyunk is földi halandó volt. Ez az itt látható korona nem a Szent Korona félkész állapotának jelzése, hanem a király saját uralkodói koronájának

94. Kép: Atilla királyunk a Geobitzász-képen –
Csomor Lajos rajza.

jelképes. utalásos ábrázolása, tulajdonképpen egy képirásos üzenet. Ha pedig képirás, akkor olvasni lehet, próbáljuk meg!

Az ábrázolt korona homlokzati részén ugyanazt a jelet látjuk, amelyet korábban már a Pray-kódex ábrázolásán is láttuk, Urunk övén, a derekán, hátul: egy kört négy kisebb köröcske fog közre. Bár ismétlés, de elkerülhetetlen: a nagyobb kör a Nap jele, a Napisten szimbóluma. a négy kisebb a király és királyság sumér négyes ékjele körökből kialakítva. A jel értelme tehát: „Napisten királya”.

A jelkombináció mellet jobbról és balról is egy hasonló jelkombináció látható, annyi különbséggel, hogy a négy köröcske nem a Nap korongját fogja közre, ha-

nem egy négyszöget, amelyet itt fekvő téglalap alakjában ábrázoltak. de akkor is négyszög, és itt a hangsúly a „négy”-en és a „szög”-ön van („vinkli”). Minden négyszög négy ilyen „vinkliből” áll, s ha egy kereszttel, egy vízszintes és egy függőleges egyenessel felosztjuk részeire (legyen az akár négyzet, akár téglalap), négy „vinklit” kapunk. Ezt a derékszögű jelet már láhattuk azon a sumér agyagtáblán is, amelyet az *Ébredés 20. száma 59. oldalán* bemutatam, s amely sumér jelet *Anton Demiel* professzor „UR” hangértékkel transliterált, hangzósított. Ha pedig a négyszög felbontása után kapott négy szögletes jelet sorrendbe illesztjük, a forgási sorrendbe, akkor ugyanazt a sumér jelet kapjuk, amelyet az *Ébredés 30. száma 109. oldalán* bemutatott sumér tányértöredéken is láhattunk már: a napforgót! (Nem horogkereszt, hanem napforgó!) Mivel a napforgó ugyanúgy a Napisten jele, mint a kör is, így a koronakészítők valójában megismételték a homlokzati jelet, csak más jelkombinációval. Ezt azonban nemcsak a tévedések elkerülése végett tették. A három jelkombináció hármas, tehát isteni számával is utalni kívántak rá, hogy a képen egy isteni király látható, hogy ő, Atilla király a Napisten királya! Mármint a földi, halandó király.

Ezt azért tartottam szükségesnek kihangsúlyozni, hogy a Napisten földi királyát ne tévesszük össze az Ő mennyei Királyával, Vezérlő Királyunkkal, aki a Dukász-képen látható, tehát Urunkkal, az Úr Jézussal. A különbséget, de ugyanakkor a szoros összefüggést is, a koronakészítők minden módon igyekeztek érzékelteni velünk, csak el kell „kapjuk” gondolatmenetüket, logikájukat. Az Atilla király saját uralkodói koronáján a hármas jelkombináció így néz ki: négy köröcske által közrefogott négyszög, majd négy köröcske között a Nap korongja, és harmadikként ismét az első jelkombináció. (Akár jobbról, akár balról tekintünk is.) Ezzel szemben a Dukász-képen, Urunk nyaka körül a sorrend az előző inverz, fordított alakja: középen látható a négy köröcske által közrefogott (és csúcsán álló) négyszög, a másik kettő, a csupa körökből álló ezt közrefogja. Az inverzitásból, a fordítottságból, vagyis a tükröképszerűségből teljesen egyértelmű a koronakészítők logikája, és mondanivalója: Atilla királyunk mennyei Vezérlő Királyunk megszemélyesítője a földön, a Magyar Királyság Urunk királyságának földi inkarnációja, megvalósulása, amelyikről Ő úgy szólt, hogy „*Az én országom (királyság!) nem e világból való*” (János 18.36.) Arról az országról, arról a királyságról van szó, amelyikről a Miatyánkban így imádkozunk: „*Jöjjön el a te országod...*”.

Ez így bizonyára hihetetlennek tűnik, és ezzel valószínűleg a koronakészítők is tisztában voltak, tehát azzal, hogy ezt így a kései unokák sem érteni, sem hinni nem fogják. Ezért (nyomatósítandó a tényt) az Urunk, Vezérlő Királyunk nyakán körbefutó jelkombinációk alatt a sorozatott királyi palástja gallérján is megismételték. Pontosan úgy, olyan sorrendben és jelekkel, amint azt Atilla királyunk koronája abróncsának közepén, mellette jobbról-balról pedig szintén a négy köröcské által közrefogott téglalapok.

Az előbbi jelek Urunk nyakán, tehát közvetlenül a testén láthatók, míg utóbbiak alatta, a királyi palást gallérján. Itt a kulcsszó az „alatta”. A kétféle jelkombináció-

sorozat egymásalattisága arra utal, hogy a Mennyei Királyság leszállt a földre és földi királyság formájában megvalósult. Ezt azonban nemcsak e jelkombinációk jelzik a Dukász- és Geobitzász-képen, hanem az is, hogy a Dukász-képen Urunk kezében ábrázolt Isten Kardja lekerült az alatta látható Geobitzász-képre, Atilla király kezébe.

Tudjuk, hogy Isten Kardját az a pásztorgyerek megtalálta azon a legelőn, csak eddig arról nem tudtunk, hogy a Karddal együtt a Szent Korona is megérkezett, mármint érvénybe lépett a Korona elkészítésére szóló parancs, a Szent Koronával együtt pedig megérkezett a Mennyei Királyság földi inkarnációja, megvalósulása. Ezt valószínűleg azért őrzik intenzíven legendáink, mert a Szent Koronát Uruk figyelmeztetései miatt (Jelenések Könyve) már ekkor is megpróbálták titkolni. Isten Kardját nyilván nem lehetett titkolni, hiszen az a pásztorgyerek miatt közismertté vált. A Korona két ikonján a készítők mégis jelezték, hogy nemcsak Isten Kardja szállt le a földre, hanem a Szent Korona és vele együtt a Mennyei Királyság is. Ezt képirások technikájával és sumér jelekkel jelezték, ősi szkíta jelekkel, így ezek az információk nagy biztonságban voltak.

A Dukász-képen Urunk, Vezérlő Királyunk olyan hatalmi jelvényt tart a kezében, amelyen szintén ott látható a négy köröcske által közrezárt négyszög, amely négyszög helyére nyugodtan behelyettesíthetjük annak felbontott, más sorrendű változatát, a napforgót. Azonban ismételten hangsúlyozni kívánom, hogy a napforgót ne tévesszük össze a horogkereszttel! A „kis” különbség „csak” annyi, hogy a napforgó Isten szent jele, a horogkereszt pedig a Sátáné volt, és nem hiszem, hogy ebben bárki is kételkedne. A hatalmi jelvény felső részén szintén a négy köröcske, a sumér négyes ékjel körökből kialakított változata látható, sorban, mint az esztergomi oroszlán oldalán, s jelentése: Király. Így az egész hatalmi jelvény teljes értelme: **„Király, a Napisten Királya”**. (Királyi Fia.) És egy kis ismétlés: a kép szövege pedig így kezdődik: **„Szent, a mi Szentünk!”**.

Most figyeljük ismét Atilla királyunk koronáját!

A homlokzatán, a középső jelkombináció (négy köröcske által közrezárt nagyobb kör) fölött igen furcsa jelet látunk: egy zöld színű korongot a felkelő Nap felbukkanó, félköríves korongjában! Zöld színű Nap? Hogy értsük ezt? Ez egyébként igen egyszerű, csak a koronakészítők logikáját nehéz „eltalálni”: A földre szállt Nap! És ugyan ki volt a Földreszállt Nap, a Napisten emberi testet öltött Fia, ha nem Urunk, az Úr Jézus?! Atilla király tehát koronája homlokzati jelképével is mondja, hogy ő a Napisten Fiának, az Úr Jézusnak, a Dicső Turulnak királya, földi megszemélyesítője! (A megtévesztő „helytartó” szótól óvakodjunk!) Egyáltalán nem véletlen, hogy a Turul ott repült nagy királyunk zászlóján, s hogy magát a királyt is Tanhunak, Ten-hun-nak nevezték uralkodói névén, tehát isteni hunnak. Az uralkodói névnél szoros kapcsolatban van a japán tenno (Ég Fia) uralkodói neve is, de ez az asszimiláció, a szóösszeolvadás miatt már nehezen felismerhető. Ebből azonban kényszerűen következik, hogy a japán császár minden császársága ellenére is nagy királyunk uralkodói nevét használta, de nem ő volt az egyetlen, aki császár

létére mégis „király” uralkodói nevet viselt. Ugyanez volt a helyzet az orosz cárok esetében is, hiszen a „cár” szó a magyar „szár”, vagyis király szó alaki változata, de akkor említsük meg itt az akkád uralkodók „sarru” (szár = király) uralkodói nevéét is. (Az angol Sir szó is „szár” szavunkból származik, de már „úr” jelentésű.) A-tilla királyunkkal kapcsolatban érdemes megemlíteni még a Volga Etil (Atil, Etele) nevét is, valamint azt a „furcsaságot” is, hogy érdekes módon a Volga-menti Asztrahán város nevében is ott rejtőzik „hun” népvnevünk hasonlult, „hán” alakban, s így Asztrahán neve valószínűleg Hun Iszter, Hun Duna értelmű, vagy egyszerűen csak Hun Folyó. *Iván Rebhoff*, a gyönyörű hangú énekes, *Asztrahán* című dalában emlékszik a városára, és a dal szövegéből egyértelműen kitűnik, hogy számára ez a legkedvesebb város a világon. És természetesen a folyó, az Etil!

Sajnos, hagyományos koronakutatásunk igen kevés figyelmet szentel az Atilla király koronáján látható zöld Napnak. Valószínűleg azért, mert a „zöld Napot” nonszensznek, értelmetlenségnek tartja és „alapállásból” figyelmen kívül hagyja, nehogy komolytalanság gyanúja merüljön fel. A Bibliában ugyanis egyetlen szó sem olvasható „zöld Napról”, feketéről annál inkább. Mielőtt tovább lép-nénk, szenteljünk figyelmet ennek is, a Fekete Napnak.

Erről a Jelenése Könyvében olvashatunk: *„Azután látám, mikor a hatodik pecsétet felnyitotta; és ímé nagy földremlés lőn, és a nap feketévé lőn mint a szörzsák, és a hold egészen olyan lőn, mint a vér.”* (6.12.)

Ha e sorokat helyesen akarjuk értelmezni, akkor először is ne feledjük, hogy itt nem valamiféle lidérces álmokról van szó, hanem jövőképekről, amelyeket Urunk mutatott Jánosnak, amikor az „transzban” volt. Arra is figyeljünk, hogy a „fekete nap” nem más, mint az éjszaka, az éjszaka ragadozóinak „napja”. Mivel itt éjszakaról, ragadozókról, s ugyanakkor a Holdról is szó van, nem nehéz kitaláljuk, hogy mely éjszakai ragadozók értendők a szövegben. Igen a farkasok! És azt se hagyjuk figyelmen kívül, hogy János mindezt a hatodik pecsét feltörésekor látta, és tudjuk, a háromszoros 6-os, a 666 az ördög, a Sátán száma. De kik lehettek ezek az éjszakai ragadozók, akik „farkasok” voltak, és akik szimbóluma a Fekete Nap volt?

Ha a Fekete Napot német névén írjuk, már közelebb jutunk e rejtélyhez: Schwarze Sonne. Most írjuk le a két szó kezdőbetűjét egymás mellé: SS! A Hitler-i „III. Birodalom” fekete egyenruhás és halálfejes elitalakulatainak igazi neve, valamint e név kezdőbetűi. (Nagy tévedés arra gondolni, hogy az SS a német Schutz Staffel, védosztag kifejezés rövidítése lenne.) Ez az elitgárda valójában egy sátnista szekta volt, kifejezetten vallási alapon szerveződött, nem úgy, mint az SA (Sturmabteilung: rohamosztagok), amelyek tagjait mindenféle vallási vonatkozás hidegen hagyta, amely „Stosstruppok” mindig csak egy „jó kis csetepaté” érdekelte, semmi több. Az SS egy fanatikus vallási szekta volt, csak azt firtatják a legkevesebben, hogy milyen „istenség” volt e szekta bálványa.

A háttérben rejtőző „istenség” kilétére már önmagában véve abból a körülményből is következtethetünk, hogy a „legfelső hadúr” (*Hitler*) „Birodalmát” igen sokatmondóan „III. Birodalomnak” nevezte el, az egykori Római Birodalom jogutód-

jának, amelyiket elsőnek tekintett. A második nyilvánvalóan az egykori „Szent Német-Római Birodalom” volt. szintén fekete „egyenruhás” rendjeivel (és inkvizítor-jaival). És azt is tudjuk, hogy az első ilyen Birodalmat ki alapította. Igen, az a „testvérpár”, amelyiket az a négylábú anya szoptatott, és amely két testvér közül az egyik, Romulus, a megalapítás után rögtön meg is ölte a másikat i.e. 753-ban, hogy Róma, a Birodalom első királya ő legyen. Mármint, vajon melyik „istenség” lehetett e „farkasbirodalom” bálványa, ha nem az, amelyik szobra ma is látható Rómában?

Nézzük csak a „jogutódot”, a „legfelső hadúr” is egy kissé másként, hogy stílusosak maradjunk.

Farkasnyakú merevsége már a felületes szemlélődőnek is szemet szűrő, nemkülönben „farkasvaksága”. Erről a vakságáról már köteteket írtak, ezzel kapcsolatosan felesleges lenne szaporítani a szót. Mindenki tudja, hogy a „legfelső hadúr” kedvenc állata valamiért éppen egy farkaskutya volt, „smárolt is vele”, obersalzbergi filmfelvételeken jól látható (a filmfelvételek nagy részét *Eva Braun* készítette). A „hadúr” természete is egyértelműen farkastermészet volt: állandóan farkasként támadott, 1944. március 19-én is, hajnali 4-kor, tehát még éjszakai órában. Tengeralattjárói is farkasok módszereivel vadásztak a kereskedelmi hajókra: nappal üzni, hajszolni, kifárasztani őket, éjszaka lecsapni rájuk. (Sajnos, az egykori Aranycsapat is ennek a taktikának lett áldozata Bernben. Az ellenfél ugyanis megfigyelte, hogy a magyar játékosok erősen dohányoztak és tudták, hogy csak a kifárasztás módszerével tehetnek ellenük valamit. Így is történt. Kezdetben labdarúgóink magasan fölöttük voltak, a kocka később kezdett el megfordulni. Szakértőink máig vitatkoznak rajta, hogy mi lehetett a megmagyarázhatatlan vereség oka. Ha ismerjük a farkastaktikát, ezen már nem kell sokáig tanakodni és megvesztegetésre, eladott meccsre gondolni.) Hogy azonban Hitler farkastermészete iránt semmi kétség se maradjon, mégcsak keletporoszországi főhadiszállását is Farkassáncnak nevezték el (Wolfsschanze).

A háború befejeződése, a vereség után titkos szervezetek alakultak, amelyek partizánharcban gondolták folytatni a háborút, s ezek tagjai magukat „vérvolfnak” (Werwolf), farkasembereknek, „szakállas vagy küldött farkasoknak” nevezték, amint a szót *Kelemen Béla* nagyszótára meghatározza. Azonban tegyük különbséget a partizánok és a farkasok taktikája között is. A „partizán” az egykori orosz katonai zsargonban a gatyakorcba csípő tetveket jelentette, s bár a farkasok is ugyanúgy alattomosan támadnak, mint a tetvek, a két harcmodor között mégis van különbség: a tetvek gondolkodás nélkül támadnak, a farkasok nagyon is tudatosan, tudatos taktikával. Ebből az utólagos partizánharcból azonban nem lett semmi, mert az egykori sátánista szekta „főpapjai” vagy azonnal köpönyeget váltottak (pl. kommunisták lettek), vagy elmenekültek, lehetőleg jó messzire, pl. Dél-Amerikába. Talán el sem tudjuk képzelni, annyira hihetetlen, hogy ezeket a „főpapokat” milyen, de szintén fekete „egyenruhás” emberek látták el álnevekkel és kifogástalan hamis útiokmányokkal. Lényeg, hogy az ilyen útiokmányokra tekintve egyetlen

határörben sem merült fel a legkisebb gyanú sem.

Úgy gondolnánk, hogy ez már mind a múlté, s ez majdnem teljesen igaz is. Majdnem! Talán képzelődés, de úgy tűnik, a Farkas iránti vallásos tisztelet mintha megmaradt volna. Az egyik modern discosláger nem túlságosan rejtjelezett szövege így kezdődik: „Pray! Turn the night into a lonely day. Stand up for the wolf and pray!”. A szöveg többféleképpen is értelmezhető, többek között így is: „Imádkozz! Az éjszaka különös (lonely: magányos, egyedülálló) napba fordul. Állj fel (kelj fel) a farkas tiszteletére és imádkozz (hozzá)!”. (A Monomachosz-koronát készítő nyitirai eleink is „imádkoztak” a Farkashoz. Igen „vastag imájuk” a mai napig is olvasható ezen a koronán.)

Urunk előre tudta, hogy a Fekete Nap jönni fog, és ennek vízióját ezért mutatta meg Jánosnak a Jelenésekben. Jött is, de most ne csak az SS-re gondoljunk. Urunk a Jelenések könyve 2. fejezet 9. versében konkrétan meg is mondja, hogy kikre gondoljunk: „*Tudom a te dolgaiddat és nyomorúságodat és szegénységedet (de gazdag vagy), és azoknak káromkodását, akik azt mondják, hogy ők zsidók, és nem azok, hanem a Sátán zsinagógája.*”.

Tudom, hogy bármennyire is konkrét is Urunk ítélete, mégsem, vagy csak igen nehezen érthető. Ennek ellenére nem írhatom ide, mert egy verssel odébb ott olvasható Urunk figyelmeztetése is: „*Akinek van füle hallja, mit mond a Lélek a gyülekezetnek.*”! Ezt a figyelmeztetést úgy értelmezem, hogy mindenkinek magának kell kitalálnia, kik lehetnek azok, akik zsidóknak mondják magukat, noha születés szerint nem azok. Azonban úgy érzem, a figyelmeztetés előtt közvetlenül olvasható szavak értelméről már bővebben is szólhatok:

„*Semmit ne félj azoktól, amiket szenvedned kell: imé a Sátán egynéhányat ti közületek a tömlöczbe fog vetni, hogy megpróbáltassatok; és lesz tíz napig való nyomorúságtok. Légy hív mindhalálig, és néked adom az életnek koronáját.*” (2.10.).

Itt egy különleges koronáról van szó: az Élet Koronájáról!

Urunk e szavakat már mennybemenetele után mondta Jánosnak, amiből nyilvánvaló, hogy az Élet Koronája mennyei Korona. Erről úgy is meggyőződhetünk, ha a Korona nevében az Élet szót felcseréljük azzal a névvel, amelyiken Urunk Atyját szólította a keresztfán: „*Éli, Éli...*”. Az Élet Koronája tehát Isten Koronája! De nemcsak azért, mert majd Isten adja a hűség jutalmaként, a megpróbáltatások után, hanem azért is, mert az Istennő, Boldogasszony anyánk számára fog készülni. Már bizonyára kitaláltuk, hogy konkrétan is melyik isteni Koronáról van szó, hiszen csak egyetlen van belőle a világon.

A Koronára tett ígéret előtti megpróbáltatások értelmezéséhez legfeljebb annyi támpontot tudnék nyújtani, hogy a „tíz nap” szófordulat nem időtartamot, nem 10 x 24 óráz jelent. Ha a „tíz” szóban a magánhangzót felcseréljük az ü-vel, már közelebb jutunk a rejtett értelmezéshez: „tűz nap”. Ez a „tűz nap” bizonyára a Sátán, a pokolbeli ördög tömlöceiben elszenvendő „tüzes” megpróbáltatásokra utal. Azonban Urunk szavait csak akkor tudjuk helyesen értelmezni, ha nem hagyjuk figyelmen kívül azt sem, amit e különleges Koronával kapcsolatban később, a 3. fe-

jezet 11. versében mond: „*Ímé eljövök hamar: tartsd meg ami nálad van, hogy senki el ne vegye a te koronádat.*”. Itt tehát arról van szó, hogy valakik hűségük jutalmaként megkapják az isteni Koronát, majd azt valakik elrabolják tőlük. Annak ellenére, hogy a veszélyre Urunk előre figyelmeztette őket. Nemcsak egy ilyen rablás történik majd, hanem folyamatosan sok, de a Koronának mindig vissza kell kerülnie azokhoz, akiknek azt Urunk adta. Ennek előfeltétele persze az, hogy ezek állandóan, folyamatosan bizonyítsák, hogy hűségesek Urunkhoz és az Ő igazi kereszténységéhez! (Ha hűtlenné válnának, ugyan miért kapnák vissza a Koronát?)

Ezeket a továbbiak pontosabb megértése érdekében már most szükségesnek tartottam leírni. Egyébként majd bűvészkedésnek tűnne, hogy Jakab apostol hogyan jelzi a Szent Koronán, hogy a Korona honnan, kitől származik. De ugyanígy fantazmagóriának tűnne a Zöld Nap is, valamint az Ő első földi királya, és az is, hogy ez a király (az evangéliumi tudósításokkal ellentétben) apostol lett. De nemcsak ő lett apostol, hanem másvalaki is, akinek apostolságáról eddig szintén semmit sem tudtunk, de ha a Szent Koronán ő is ott van az apostolok között, akkor abszolút biztosra vehetjük, hogy apostol lett, bármi egyebet olvassunk is a Bibliában felőle.

Ezt a fejezetet itt félbe kell szakítsam. Ez tulajdonképpen nem félbeszakítás, hanem olyasmi, mint amikor egy programvezérlésű szerszámgép programja felhív a tárolóból (memória) egy segédprogramot. Ekkor a főprogram megáll és vár addig, amíg a segédprogram a főprogram keretében dolgozik. (Elnézést kérek a szakmai elfogultságról tanúskodó hasonlatért, egyik szakmám szerszámgép programozó.) A „segédprogram” felhívása mégsem szakmai elfogultságom miatt történik. Azért teszem, hogy külön fejezetet szenteljek a Szent Korona azon „alkatrészeinek”, amelyekről hagyományos koronakutatásunk sajnos feltűnően szűkszavúan szól: a csüngőknek.

A csüngők titkai

Egyáltalán nem véletlen, hogy hagyományos koronakutatásunk igen szűkszavúan szól a Szent Korona „fülbevalóiról”, csüngőiről. Ezek a fülbevalók ugyanis egyértelműen jelzik (mint a pártá is), hogy a Szent Korona nem férfiember számára készült, és ezzel, pusztán létükkel is, halomra döntik hagyományos koronakutatásunk alapjait. A közfelfogásban a mai napig is él, hogy a Szent Korona István királyunk koronája, és 1978-ban az Egyesült Államok is Szent István koronájaként szolgáltatta vissza, de Nyugat-Európában is Stephanskrone néven ismerik. (Korábban a *Képes Krónika* koronarablást ábrázoló miniatúráján már láthattuk, hogy István királyunk fején nem a Szent Korona volt, hanem saját uralkodói koronája.) Hagyományos koronakutatásunk még azt is mereven elutasítja, a koronakutatás „vadhajtásainak” tekinti, ha valaki valami összefüggést lát a Korona ferdekeresztje és a Föld tengelydőlése között. Nem éppen mai keletű hagyományos koronakutatásunk szemmel látható célja – sajnos –, hogy a Szent Koronát közösséges tákolmánynak tüntesse fel, amit innen vagy onnan kapott vagy „szerzett” alkatrészekből tákoltak

össze a „kereszténység felvétele” után. Ezen a szándékon azonban ne csodálkozunk, hiszen ugyanazokból az időkből származik, mint például a finnugorizmus is: Magyarország és a magyar nép legsötétebb korszakaiból.

Igen nehéz olyan színes felvételeket találni, ahol a Szent Korona csüngői analízálható módon látszanak, de a fent említett „korszellem” mellett ezen nem is csodálkozhatunk. Általában is elmondható, hogy a Szent Korona színeinek vizsgálata nem egyszerű dolog, hiszen a Korona, de főleg a kövek színeit rendkívüli módon befolyásolja, hogy milyen megvilágítás, milyen háttér előtt készült egy színes felvétel, milyen színek vannak jelen környezeti színként a Korona vizsgálatánál vagy fényképezésénél, és még jónéhány tényező. Önmagában véve egyetlen kö csillogása is mindig aszerint változik, hogy az ember milyen irányból szemléli vagy fényképezi, mennyire sarkított (polarizált) a fény, mind a beeső, mind a visszavert, vagy éppen átszűrődő.

A Szent Korona csüngőit és a csüngők kövecskéit most a *Szigeti István* könyve (*A Szent Korona titka*, Lakitelek 1995.) címdalán látható színes fénykép alapján vizsgálom (nagyítóval), mert e felvételen a csüngők sugarasan szétárva láthatók, nem takarják egymást. A Korona vörösbársony terítőre van helyezve és ugyanígy vörösbársony a háttér is. Ezt a színekörnyezetet a vizsgálatoknál feltétlenül figyelembe kell venni, hiszen jelentősen befolyásolják a csüngők kövecskéinek csillogását, színárnyalatait, azonban ennek ellenére is meglepő dolgok állapíthatók meg.

A csüngők vizsgálatait feltétlenül a balfül melletti csüngők vizsgálatával kell kezdeni, mert a Korona precessziós körén a szakrális időszámítás szerint időben ezek következnek először. Korábban erről a 26000 szoláris évnyi kerületű precessziós körről már részletesen írtam, ezért itt csak annyit róla, hogy ha a Koronán a 0-ponttól, a homlokzati Krisztus-kép tengelyétől indulva haladunk az abroncs kerületén, a szakrális időszámítás mentén a jövő irányába (óramutató járásával ellentétesen), akkor időben először a balfül melletti csüngők következnek, a túloldalon, jobbfül melletti csüngők csak később, tehát utóbbiak későbbi állapotot jelölnek.

Ha sorrendben haladunk, először az a leglényegesebb, hogy megállapítsuk: mit vagy miket, kit vagy kiket jelképeznek a balfül melletti csüngők.

A Korona két oldalán lévő csüngőktől korábban már megállapítottuk, hogy egy madár szárnyait jelképezik, míg az egyetlen hátsó csüngő e madár farktollazatát. Ez a madár ugyanaz a madár, amelyik *Szanatruq* pártus (pártás!) király fejét is öleli az egyik korabeli ábrázoláson (lásd: *Badiny Jós Ferenc, Csomor Lajos* könyvei). Királyi madár: a Turnl! Ha azonban arra gondolunk, hogy a tatárlakai leletek tanúsága szerint Isten Fiát már 7000 évvel ezelőtt ott élt eleink is Dicső Turulnak nevezték (Jézus néven Ő akkor még ismeretlen volt), akkor ezen már egyáltalán nem csodálkozhatunk.

A csüngőknek azonban további, mélyértelmű jelentései is vannak.

Egyik ilyen, hogy minden csüngő háromujjú isteni kéz alakjában végződik: hár-

mas csoportosítású kövecskék. Ezeket ne tévesszük össze a háromlevelű lóhere-szirmokkal, mert semmi közük hozzá. Annál több közük van azokhoz a háromujjú isteni kezekhez, amelyeket korábban azon a sumér tányértördéken már bemutat-tam (*Ébredés 30. szám 109. old.*). De miért is lehet furcsa, ha a Turul szármáyai isteni kezekben végződnek?

A csüngők további jelentését maguk a kövecskék jelzik, jelen esetben konkrétan is a balfül melletti csüngők kövecskéi.

Ránézésből, nagyító nélkül is azonnal feltűnik, hogy a kövek száma 4×3 . Pontosan annyi, mint ahány tanítványa volt Urunknak. Ez lehetne még akár véletlen egybeesés is, de az már aligha, hogy e kövecskék között az egyik egy kissé más, mint a többi. A hivatkozott színes felvételt vizsgálva azonnal feltűnik, hogy e kövecske egy kissé világosabb árnyalatú, mint a többi. Ha most tekintetbe vesszük, hogy ezen az üvegszerű kövecskén átszűrődik az alatta lévő vörösbárony színe, akkor valószínűnek tekinthetjük, hogy ez a kő valójában teljesen világos színű, üvegszerű, sőt az sem zárható ki teljesen (főleg a későbbiek miatt), hogy közönséges üveg, bár egy kissé nehezen elképzelhető, hogy a koronakészítők isteni Koronába közönséges üveget építettek volna be.

Ennek lehetősége csak akkor zárható ki teljes mértékben, ha tudjuk, hogy ez a kövecske személy szerint is kinek a köve. Ennek megállapítása érdekében először is számoljuk csak meg, hogy a sorban hanyadik a kövecske. Itt is a szakrális időszámítás szerint kell haladjunk, tehát az első kövecske az, amelyik szélén legközelebb esik a 0-ponthoz, mind szoláris, mind szakrális időszámításunk kezdetéhez. A kis különböző kövecske ettől az első kötől számítva éppen a hatodik! Ennek jelentését csak akkor érthetjük meg, ha tudjuk, hogy a koronapántok, a Korona egész felsőrészének elforgatása előtt e kövecske fölött éppen az ARTHOLO-kép volt: Iskáriótes Júdás ikonja. És hogy a különös ARTHOLO felirat Júdás „ártó-ölő” szellemiségét jelzi a rovásírás tömörített, egyberótt grafikájában.

Mielőtt tovább haladnék, itt meg kell álljak, hogy tisztázzunk valamit: a Szent Koronában nincs semmiféle rejtett antiszemitizmus!

Az antiszemitizmus mentális emberi betegség, amely az embereket születésük szerint minősíti, tehát olyan „princípiumok” alapján, amiről az ember nem tehet. Így keletkezik a „kollektív bűnösség” ostobasága is, amilyen ostobaságot sem Urunkról, sem a Szent Koronáról nem feltételezhetünk. Ha Urunk antiszemita lett volna, Iskáriótes Júdást bizonyára nem tűrte volna meg tanítványai között. Hogy az antiszemitizmus mennyire mentális betegség, arra a legélesebb fényt éppen a hitleri „III. Birodalom” módszerei és jelszavai vetik. Egyrészt ki ne tudná, hogy a „III. Birodalomban” nem volt ismeretlen a „kollektív bűnösség” elmélete, de helyesebb lenne elméletlenséget mondani. Ugyanakkor szintén a „III. Birodalom” úgynevezett „igazságszolgáltatásának” jelszava volt a „Jedem das Seine!” = Mindenki csak azt, amit megérdemelt! Igazán nem szükséges hozzá jogi végzettség, hogy a „kollektív bűnösség” és a „Jedem das Seine!” jelszó között feszülő óriási ellentmondást felfedezzük.

Urunk (és a koronakészítők) nem Iskáriótes Júdást, tehát nem „a zsidót” tekintet-
te „ártó-ölőnek”, a Sátánnak, hanem azt a valamit, ami magát Iskáriótes Júdást is
megölte: a „pízt”!

Pénzt szándékosan írtam szabolcsias tájszólással, bár más tájszólásokban is
így mondják, archaikusan. Ugyanis ez az archaikus szóalak jelzi számunkra
leginkább a pénz igazi lényegét, az állandó folyást. Ha a „píz” szóban a p-t helyet-
tesítjük magánhangzópárjával, a v-vel, azonnal megtudjuk, hogy a pénz víz! Egyál-
talan nem véletlen, hogy a magyar nyelvben a pénzügyeket folyó ügyeknek neve-
zik, a számlát is folyószámlának, sőt a nemzetközi bankzsargonban a fizetőképese-
seget is likviditásnak, „folyékonyságnak”. Hogy aztán ez a „folyékonyság” mi
mindent eredményez(het), arról érzékletesen énekel a *Vaya con Dios* („Isten áld-
jon”) együttes énekesnője a(z) *One Silver Dollar* (Egy ezüst tallér) című dalában:
„One silver dollar, Changing hearts, Changing lives, Changing hands” = Ezüst tal-
lér, ezüst tallér, Szíveket rabol (váltogat), Életeket rabol, Folyik kézzől kézre, fo-
lyik kézzől kézre...

Amikor Iskáriótes Júdás ráeszmél, hogy a harminc ezüst milyen helyzetbe so-
dorta, kétségbeesésében vissza akarta adni azoknak, akikről kapta, de már a kapun
sem engedték be. Teljesen meghasonlott önmagával és az következett, aminek i-
lyenkor következnie kell: önkezével vetett véget saját életének. Iskáriótes Júdás
példája teljesen egyértelmű: a Sátán mindenkivel végez, aki szolgálatába szegődik,
legyen az akár zsidó, akár gój!

Ezt a kis kitérőt nemcsak azért tettem, hogy eloszlassam a kételyeket: a Szent
Koronán nincs semmiféle rejtett antiszemitizmus. Azért is tettem, mert ennek még
alapvető jelentősége lesz a balfül melletti csüngők fölött látható „információs há-
romszög” üzenetei megértésében.

Haladjunk most tovább és a hatodik kövecske sorszámát írjuk le háromszor: 666!
Az ördög száma a Bibliában! Ugyan ki tagadhatná még a csüngők hatodik kö-
vecskéjének és az egykor fölötte volt „ártó-ölő”, ARTHOLO-ikon kapcsolatát?

Úgy gondolom, az eddigiek után nyugodtan megállapíthatjuk, hogy a Szent
Korona balfül melletti csüngőinek kövei Urunk egykori tanítványait jelképezik!
Ebből már azonnal gyanakodhatunk rá, hogy a túldoldalon, a jobbful melletti csün-
gők kövei pedig az időben későbbi apostolok kövei!

Ha a jobbful melletti csüngők kövecskéit tekintjük, a helyzet még „rendha-
gyóbb”, mint az előbb: itt már a három köröcske is különbözik a többitől!

Úgy gondolom, számunkra igen nyilvánvaló, hogy Iskáriótes Júdásból nem lett
apostol, maradtak tehát tizenegyen. Ezt az Apostolok cselekedetei is így tudja, fel is
sorolja a tizenegyet, és ezért igen meglepő számomra, amit egy 2005-ben napvi-
lágot látott német kiadású ismeretterjesztő könyvecskében olvasok: Iskáriótes Jú-
dás ott van az apostolok között! Pedig úgy gondoltam, hogy már kinőttem a megle-
petések korából, de ez a könyvecske gondoskodik róla, hogy belássam tévedésem.
Például a legnagyobb isteni adományról, az értelemről és tudásról ez a judeoke-
resztény filozófia olvasható benne:

„A tudás rontja a látást,
akadályozza az emésztést,
megrontja az ember jellemét,
elcsúfítja az arcot,
megritkítja a hajszálakat,
szitává lyuggatja a kitartást,
és felfalja a halhatatlan lelket.”

(E. Linklater, 1899-1974)

Tehát, ha valaki ép, erős, egészséges akar maradni, nehogy tanulásra adja a fejét! Gondolkodás nélkül vegye tudomásul, hogy Iskáriótes Júdás apostol volt! És azt is vegyük tudomásul, ugyanígy, gondolkodás nélkül, hogy a pogányság istentelenségéből és féllálati állapotából emberi szintre történt felemelkedésünket ennek a kereszténységnek köszönhetjük!

Az Apostolok cselekedetei szerint az apostolok tizenegyen voltak: „**Péter, és Jakab, János és András, Filep és Tamás, Bertalan és Máté. Jakab, az Alfeus fia, és Simon, a zélóta, és Júdás, a Jakab fia.**” (1.13.) Hol van a „legszeretettebb tanítvány”, aki Urunk jobbán látható **Leonardó** freskóján, az *Utolsó Vacsorán*? Hol van az a nő, aki a Feltámadás után először ismerte fel Urunkat? A fenti férfinevek között vajon melyik „takarhatja” az ő nevét?

Az Apostolok cselekedetei szerint Iskáriótes Júdás helyére választottak valakit, „*Hogy elnyerje az osztályrészét e szolgálatnak és apostolságnak, amelytől eltévelyedék Júdás, hogy az ő saját helyére jusson, Sorsot vetének azért reájok, és essék a sors Mátyásra, és a tizenegy apostol közé számláltaték.*” (1.25-26.)

Figyeljünk jól erre az idézetre, mert nem is kevés derül ki belőle!

Először is az derül ki a sorokból, hogy maguk a Cselekedetek szövegének írói is apostolnak tekintették Iskáriótes Júdást, aki „eltévelyedett” az apostolságtól! Kétségtelenül megállapítható, teljesen nyilvánvaló, hogy a szövegírók (vagy későbbi manipulálók) nem voltak tisztában az apostolság lényegével! Számukra a tanítás azonos volt az apostolsággal!

Az apostolság lényegét igen könnyen megérthetjük **Práczi István** szófejtéséből, amely szerint az „apostol” szó értelme „apástoli”, vagyis Istentől küldött. Nyilvánvaló tehát, hogy az apostolság küldetés, konkrét feladatot jelent, nem pedig szimpla képzettséget, bár nyilvánvalóan ez is szükségeltetik hozzá. Tudjuk, hogy Júdás kivételével Urunk a tanítványokra feladatot bízott és küldte is őket, hogy teljesítsék a kapott feladatot. Júdást csak arra szólította fel, hogy tegye meg, amit meg kell tennie. Ezt a valamit (az áruást) azonban Urunk soha sem bízta rá feladatként!

Sajnos, bármennyire is hihetetlen, az apostolsággal még kiváló történeteink sincsenek tisztában! (Tisztelet a számomra ismeretlen Kivételeknek!) Így aztán ne csodálkozzunk sorsunkon, hiszen – mint majd látni fogjuk – a magyar nép is apostoli feladatot kapott, de ha magával az apostolság lényegével sem vagyunk tisztában, akkor a feladatot hogyan teljesíthetnénk?

Van aztán a fenti szövegrészben olyasmi is, ami szó szerint a kopasznak is haj-

meresztő! Ez nem más, mint az, hogy a Cselekedetek szövege szerint az apostol-ságra választanak valakit, de hogyan: sorshúzással, tehát a szerencsejátékok alapelve, a véletlen szerint! Mit is mondhatnék még...

Ha itt, a jobbfül melletti csüngők esetében is a szakrális időszámítás szerint haladunk az abroncs kerületén, akkor rögtön az első csüngő köveiben „rendellenességek” tapasztalhatók. Az első csüngő három kövecskéje közül már rögtön az első, a legszélső is különbözik a többitől. Mind színében, mind alakjában. Amíg a kövek túlnyomó többsége vörös rubin, addig e kő zöld smaragd és szabályos kőralak. Rögtön a vele átellenben, de még mindig ugyanazon a csüngőn látható kő is különbözik, ennek színe feltűnően halvány, üvegszerű. A csüngő harmadik köve ugyanolyan mélyvörös rubin, mint a tanítványok kövei is (egy kivétellel) a túloldalon, ez a kő tehát nyilván valamelyik „eredeti” tanítványt jelképezi. Figyeljünk arra is, hogy az eredeti irányban, tehát a szakrális időszámítás szerint az óramutató járásával ellentétesen haladva az első kövecske is különbözik: ez az áttetsző, üvegszerű. Ha azután ugyanígy haladunk tovább, akkor a kilencedik kövecske esetében ismét csak „rendellenesség” tapasztalható: ez a kövecske feltűnően ezüstös, holdsugár színű.

Igazán óvakodom a számszerűségektől, nehogy a számmisztika nevezetű bűvészkedés gyanújába keveredjem, de itt a „rendellenes” kövecskék pozíciói, számértékei már annyira szembetűnők, hogy az összefüggések számtani kifejezése elkerülhetetlen: 1-3-9! Mindhárom szakrális, isteni szám, sőt a kilences felírható 3×3 alakban is.

Kiket, milyen apostolokat jelképezhetnek ezek az apostolkövek?

A kérdésre a legkönnyebb válasz az első és a szélső, kőalakú zöld smaragd esetében adható. Ez a kövecske nemcsak azért van szélén, mert későbbi apostolt jelképez, hanem azért is, hogy helyzetével eleve utaljon arra, hogy ezt az apostolt milyen irányban keressük a Szent Koronán. Márpedig e kőhöz legközelebb a Geobitász-kép esik! És micsoda „véletlen”: az ikonon Atilla királyunk uralkodói koronája homlokzatán csakugyan ott látható a kőalakú zöld smaragd, a Zöld Nap! **A Szent Korona tanúsága szerint tehát Atilla királyunk „számoltatott” az apostolok közé, nem pedig a szerencsejátékok módszerével kiválasztott Mátyás!** Jegyezzük meg tehát jól: **Atilla királyunk nem „apostoli” volt, hanem apostol!**

A következő különös kövecske a zöld smaragddal szemközti kő, ugyanazon a csüngőn. Ez a kövecske is üvegszerű, mint a túloldalon levő Iskáriótes Júdas üvegszerű köve, de biztosak lehetünk benne, hogy ez nem közönséges üveg. A másik két, ilyen különböző kövecske között ez középen van, és központi elhelyezkedése sokatmondó számunkra. De csak akkor, ha tekintetbe vesszük a *Pray-kódex* korábban taglalt és bemutatott ábrázolását. Ezen az ábrázoláson három nő volt látható a Szent Lepel („Turini Lepel”) mellett, és középen **Magdalai Mária** állt, szélen elől pedig **Szűz Mária** (Szent Mária). A *Pray-kódex* még azokban az időkben keletkezett, amikor fekete csuhába öltözött táltosainknak még a „kereszténység felvétele” ellenére is megbízható ismereteik voltak a „felvételt” megelőző időről,

így nagy biztonsággal gyanakodhatunk rá, hogy ez az áttetsző és 3. kövecske a „legszeretettebb tanítvány”, Magdalai Mária köve! Színében bizonyára azért különbözik a vörös rubinoktól, mert azok férfi apostolok kövei, ő pedig nő volt. A Korona tanúsága szerint pedig nemcsak nő, hanem női apostol is egyben! De gondoljuk csak meg: Elképzelhető, hogy a „legszeretettebb” (és mellesleg legnagyobb tudású) tanítvány ne vált volna apostollá? Nem tudom, ki hogyan van a dologgal, számomra ez elképzelhetetlen.

Úgy gondolom, hogy a fentiek alapján a harmadik különböző kövecske jelentése már igen kézenfekvő. Szinte feltűnően holdsugár árnyalatú, és ugyan ki ne tudná, hogy a Hold, a Luna a női természet szimbóluma. De nemcsak a női természeté, az anyaságé is! Mármint, ugyan ki mást jelképezhet ez az ezüstös, holdsugár színárnyalatú kövecske, ha nem azt a szentet a szentek között, aki anyagi (emberi) test szerint szülte Urunkat: Szűz Mária!

Meghökkentő üzenet!

Megtudhatjuk belőle, hogy a koronakészítők Szűz Máriát nem szűznek, hanem szentnek tekintették! De nemcsak szentnek, hanem apostolnőnek is! Ebből teljesen nyilvánvaló, hogy ők még tudták: Urunk mennyei Édesanyja, Boldogasszony anyánk, Aki számára a Szent Koronát készítették, nem azonos Szent Mária apostolnővel, eredeti nevén Adiabene Mária pártus-hun hercegnővel! Ez egyébként is egyértelmű, hiszen Szent Mária földi halandó volt, mint a csüngőkön a környezetében lévő apostolszentek is, márpedig Boldogasszony anyánk nem földi halandó.

A csüngőkbe és kövei rejtett információk súlyos kérdéseket vetnek fel. Mindenekelőtt azt a kérdést, hogy nem tévedünk-e valahol? Érzéki csalódások vagy későbbi manipulációk visszamaradt nyomai nem vezetnek-e félre bennünket esetleg itt is, hiszen ilyen későbbi beavatkozásokkal állandóan számítanunk kell. Másfélezer év távlatából tudjuk-e pontosan követni még az egykori koronakészítők gondolkodását? Mi van például akkor, ha valamelyik csüngő valamelyik kövecskéje valóban kihullott, elveszett, és azt nem az eredeti kőnek megfelelő kővel pótolták? Ilyen és hasonló kérdések még bőven sorolhatók lennének, de akkor mit tegyünk, ha mégiscsak szeretnénk valamennyi bizonyosságot a fenti üzenetek, kódolt információk miatt?

Úgy gondolom, az abszolút bizonyosság elérése lehetetlen. Az egyetlen dolog, amit tehetünk, hogy megpróbálunk az úgynevezett „józan paraszti ész” logikájával gondolkodni, ennek segítségével valamilyen eredményre jutni, majd ezen eredményeket kizárásos módszerrel felülvizsgálni. Valamennyien ismerjük és használjuk is a „józan paraszti ész” szófordulatot, de inkább érezzük lényegét, mint megfogalmaznánk. Ha mégis meg akarnánk fogalmazni valahogy, akkor valahogyan ilyen formában kellene tegyük: A „józan paraszti ész” logikája az a gondolkodásmód, amelynek szilárd alapja mindaz, ami természetes, teljesen kézenfekvő, igazán emberi, nem mesterkélt. (Ha valamiről úgy érezzük, hogy „giccses”, nos az mesterkélt.)

Haladjunk sorjában most is, a precessziós körön az idő múlása szerint, és fogalmazzuk meg így azon kételyeinket, amelyek nyugtalanítanak bennünket, vagy

nyugtalanosságra adhatnak okot. Első ilyen kételyünk azonnal az lehet, hogy a balfül melletti csüngők egyetlen különböző kövecskéje esetleg azért különbözik a többi-től, mert az eredeti kihullott, elveszett, és egy olyannal pótolták, amelyet „éppen találak kézügyben”.

Az csak természetes, ha egy befoglalt kő meglazul és esetleg ki is hullik. Az a feltételezés azonban már annál „giccsesebb”, hogy a sokáig párját ritkító módon gazdag Magyarországon ne találtak volna egy kis, eredetinek megfelelő rubin kövecskét, ha a Szent Korona javításáról volt szó. Az a „véletlen” is igen furcsa véletlen, hogy éppen a 6-ossal rendelkező, és így az ördög számára utaló kő lazuljon meg és hulljon ki, vesszen el, a többi nem.

Ami az ördög számával kapcsolatban bizonyosan nem véletlen a Szent Koronán, hanem nagyonis tudatos utólagos manipuláció, az a Korona jobbfül melletti oldalán látható, az álló helyzetű gyöngysorban. Az ilyen álló helyzetű gyöngysor a Korona mindkét oldalán kilenc gyöngyszemből áll. A gyöngyöket a koronakészítők keresztül fűrták, álló helyzetű „stiftekre” szerelték, majd rögzítésként az aranytűskék felső végét zömítették, ami nem azonos a szegecseléssel. Ilyen megoldással rögzítették a homlokzati Krisztus-kép „nagy törött szívét” és a Dukász-kép fölötti gyöngyöt is. Az álló helyzetű gyöngysorban egyetlen olyan gyöngy van, amelyik mind színében, nagyságában, mind pedig felszerelési módjában különbözik a többitől: A Szent Kozma zománcképe balsarka fölött látható álló helyzetű és hatodik gyöngy! A többivel ellentétben ezt nem fűrták át, csak belefűrtak, így az aranytüske nem megy át a gyöngyön, tehát bizonyára valamilyen ragasztós módszerrel rögzítették. Egészen bizonyos, hogy nem véletlenül éppen a hatodik gyöngy ilyen. Különbözősége annyira feltűnő, szemet szűrő, hogy lehetetlen nem észre venni. Ezzel valakik valahol és valamikor „tapintatosan”, de ugyanakkor egyértelműen tudomásunkra akarták hozni, hogy ők a Szent Koronát az ördög koronájának tekintik!

Térjünk most vissza a balfül melletti csüngők hatodik kövecskéjéhez.

Fentebb azt írtam róla, hogy üvegszerű, de célszerűbb víz színűt írni, mert így igazán kulcsszó a jelző. Ugyanis a „víz” szó már egyenesen utal a „píz”-re, és Iskáriótes Júdással kapcsolatban ez valóban kulcsszó. Meggyőződésem, hogy a víz színű kövecské fölött egykor volt ARTHOLO-képen Júdást egy pénzeszsacszkóval ábrázolták, tehát még az iskolás gyerek is fel tudta ismerni. A gellereket kapott „szentember” éppen ezért kalapáltatta ki az ikon nagy részét. No, nem egészen azért, mert Iskáriótes Júdes a többivel ellentétben zsidó volt, hiszen az egykori „szentember” „Anyaszentegyháza” (amelyben furcsa módon csak „atyák”, páterek találhatóak) a mai napig és hivatalosan is judeokereszténynek nevezi önmagát. Az igazi ok más volt vagy lehetett: a „píz”!

Iskáriótes Júdással kapcsolatban a pénz alapvető jelentőségű szimbólum, ugyan melyikünk ne tudná. Harminc ezüst azokban az időkben tetemes összeg volt, ami nyilvánvalóan csábítólag hatott Júdásra, de mégsem ez a leglényegesebb lényeg. A leglényegesebb dolog ott kezdődik, hogy Urunk nem véletlenül bízta rá a „kasz-

szát". Ezzel nemcsak azt jelezte előre, hogy Júdás a pénz miatt mit tesz majd, hanem sokkal rejtettebb dolgot is: a Sátán igazi kilétét és mibenlétét! Ez nem Júdás volt, de még csak nem is önmagában a pénz, hanem a kamat és kamatos kamat (ahol a kamatnak is van kamatja), amiből a tőke profitja származik, munka nélkül! Már **Marx Károly** és **Engels Frigyes** előtt majdnem 2000 évvel!

Nem hiszem, hogy a kamat és kamatos kamat sátáni hatalmában és természetében bárki is kételkedne a világon. Nem véletlenül mondjuk rá, hogy „fojtogató kamat”. Ezt a koronakészítők másként fejezték ki, és rá is írták Iskáriótes Júdás ikonjára: „ártó-ölő”! És még csodálkozunk rajta, hogy az ikonról „lefelejtették” az SCS (szent) rövidítést?

Urunk a pénznek, a fizetőszköznek és a fizetésnek nem volt ellensége. A galambárusok asztalait sem ezért borogatta fel, nem ezért szórta szét a pénzüket, nem ezért korbácsolta meg őket. Az adófizetésnek sem volt az ellensége. Ha az lett volna (mint az adócsalók a mai napig is), akkor nem mondta volna, hogy „*Add meg a császárnak, ami császáré!*”, vagyis az államnak, ami az államé. Óriási tévedés tehát arra gondolni, hogy Urunk halálának politikai okai lettek volna, mint ezt nem is kevesen feltételezik. Ha valóban politikai ok lett volna az igazi ok, akkor **Tiberiusz** császár nem végeztette volna ki **Pilátust** a keresztfeszítés miatt, de kivégeztette. Nem csak őt, hanem **Kajafást** és **Annást** is. „*De tudd! – Mivel igazságtalanul halálra ítélted és megöletted, ugyanolyan formában törvénykezek feletted és minden tanácsadód, bűntársaid és megvesztegetőid felett is.*” – olvashatjuk az apokrif irat szövegében **Badiny Jós Ferenc** könyvében (*Jézus király, a Pártus Herceg*, 237. old.). Tehát 2000 évvel ezelőtt is az történt, mint ami a világ minden államában a mai napig is napirenden van: megvesztegetés! Az összeg, a „kenőpénz” nagysága attól függ, hogy az illető (pl. politikus) milyen magas pozícióban van. Urunk tehát nem adócsalásra buzdította az embereket, hanem éppen ellenkezőleg: tisztességes adófizetésre intette őket! Bizonyára ez lehetett a legnyomósabb ok **Tibériusz** császár szemében, és ezért végeztette ki az egész „galerit”.

Aár most, a koronakészítők éppen ilyen súlyos és nagy horderejű dolgokat ne jeleztek volna a Szent Koronán? Iskáriótes Júdás kövével ne jelezték volna előre a világon egyszer bekövetkező egyeduralmat, a kamatos kamat rémuralmát? Az „ártó-ölő” felirattal pedig azt, hogy ez a rémuralom ugyanolyan természetű lesz, mint például a bacilusok vagy a rákos daganat a szervezetben: ezek sem törődnek azzal mitsem, hogy ha elpusztítják a szervezetet, amelyben élösködnek, maguk is az enyészete lesznek. Vagy a kamatos kamatból származó profit lényege nem ugyanaz, mint a rákos daganaté: állandó növekedés, burjánzás, ami megfojt, megöl? Embert, állatot, környezetet egyaránt, már ma is az egész földi életet veszélyeztet! (Gondoljunk csak pl. az üvegházhatásra és következményeire.)

Nem hiszen, hogy ez a hatodik kő ott véletlenül különbözik a többi tizenegyétől, hogy utólagos betoldás lenne. És azt sem, hogy ennek a hatodik kőnek semmi kapcsolata ne lenne az eredetileg fölötte volt „ártó-ölő” ikonnal. Hogy ez mind csak a véletlen műve lenne.

Ha eleve fel kell tételezzük egy befoglalt köről, hogy az meglazulhat, kihullhat, el is veszhet, akkor ezt a jobbful melletti csüngők minden egyes kövéről is fel kell tételezzük. De gondoljuk csak meg a következő, nem is annyira elképzelhetetlen esetet: valakinek van egy nagyon kedves ékszere, valamilyen családi ereklye, például egy gyűrű, és abból kiesik egy apró kövecske. És ráadásul úgy elgurul, hogy nem lehet megtalálni. Bármennyire is hipotetikus a dolog, biztosak lehetünk benne, hogy az illető mindent meg fog tenni annak érdekében, hogy legalább egy hasonló követ találjon, és azzal pótolhassa. Ha kell, évekig is fogja keresni a megfelelő követ és ha kell, tüvé teszi miatta az egész országot. Ugyanezt ne tették volna eleink bármikor, ha a magyar nép legfőbb Családi Ekszeréről, a Szent Koronáról volt szó?

Aligha férhet hozzá bármi kétség, hogy a jobbful mellett látható vörös rubinok is eredeti kövek, hiszen a túloldalon (egy kivételével) a tanítványokat is ilyenekkel jelképezték. Abban is aligha kételkedhetünk, hogy a szélső kis zöld smaragd is eredeti kő, hiszen ezt pedig a Geobitzász-kép igazolja vissza. Annak is igen csekély a valószínűsége, hogy tizenkét darab kő közül csak éppen az a három hulljon ki és vesszen el, amelyik a 1-3-9 szakrális számsort alkotja, a többi nem, a többi közül egyetlenegy sem.

Bármennyire is óvakodom a számmisztikának nevezett bűvészkedésektől, mint már említettem, e szakrális számsor kapcsán meg kell említek egy további feltűnő dolgot is: a számsor összege 13. Egészen „véletlenül” éppen annyi, mint ahány apostolt itt e csüngők valójában jelképeznek! Számomra nem az a döbbenetes, hogy a Szent Korona Szent (Szűz) Máriát az apostolok közé sorolja, hiszen Adiabene Mária pártus (pártás) hercegnő isteni küldetése és feladata aligha vitatható, hanem az, hogy ezt a tényt eddig magam sem láttam. Mindaddig nem, amíg e három különböző kövecske rejtett értelmén el nem kezdtem gondolkodni. Valamennyi vizsgálatomra, hogy ezzel bizonyára nem vagyok egyedül.

Mivel a szélső kis smaragddal kapcsolatban aligha merülhetnek fel kértelyek, így a továbbiakban bogozgassuk csak a további két ilyen, különböző kövecske körülményeit. Ed-dig úgy gondoltam, hogy elkerülhető

95. Kép: A Pray-kódex ábrázolása – ismét.

a *Pray-kódex* ábrázolásának ismételése, de már látom, hogy mégis célszerű. Első sorban is azon olvasóim miatt, akiknek az előző füzet (VI. rész) nem lenne meg.

Figyeljük meg a képen látható személyeket ismét, balról jobbra. Az első ilyen személy mintha angyal lenne, de már tudjuk, hogy valaki más: Urunk a Feltámadás után. Tőle jobbra, de valójában előtte három női szent áll. Közülük a két szélsőnek (ha jobbról balra tekintjük a sort, akkor az elsőnek és harmadiknak), glóriája sötétebb alapszínű, mint a középsőé. Ennek dicsfénykoszorúja ugyanúgy világosabb színű, mint feltámadott Urunké. A művész a képírás technikájával érzékeltette, hogy egy bizonyos vonatkozásban Urunkhoz a Hozzá térbelileg legközelebb álló női szent a legközelebbálló, egy másik vonatkozásban pedig az, aki középen áll a nők között. Mivel már az előző részből tudjuk, hogy a térben legközelebb ábrázolt személy Szent (Szűz) Mária, a középen álló pedig Magdalai Mária, a „legszeretettebb tanítvány”, így ezt a „felállást” már nyugodtan összevethetjük a Szent Koronán látható „felállással”.

Ha most a Szent Koronán a 0-ponttól, tehát Urunktól, a homlokzati Krisztusképtől balkéz felé indulunk a Korona precессиós körén, az idő múlásával ellentétesen (óramutató járásával egyező irány), akkor a jobbful melletti csüngőkben, az apostolok kövei között a három kis különböző kövecske ugyanolyan sorrendben következik, mint a *Pray-kódex* ábrázolásán a dicsfénykoszorúk alapszínei: A térben Urunkhoz legközelebb álló női szent dicsfénykoszorúja sötétebb, mint a következő női szentté, a csüngőkön is térbelileg a sötétebb árnyalatú, holdsugár színű kövecske van közelebb a homlokzati Krisztus-képhez, majd (továbbhaladva) ezután következik a világosabb, vízszínű kövecske, s legvégül a kis zöld smaragd, amelynek színe ismét csak sötétebb, mint az előtte lévő, vízszínű, áttetsző kő.

A sorrendiség teljes azonossága vitathatatlan! Nyugodtan megállapíthatjuk, hogy a *Pray-kódex* készítői pontosan ismerték a Szent Koronát és tökéletesen tisztában voltak jelképiségeinek jelentésével is. Ha viszont ők a női szenteket a kódexben ugyanolyan sorrendben ábrázolták, mint a koronakészítők az apostolok kövei között, akkor ebből nyilvánvaló, hogy a jobbful melletti csüngők kövei már az ő idejükben, a XII. században (1192-95.) is ugyanígy néztek ki, mint ma.

Azonban egy további igen fontos dolgot is meg kell állapítsunk!

A Szent Koronán az előbbi sorrendben tovább haladva a csüngők három különböző köve közül a harmadik, a kis zöld smaragd nem nőt jelképez, hanem férfit, Atilla királyunkat. A kódex ábrázolásán ezen a helyen mégis egy női szent áll, akiről nem tudjuk pontosan, hogy ki, és megállapítható különösebb szerepe sincs a képen. Mi lehet ennek az értelme? Esetleg tévedtünk valahol és most zsákutcába jutottunk volna? Ha azonban mégsem, mit jelentsen az a különös körülmény, hogy a *Pray-kódex* művésze Szent (Szűz) Máriát és Magdalai Máriát még pontosan azonosítani tudta a csüngőkön, Atilla király estében viszont már azt sem tudta megállapítani, hogy ő nő volt-e vagy férfi? Ez már „ordító” hiba! No, nem a Szent Koronán, hanem a kódexben!

Ugyanazzal a jelenséggel állunk szemben, mint korábban már a *Képes Krónika*

miniatűrái esetében is!

Iz a jelenség az, amely az egyik legfőbb oka annak, hogy hagyományos koronakutatásunk zsákutcában vergődik, minden erőfeszítései ellenére sem jut előre egy lapodtat sem. De nemcsak a Szent Korona kutatásában, ugyanez a helyzet például a Monomachosz-korona kutatásában is. Ez a koronakutatás eleve nem is feltételezi (nem tudja vagy nem akarja?), hogy az 1000-ben elkezdődött judeokeresztény invázió (pardon: „kereszténység felvétele”!) a legkíméletlenebb üldözésekkel sem tudta kiirtani teljes egészében igazi keresztény papságunkat, a táltosok rendjét. Hogy e táltosok egy része a túlélés érdekében fekete csuhát öltött, beáll a római vallás szolgálatába, és az „ahogy lehet” mottójával végezte tovább küldetését. Ők még pontosan tisztában voltak apostoli küldetésükkal, és azzal is, hogy teljesítéséről vagy nem teljesítéséről számot kell majd adniuk. Ez a vallás a magyar népet állatoknak, de minimum félállatoknak tekintette, így ne csodálkozzunk rajta, ha viszonzásként ezek a fekete csuhás római papoknak álcázott táltos elődeink a római vallás számára elkészítették a négy lábú Monomachosz-koronát, sőt rá is írták, hogy ki részére készítették (ZÓ = ZOO). Az ő későbbi társaik készítették a *Pray-kódexet*, majd még később a *Képes Krónikát*. Is.

Természetesen felvetődhet a kérdés (bennem is felvetődött), hogy e táltos eleink – a személyes sérelmeken kívül – miért voltak úgy „begorombulva”, hogy rejtjelezet üzeneteik értelmét a papír is alig bírja? Mert ha például a Monomachosz-korona rejtett üzenetét egyetlen mondatba akarnánk sűriteni, akkor az valahogy így nézne ki: **„Az állatok (ZÓ) Magyarországból, Isten országából, az Éden Kertjéből állatkeret (ZOO) csináltak!”**. (Ha Urunk a Jelenések Könyvében erről nem szólna még keményebb szavakkal, ezt a „sűritett mondatot” nem mertem volna leírni.) A *Képes Krónikában* pedig nem is túlságosan rejtjelezetten leírták, hogy saját egyházuk tolvaj! Gondoljuk csak meg, 1600. február 17-én **Giordano Brunó** domonkosrendi szerzetes ártatlanabb dolgok miatt is a máglyán végezte. Például azt állította, hogy a Világegyetem végtelen! Ha ma ilyesmiért a világ bármely táján bárkit felakasztanának, az akasztókra nem mondanák a mai napig is, hogy állatok? (Egyébként a Monomachosz-korona után évszázadokkal **George Orwell** is leírta: Animal farm, állatkeret!)

Ezek a korabeli és álcázott táltos elődeink azért voltak úgy „begorombulva”, mert ők már akkor látták Magyarországot és a magyar nép jövőjét, és ezt mindenképpen, félreérthetetlen módon tudatni akarták az utókorral, velünk. Elsősorban is olyan módszerekkel és olyan nyelvezettel, amely a nyugati „szentemberekről” aligha feltételezhető, így minden félreértés lehetősége eleve kizárt.

Már az eddigiekben is láthattuk, hogy ezek a „nem egészen judeo” papok csak úgy tudták teljesíteni küldetésüket, ha a hátuk mögött ólalkodó kopókat, az egyházi belső elhárítás csuhás szaglásait állandóan „megvezették”. Egyik módszerük volt a képirások technikájának alkalmazása, a másik pedig az, hogy a szövegeket szándékosan telezsúfolták ordító hibákkal, képtelenségekkel, ellentmondásokkal. Erre már bőségesen láthattunk példákat a Monomachosz-korona és a *Képes Krónika* e-

setében, de itt, a *Pray-kódex* esetében is ugyanez a helyzet. Történészeinknek is feltűntek a Monomachosz-koronán és a *Képes Krónikában* tapasztalható „rendel- lenességek”, mivel azonban az igazi okokra „illemből” gondolni sem mertek, így ezeket az okokat masszívan félreértelmezték, vagy szándékosan félremagyarázták. (Mivel történészeinket okos, intelligens embereknek tekintem, így meggyőződé- sem, hogy nem is egy közülük mindezeket már régen megírta: az íróasztal legalsó fiókjának!) Azonban a *Pray-kódex* esetében is csak így érthető, hogy Atilla királyt egy olyan női szenttel helyettesítették az ábrázoláson, akinek ott szemmel látható- lag semmi különösebb szerepe nincs, hiszen így az elhárítás gyanakvó kopójának már nyugodtan mondhatták: „Kérem, ez a három nő itt az a három nő, amelyik U- runk keresztye tövében állt a Golgotán, az angyal pedig az az angyal, aki megjelen- tette a Feltámadás megtörténtét!”. Nyilvánvaló, hogy a kopóknak fel sem tűntek olyan „apróságok” az ábrázoláson, hogy igen furcsa az az angyal, amelyiknek csak egy keze és egy szárnya van, vagy ha mégis, akkor azt a művész ügyetlenségének gondolták. Mert ugyanis, ha bármilyen lényeges feltűnt volna nekik az ábrázoláson, biztosra vehetjük, hogy ezt az ábrázolást ma nem láthatnánk, talán az egész *Pray- kódex* sem élte volna túl.

Térjünk vissza most a Korona csüngőjéhez és mindenekelőtt rögzítsük a tényeket, írjuk le, hogy mit látunk.

Ha a Koronán a 0-ponttól indulunk és az idő múlása szerint haladunk a precesz- ziók körön, rögtön a balfül melletti csüngők első csüngőjének első felfüggesztési módja szemet szűrő. Olyan, mintha szakszerűtlen, utólagos tákolás lenne, például azért, mert ez a csüngő valamikor leszakadt és úgy szerelték vissza, hogy lefűzték a koronaabroncs alsó gyöngysorát, majd a csüngő tartókarikáját ráfűzték a gyöngy- sort tartó drótra, vagyis az első csüngőt befűzték az alsó gyöngysorba. Rögtön hozzá kell tegyem, hogy a kilenc csüngő között ez az egyetlen, amelyiket ilyen módon rögzítettek a Koronához.

Az itt következő 2. és 3. csüngőt úgy függesztették fel, hogy azok karikaikkal az alsó gyöngysor alatt futó díszítésbe, a vágottszemű gyöngydrótba ka- paszkodnak. Sajnos, fényképfelvételekről nem állapítható meg, hogy ehhez átfűt- ták-e a koronaabroncs peremét alul, vagy sem, de ez igen valószínű. Az itteni utol- só, 4. csüngő felfüggesztési módja ismét más: a csüngő rögzítőkarikáját egy ab- roncshoz forrasztott kisebb karikába fűzték.

A hátsó, egyedüli csüngő (Urunk szimbóluma) felfüggesztése is ilyen, de ugyan- ilyen a jobbful melletti csüngők két szélső, 6. és 9. számú csüngőjének rögzítés- módja is. A kettő közötti 7. és 8. csüngőt pedig ugyanúgy függesztették fel, mint a túloldalón a 2. és 3. sorszámút.

Ha mind a kilenc csüngőt megfigyeljük, azonnal feltűnik, hogy mindegyik u- gyanazon kéz munkája. Minden tekintetben! De akkor miért e feltűnő különbségek a felfüggesztésekben?

Az „összsképletből” azonnal azt feltételezzük, hogy a kétoldali 2-2 csüngőt szim- metrikusan úgy függesztették fel eredetileg, hogy a szélsőket a koronaabroncs pe-

teméhez forrasztott aranykarikába fűzték, míg a közöttük lévő 2-2 továbbit a vágottszerű gyöngydrótra. Ezek közül egy, az 1. csüngő azonban leszakadt, és ezt azért fűzték bele az alsó gyöngysorba, mert a visszaforrasztással nem akartak bajlódni, esetleg nem értettek a forrasztáshoz, vagy azt valamiért (pl. hőhatás) kockázatosnak tartották. Ebben az esetben azonban a törés helyének még akkor is látszania kellene, ha azt aranyfestékekkel bevonták az abroncs peremén. Ez csak akkor nem látható, ha azt előzőleg (pl. smirglipapírral) lecsiszolták.

Igen sok lehetőség elképzelhető, csak az nem, ami *Csomor Lajos* meggyőződése, hogy ugyanis a kétoldali belső csüngők (2-3-7-8) utólagos betoldások lennének, hogy ezek nem a Korona eredeti csüngői. Ezt a lehetőséget önmagában véve az Iskariótes Júdás köve is kizárja a balfül melletti oldalon. Az utólagos beavatkozást egyedül az 1. csüngő esetében nem tudom kizárni. Azonban azt is fel kell tételeznem, hogy a különböző felfüggesztési módok, valamint ezek sorrendje is valamilyen kódolt üzenetet hordoz. Valahogy úgy, mint például az egykori inkák „kötélírása” vagy „csomóírása”. Egy vízszintesen kifeszített kötélre további kötél darabokat kötöttek, amelyek függőlegesen lefelé lógtak, majd erre a lelógó kötél darabokra különböző távolságokra különböző számú csomókat kötöttek, egy bizonyos meghatározott kód szerint. Hasonló kódolás ez, mint amelyet felragasztott árcédulákon is látunk az árral együtt ma már minden egyes árún: vastagabb és vékonyabb vonalak váltakoznak, egymástól különböző távolságokban, és amelyeket a kasszagép komputere a szkennel (scanner) segítségével leolvas.

Ha igaz lenne feltételezésem, akkor az első csüngő felfüggesztési módja talán arra utal, hogy a csüngők a gyöngykoszorúból (precessziós kör) erednek, innen származnak, innen „nőttek ki”, vagyis, hogy a Turul isteni madár, az égből származik, hiszen a kétoldali csüngők a Turul szárnyait, a szárnyak tollazatát is jelképezik, nemcsak a tanítványokat és apostolokat. Ez azonban csak feltevés, mert ha ezt az első csüngőt valóban később fűzték fel így a Koronára, akkor a rögzítés módja nem ezt jelenti, akkor a szimbólumok nyelvén semmit sem jelent. Technológiailag csak azt jelenti, hogy a visszafűzést így oldották meg. Ez persze nem változtat azon, hogy ez a csüngő továbbra is a Turul bal szárnyának egyik tollát jelképezi.

Azt bizonyosra vehetjük, hogy mind a forrasztásos, mind pedig a vágottszerű gyöngydrótokba fűzött felfüggesztéseknek rejtett üzenete van. Igen nehezen elképzelhető ugyanis, hogy a Koronáról öt csüngő is leszakadt volna, márpedig nem öt, hanem csak két különböző időben: egyszer az első, másszor pedig egyszerre négy, s ezeket visszaforrasztások helyett mindet visszafűzték. Könnyen megtörténhet, hogy e rejtjelezett, kódolt üzenetek értelmét esetleg majd akkor tudhatjuk meg, amikor majd az inka csomóírások értelmét is: soha. Azonban ez sem biztos, mert ha Urunk eljön, ahogyan ígérte, akkor Tőle nyugodtan megkérdezhetjük, ha élünk addig. Az eddigiek után már bizonyára nem kell mondom, hogy nyelvi nehézségektől majd nem kell tartanunk, hogy szavait nem értenénk. Bizonyára jelentőségük van a csüngők hosszának is és minden apró részletnek, de ezekre is ugyanaz vonatkozik: összes titkát aligha tudjuk meg valaha is. Az összes titkot

csak az tudja. Aki 2000 évvel ezelőtt elrendelte a Szent Korona elkészítését!

Örzők az éjben

„Hat órától kezdve pedig sötétség lőn mind az egész földön, kilenc óráig.” (Máté 27.45.)

Amikor a Világ Világossága itt járt közöttünk, a földön éjjel is sütött a nap. Azután jött a háromszorosan hatodik óra, a 666, a Sátán órája, és az egész föld sötétségbe borult. Ez a sötétség ma is tart a világon, állítson bárki bármit is „felvilágosodás” és hasonló jelszavak alatt, és tartani fog egészen a harmadik hatos utáni pontig, Urunk ismételt eljöveteleig.

Ebben az éjszakában mégis történt valami, valami rendkívüli. Mivel ez az esemény időben jóval az evangéliumok keletkezése után történt, így erről az evangéliumokban értelemszerűen nem olvashatunk semmit, de a Jelenések Könyvében igen: Urunk mennybemenetele után elküldte nekünk a megígért Élet Koronáját, a földön ismét megjelent a Zöld Nap, a földreszállt Nap! Az egykori apostolok életideje után azért jelent meg, hogy az emberiség ne maradjon sötétségben addig sem, amíg Urunk ismét eljön. (Urunk előre tudta, hogy tanításaival mi történik majd, s hogy az apostolok életideje után már egyetlen Péter sem lesz, aki Pálal „veszekedjen”).

Ez az éjszakai sötétség nemcsak az istentagadás, az ateizmus sötétsége, de a „hamis vallásoké” is. Az idézőjelbe tett kifejezést nem szívesen írtam le, de le kellett írjam, mert a legtöbb vallás kimondva-kimondatlanul ezzel a címkével címkézi fel a többi. Azonban az embert éppen ezért kísérti-kísértheti állandóan a kérdés: Melyik vallás az igazi? Ezt hadd ne írjam ide! Induljunk ki abból, hogy „Minden ember olyan, mint amilyen az istene!”. Ha tehát rátekinünk az egyes emberre, de főleg arra, amit tesz vagy tett, azonnal látjuk istenét is, hiszen gyümölcseről a fát. Ekkor a fenti talány már könnyen eldönthető. Ez a módszer bárkinek javasolható lenne, aki meg akarja tudni, hogy ki a Magyarok Istene: elegendő a Szent Koronára tekinteni!

Ha a Szent Korona kerületét a szakrális időszámítás alapján tekintjük, akkor az egy szakrális év, ami 26000 szoláris évnek felel meg. Ha viszont a Világ Világossága szerint tekintjük, akkor van egy napos déli oldala, és van egy sötét, éjszakai (északi) térfele is. Úgy is mondhatnánk, hogy ez a „nap” a Nap (Napisten Fia) eljöveteletől eljöveteleig tart. Ha a Szent Korona helyesen, a Nap (látszólagos) járása szerint kelet-nyugati irányban van betájolva, akkor ez a sötét, éjszakai térfél északra esik, a napos oldal délre. Amikor Urunk itt járt közöttünk, a Földreszállt Nap vagy Zöld Nap itt volt a földön, sugarai mindenkit közvetlenül értek, nemcsak a tanítványokat, bár a legintenzívebben őket: Urunk tanításai! Ebből nyilvánvaló, hogy a tanítványok köveinek a napos déli oldalon lévő csüngőkön kell lenniük. Az is ugyanilyen nyilvánvaló, hogy az apostolok köveinek már az éjszakai (északi)

terfelen kell lenniük, hiszen Urunk éppen azért tanította őket, majd bízott rájuk küldetést, hogy a világ az Ő távozása után se maradjon sötétben. Sőt, Urunk tudta, hogy az apostolok, az egykori tanítványok is csak földi halandók, s hogy életidejük véges, ezért arról is gondoskodott, hogy a világ még ezek halála után se maradjon sötétségben, hogy a Zöld (Földreszállt) Nap állandóan a földön legyen és világítson az éjszakában.

Hogy ennek ellenére mégis mi történt, arra talán egy kevésbé ismert (mert tapintatosságból nem túlzottan „szellőztetett”) epizód veti a legélesebb fényt. A XIX. század elején Napóleon elfoglalta a Rajna-menti területeket és városokat, például Köln is, az egykori római kolónia (helyőrség) szállásterületét. Nagyszabású teendői mellett azonban „apróbb ügyekkel” is foglalkoznia kellett: el kellett rendelnie a köztisztasági intézmények és vállalatok megszervezését. Mindenekelőtt meg kellett tiltania, hogy a városlakó emberek ezután a szemetet és egyebeket továbbra is az utcákra dobálják és locsolják az ablakból. Valószínűleg e „projekt” finanszírozására vezette be az úgynevezett ablakadót, ami ellen a derék és „kulturát” ablakból terjesztő Rajna-menti polgárok úgy védekeztek, hogy az ablakot befalazták. Csodálkozunk még a középkori európai járványokon? Azon kellene csodálkozunk, ha ilyenek nem lettek volna!

De ha már Köln neve szóba került, érdemes elgondolkodnunk azon is, hogy az illatos vizet miért nevezik éppen kölnivíznek a mai napig is, még oroszul is (ogyekolon). Esetleg azért, mert a franciák hirtelen, a köztisztasági intézmények megszervezéséig az „eau de cologne”-nyal, a kölnivízzel próbáltak „védekezni” a bűz ellen? Ha azonban mindez nem is a sötét középkorban, hanem a XIX. század elején történt, akkor el sem tudjuk képzelni, hogy mi lehetett a helyzet az igazi sötét középkorban. Ha azonban ezt mégis el akarjuk képzelni valahogy, érdemes tudnunk arról is, hogy a „kereszténység felvétele” idején, tehát 1000 körül, Európa bizonyos részein még mindig dívott az emberevés nemes hagyománya, bár már tiltották és üldözték. Igaz ugyan, hogy ez Kínában, Mao idején is dívott, de nem hagyománytiszteletből, hanem azért, mert annak a 70 millió embernek a halálát, akiket Mao békeidőben segített a túlvilágra, főleg az általa előidézett éhínségek okozták, amikor az emberek végső kétségbeesésükben és nyilván „ama boldogabbik” elmeállapotban nemcsak az egereket és patkányokat falták fel, de saját újszülötteiket is. (Sztalin a Nagy Kormányoshoz képest csak „partmenti evezős” volt, ahogy mondani szokás.) Mindenesetre így, ezek tükrében már jobban érthető, hogy a XI. században élt és Monomachosz-koronát készítő eleink a „császári kertről” miért írtak olyan „vastag imákat” ezen a koronán.

Sajnos, kannibalizmus a Magyar Népköztársaságban is történt, titkos rendőrségi akták erről bizonyára többet tudnának mondani, ha léteznek még. Bárkik is követték el, nekik is magyar személyigazolványuk volt! (Magyar útleveleket akkoriban még nem sűrűn osztogattak.)

A Szent Korona baloldali, balfül melletti „információs háromszögéből” tudjuk, hogy Urunk, de Iskáriótes Júdás halálát is az „ártó-ölő”, a Sátán okozta, aki szolgál-

latába Júdás is szegődött. (Nemcsak ő szegődött oda, hanem Kajafásék ösztönzésére maga Pilátus is, és valamennyiüknek ugyanaz lett a sorsa.) Ha e „háromszögtől” tovább haladunk az abroncs kerületén, akkor egy négyszögletű fekete kő következik, majd a hátsó „információs háromszög” a Feltámadással és a mennybemenettel. A Szent Korona már itt jelzi, ebben a „háromszögben”, hogy a jelenésekben megígért Élet Koronáját majd ki fogja kapni, de ez itt még előkép, mert ekkor az illető király még meg sem született. Ezt az „információs háromszöget” ismét egy szögletes fekete kő követi: a halál színe = „holt időszak”.

Urunk az Élet Koronáját szigorú feltételhez kötötte a Jelenésekben: *„Légy hív mind halálig, és néked adom az életnek koronáját.”* (2.10.). Ez a „holt időszak” Atila király idejéig nyilván azért tartott, hogy Urunk meggyőződjön róla, hogy azok valóban hívek-e mindhalálig, akiknek az Élet Koronáját szánta. Legendáinkból tudjuk, hogy Atila király megkapta Isten Kardját, de ha ő, valamint elődei nem lettek volna hívek mindhalálig, biztosak lehetünk benne, hogy az a pásztorgyerek nem találja meg a legelőn, és sem a kardot, sem az Élet Koronáját nem kaphattuk volna meg. Mivel legendáink szívósan őrzik Isten Kardjának emlékét, ugyanakkor feltűnően hallgatnak a Szent Koronáról és a Szent Lepelről, ebből arra gyanakodhatunk, hogy ezeket titokban tartották eleink. Ez valószínűleg a Jelenések Könyve 3. fejezetében olvasható figyelmeztetés hatására történt így: *„Ímé eljövök hamar: tartsd meg ami nálad van, hogy senki el ne vegye a te koronádat.”* (3.11.).

Az eddigiekből nyilvánvaló, hogy a hátsó „információs háromszög” után következnie kell a következőnek, de mielőtt erre rátérnénk, érdemes lehet tudnunk valamit egyebet is ezekről az „információs háromszögekről”.

E háromszögeket magam neveztem el így, mert olyan háromszöges alakzatok, amelyek rengeteg és nélkülözhetetlen információt hordoznak mind a Korona misztériumával, mind pedig a történelmi eseményekkel kapcsolatosan. E háromszögek felső csúcsát a pántok alsó ikonjai, talapzati csúcsaikat pedig az abroncs képei jelentik, amelyek e pántokon lévő ikonok alatt vannak, jobbról-balról. Ezen „információs háromszögeket” a csúcsaik fölött lévő ikonok kapcsolják az Atya Isten zománcképéhez, s így egy olyan egyenlőszárú kereszt keletkezik, amelynek szára villaszerű, háromujjú isteni kezekben végződnek.

Azonban ezekhez az „információs háromszögekhez” félköríves alakzatok is kapcsolódnak, amelyek közül kettő önmagában is ikon: a homlokzati Krisztus-kép és hátul a Dukász-kép. A mindkét oldalon lévő félköríves alakzatok nem ikonok, hanem a pártá szélső elemei. Az egyenlőszárú kereszt száraihoz tehát mind a „háromszögek”, a villaszerű és háromujjú isteni kezek, mind pedig a félköríves alakzatok hozzákapszolhatóak és hozzájuk is kell kapcsoljuk őket. Hogy a keletkezett alakzatot láthassuk is, elkészítettem a rajzát.

Kép: A Szent Korona egyik vonalas jelképe felülnézetben. (Sajnos nem kaptam meg.)

Olvasóim közül esetleg sokan arra gondolhatnak, hogy elszabadult a fantáziám, ezért el kell mondjam, hogy a rajzot egy dél-amerikai indián sámándobról készítettem. Egészen pontosan is a kontinens legdélibb részén élő mapucha (ejtsd: mapu-

csa) indiánok egyik sámándobjáról. A Szent Koronát koronakutatóink (pl. Csomor Lajos) is összefüggésekbe hozzák különböző sámankoronákkal, de a félreértéseket elkerülendő azonnal szükségesnek tartom kihangsúlyozni, hogy a magyar népnek soha sem voltak sámánjai, táltosai voltak!

Itt nem kívánok belemerülni a kettő közötti különbségek elemzésébe, ezt majd megteszem a következő VIII. részben. Ezt feltétlenül meg kell tegyem majd, mert meggyőződésem, a „táltosság” ismerete nélkül nem érthető meg az igazi, jézusi kereszténység. Itt a táltosról csak annyit, hogy azért „tátos” (ahogyan a szót Tátos családneveink őrzik), mert „feltátja a száját”, elkezd beszélni, „tátogni”. és elmondja, hogy mit látott. A táltos lova is azért „tátos” ló, mert tud beszélni. A „táltos” szó tehát a beszéddel kapcsolatos, míg a „sámán” (szemes mén, szemes, látó ló) a látással, de ez csak egyik különbség.

Ezek a mapucha indiánok azok az indiánok, akiket a spanyol hódítók nem tudtak meghódítani, a Rio Bio-Bio folyótól délre élnek (még néhányan), egészen Patagóniáig, Dél-Amerika csücskéig. (Patagon: „nagypatájú”, nagylábú ember.) Ők is Boldogasszony anyánk gyermekei, csak ők az Istennőt Pacha Mamának, Földanyának nevezik, míg férfi princípiumát Ata Intinek, Mennyei Atyának. Egyébként nevük, a „mapucha” név is Pacha Mama nevéből származik. Mivel őket a spanyolok nem tudták leigázni, így ősi vallásuk is érintetlen maradt a legutóbbi időkig, nem szenvedett olyan torzulásokat, mint a Rio Bio-Biotól északra élő indiánoké.

Itt ismét felvetődik egy fogós kérdés: Hogyan lehetséges az, hogy a föld túlsó sarkában, sokaig hermetikusan elzártan élő természeti nép sámánjainak dobjai, ezen dobok rajzai, hogyan egyezhetnek tökéletesen a Szent Korona szerkezeti felépítését ábrázoló rajzzal? Ilyen „furcsa véletleneket” már korábban is láttunk, szintén az amerikai kontinensen, mégpedig a Palenque-i (Mexikó) maya szarkofágfedélen. Ott is hihetetlen volt a kettőskereszt jelenléte a kölapon, és nem kevésbé Isten fiának, az első teremtetten embernek, Szent Pálnak jelenléte, akárcsak a Szent Koronán. Ha figyelembe vesszük annak a jakutföldi orosz régésznek a véleményét, akinek a kőori leletek és ábrázolások (pl. csontfaragványok) alapján szilárd meggyőződése, hogy Amerika benépesedése a mai Észak-Nyugati Átjáró helyén egykor létezett szárazföldi hídon keresztül Ázsiából történt, akkor már gyanakodhatunk valamire. Mindenesetre tény, hogy az észak-szibériai népek embertanilag alig különböznek az eszkimóktól (esz-kimo: nyershúst eszik), ezek pedig az amerikai indiánoktól. Nyilvánvaló tehát, hogy van „északi rokonságunk” is, csak nem egészen úgy, ahogy ezt hirdetik. [Itt zárójelesen megjegyezném még, hogy az eszkimók önmagukat annuiknak, embereknek nevezik, és ez az „annui” szó feltűnően hasonlít a Japán északi részén élő, egyébként japánok által igen lenézett őslakosok, az ainuk nevéhez. Ebből arra következtethetünk, hogy Japán (egyébként egyik ősi neve Naru: Ūrñō) benépesedése két irányból történt: északról szibériai emberek, délről sárgák, szerintem elsősorban koreaiak, bár a japánok ezt bizonyára nem vennék jónéven tőlem, mert a koreaiakat ugyanúgy lenézik, mint a kínaiakat és az ai-

nukat.]

Igen „furcsa” ezekkel a mapucha indiánokkal kapcsolatban az is, ami persze többé-kevésbé minden indián törzsnél megtalálható, hogy a kerítéseknek ellenségesi! Sem falvaikban a szomszédok, sem földjeiken a parcellák között nem láthatók kerítések. Az ő gondolkodásukban ugyanis a kerítések egyet jelentenek az Istennő, Pachamama anyagi testének, az anyaföldnek felszabdalásával, meggyalázásával, amit csak a gringók (amerikai fehérek) tesznek. Ők csak olyan természeti határokat tudnak tudomásul venni és tiszteletben tartani, mint amilyenek a folyók, hegyek, vagy tengerpartok. Trianonban az ilyen szempontok a kutyát sem érdekelték, de legkevesbé a kutyákat. Erre persze rengeteg arab és afrikai is méltatlankodva mondaná, hogy akkor vessünk már egy pillantást az ő, vonalzóval húzott határaikra is, és ezen is gondolkodjunk el. Igen valószínűnek tartom, hogy ez a gondolkodás eredetileg a magyar népnél is megvolt, hiszen ősvallásunk szellemiségéből más aligha következhet. És hogy a „kereszténységben” mi lett ebből a gondolkodásunkból, arra példaként csak *Arany János Fülemile* című versét említeném.

Ha tehát a Szent Korona éjszakai térfelén áthaladunk a Geobitzász-kép után következő szögletes fekete kövön, a jobbful melletti „információs háromszögbe” érkezünk, az itteni csüngők fölé. E háromszög felső csúcsát a Szent Tamás apostol képe jelentette a pántok elforgatása előtt, talapzati csúcsait pedig az abroncson Szent Kozma orvosszent, majd jobbról Szent György katonaszent képei.

Hogy egy-egy ilyen „információs háromszög” kikkel és mikkel kapcsolatos információkat rejt, azt már rögtön a háromszögek belsejében látható kövek jelzik. A hátsó ilyen háromszögben a nyolcszögletű és nyolcélyre csiszolt kék zafír mind színével, mind alakjával jelzi, hogy itt valami isteni dologról van szó az üzenetekben, az információkban. A kék az ég színe, a nyolcsugarú sumér csillag pedig Isten jele. Atilla királyunk nem azért látható a háromszögben, mert isteni személy lett volna, földi halandó volt, hanem azért, mert isteni feladatot és küldetést kapott. A homlokzati „információs háromszögben” lévő háromszögletű vagy „cipósalakú” nagy kő jelentése is könnyen felismerhető: a Kárpát-medence alakja, majdnem teljesen fekete színe pedig Magyarország világon páratlanul termékeny feketeföldjének színe. Ma már szinte hihetetlennek tűnik, de egykor, nem is olyan régen a magyar paraszt úgy állapította meg a föld minőségét, hogy megkóstolta! Mégcsak az orosz frontra kihajtott magyar katonák is ezzel a módszerrel hasonlították össze az ottani föld minőségét a magyar föld minőségével. Ez a homlokzati háromszög tehát Isten országával kapcsolatos információkat hordoz.

A jobbful melletti (éjszakai) háromszögben egy ovális és rózsaszínű, enyhén lilás kő látható. Mit jelentens ez?

Induljunk ki abból, hogy itt most éjszaka van. Az éjszakát valamilyen sötét, esetleg teljesen fekete kövel kellett volna jelezni, de ez a kő mégis rózsaszínű, lilás. Ebből és a körülményekből már kézenfekvő, hogy e kő színével a hajnalt jelképezi, a pirkadatot, annak is a kezdeti szakaszát, amit pitymallatnak is mondunk. Egy átmeneti szín a hajnali szürkület és a hajnal bíbor színe között, amikor a vörös szín

még csak éppen „dereng”, a szürkés színből a vörösbe megy át. Ez a kő itt nyilván azt jelenti a jelképek nyelvén, hogy az éjszaka teljhatalma megtört (tört színű kő). Is ugyan mi más tudja megtörni az éjszaka sötéttségét, ha nem a napsugár?

Az éjszakában tehát már megjelent a Nap, bár még csak sugarainak hatása látható a kő színében, de hol van ez a Nap a Koronán?

Amikor a Nap kél, akkor még „alul” van, a láthatár alatt. És most tekintsük ismét a háromszög alatti csüngőket: ott van! Ott van, szélen, a csüngők kövei között: a Zöld Nap! Jelen esetben, ilyen tekintetben a kis, köralakú zöld smaragd nem az apostolkirályt, nem Atilla királyunkat jelképezi, hanem azt, amit ő Urunk parancsa szerint elkészíttetett: a Szent Koronát! Az Urunk mennybemenetele utáni V. században tehát ismét megjelent a földön a Zöld Nap, a Földreszállt Világosság, de Urunk helyett már a Szent Koronában! Amikor nemzeti zászlónk alsó, zöld sávjára tekintünk, a természet zöld színe mellett gondoljunk erre is, a Szent Koronára, az Urunk utáni Zöld Napra! Az egykori tanítványokból lett apostolok már régen távoztak az élők sorából, de helyettük megérkezett a Szent Korona, amint Urunk megígérte a Jelenésekben!

Az ovális kő alakjának értelme a hátsó „információs háromszögben” olvasható Legfelső Parancs első parancsából következik: *„Szent Királynőnk és Szent Fia, Vezérlő Királyunk képít és kövit vigyázza biztosan hűséges királyunk, turkiak királya!”*. Ha az „ovális” szót „öv-ális” alakban írjuk, azonnal feltűnik benne az őrzésre, vigyázásra utaló „öv” ige. Ugyanígy az „ális” részből is azonnal gyanítható, hogy ez pedig „áll” igénkkel vagy „állás” szavunkkal kapcsolatos, ami jelenthet állandóságot is és ekkor az állandó őrzésre, vigyázásra, a „biztos vigyázásra” utal. Mivel a kő mellett ott látható Szent György katonaszent is, így valami harcálláspontra, erősségre, erődre is gondolhatunk, harcra, háborúra pedig eleve gondolnunk kell. Mivel a Legfelső Parancs első parancsolata nem Szent Györgynek szól, hanem kifejezetten Atilla királyunknak, majd az őt követő „turki” királyoknak, így egyértelmű, hogy Szent György képében (alakja mögött) Atilla királyunk az, aki ott hadakozik. A „képében”, vagyis szerepében értelemre utal önmagában véve már Szent György képe is, tehát az, hogy a képben rejtetten ott van Atilla király is.

Ha a koronapántok eredeti helyzetükben vannak, akkor Atilla királyunk (Szent György) lándzsájának hegye Szent Tamás ellen irányul. De mit véthetett Szent Tamás apostol, hogy most apostolkirályunk fegyveresen támad ellene? Nyugodjunk meg, semmit sem vétett! Ha a szent „hitetlensége” valóban vétség lett volna, akkor ezt a vétséget Urunk is így minősítette volna, de nem így minősítette. Atilla király (Szent György képében) nem Szent Tamás ellen támad, hanem a Tamás névhez tapadó hitetlenség ellen. Az ellen a hitetlenség ellen, amely a Szent Koronát veszélyeztette (és veszélyezteti), hiszen a Legfelső Parancs értelmében kötelessége volt, hogy a „képít és kövit vigyázza”.

Az „információs háromszög” középpontjában lévő ovális kő túloldalán. Atilla királlyal (Szent György) szemben az orvosszent Szent Kozma ikonja látható. Nyíl-

vánvaló, hogy a katona és az orvos közösen veszi fel a küzdelmet valamivel, valami ellen. A katona mindig az ellenséggel veszi fel a küzdelmet, jelen esetben a hitetlenséggel. Az orvos pedig ugyan mi mással, ha nem a betegségekkel, a kórral? De ha ezt a sokkal későbbi katonának, Napóleonnak is meg kellett tennie a XIX. század elején, noha nem volt orvos, akkor miért csodálkozunk rajta, ha ugyanilyen ellenségekkel már Atilla király is szembekerült? (Például a franciáknál még ma is szokás, hogy az éjjelit az éjszaka hangoskodók nyakába borítják, de ez legalább érthető. A középkori Európában azonban ehhez nem kellett sem éjszaka, sem hangoskodás. A nagy járványoknak mégis kell legyen valami magyarázata!)

A jelen éjszakai „információs háromszöget” Szent Jakab apostol zománcképe kapcsolja a csúcson lévő Atya Isten ikonjához, ha a pántok eredeti helyzetükben vannak. (Az elforgatás miatt ezt állandóan hangsúlyoznunk kell.) Itt azonban nemcsak az apostol van jelen a képen, de nevével, a Jakab névvel Jákob is, Izsák és Rebeka fia. Még nem hagyományos koronakutatásunkhoz tartozó kutatók is úgy gondolják, hogy a Szent Koronán kizárólag újszövetségi vonatkozású képek vannak, de azonnal látni fogjuk, hogy ez nem egészen így van. Szent Pál ikonja kapcsán erről már az eddigiekben is meggyőződhattunk. Mivel itt, ezen ikon esetében neve miatt Jákob is jelen van (csak neve!), ezért ejtsünk szót róla is.

Mózes I. könyve 25. fejezetéből tudjuk, hogy Izsák, vagy másként Icik (Izraelben ma is gyakori név) negyvenéves korában feleségül vette Rebekát, a „*Szíriából való Bethuélnek leányát, Mesopotámiából*” (25.20.). Számunkra ez a tudósítás azért is fontos, mert ezekben az időkben (i.e. 1800 körül) a mai, már teljesen szemita (arab) Szíriát még Mezopotámiának is nevezték a Szíria név mellett, mint az ószövetségi szövegből látható, amiből következtetni lehet rá, hogy ott egykor a sumérok leszármazottai, szkíták is éltek a szemiták mellett, mint Galileában még Urunk idejében is. Csak így érthetők a furcsa szóegyezések és vonatkozások.

A házasság húsz évig gyermektelen volt, majd Rebeka fogant és ikreket szült. Ha hihetünk a számításoknak, ez a szülés i.e. 1858-ban történt. Először Ézsau látta meg a napvilágot, majd Jákob. „*És kijövé az első; veres vala, mindenestül szőrös, mint egy lazsnak; ezért nevezték nevét Ézsauinak.*” (25.25.). Az Ézsua név nem más, mint az Izsák változata, és éppen ez az utóbbi név vezet nyomra bennünket. Tudjuk, hogy Mezopotámiában, a Tigris és Eufrátesz vidékén már az időszámításunk előtti harmadik évezredben (i.e. 2000 előtt) is együtt éltek a sumérok és akkádok (szemita ősarabok), akik a suméroktól rengeteg szót és nevet átvettek. Maga az akkád név is a sumér nyelvből származik (ma Agod), és nem véletlen, hogy ezt a nevet viselte a sumérok legnagyobb királya, *Gudae* is. De ugyanígy a sumér (mezopotámiai szkíta) nyelvből került a szemita nyelvekbe az Izsák név is (ma angolosan „Ájszik”), amely név tüzezt, izzót, izzást jelent (Izsák, Icik = izzik, életerős), és mivel Ézsau is „veres”, tűzszínű volt, ezért kapta az Ézsau, „Izzó” nevet. Sajnos, az Ószövetség az ilyen magyarázatokat szükségtelennek tartotta, csak a tény közölte és közli, hogy Ézsau azért kapta nevét, mert már születésekor is „veres” volt.

Hanem most jön a lényeg!

„Azután kijöve az ő atyafia, kezével Ézsau sarkába fogódzva: azért nevezték nevét Jákóbnak.” (25.26.).

Jákob tehát „jól elkapta” testvére sarkát, és abba kap-aszkodva hújt elő. Az Ószövetség itt is mellőzi a név pontos magyarázatát, csak a tényre szorítkozik. Nem részletezi, hogy a Jakab név (és pl. az amerikai Jack) neve erre a sumér-szkita értelemre megy vissza. *John F. Kennedy* elnök feleségének csak annyi köze van a névhez, hogy a Jacqueline már a Jakab név női változata, mint például a Gabrielle is a Gáboré, de ez a magyar nyelvben hiányzik. A Jack és Jacqueline neveknek sokkal több köze van a „jackpot” szóhoz, ami főnyereményt, telitalálatot, „jó kapást” vagy „jakabfogást” jelent. Röviden úgy is kifejezhetnénk, hogy a Jakab és Jákob név szerencsés embert jelent.

Szent Jakab apostol is egy bizonyos „jó kapást” jelez a Szent Koronán, de ennek semmi köze a szerencsejátékokhoz. Itt arról van szó, hogy az apostol nevével és zománcképe felső csatlakozásával jelzi, hogy akik az alatta lévő „információs háromszögben” hadakoznak, fegyveresen is vigyázzák, őrzik és védik a „képit a kövit”, azok a Szent Koronát és az országot („képit és kövit”) kitől kapták: A Jótól, a Jó Istentől.

Felejtünk el mindenféle „honfoglalás” nevezetű ostobaságot és szemenszedett rágalmat! Számos nép van a világon, amelyik honját valóban foglalta (elfoglalta más népektől), *de mi a mi hazánkat a Szent Koronával együtt Istentől kaptuk!* Mégcsak az ország nevét és saját népnevünket is kaptuk, és amint majd ezt is látni fogjuk, ezeket sem akárkitől.

Azonban az „óvó-védő” és hadakozós „információs háromszög” után ismét egy sötét, szögletes kő következik a Korona abroncsán. Nem egészen olyan fekete ugyan, mint a Geobitzász-kép utáni, de feltűnően sötét. Az éjszaka ragadozó farkastaktikával, ármánnyal, orgyilkosságokkal és hasonló módszerekkel először le- és szétszüllesztették az országot és népét, majd végül (1000) rabigába, gyarmati sorba hajtották. (Belső szüllesztés nélkül ezt nem tudták volna megtenni!) A Zöld Napot „letakarták”, kenetes misékkal és mesékkel jó ragacsosan bekenték, az éjszakai térfélen ismét sötétségbe borult minden. Sajnos, ez a sötétség a mai napig is tart! Nem teljes sötétség ugyan, mert a Szent Korona mégiscsak itt van közöttünk és a teljes sötétséget nem engedi, de akkor is sötétség. Ma a Szent György-kép után következő sötét kő égisze alatt járunk, de inkább botorkálunk, bukdácsolunk, ugyan ki tagadhatná. *Azonban a Hajnal már hasad! A Világosság küszöbén állunk*, a homlokzati háromszög előtt!

A homlokzati háromszög előtt

A Korona homlokzati „információs háromszöge” már múlt és jövő együtt: a Krisztus-kép tengelye időszámításunk kezdetét jelzi, ami múlt, maga a kép jelenete viszont az Utolsó Ítéletet ábrázolja, ami jövő. Az Utolsó Ítélettől elválaszthatatlan az Apokalipszis (feltárlás, lelepleződés), tehát a János Jelenések Könyve. E

Könyv segítségével nélkül már az eddigiek során is sok minden homályban maradt volna, de az ezután következők értelmezése pedig teljesen lehetetlen lenne. Mivel azonban ez a Könyv egy különleges könyv, előjáróban legalább a legfontosabbakat érdemes tudni róla: hogy olvasásakor és értelmezésekor milyen természetű „bizonytalansági tényezőkkel” kell számítanunk.

Három ilyen bizonytalansági tényezővel is számítanunk kell. Az első ilyen kétségtelenül az azonosítások kérdése, tehát az, hogy az egyes jelenések, János apostol által látott képek, valamint a szövegrészek, jelölések, utalások, titokzatos elnevezések kire vagy kikre, mire vagy mikre vonatkoznak. Ez önmagában véve is olyan bizonytalansági tényezőt jelent, amely miatt ahány ember, annyiféleképpen értelmezi a szövegeket, de leginkább a bölcsesség útját választja: nem értelmezi sehogy. Hagyományos koronakutatásunk is feltűnően hallgat a Jelenések Könyvéről, pedig nem igaz, hogy alapvető fontossága ne lenne nyilvánvaló e koronakutatás számára is.

János apostolt *Domitianus* császár az Égei (Égi!)-tenger egyik szigetére. Patmos szigetére száműzte, majd az őt trónon követő *Nerva* császár (Kr.u. 96-98.) uralkodása alatt szabadult. Itt látta a Jelenéseket, de azt nem tudjuk biztosan, hogy a látottakat is ott írta-e, vagy később máshol. Szabadulása után Efezusba ment és ott írta meg saját evangéliumát, valamint három levelét is, kb. Kr.u. 98-ban, és ahol Kr.u. 100-ban meghalt. A Mennyei Jelenések tehát megelőzték az apostol saját evangéliumát is, amiből esetleg arra gyanakodhatunk, hogy a Jelenéseknek szerepe lehetett az evangélium megírásában is. Ekkor viszont nem tudjuk, hogy ettől az apostolt addig mi tartotta vissza, hiszen Urunk távozása után erre nem egy-két év állt volna rendelkezésére, hanem évtizedek.

A Jelenések legelején János apostol utasítást kap: „Írd meg, amiket láttál és amik vannak és amik ezek után lesznek” (1.19.). Az utasításból egyértelmű, hogy az apostolnak az akkori jelenről és a jövőről kellett írnia, amely jövő ma már lehet múlt is, az akkori jelen azonban bizonyosan az. De ugyancsak ebből az utasításból látható a következő nagy bizonytalansági tényező is: az apostolnak rengeteg olyan dolgot kellett leírnia, amelyekre hiányoztak szavai, fogalmai, így ezeket a maga módján, saját szavaival és fogalmaival kellett körülírnia. A mi feladatunk pedig, hogy megpróbáljuk kitalálni, mit is láthatott valójában.

A harmadik súlyos bizonytalansági tényező pedig – hogy is lehetne másként – a szövegben később elkövetett manipulációk: „kiigazítások”, betoldások, bizonyára kihagyások is. Annak ellenére, hogy az utolsó fejezet 18-19. versében olvasható, hogy mi történik majd azzal, aki akár elvesz e Könyvből valamit, akár hozzátesz. Azonban mindezen bizonytalansági tényezők ellenére sincs más választásunk, mint hogy megpróbálkozzunk bizonyos képek, jelenések, szövegrészek értelmezésével, hiszen a Mennyei Jelenések elválaszthatatlanok a Szent Korona misztériumától.

Hogy pontosabban is láthassuk e bizonytalansági tényezőket, vegyünk közülük egy-egy kiragadott példát. Az elsőre, az azonosítások problémájára válasszuk talán a titokzatos *Nikolaitákat*, akikről a 2. fejezetben kétszer is említés történik. Azt az

cinevezést, amely előtt szorgalmas bibliakutatók is kapitulálni kényszerülnek.

E fejezetben János arra kap utasítást, hogy írjon leveleket az Ázsiában (a mai Törökország nyugati részében) lévő gyülekezetek „angyalainak”, vezetőinek. A szövegekben Urunk e vezetők szemére veti hibáikat, a pozitívumaikat sem hallgatja el, majd figyelmezteti őket a jövőt illetően. Az első intés (levél) az Efezus-beli gyülekezet vezetőjének szól, amelyben pozitívumként ezt olvashatjuk: „*De az megvan benned, hogy a Nikolaiták cselekedeteit gyűlölöd, amelyiket én is gyűlölök.*” (2.6.). Ezután a „Pergámumbeli” (Pergamon) gyülekezet vezetőjének szól a figyelmeztetés: „*Így vannak nálad is, akik a Nikolaiták tanítását tartják, amit gyűlölök.*” (2.15.).

Bibliakutatók a titokzatos „Nikolaiták” nevet megpróbálták összefüggésbe hozni a Nikolausz (Miklós) személynévvel, Nikopolisz város nevével is, majd megállapították, hogy ilyen összefüggésekre nincsenek megfelelő indokok, és így a név valószínűleg egy Bibliából nem azonosítható személlyel kapcsolatos. Márpedig egészen biztosra vehetjük, hogy Urunk ezeket a „nikolaitákat” nem véletlenül említette kétszer is, nyomatékosan, és nem véletlenül hangsúlyozta ki, hogy ezek cselekedeteit és tanításait Ő maga is gyűlöli. Tehát nem magukat a „nikolaitákat”, az embereket, hanem ezek cselekedeteit és tanításait!

A gyülekezetek vezetőihez intézett figyelmeztetések nyilvánvalóan a kereszténység jövője érdekében történtek, így igen nehezen elképzelhető, hogy semmi kapcsolatuk ne lenne Urunk földi cselekedeteivel és tanításaival, amelyek az evangéliumokban olvashatók. Az evangéliumokban valóban semmi sem olvasható „Nikolaitákról” és éppen ez az, ami megtéveszti a kutatókat. Főleg a vallásos kutatókat, akik szemében Isten elleni vétkeknek számít, ha valaki forrás- vagy szövegkritikát alkalmaz az evangéliumok szövegeivel szemben. Ebből a gondolkodásból következik, hogy ha az evangéliumokban nem olvasható a „Nikolíták” név, akkor az feltétlenül valamilyen Bibliából nem azonosítható személlyel kapcsolatos. Ezeket a kutatókat szemmel láthatólag nem érdekli az az „apróság”, hogy ha valakit Urunk gyűlöl, annak igen súlyos oka kell legyen, mert nem volt gyűlölködő természetű.

A „Nikolaiták” név vagy jelző tehát nem olvasható az evangéliumokban, de olvasható valamilyen hasonló: „*Vala pedig a farizeusok közt egy ember, a neve Nikodemus, a zsidók főembere*” (János 3.1.). Nevét ötször is említi János saját evangéliumában (3., 7., és 19. fejezetek), ugyanakkor a három „szinoptikus” evangélista egyszer sem. A Nikodemus névre igen hasonló Nikolais névvel pedig csak egy helyen találkozhatunk, az Apostolok cselekedeteiben: „*...és Nikolaust, ki Antiókhioából való prozelitus vala*” (6.5.). A „prozelitus” vagy másként prozelita jelző a „Pro izraelita” kifejezésből származik, tehát „zsidóhoz húzó”, zsidó vallásra tért nem zsidó születésű embert jelent. (Ha valaki nem Ábrahám véréből született, hanem később vette fel a zsidó vallást, mint például az egykori kazárok, annak még a dédunokái is „prozelitusok” maradnak a zsidók szemében, tehát nem teljes értékű zsidók.

Figyeljük tehát a Nikodémusz és Nikolausz (Miklós. Nicola, Mike. Nyikoláj stb.) nevek hasonlóságára, mert jelen esetben a „hasonlóság” kulcsszó! Ugyanígy a prozeliták és az igazi zsidók között is a hasonlóság a lényeg. A Nikodémusz név zsidó név, a Nikolausz keresztény, de feltűnően hasonlítanak egymásra (mindkettő sumér eredetű). A Jelenések Könyve szövegéből egyértelmű, hogy ezekben a kezdeti keresztény gyülekezetekben voltak olyanok, akik kereszténynek vallották ugyan magukat, de cselekedeteikben és tanításaikban nem a keresztényekhez hasonlítottak. Mi lehetett azonban ez a nem túlzottan keresztényi cselekedet, ami annyira hasonlított a zsidók cselekedeteihez? Erre az Apostolok cselekedetei 15. fejezetének soraiból következtethetünk: *„Némelyek pedig, kik Júdeából jöttek alá, így tanítják vala az atyafiakat: Ha körül nem metélkedtek, Mózes rendtartása szerint nem idvezülhetnek. Mikor azért Pálnak és Barnabásnak nagy háborúsága és vetélkedése lőn azok ellen, azt végezték, hogy Pál és Barnabás és némely mások ő közülök menjenek fel az apostolokhoz és vénékhez Jeruzsálembe e kérdés ügyében.”* (15.1-2.).

A szövegből azonnal nyilvánvaló, hogy ha Pálnak (Saul rabbi) is az apostolokhoz kellett mennie tanácsért, akkor ő maga nem volt apostol és őt a többiek sem tekintették ilyennek. De hogyan is tekintették volna, hiszen ő Urunktól soha nem kapott új nevet, mint pl. Péter, Urunk őt soha nem szólította Pálnak a damaszkuszi úton (az egész vonatkozó fejezetben végig Saulnak szólítja!), és Saul rabbi fejére nem is telepedtek kettős tüzes lángnyelvek, mint az apostolok fejére. Végül a kérdés Péter apostol elé kerül, aki a körülmetéléssel kapcsolatban így válaszol nekik: *„Most azért mit kísértetitek az Istent, hogy a tanítványok nyakába oly igát tegyetek, amelyet sem a mi atyáink, sem mi el nem hordozhatunk?”* (15.10.).

Nem többről és nem kevesebbről van szó, mint az igazi kereszténység alapjáról, az üdvözülés mikéntjéről! A mózesi törvények szerint ez csak a körülmetélés által lehetséges, tehát testcsonkítás által. Az igazi, a jézusi kereszténységben pedig ezzel szöges ellentétben a Szent Lélek által, miként Péter apostol válaszbeszédéből is látható (15.8.). És még másról is szó van itt: a zsidókhoz hasonló keresztények, a „judeokereszténység” kialakulásának kezdeteiről! A „nikolaita” („nikodémuszokhoz hasonló”) rejtett utalás ugyan ki egyebekre vonatkoztatható még?

Tudom, az evangéliumokban járatosabb emberek most azt vethetnék ellen, hogy Lukács evangéliuma szerint Urunkat is körülmetélték: *„És amikor betölt a nyolcz nap, hogy a kisgyermeket körülmetéljék, nevezék az ő nevét Jézusnak, Amint őt az angyal nevezte, mielőtt fogantatott anyja méhében. Mikor pedig betöltek Mária tisztulásának napjai a Mózes törvénye szerint, felvivék őt Jeruzsálembe, hogy bemutatassák az Úrnak.”* (2.21-22.). Azonban gondoljuk csak meg! Ha ez valóban így történt volna mind az újszülött (nyolcnapos) Gyermekről, mind pedig szüleiéről, de akkor Heródesnek nem kellett volna leöletnie minden csecsemőt és két éven aluli kisgyereket! A Lukács evangéliumában nyilvánvalóan manipulációval, „beékeléssel”, későbbi „nikolaitás kiigazítással” állunk szemben!

Figyeljünk arra is, hogy az a bizonyos „angyal” (pártus-hun táltos?) Urunkat már

fogantatás előtt is Jézusnak nevezte! A Jézus név zsidó személynév, gondolnánk, ma is gyakori egyes országokban. Ekkor azonban az a látszólagos ellentmondás támad, mintha Urunkat maga az „angyal” is zsidónak tekintette volna, már fogantatása és megszületése előtt. Az az „angyal” pontosan tudta, hogy mit beszél! Sajnos, csak mi nem tudjuk ma már, hogy a Jézus név ugyanúgy a Jó Izzó, a Napisten neve, mint a József, a Józsué, az Ézsau, sőt az Izsák (Icik) is. Urunk „nevelőapja”, a „zsidó ács” is ezért lett József az evangéliumokban. Az a különleges helyzet keletkezett, hogy az „apa” kapta a nevét a Fiúról!

Ez bizonyára furcsán, zavarosan hangzik. Az egykori zsidók is „megzavarodtak” egy kissé, amikor Urunk így szólt hozzájuk: „*Bizony, bizony mondom néktek: Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok.*” (János 8.58.). Ezek ugyanis annak ellenére sem tudtak valamit, hogy egyébként nagy tudású, képzett papok voltak: hogy honnan származik és milyen időkből a zsidók két neve, a jud és izraelita név. Bár ez itt most nem témánk, annyit azért érdemes tudni róla, hogy mindkettő Mezopotámiából, a suméroktól, hogy a „jud” szó már akkor létezett, amikor Ábrahám még meg sem született. Ez a sumér szó nem más, mint amely jelzővel a sumérok a bevándorló és nomád állattenyésztő szemitákat, ősarabokat jelölték, és ami a magyar „jött”, vagy régiesen „gyűtt” szó torzult alakja. Mivel a nomád állattenyésztéstől elválaszthatatlan az állandó jövés-menés, hiszen az állatoknak új legelő kell, ezért a nomádok kényszerűen „jöttmentek”. Ábrahám már városlakó volt Úr városában, tehát már nem volt „jöttment” nomád, de ősei azok voltak, akikből később az akkádok lettek. Már az akkádok Agade neve is sumér név, mint ez Gudea király nevében is látható, de ugyanígy sumér név maga Izrael neve is, a Napisten neve három alakban is ott van benne: Iz(zó), Ra, Él(i). A későbbi zsidók között aztán voltak olyanok, akik továbbra sem akartak hallani semmi sumér örökségről, továbbra is megmaradtak „jöttmenteknek”, állattenyésztő nomádoknak, „jud”-nak, míg a többi már izraelita kart lenni, a Napisten vallására tért. Ezért történt, hogy Mózes ezeket először hiába agította az Egyiptomból történő kivonulásra, azok erről hallani sem akartak. Amikor pedig egy trükkkel kicsalta őket és megszűnt a visszatérés lehetősége, majdnem megkövezték miatta. Egyáltalán nem véletlen, hogy a „jud”-ok és izraeliták között annyiszor feszült volt a helyzet történelmük során. (Egyébként az ókori Egyiptom körül élt nomád törzseket is „jöttmenteknek”, beduinoknak nevezték az ottani letelepültek. Mint *Baráth Tibor* professzor írja, a „beduin” névben is a „begyön” ige rejtőzik, és a nomád állattenyésztők és a földművesek között állandóan az ilyen bejövétel jelentette az alapvető konfliktust: a nomádok nyájaikat állandóan ráhajtották a földművelők földjeire.)

A kis kitérő után térjünk vissza a Jelenések Könyvéhez.

A bizonytalansági tényezők második csoportjába sorolhatók a János körülírásai, tanácsalanságai, álljon itt erre is kiragadott példa: „*Mert az ő hatalmuk az ő szájkukban van, és az ő farkukban: mert az ő farkaik a kígyókhoz hasonlóak, amelyeknek fejeik vannak; és azokkal ártanak.*” (9.19.). János esetleg tüzelő ágyúkat látott e jövőképben? Az ágyúk csöve („farka”) hosszú és hengeres, mint a kígyók teste, a

csövek végén, a torkolaton is gyakran látható olyan rászerezelt csőszájfék, amely valóban úgy néz ki, mintha a „kígyó” feje lenne. János még nem tudhatta, hogy ezek egykor majd tűzfegyverek lesznek, ő csak azt látta, hogy a „kígyók szájából” tűz, füst és „kénkö” (lövedék) tör elő, és hogy ez igen ártalmas az emberekre.

A harmadik típusú bizonytalansági tényezők kapcsán a kihagyásokról nem tudhatunk, de a betoldások annál árulkodóbbak. Ilyen betoldás rögtön az 1. fejezet elején olvasható: *És a Jézus Krisztusról, aki a hű tanúbizonyság, a halottak közül az elsőszülött, és a föld királyainak fejedelme. Annak, aki minket szeretett, és megmosott bennünket a mi bűneinkből az ő vére által.*” (1.15.).

Az idézetben először az tűnik fel, hogy hogyan lehet halottak közül születni? A szöveget manipulálók nyilván nem voltak tisztában vele, hogy születni csak anyától lehet, halottak közül csak feltámadni. A „szül” ige a szülő asszony régi, gugoló, ülő testhelyzetére utal, amikor az „szorítva ül”, a „feltámadás” szóban látható „táma” pedig a régi magyar nyelvben a „lélek” értelmű szó volt. A feltámadás tehát a lélek visszatérését, újbóli testetöltését jelenti, és semmi köze a szüléshez. Megállapíthatjuk, hogy a manipulátoroknak sem az emberi biológia, sem a magyar nyelv nem volt erőssége. Az is nyilvánvaló, hogy a vérben történő mosdatás, fürösztés nem más, mint vérfürdő, és hogy ez a „szertartás” igen távoli mind Urunktól, mind pedig az Ő igazi kereszténységétől.

Azonban mindezen bizonytalansági tényezők ellenére sem tekinthetünk el a Jelenések Könyvétől. Minden tévedés lehetősége, minden kockázat ellenére is meg kell próbálkozzunk majd e szövegek értelmezésével, mert kardinális jelentőségük a Szent Korona misztériumában. Ha az eddigiek alapján ez még mindig nem tűnne meggyőzőnek, álljon itt egy távoli kiragadott példa is e kardinális jelentőségre, amely konkrét tárgyi bizonyítékokon alapulónak tekinthető.

A Jelenések Könyve 19. fejezetében igen furcsa látomásról olvashatunk: *„És az ő ruháján és tomporán oda vala írva az ő neve: királyok Királya, és uraknak Ura.”* (19.16.).

Elgondolkodtató! Mert ha például egy autó „tomporára” oda van írva a rendszám, az rendben van. De ember tomporán felirat? Ilyet magam sem tudtam volna elképzelni mindaddig, amíg egy német tizenéves fiatalember ülepén nem láttam a kiírást: Deutschland! De ez a tinédzser hogyan hozható bármiféle összefüggésbe a Jelenések Könyvével? Esetleg úgy, hogy az „utolsó idők” megkezdődtek? Ha ilyesmit egy ember követ el, a másik betudja annak, hogy így született, mit tegyen. De amikor már tömegnyi ember hahotázva gajdolja a saját himnuszából mesterkéltné gúnydalt, arra már mit lehet mondani? (Ezt is ugyanott láttam és hallottam, ahol azt a tizenéves fiatalembert.)

Lényeg, hogy a tomporra felírt névvel nem tudunk mit kezdeni. Pontosan is azazal sem, hogy az a név vagy azonosító jelzés miért éppen a tomporra van felírva. Mert ha például állig, felismerhetetlenségig beöltöztetett és tömegeket oszlató rendőrök hátán öles betűkkel és számokkal ott olvasható az azonosító jelzés, mint az EU-országokban „illem”, az még rendben, de ezek az azonosító jelzések nem a

tomporon, hanem a hátán olvashatók. Azonban éppen ezért annál furcsább a Pray-kódex ábrázolása, mert pontosan igazolja, ami a Jelenések Könyve idézett szövegében olvasható, márpedig egy kódex tárgyi bizonyíték.

Ila még emlékszünk a Pray-kódex ábrázolására, akkor arra is emlékezhetünk, hogy azon a rajzon a kódex rajzolója a feltámadt és angyalként ábrázolt Urunkat terliaknál szokatlan, feltűnően nagy tomporral rajzolta meg, ami által az ábrázolásnak már hovatovább gúnyrajz, karikatúra jellege adódik. Ezzel a rajztechnikai megoldással azonban az egykori grafikus művész nyilván nem gúnyolni akarta Urunkat, hanem a szó szoros értelmében véve azt „domborította” ki („kitomporította”), hogy Ő az, aki a jelenések Könyve végén majd fehér lovon érkezik (19.11), mint Csaba királyfi a Csillagösvényen. Mert hát Ő, Urunk az igazi „Csaba királyfi”, akit nemcsak a székelyek várnak a „Székely himnuszban”, nem pedig ténylegesen Atila királyunk legkisebbik fia. A népi képzelet – mint lenni szokott – az igazi Királyfi alakjához a könnyebb elképzelhetőség miatt keresett egy történelmi személyt és azonosította vele.

A kódex művésze a rajzon az erősen kidomborított tompor mellé rajzolt is egy olyan T (tau)-alakú jelet, mint amilyen fekvő helyzetben ott látható a Szent Korona KON-képén, az „o porfürogenitosz” szövegrész előtt. Ugyanezt a jelet rajzolta az „angyal” előtt látható, Szent Lepelre helyezett és külön kendővel letakart „sisakszerű valamire”, az azt letakaró kendőre is. És az „angyal” bokaig érő fehér ruháját a mellnél összefogó aranyövre is rárajzolta hátul a „királyok királya” értelmű sumér jelet, a négy kisebb köröcske által övezett nagyobb köröcskét, amint az a Dukász-képen is látható Vezérlő Királyunk nyakán és ruháján. Ezek a „hátuli” ábrázolások és feliratok esetleg azt jelentenék, hogy amikor Urunk ismét eljön, először senki sem fogja tudni felismerni, csak majd akkor, amikor megfordul?

Ha tehát mégcsak a Dukász-kép „díszítőmotívumainak” pontos jelentése is olvasható a Jelenések Könyvében („királyok Királya, uraknak Ura”), akkor már igazán szükségtelennek tartom további bizonyítékok felsorolását arra nézve, hogy a Szent Korona kutatásában a János Jelenések Könyve nélkülözhetetlen.

Múlt és jövő a Korona homlokzatán

Abban soha sem kételkedett senki, hogy a Korona homlokzati félköríves ikonján Urunk, az Úr Jézus látható, és abban sem, hogy az Utolsó Ítélet helyzetében. Ebből az egyetlen képből is egyértelmű, hogy a Szent Korona keresztény Korona. Nem egészen olyan keresztény, mint amilyen vallást 1000-ben ránk erőszakoltak, egy „kissé” másabb kereszténység. Ezt a „másságot” az 1000-ben „felvett” az előbbi ferdekeresztjével együtt nem értette, és mind ezt a „másságot”, mind pedig a ferdekeresztet megpróbálta kiegyenesíteni, „helyrehozni”. (A kalapácsütéses próbálkozások nyomai a mai napig is láthatók a ferdekereszt felső gömbjének sérülésén, az ottani horpadáson és annak helyzetén.)

A homlokzati Krisztus-kép is egy „információs háromszöget” alkot az abroncon, a szintén alatta lévő két képpel, amelyeket tévesen Szent Mihály és Gábiel arkangyalok zománcképeinek gondoltunk. Ez a tévedés teljesen nyilvánvaló, hiszen mind a Mihály, mind pedig a Gábiel név férfinév, de egyik képen sem férfi látható, hanem nő. Mindkettőn egy és ugyanaz az angyali, tündéri szépségű nő, egyiken egyik, másikon másik profilból.

Ebben az „információs háromszögben” (is) annyi információ rejtőzik, amelynek mennyiségét, mélységét és magasságát legfeljebb egy fekvő nyolcassal, a végtelen jelével jelezhetnénk pontosan. Sok mindent tudunk már erről az „információs háromszögről”, de ez csak halvány töredéke mindannak, ami minden benne rejtőzik. Sajnos vagy sem, de az emberi természet és gondolkodás olyan, hogy mindent szeret „leredukálni”, leegyszerűsíteni (jónéhány embernél ennek pontosan az ellenkezője igaz), így aztán a Szent Korona homlokzatára tekintve megállapíthatjuk, hogy ott Jézus Krisztus, valamint Szent Mihály és Gábiel arkangyalok képe látható. Feketét hajtunk a Korona előtt az Országház csarnokában, és átadjuk helyünket a következő szemlélődőnek. És nem is sejtjük, hogy kiknek közvetlen közelében jártunk, és hogy a Napot 1,5 méterre megközelítettük! (A mohamedán hívő erről csak álmodik, mármint arról, hogy a Paradicsomban majd karnyújtásnyira kerülhessen a Naphoz, arról pedig nem tud, hogy van Európában egy „gyaúr” nép, amelynek szent jelképén ott látható az iszlám szent jelképe is, a holdsarló.)

Fentebb írtam már, de itt is hangsúlyoznom kell, hogy a Korona „információs háromszögeiben” lévő kövek eleve és azonnal utalnak arra, hogy a háromszögbe rejtett információk kivel, mivel, kikkel és mikkel kapcsolatosak. Mivel e homlokzati háromszög belsejében Magyarország, a Kárpát-medence nagy drágaköve látható, ebből azonnal megtudjuk, hogy az összes itt rejtőző információ valami módon Magyarországgal, Isten országával kapcsolatos.

A háromszög csúcán lévő képen az Utolsó Ítélet jelenete látható, tehát ez a jelenet egyértelműen a jövőre utal, jövőkép. Ugyanakkor a kép tengelye időszámításunk kezdetét jelzi, mind a szoláris, mind a szakrális időszámítás kezdetét, amiből viszont a múlt a nyilvánvaló, valamint azt is, hogy a Kárpát-medencének már 2000 évvel ezelőtt is különleges szerepe volt valamiért. A Szent Korona múltja azonban nemcsak eddig, időszámításunk kezdetéig nyúlik vissza, hanem jóval távolabbi időkbe, egészen az első ember teremtéséig. Ezt a tényt kétségtelenül jelzi az Atya Isten zománcképehez csatlakozó Szent Pál-kép, amely nem a judeokeresztények Szent Pálját ábrázolja (Saul rabbi), hanem az első teremtett embert, akit nem Ádámnak, hanem Pálnak, Fiúnak hívtak. A Korona jelképrendszere tehát nemcsak a múltat, de a régmúltat is jelzi számunkra. Minden bizonnyal csak számunkra, mert a világ aligha tudná és lenne hajlandó megérteni, hogy az első teremtett ember neve nem Ádám volt, hogy az „adám” a magyar „adni” ige régmúlt alakja (adtam volt), és azt is aligha lenne hajlandó elhinni, hogy az ember teremtése a Kárpát-medencében, a bölcsőben, a fészekben történt.

Az „információs háromszög” vizsgálatát kezdjük most e háromszög két talapzati

cuesát jelentő két, valójában egy és ugyanazon térhatású képpel, bár ez részben már ismétlés. Az ismétlés illetlenség írás közben, de úgy gondolom, ha a Szent Koronáról van szó, akkor ez talán bocsánatos bűn. hiszen „inkább többször, mint egyszer sem”.

Amikor az *Ébredés* 29. száma 50-54. oldalain e két képről írtam, a mindkettő balfelső sarkában látható egy és ugyanazon grafika értelmét illetően egy különös jel miatt még jórészt csak spekulálni tudtam, de azóta segítségemre jött a tatárlakai korong. Ez a különös grafika így néz ki: **X** – különös, **D**-betű szerű jel – latin **A** – görög **P** = **R**. Mindkét képen ugyanaz a grafika, amivel a koronakészítők eleve jelezték, hogy mindkét képen egy és ugyanazon személy látható. Hogy mindkét képen ugyanaz a nő, de itt most koncentráljunk valami másra, és a két kép azonosságára, valamint az ábrázolt személy kiléte ismét nyilvánvaló lesz.

A képen Szent Mihály helyett azt látjuk, hogy az ábrázolt nő ruhája fölött egy gazdagon himzett, négyágú királyi palástot visel (egyik ág nem látható, mert a hátán fekszik), amelynek mellső ágán, közepén, a mell magasságában egy csésze vagy serleg alakú jel látható. Ez az alul félköríves jel azonban lehet egy tál, egy teknő, vagy egy medence vonalas rajzolata is! Igen, aligha tévedünk, ha e jelben a Kárpát-medence alakját ismerjük fel, valamint még valami mást is: a Korona legfelső zománcképén látható, fekvőhelyzetű holdsarló jelét is. Ha most e jel fölötti körre is tekintünk, akkor ugyanúgy együtt látjuk a Napot és Holdat, mint az Atya Isten ikonján.

Az ábrázolt nő hajával, frizurájával is jelzi, hogy ki ő valójában, figyeljük meg ezért a frizuráját is. Azt látjuk, hogy haja nincs konytyba kötve. (A szót az érvényes magyar helyesírási szabályok ellenére „konyty”-nak írtam, mert a ló, a kony farkáról van szó!) Konty helyett a nő haja „csurkába”, lófarokba, lófarok-szerűen alácsurgó kötegbe van kötve. Mivel a nő szárnyai jelzik, hogy égi, mennyei nő, így a ló is bizonyára ilyen. Márpedig ilyen égi lóról csak egyről tudunk: a Fehérlőről! Népmeséinkből tudjuk, hogy ez a Ló (Kony, Könye) szoptatja a fiát (hét évig!), tehát nyilvánvalóan női Ló, nem csődör. A nevet az orosz nyelv mindkét alakban a mai napig is őrzi, „lóságý” (ló), és „kony” (paripa) alakban. Az orosz nyelvben a ló, a „lóságý” szó nőnemű, míg a paripa, a „kony” hímnemű. (Ezzel ellentétben a németben nőnemű és fekete: die Rappe, a paripa.) Érdekes, hogy a Fehérlő ugyanígy nőnemű, a Fia viszont hímnemű, és ez mintha még mindig tükröződne az orosz nyelv szavaiban, bár a paripa egyaránt lehet csődör és kanca is. Ezeken az összefüggéseken azonban ne csodálkozzunk (*Gumilev* professzornak is feltűntek), hiszen az orosz nyelv (a szláv nyelvek) hemzsege a magyar szavaktól, akár a német nyelv is. A kettő közötti különbség ott van, hogy a germán nyelvekben hemzsegő magyar szavak sokkal régebben kerültek e nyelvekbe, mint ahogyan a szláv nyelvek kialakultak. A szláv nyelvek (és ezáltal a szláv népek) semmi egyéb, mint judeokeresztény „római adomány” e népek számára, akik ezáltal a judeokereszténység szolgáláivá, rabszolgáivá váltak (előtte nyilván szabadok, „szvabodok” voltak). És hogy eziránt semmi kétség se essék, a judeokereszténység el is nevezte őket

„szklávóknak”, rabszolgáknak. Ez bizonyára a mai napig is igen sérelmes e népek számára. ezért kitalálták, hogy nevük a dicsőséget jelentő „szláva” szóból származik. Amikor egy szlovén „zemljákot” (földi) botorul felvilágosítottam a kérdésben. azonnal szereztem is magamnak egy örök ellenséget. Elnézést a kis kitérőért!

A fentiek után már biztonságosabban láthatunk neki a képek balfelső sarkában olvasható grafikák értelmezéséhez. A baloldali kép (tévesen: Szent Mihály-kép) sarkában látható grafika rögtön az X-betűvel kezdődik, a „szent” értelmű jellel. Ezután következik a különös, D-betű szerű jel. Ha nem lenne tatárlakai korong, nem tudhatnánk, hogy 7000 évvel ezelőtt Erdélyben élt eleink ezzel a „protosumer” jellel (L.480.: DIS) jelezték a dicsőt, dicsőségest, dicséretet. (A későbbiek érdekében már itt jegyezzük meg a „dicséretes” és „becses” szavak közötti párhuzamot!)

E jel után következik a latin A, majd a görög P = R: AP = AR. E szó egyik olvasata az ÚR, mivel azonban a képen nő látható, így értelemszerűen Úrnő. Szent és dicsőséges Úrnő! A szónak azonban másik olvasata is van, ahogyan oda írták: AR. A szót szándékosan nem írták végig, hogy több különböző betűvel is kiegészíthessük. (A Szent Koronán a hiányosságok eleve a többes lehetőségekre, a többes értelmekre és olvasatokra figyelmeztetnek.) Ezt az AR-t egészítsük ki rögtön az első betűvel, az a-val: Ara. És ugyan melyikünk ne tudná, hogy „ara” szavunk feleséget jelent. A felirat egyik értelme tehát X AR: *Szent Ara, Szent Úrnőnk!*

Az AR grafikát azonban kiegészíthetjük a c-betűvel is, és ekkor az ARc szót kapjuk. Az eddigiek alapján: *A Szent Ara, Szent Úrnőnk arcképe!* (Hagyományos koronakutatásunk pedig hadd lássa itt továbbra is Szent Mihály arkangyal képét!)

Ezután következik a jobb felső sarokban látható grafika: X MI. Ez is hiányos egy kissé, mert itt az X-et kell megkettőzzük, hogy a teljes értelmet megtudhassuk: X MI X. Ez értelemszerűen olvasva: *Szent, a mi Szentünk!* És ugyan ki a mi Szent Úrnőnk, ha nem Boldogasszony anyánk, a Magyarok Istenének női princípiuma, Aki „történetesen” Urunk, az Úr Jézus Mennyei Édesanyja?! *Mi nem „kiválasztott nép” vagyunk, hanem az ő gyermeke!*

A másik ikon jobb felső sarkában a GABRYNA felirat olvasható a következő tagolásban: GA-BRY-NA. Ebből a grafikából „szülték meg” valakik valamikor Gábrriel arkangyal nevét. Nem a „szülőlk” a baj, hiszen a szüleiről senki sem tehet. Sokkal nagyobb probléma. hogy hagyományos koronakutatásunk ezt a mai napig is szentül hiszi és „ex catedra” hiteti mindenkivel.

Egy szöveg tagolása önmagában véve is információt hordoz, itt is. Egy szöveg értelme aszerint változik. hogy hogyan tagoljuk, de úgy néz ki. hogy a kivétel itt is erősíti a szabályt. Itt ezt a szöveget ugyanis akárhogy tagoljuk, az alapvető értelme nem változik. Az itteni szöveg nem X-szel kezdődik, tehát nem név, hanem a balfelső sarokban látható grafika értelméhez kapcsolódó, magyarázó jellegű szövegrész. Az előzőekből azonnal gyanítható, hogy a szöveg végén álló NA betűkettős a „nő” és „anya” szavunkat rejti. A szöveg elején álló GA grafika – szintén az előző-

ek miatt – értelmezhető ÉG alakban is, és a kettőből már azonnal megtudhatjuk, hogy Boldogasszony anyánk Égi Anya. Ha most feltételezzük, hogy a koronakészítők a rovásírás szellemében és gyakorlata szerint a kezdeti GAB betűcsoportból „kispóroltak” egy A-betűt, mivel egymás mellett kétszer leírni ugyanazt feleslegesnek tartották, akkor ez a betűcsoport így módosul: GA AB. Az AB grafikában könnyen felismerhető APA szavunk. A héber nyelv „aba” vagy „abba” szava is ilyen értelmű, de ugyanígy az Apa folyója az Ob és a Pó is, amely utóbbi kifejezetten is ősapát, apót jelent. (Etruszk név!) Ha most az első két betűt (GA) Ég/Mennyi ercelemmel értelmezzük, az AB-ot apának, akkor az „Égi/Mennyei Apa” értelmet kapjuk, ami ellentmondásnak tűnik. Azonban csak addig, amíg a szöveg két utolsó betűjét is be nem vonjuk az értelmezésbe, a NA-t (nő), mert akkor már megszűnik mindenféle ellentmondás: **a képen az Égi/Mennyei Apa nője látható, Boldogasszony anyánk!** A RI betűkettősben ha az I-t helyettesítjük az A-val, azonnal megtudhatjuk, hogy Rá Napistenről van szó, Boldogasszony anyánk férfi principiumáról, az Atya Istenről, Aki a csúcson lévő ikonon látható. Ha a szöveget GAB-RI-NA alakban tagoljuk, akkor a GAB (kap) rész a „kép” szavunkra utal, de a kapott értelemtől így is helyes: **Rá Napisten Nőjének képe!**

Igogosan merül fel az a kérdés, hogy a koronakészítők a Rá Napisten nevét miért nem RA alakban írták, hiszen ezt is könnyedén megtehették volna. Az ő gondolkodásuk és írástechnikájuk ismeretében a válasz már igen kézenfekvő: a furcsa grafikával valami más értelmet is jelezni akartak. Ez a „rejtett” értelem nem más, mint amit azonnal, az első látásra is olvashatunk: a „rí” ige, ami a „sir” archaikusabb alakja. És valóban: a képeken Boldogasszony anyánk tekintetéből valami szomorúság árad, de ezt még csak enyhén görnyedt testtartása is jelzi, ami nyilván nem az életkor következménye, hiszen Ő időtlen, örök. De hogyan is ne lenne szomorú, hogy ne sírna, hiszen a Magyarországot jelképező homlokzati drágakőre tekint! Ő már a Korona készítésekor is tudta, hogy országával mi minden történik majd, a jövőben!

Korábban Boldogasszony anyánk képen látható „fülbevalóit” is csak részben tudtam értelmezni, ezért ezekre újra ki kell térjek.

Égi Anyánk mindkét képen alfa-szerű „fülbevalók” láthatók fülei mellett. A négy „fülbevaló” közül az egyik különbözik a többitől: az, amelyik a Gabrina-képen a jobbfüle mellett látható. Mind a négy „fülbevaló” hegycsúcs alakzatát idézi, de ezt itt úgy, hogy a hegycsúcsot egybeszerkesztették egy 2 óra irányába mutató nyíllal. Mi minden rejtőzhet e jelkombinációkban?

Boldogasszony anyánk jelképezéseivel az eddigiekben már számos esetben találkoztunk: Mezopotámiában a suméroknál (Labat-szótár), Egyiptomban az óegyiptomiaknál, Amerikában az indiánoknál (Pacha Mama), és természetesen Magyarországon, és nem is csak a magyaroknál. Felsorolni is sok lenne azokat a szimbólumokat, írásjeleket, különböző neveket, amelyek mind-mind Ő vele kapcsolatosak. de a teljesség igénye nélkül emlékezzünk ismét néhány ilyenre.

Említsük meg ismét és először is, hogy a hármashalom különböző változatokban

más a mezopotámiai szkíták (sumérok) írásjelei között is megtalálhatók. E jelek között vannak olyan írásjelek, amelyek csak a hármashalom középső hegycsúcsát ábrázolják, de ebben az esetben mindig a „fával”, a csúcán álló tártoslétrával, hogy ezt a hegycsúcsot nehogy közönséges dombnak tekintse bárki is. A Labat-szótár 78. oldaláról bemutatok most itt három ilyen írásjelet, egymás alatt.

Kép: Hármashalom középső hegycsúcsa keresztekkel – sumér írásjelek. (Sajnos már nem kaptam meg.)

A középső írásjel értelmét, sőt kiejtését is ismerjük már. **Labat** professzor a szótárban a Nő Köve (NUN-KI) értelmet adja meg a hegycsúcsra vonatkozólag, de azt is oda írja, hogy ez nem más, mint a Menny Kapuja (Babilon). Mi viszont az Urunk által Péternek adományozott Kéfas névből azt is tudjuk, hogy ez a hegycsúcs olyan „fás kő”, amely csúcán a Mennybe vezető út, a tártoslétra áll, amely mennybe vezető utat Urunk azonosította önmagával: „**Én vagyok az út, az igazság és az élet.**”.

Az alul látható írásjel ugyanaz, mint az előbbi, annyi különbséggel, hogy itt a hegycsúcs a felkelő Nap félköríves korongjában látható. A Nap tehát éppen születik, még „gyermek”, még „kicsi”, így e sumér jel kiejtése és értelme **TUR**. (Esetleg még mindig fantazmagóriának vagy hibás olvasatnak lenne tekinthető, hogy 7000 évvel ezelőtt Tatárlakán élt elődeink is Dicső Turulnak nevezték Isten Fiát?)

A fölül látható írásjellel eddig még nem találkoztunk, de ez sem más, mint a hegycsúcs és a kettőskereszt egyberovásának egyik változata. Egyébként ez a változat van jelen az orosz kettőskeresztben: a hegycsúcsot csak a kereszt szárán alul látható ferde vonal jelképezi, ezért nehezen felismerhető, hogy az ugyanis két ilyen ferde vonalat jelképez, a hegycsúcs két oldalát. Itt meg kell jegyezzem azt is, hogy **Lev Gumilev** orosz író és tudós kutatásai szerint az orosz nép, de legalábbis egy része a Kárpát-medencéből származik, amely „elmélet” hallatára jónéhány orosz idegessé válik valamiért. (A nagyorosz büszkeség nehezen barátkozik az ilyen „elméletekkel” még akkor is, ha az történetesen orosz ember „elmélete”.)

Van aztán a sumér írásjelek között olyan jel is, amely a hármashalmot úgy ábrázolja, hogy Boldogasszony anyánk jele, a „női háromszög” lebeg fölötté. Mint korábban már erről szóltam, e két háromszög, a két jel egyberovásából keletkezik a „Dávid-csillag” is, nyilván még az akkádok idejében, így ne csodálkozunk rajta, ha Magyarország nagycímerében „zsidócsillag” is látható (például az Országházban). De ugyanez a jelkombináció látható Szlovénia, az egyik idegen modern (fiatal) állam zászlóján is: a hármashalom középső hegycsúcsa fölött ott lebeg Boldogasszony anyánk „női háromszöge”, csillagokkal jelképezve (három csillag). (Vajon e fiatal állam honnan kölcsönözte ezt a nem túlságosan fiatal jelképet? De ha már a kölcsönzéseknél tartunk, figyeljük csak meg a Horvátország kockás címere fölött, félkörívesen elhelyezett öt címerpajzsot is. A „szlovák atyafiakról” pedig már szó se essen.)

Boldogasszony anyánk jelképeivel Egyiptomban is számtalan esetben találkozhatunk. Öt jelképezi a Kairó (Gizeh) melletti három piramis középső piramisa is,

melynek neve (kései átírásban) Kephren. de írják Kafrénak is (már majdnem kaffernek, ami a dél-afrikai apartheid időkben a feketék gúnynevévé vált az ottani „feher őslakosok”. búrok és angolok között.) Ha e neveket **Ke-Re-Nu** alakban írjuk, azonnal látható belőle, hogy Rá Napisten (Ré) nőjének (Nu) képe (Kep), jelképe, szimbóluma. Nem véletlen, hogy éppen e jelkép előtt fekszik az emberi fejű ortoszlán, és az sem, hogy ez az emberi fej női fej, hiszen kendőt visel: asszony. Ortoszlán (király) testével és női mivoltával jelzi, hogy Ő királynő! Ugyanúgy királynő, mint Őt a koronakészítők is ábrázolták a Szent Korona KON-képen: Szent Királynőnk! Ne essünk tévedésbe azáltal, hogy fáraók, tehát férfiak is viselték kendőjét, ezzel ők azt jelezték, hogy Királynőnk uralkodói, hogy az Ő kegyelme által uralkodnak, hogy tehát a Királynő királyai. Ugyanígy a magyar kende (nem „kündü”!) is az Ő főpapja volt, akinek főpapi méltóságneve eleve jelezte, hogy ő a Kendős Nő papja.

Azonban vegyük tekintetbe most a régi emberek azon gondolkodásmódját és szokását is, hogy minél kedvesebb volt számukra valaki, azt annál inkább becézték, annál több nevet adtak neki. De mit is beszélünk, hiszen ez a szokás a mai napig is él: ha valaki kedves számunkra, azt annál inkább becézzük. Gondoljunk arra, hogy hány becenév változata van például a Katalin, Erzsébet, a Lajos vagy az István neveknek, hogy csak néhányat említsünk. Ugyanígy a koronakészítők is igyekeztek Boldogasszony anyánkat annyi névvel és ábrázolásmóddal jelölni, amennyi csak ráfért a Szent Koronára. A KON-képen Babának írták, a homlokzati két (valójában egy háromdimenziós) ikonon pedig „csurkával”, lófarokban kötött hajzattal ábrázolták, hogy ilyen módon Fehérlő nevét is jelezhessék.

Ezek után már nem lehet furcsa, hogy e képeken a hármashalom jelképet is úgy festették meg, ahogyan azt eddig még nem láttuk: a két szélső hegycsúcshoz közé nem az Ő piramisát, kötemplomát festették, hanem Őt magát, arcképét! A (szemből) baloldali képen azt látjuk, hogy a két hegycsúcs („fülbevaló”, alfa-jel) között semmi különbség nincs. Ha a Korona precessziós körén továbbhaladunk, az idő múlása szerint, akkor következik a másik ilyen kép, a Gabrina-kép, amely már egy későbbi állapotot jelez. Itt már változás történik a „fülbevalókban”: a jobbfül melletti hegycsúcsot úgy alakították ki, hogy az egy 2 óra irányába mutató, hegyével Boldogasszony anyánk feje ellen irányuló nyilat is jelképezzen. Ugyan mi egyéb lehet a különös jelkombináció magyarázata, ha nem az, hogy a koronakészítők valakitől előre tudták a jövőt és ezt előre jelezték is!

A baloldali ikonon egy eredeti állapot látható, amikor Boldogasszony anyánkat és országát (Kárpát-medence) még nem támadja semmiféle fegyver, sem fegyveres. De gondoljuk csak meg. Atila király idejében, a Korona készítése idején. Ugyan kinek jutott volna eszébe megtámadni a Kárpát-medencét?! Az aquilleaiak vagy a rómaiak örültek, ha lapulva és térdénállva („Nagy Szent” Leó) megmenekülhettek. Hogy Magyarország nemcsak a „vezérek korában” milyen erős hatalom volt Európában, de még a „kereszténység felvételét” követően is, tehát már az ország és népe „istvánosokra” és „koppányosokra” történt kettészakadása-kettészaki-

tása után is, a bekövetkezett polgárháborús állapotok ellenére, arra igen meggyőző az az egyetlen tény is, hogy *István* királyunk még ilyen állapotok ellenére sem vesztett életében egyetlen csatát sem! Még félerővel. „félkézzel” is elboldogult minden ellenséggel! A bulgárokat is ő győzte le, nem Bizánc, bár ne tette volna! Ezzel ugyanis megnyitotta a pápaság számára a keresztes hadjáratok lehetőségét! (Csofalkozunk rajta, hogy a katolikus egyház szentet csinált belőle?)

Géza fejedelem valamiért beszüntette a „kalandozásokat”, vagyis Európa kordában tartását, de ez nem azt jelentette, hogy Magyarországnak elfogyott volna az ereje a további „kalandozásokhoz”. Az aktust nyilván Európában sem értelmezték félre, hiszen a hadjáratok (ma patrouille-nak, fegyveres őrzáratoknak mondanánk) megszűnése után sem volt Nyugat-Európa felől egyetlen „mux” sem. (A mukkot, mukkanást így mondják németül.) Az ilyen „mukkanások” majd csak akkor következtek, amikor a feketecsuhás „előretolt helyőrség” az ország belsejéből intett „Jöhettek!”. Jöttek is, csak arra nem számítottak, hogy a „félkarú ember” még maradék félkezével is elveri rajtuk a port, mint például *II. Konrád* császári seregein. Mindezek után igen furcsa azt olvasnom egyik neves történészünk egyik könyvében (neve nem fontos), hogy eleink a kalandozások idején „*évről évre végigrabol-ták fél Európát és abból éltek*” (tehát munka „nyema”, csak rablás és gyilkolás!), majd egy oldallal odébb, hogy: „*A nép persze nem láthatott be Európába, és nem tudták, micsoda nagy és erős hatalmak vannak ott...*”.

Nem tudom, neves történészünk kiket néz „lelassultaknak”. Hogy szerénységet egészen biztosan, az számomra teljesen nyilvánvaló. Fel sem tételezi rólam, hogy esetleg emlékszem rá, egy oldallal előbb mit olvastam tőle. Hogy ugyanis eleink évente jártak Európában, de ennek ellenére „*A nép persze nem láthatott be Európába...*”! Az ember esze megáll, de bizonyára neves történészünk is ismeri a „bölcsséget”: „Úgy hazudj, hogy az már döbbenetes legyen!”. Szumma-szummárum, „kalandozó” eleinket vakoknak, olvasóit pedig... no, miknek is tekinti. Így néz ki az a valami, amit magyar történelemtudásnak neveznek. Már 1000 éve!

 an azonban egy másféle történelemszemlélet is, bármennyire furcsa. Sajnos, Magyarhonban igen kevesen tudnak róla. Történetesen török barátaim is vannak és igazán megtisztelő számomra, hogy közülük többen is szeretnék, ha átérték az „igaz hitre”. Bármit állítsanak is az iszlám türelmetlenségéről, szándékukkal nem agresszívek, nem toladók, éppen ellenkezőleg. (A koszovói albánokat sem kényszerítették semmire annak idején, azok önszántukból vették fel az iszlám vallást.) E barátaimtól így kaptam aztán egy olyan könyvet ajándékba, amely szerintük nagy segítségemre lehetett (volna) az „igaz hit” jobb megértésében. Ebből a könyvből tudom, a török szerző szavaiból félreérthetetlenül kiérezhető, hogy Mohács után az Oszmán Birodalom teljesen zavarodottan állt a tények előtt, egyszerűen még ekkor sem tudták elhinni, hogy a nagy Magyarország „előttük térdel”! Ha azonban még ekkor, a XVI. században, a „félkarú ember” uralkodása után évszázadokkal is ez volt a helyzet, Magyarországnak még ekkor is ekkora nimbusza volt az ellenség szemében, könnyen elképzelhetjük, hogy mekkora volt a „keresz-

nyesség felvétele" előtt, Atilla király koráról pedig már nem is beszélve. A magyarországi törökvilág kora már régen a múlté, valami azonban mégis megmaradt. Ha a törökökkel beszélgetek és megtudják, hogy „madzsar” vagyok, abban a pillanatban megváltozik minden, érezhetően nem tekintenek „gyaúnak”, noha az „igaz hit” szemszögéből ilyennek kellene tekintsenek. A törökök szemében Magyarországnak és a magyar népnek még mindig annyi tisztelete van, amennyi csak kevés európai nép szemében! Ők Mohácsot sem úgy tekintik, mint mi, végzetnek, egyszerűen csak egy olyan csatának, amelyiket a számukra egyenrangú és méltó ellenség (de inkább ellenfél) elveszített, akár egy futballmeccset. Valami nagyon lényegeset megfigyeltem bennük, legalábbis részemről, a magyar részről ez volt megfigyelhető. Az, hogy van tartásuk, gerincük, és az adott szavuknak van becsülete! Ez olyasmi jellemvonás, mint a japánoknál is, hogy tehát rettegetek attól, hogy a másik ember előtt (akit embernek tekintenek) „elveszítsék az arcukat”. A japánoknál ez egyenlő a halállal, sőt rosszabb, s valami hasonlót jelenthet a törököknél is. Biztosan csak annyit tudok, hogy ha bekerülnek az EU-ba, semmivel sem lesz könnyebb a helyzetük, mint a miénk. (Az EU-ban az „arc elvesztése” és hasonló, ódivatú ostobaságok teljesen ismeretlenek.)

Térjünk vissza a Korona homlokzati „információs háromszögéhez”.

A Mindkét és tévesen arkangyalképnek gondolt ikonon tehát az látható, amint az Atya Isten karjai (Kárpátok) ölelik Boldogasszony anyánk fejét. A Gabrina-képen azonban az is látható, hogy a Kárpát-medencét, Boldogasszony anyánk anyagi testét majd valamikor a jövőben fegyveres támadás fogja érni. (A Korona készítésétől számítva a „valamikori jövőt.”) 1000 után más sem történt, mint ez! Magyarország a preventív hadviselések helyett állandó védekező háborúkra kényszerült! Amikor pedig támadó hadjáratra kényszerült, mint a két világháborúban, akkor azt idegen érdekek miatt és idegen parancsra tette. Ami kivételek voltak, mint például *Mátyás* király vagy *Bethlen Gábor* Bécs elleni hadjáratai, azok teljesen jogosak voltak! Sajnos, végül mégis az történt, hogy balgatag módon mindkét világháborúban egy hullához kötöttük szekerünk rúdját. E hulla ellen utójára 48-49-es honvédeink védekeztek erélyesen, amit akkoriban „Szent Szövetségnek” neveztek, és ami a Napóleon által lefejezett „Szent Német-Római Birodalom” feltámasztására tett kísérlet volt. Ugyanezt a kísérletet nevezték később „III. Birodalomnak”, és mi pedig ismét a hulla mellé álltunk. Mikor lesz már vége ennek? Mert nehogy úgy gondoljuk, hogy a feltámasztási szándék is halott! Hogy mikor, az a Szent Korona homlokzati „információs háromszögében” pontosan látható!

A homlokzati két ikon rejtett értelme azonban nemcsak annyi, mint amennyit eddig megtudhattunk. Ezt a rejtett értelmet csak úgy tudhatjuk meg, ha a két kép közötti nagy drágakövet is bevonjuk az értelmezésbe. Ha a kő nevét „sumérosan” **KI**-nek írjuk és sumér jelentésével földnek és országnak értelmezzük, akkor egy olyan mondatot kapunk, amelynek olvasata független az olvasás irányától, tehát olvashatjuk visszafelé is, akkor is ugyanazt jelenti. Az elolvasandó sorozat elemei sorrendben: **kép-kő-kép**. Akár balról, akár jobbról kezdjük az olvasást.

A nagy drágakövet, a Magyarország követ közrefogó mindkét képen Boldogasszony anyánk arcképe látható, így e képek helyett írjuk most így: Anya. Ezután írjuk le a KI(kő) sumér jelentését is: ország, föld. És most olvassuk össze külön-külön is mindketőt: *Anyaország, Anyaföld!*

A Szent Koronát készítő hunok. Atila király koronakészítői tehát a Kárpát-medencét Anyaországnak és Anyaföldnek írták! Nem kívánom itt részletezni ezen írásos bizonyíték horderejét és alapvető fontosságát, erre semmi szükség. Arra azonban feltétlenül szeretnék figyelmeztetni mindenkit, hogy a csonkaországot (Magyar Köztársaság területe) mégcsak véletlenül se nevezzük anyaországnak, mert ez értelemszerűen a Szent Korona arculcsapását jelenti! A Szent Korona tanúsága szerint a Kárpát-medence teljes területe az Anyaország, nem pedig annak bármelyik darabja! A Magyar Köztársaság területét nevezzük csak annak, mint ami: csonkaországnak! És mindenféle irredentizmus vádja ellenére igenis mondjuk, sőt kiáltunk: *Nem, nem, soha!* Ez nem a Horthy-rendszerhez való anakronisztikus vonzódásunk, hanem a Szent Korona iránti abszolút és feltétlen tiszteletünk és szeretetünk kifejeződése! A hármas „nem” (Nem, nem soha!) nem valamiféle „zsigeri fasiszta hajlam” kifejeződése, hanem Trianon neve! A „tri” hármat, háromszorosat jelent, a „non” pedig azt, hogy „nem” vagy „ne”. Ha másoknak már nem is, legalább a franciáknak érthető kellett volna legyen a névben rejtőző intés: *Ne, ne, ne! Ne tedd!*. Megtették! Igaz, másokkal karöltve, de akkor is megtették. Mert nem tudták, hogy Trianon neve már önmagában hordozta a hármas, az isteni ítéletet! A Bíró már a „kertek alatt jár”, hogy ki is hirdesse! Amikor felszáll a „pulpitusra”, bírói Székébe, halotti lepel lesz ruhája fölött, a Halotti Lepel. Az ítélet indoklása a Jelenések Könyvében olvasható: *„Ímé mindent újjá teszek.”* (21.5). (A Bíró nem emberi mércék, nem „etnikai alapelvek” szerint fog mérlegelni! Törvénysértés jogot nem alapít!)

VIII.

Amit szintén a Szent Koronával kaptunk

Urunk megígérte az Élet Koronáját és meg is adta. Ugyanígy megígérte Isten Kardját is, és ezt is megadta. Eddig csak legendának gondoltuk a dolgot, de a Szent Korona Dukász- és Geobitzász-képe eloszlatja kételyeinket. Ha mégsem oszlatná el, ha téves értelmezéseknek gondolnánk e képek üzenetét, a Jelenések Könyvében el is olvashatjuk a konkrét ígéretet. Először János azt látja, hogy: „*Vala pedig jobb kezében hét csillag; és a szájából kétélű éles kard jő vala ki*” (1.16.). A szájából kijövő kard nyilván a kardra tett ígéret jelképe, de később Urunk pontosítja, nyomatékosítja is a dolgot, arra az esetre, ha János képzelődésnek gondolta volna a látottakat: „*A Pergánumbeli gyülekezet angyalának írd meg: Ezt mondja az, akinél a kétélű éles kard van*” (2.12.). A Kard egyik éle bizonyára az isteni, a másik az emberi erő jelképe, tehát csak addig van ereje, amíg az ország és népe őrzi vele az igaz hitet, az igazi jézusi kereszténységet.

A Szent Koronával együtt megkaptuk a Szent Lepelt is, Urunk Halotti Lepeljét, csak sajnos, már erről sem tudunk. Szerencsére azonban a *Pray-kódex* egykori készítői még tudták, s így bizonyára nem tűnik félreértelmezésnek, hogy a Lepel ott látható a Szent Koronán, Szent András ölében, térdén, ugyanúgy összehajtva, ahogyan ma Torinóban őrzik. Állítólag István Kardját Atilla király után az Árpád-ház őrizte, majd „ajándékozás” (bűncselekmény) által Németföldre került és ma Brüsszelben őrzik. Ez még kutatásokra szorul, mert megtörténhet, hogy egy kard Magyarországról valóban oda került, de nem biztos, hogy az Isten Kardja. A Bécsben őrzött kard sem Isten Kardja, hanem egy díszes fejedelmi szablya.

De a Szent Koronával csak ezeket kaptuk volna? Például a Legfelső Parancsot nem? Urunk a „képe és köve” biztos őrzésére a Jelenések Könyvében ugyanolyan nyomatékosan figyelmeztet bennünket, mint a legfelső Parancs! Ez az őrzés apostoli küldetés, és így nem véletlenül látható a csüngők apostolkövei között Atilla király zöld kövecskéje, a köralakú kis smaragd. Az esetleg még elképzelhető lenne, hogy a csüngők többi, különböző színű kövecskéit illetően tévedünk, mert a kövek fényjátéka megtévesztett bennünket, de a zöld smaragd annyira különbözik az apostolok kövei között, hogy itt semmi tévedés nem lehetséges, ez a kő másféle apostolt jelképez, mint a többi: időben jóval későbbi apostolt.

A körülményekből nyilvánvaló, hogy a Szent Koronával együtt apostoli feladatokat, apostolságot is kaptunk. Nemcsak a mindenkori király, a mindenkori magyar nép is! De ha ez így van, akkor az apostolsággal új nevet nem kaptunk volna, mint például Péter is kapta a Kéfas nevet. Akkor Urunk a Jelenések Könyvében miért szól mégis kifejezetten egy bizonyos „új írott névről”? Olvassuk csak: „*A győzelmesnek enni adok az elrejtett mannából, és adok annak fehér kövecskét, és a kö-*

vecskén új írott nevet, amelyet senki sem tud, csak az, aki kapja.” (2.17.) De hol van ez a „fehér kövecske” és hol van az „új írott név”? Ne csodálkozzunk rajta, ha nem találjuk egyiket sem, hiszen már Urunk jelezte szavaiban, hogy ez „elrejtett manna”, elrejtett mennyei ajándék, a koronakészítők pedig a legrejtettebb helyre rejtették: valamennyiünk szeme elé! (A szövegben szereplő „győzedelmes” egyelőre érthetetlen jelző, de emiatt ne aggódjunk.)

A homlokzati „információs háromszög” csúcását jelentő Krisztus-képről már sok mindent megtudhattunk, de bőven vannak ezen képen olyan rejtett információk is, amelyekről eddig szó sem esett. Az egyik ilyen az Urunk kezében látható könyv. Erről korábban szóltam már ugyan, csak sajnos, tévesen Élet Könyvének gondoltam. Ez a könyv nyilvánvalóan törvénykönyv, hiszen minden bíró törvénykönyvet tart a kezében, amikor ítélkezik. Ha pedig büntetőügyben ítélkezik, akkor nyilván egy „Btk”-t, egy büntetőtörvénykönyvet tart. És az is igen valószínű, hogy az Utolsó Ítélet majd nem valami válopere vagy hasonló ügyben fog születni.

A Könyv fedelén köröcskék, pontok (pecsétek) által közrefogott négyszögek láthatók, isteni jelek, tehát ez a Büntetőtörvénykönyv isteni Törvénykönyv. E jelek értelmezése nem is jelent semmi különösebb problémát, hiszen ez a körülményekből egyébként is nyilvánvaló: a Könyvet Isten Fia tartja a kezében! Sokkal nehezebben értelmezhető az a jel, amely a Könyv fedelén a középpontban látható: egy ovális, vörös alapszínű alakzat, „benne”, rajta pedig egy sötétkék színű folt. Mi lehet ez a furcsa jelkombináció?

A koronakészítők nyilván számítottak tanácstalanságunkra, ezért a Halotti Lepelen, a Bíró palástján úgy helyezték el az „eltakarni a Napot” sumér jelet, hogy az közvetlenül a Könyv mellé kerüljön, hogy a Könyv közepén lévő jelkombinációval egyszinten legyen. Szinte már csak az egyenlőséggel hiányzik a két jelkombináció közül. Ebből az utalásból azonnal megtudhatjuk, hogy a vörös ovális alakzaton látható sötét folt jelentése is valahogy „eltakarni a Napot” értelmű, de azonnal nem értünk valamit: ovális Nap? Ez meg mi lehet? Zöld Nappal már találkozunk, de ovális Nap?

Ne központi égitestünkre gondoljunk! Mint a jobbfül melletti „információs háromszög” belsejében lévő ovális kö esetében, itt is gondoljunk az „ovális” szóban rejtőző „óv”, véd, őriz ígére! Urunk mennybemenetele után elküldte nekünk az Óvó Napot, a Szent Koronát, hogy az éjszaka sötétjében óvjon, védjen, őrizzen bennünket a sötétség, az emberi sötétség ellen! Ezt az Ovális Napot próbálta elfedni, eltakarni előlünk az emberi sötétség (sötét folt az ovális alakzaton), de ez teljes egészében mégsem sikerült, a Nap vörös színe kilátszik a sötét folt alól! Például hagyományos koronakutatásunk is megtesz mindent annak érdekében, hogy a Szent Koronát különböző részekből összetákolta tákolmánynak tüntesse fel, amely részek eredetileg nem is a koronához készültek. Sőt azt is el akarja hitetni velünk, hogy a Szent Korona egyik vagy másik uralkodónk számára készült volna. Annak ellenére is, hogy egyetlen történelmi uralkodónkról sem tudunk, aki vízfejű lett volna. (A Szent Korona névleges kerülete 26 coll, ez nem emberi fejméret!)

A Szent Korona „betakarása” az isteni Akarat elleni véttség, tehát bűncselekmény! Önmagában véve is bűncselekmény, de ehhez társul még a magyar nép elleni bűncselekmény is: az „eltakarás” a magyar népet megakadályozza isteni, apostoli küldetése teljesítésében! Az Urunk kezében látható Törvénykönyv fedeléről tehát a Vád maga is leolvasható!

A képen Urunk az Utolsó Ítélet helyzetében látható, tehát nyilvánvaló, hogy a kép legapróbb részlete is valahogy az Ítélettel kapcsolatos. A Bírói Szék döntött helyzetű, ami már eleve utal a bírói Döntésre, az Ítéletre. Urunk lábai alatt a trónus kárpítja zöld színű, ami eleve arra utal, hogy az Ítélethozatal és kihirdetése a földön fog történni, mégpedig a Zöld Nap, a földreszállt Nap, vagyis a Szent Korona országában. Ha a trónus alapélét (pl. vonalzóval) meghosszabbítjuk, akkor az Ítélet körülbelüli, megközelítő idejét is megtudhatjuk. Az alapél meghosszabbított egyenese a precessziós körön, a koronaabroncs felső gyöngysorán a 2000. évet jelző kis arany rögzítőkarikára mutat, vagy a karika utáni első gyöngyszemre, ami azt jelzi, hogy az Ítélet kihirdetése majd valamikor a 2000. év után „hamarosan” fog történni. Ezt a „hamarosan”-t pontosan nem tudhatjuk. Bizonyára a koronakészítők sem tudták, de hozzátétőlegesen mégis ábrázolták, s ez az információ csak és kizárólag Urunktól származhatott. A mi feladatunk azonban nem is az, hogy a pontos időpontot tudjuk, hanem az, hogy a Korona Legfelső Parancsának eleget tegyünk! Mindegy, hogy „ha későn, ha csonkán”, még ennek ellenére is! Nem igaz az, hogy abszolút tehetetlenek lennénk! Amit Trianon ellenére is meg tudunk tenni, azt azonnal meg kell tgyük!

A képen Urunk jobbkeze ujjai között látható valami, amiről koronakutatásunk feltűnően keveset szól. A képről készített rajzos ábrázolásokon ez a kis valami sokszor el is sikkad, mintha ott sem lett volna soha. Ez egy kis, fehér gömb alakú valami, ezért próbálták már gyöngynek, sőt tojásnak is értelmezni, de gyöngytől nagyobb, és nem is tojás, hiszen gömb, nem pedig tojásdad. De akik így értelmezték, azok legalább megpróbálták valahogy értelmezni, nem próbálták elsikkasztani Urunk kezéből. Éppen ezért jelentett nagy örömet számomra *Mesteházy Zsolt* Interneten, világhálózaton megjelent tanulmánya, amelynek címe *A Magyar Szent Korona*, az első keresztény ikonosztáz, amely a VII. Miskolci Östörténeti Fórumon 2002. augusztus 12-én elhangzott előadás rövidített változata, amint a tanulmány alcímében olvasható. A tanulmányt annyira kiválónak és alapvető fontosságúnak tartom, hogy bevezető részét (saját megjegyzéseimmel) részletesen idézem is.

„*A 2000. év elején az etruszk történelem elemzésével voltam elfoglalva.*” – kezdi tanulmányát a szerző. Már itt, már azonnal meg kell álljak az idézéssel, mert egy alapvető fontosságú kérdést szeretnék felvetni, ami bizonyára nem bennem fogalmazódott meg először: Kik voltak tulajdonképpen az etruszkok?

Már rengeteg magyar kutatónak feltűnt, hogy e titokzatos, rómaiak előtt ott élt nép írásai érthetők magyarul, *Badiny Jós Ferenc* is azzal kezdte *Káldeától Ister-Gamig* című könyve első kötetét, hogy etruszk feliratokat olvasott el. Sajnos, ennek ellenére egyetlen kutatóról sem tudok, aki etruszk-jellegű kutatásait a legfontosab-

bal, magával az „etruszk” névvel vagy szóval kezdte volna. így most szeretnék kísérletet tenni e szó értelmezésére.

Tudjuk, hogy a latin világ a „csizmás lábon” i.e. 753-ban azzal kezdődött, hogy Romulus megölte testvérét és így ő lett Róma első királya. Ezzel az azelőtti etruszk világ letűnt a történelem színpadáról, de mégsem tűnt el teljesen: latinizálódott, latinossá torzult. Ezt a torzulást mi sem jelzi szemléletesebben, mint maga az „etruszk” szó, amely már római, latin szó, ezt a szót az etruszkok így bizonyára sohasem mondták, mégha ismerték is. Szófejtésünket kezdjük most azzal, hogy az „etruszk” szót írjuk fel a következő tagolásban: **et-ru-szk**.

Tudjuk, az „indoeurópai” nyelvek (mesterkélt fogalom!) nem nagyon kedvelik a zöngés hangokat, ezeket ha csak lehet zöngétlen hangzópárjukkal ejtik, ezért a szó végén álló **k**-t cseréljük fel a **g**-vel: „szg”. Azt is tudjuk viszont, hogy ezek az „indoeurópai” nyelvek a magyarral és törökkel szemben igen kedvelik a mássalhangzótörlődásokat. (Például a törökök Ilm város nevét is Ulumnak ejtik, mert a kiejtés számukra így könnyebb.) Mivel az etruszkok nem „indoeurópai” nyelven beszéltek, így erősen feltételezhető, hogy „szg” mássalhangzók között eredetileg valamilyen magánhangzó lehetett, amely a latinok beszédjében kihullott, ezért pótoljunk be ide egy magánhangzót, mondjuk az elsőt: „szag” vagy „szág”. Az így kapott szótaghoz társítsuk most az előtte álló szótagot: „ru-szag” vagy „ru-szág”. Ez így továbbra is érthetetlen, de csak addig, amíg nem vesszük tekintetbe a fordult gondolkodásból és hallásból eredő „hangugrás” jelenséget is: „ru-szág” helyett mondjunk csak „ur-szág”-ot, országot! Semmi meglepő nem lehet benne, ha egy nép saját hazáját (is) országnak nevezi! De milyen ország lehetett ez az „etruszk-ország”?

Figyeljünk most arra a latinos nyelvi jelenségre is, amelyik a francia nyelvben igen jól megfigyelhető, hogy ugyanis a szókezdő **h**-t egyszerűen nem ejtik. A francia nyelv például a telefonba sem „Halló!”-t mond, hanem „Alló!”-t (a japán „Hal-ló!” még ettől is furcsább: „Harro!”), és a „hospital” (kórház) helyet is „opital”-t mond, a **h**-t itt is elhagyja. Ezért pótoljuk most a szókezdő „et” részt is egy **h**-betűvel: „het” vagy „hét”. Ezáltal egy „hétország” értelmet kapunk, de mi lehet ez a „hétország”?

Népmeséink szófordulatai és *Magyar Adorján* meglátása nélkül semmire sem megyünk! Ugyan melyikünk ne emlékezne népmeséink azon szófordulatára, hogy utána „*hatedhét országra szóló lakodalmat csaptak*”? Ez a „hatedhét ország” ugyan mi mást jelenthet, mint azt, hogy annak a lakodalomnak nagyon messzire elment a híre. És az etruszkok esetében is pontosan erről van szó, a „messzire” történt elmenetelről, vagyis a fészekből, a bölcsőből, az őshazából történt elvándorlásról! Csodálkozunk még rajta, ha az etruszk rovásírásos szövegek magyarul olvashatók? A kivándorlók mindig magukkal viszik nyelvüket, kultúrájukat, gondolkodásukat, vallásukat (pénzüket is, ha van), de mégcsak helyneveiket is. (Például Amerikában is van London meg York, nemcsak Angliában.) Ne csodálkozzunk tehát rajta, ha egész Olaszország hemzseg a magyarul érthető helységnevektől! A

Vezűv neve is valami Vizi Övre utal, valami vízparti, köralakú hegyre, gyűrűvel, övvel a tetején (tűzhányó krátere), de Pompei neve is sejteti, hogy közelében volt egy „pipáló” hegy, működő vulkán. Róma leghatalmasabb építménye, a „Col-osseum” nevében sem nehéz felfedezni a lényegét, hogy ugyanis ezt a hatalmas kör-színházat az etruszok az óhazából magukkal vitt Kelő Ősúr, a Napisten tiszteletére emelték. Ugyanez a név olvasható a Szent Koronán is: „Baba szülte Ősünket...” (KON-kép), de ugyancsak e név rejtőzik Kolozsvár nevében is: Kelő Ősúr városa, vára. Mégcsak a román Cluj Napoca (kolozsi, kelő Napocsa) név is rejtí az eredeti nevet és értelmet.

Hogy mennyire találó és helyes *Magyar Adorján* meglátása, vagyis a Kárpát-medencéből már az emberiség hajnalán megindultak a kivándorlások, azt mi sem igazolja jobban, mint például az i.e. 3300 tájáról származó alpesi gleccsermúmia, az Ötzi. Délről került oda, ahol megtalálták, ezt német kutatók is kénytelenek voltak megállapítani, és fokosa sem hagy semmi kételyt egykori méltósága felől (táltos pap volt, „etruszk”). A csángók neve is arra utal, hogy „elcsángáltak”, még ősi időkben kitelepültek a Kárpátokon kívülre, ahol őslakosokká váltak. Hogy az emberiség szülőhelye a Kárpát-medence, azt nemcsak Magyar Adorján állítja határozottan, de hasonlóra gyanakszik az orosz *Lev Gumilev* író és tudós is, aki „elmélete” szerint – mint azt már írtam – az orosz nép, de legalább is egy része a Kárpát-medencéből és a lengyel síkságról származik, amely „elmélet” a nagyorosz büszkeség miatt Oroszországban persze nem vált ki határtalan lelkesedést. Gumilev bizonyára azért nem egészen biztos a dolgában, hogy tehát az orosz nép vagy egy része a Kárpát-medencéből vagy a lengyel síkságról származik-e, mert maguk a lengyelek is a Kárpát-medencéből „elcsellengett”, majd bulgárokhöz hasonlóan nyelvet cserélt emberek, „ellengelt palócok”. Polák nevüket is bizonyára a Pilisből vitték magukkal, a név eredetileg a Pál (fiú, gyermek) névvel kapcsolatos, amely csak később kapta a „póle” (mező, síkság) értelmet, és így a „polák” név már síkvidéki, „mezei palóc” értelművé vált.

Hogy a „mi Szkítiánkból” történt el-, kivándorlások milyen mértékűek voltak, az a szkítakutató szakembereket is meglepi. Ezek eddig is tudták, hogy a szkíta népeség egészen Kínáig bizonyítható, főleg a jellegzetesen szkíta szarvas és loábrázolásokkal. (Csodaszarvas, Fehérló!) Azonban mongóliai kurgánokban, körsirokban (kur: kör!) olyan több ezer éves leleteket is találtak, amelyeken lovak mellett tevék is láthatók, tehát kénytelenek beismerni, hogy a szkítáknak a legészakibb szibériai területektől kezdve egészen az arab világig kapcsolataik voltak.

A fentiek után már bizonyára nem lesz furcsa, hogy *Mesterházy Zsolt* az etruszkoknál olyasmire bukkant, ami igen nagy segítség számunkra a Szent Korona kutatásában.

„A fellelt és látható régészeti anyagban különös képre bukkantam. A Kr.e. VIII. századi tarquiniai sírfreskón egy fehérbőrű nőalak és egy vörösalakos férfi látható. Ez utóbbi a kezében valami tárgyat – tojást vagy gyöngyöt – tartott, így kézenfekvőnek látszott e tarquiniai freskó rokonítása a magyar Szent Korona Pantokrátorá-

nak kezében tartott Gyöngy történetével.”

E mondat után a szerző be is mutatja a freskót, így mutassuk be mi is az általa adott címmel együtt.

Kép: Tarquiniai falfestmény Etrúriából Fehérlófia és Fehérló. Sajnos már nem kaptam meg.

Kutató honfitársunk kiváló megérzését mi sem tükrözi jobban, mint az, hogy pontosan, név szerint is felismerte a festményen látható két Személyt. Ezért annál furcsább, hogy a bizonytalanság ellenére is úgy gondolja, hogy a Szent Korona homlokzati Krisztus-képén Urunk Gyöngyöt tart ujjai között. Nagyon helyes azonban szóhasználata Urunkkal kapcsolatban, mert a homlokzati Krisztus-képén Őt nem „alsó Pantokrátornak” írta, hanem Pantokrátornak, Bírónak. Mint erről már szoltam, ez a hagyományos koronakutatásunktól származó téves szóhasználat először magamat is félrevezetett: fölül az Atya Isten nem Pantokrátor, nem BÍRÓ, hiszen Urunk megmondta, hogy „Az Atya nem ítél senkit...”. Azonban figyeljünk arra is, hogy a számunkra sokkal érthetőbb „hetedhét országból” időközben egy idegen csengésű műnév keletkezett: Etrirúria. Magam a körülményekből ítélve megkockáztathatnám még azon feltevést is, hogy a szintén érthetetlen Tarquinia nevében is egy számunkra sokkal érthetőbb név rejtőzik, s ez a név a Szent Koronán is olvasható: Turki. Mint már erről is írtam, a Turki név szó szerint Turulországot, a Turul országát jelenti, s ehhez már csak annyit kell tudjunk, hogy a Fehérlófia madár alakjában maga a Turul. A latinok a „turki” szót torzították „tarki” vagy „tarkin” alakúra. Nem hiszem, hogy különösebb bizonyításra szorulna, hogy két nép keveredése után a keletkezett keverék nyelvben mindkét „szülő” nyelvi sajátosságai és torzult alakú szavai fellelhetők. Bizonyára az sem véletlen, hogy számunkra a latin nyelvek közül éppen az olasz nyelv a legkönnyebben tanulható, szavai legkönnyebben ejthetők, a nyelv logikája leginkább követhető. A frankok (franciák) nyelvéről ez már korántsem mondható el, elrettentő példaként bizonyára elegendő csak a francia 99 nevét említeni („négyezer húsz, meg tíz, meg kilenc”).

„A Kr. előtti VIII. században készült tarquiniai freskón érdekes részleteket figyelhetünk meg” – folytatja Mesteházy Zsolt. „A hivatalos tájékoztatás szerint a főszereplő tojást tart a kezében – mint az örökkévalóság zálogát –, ugyanakkor ez a tojás eléggé körszerű formát alkot. Akár tojás, akár Gyöngy, valamiféle szellemi kapcsolata látszik megfogalmazhatónak a magyar Szent Koronával. Akár tojást, akár Gyöngyöt tart kezében az etruszk fiatalember, azt ugyanazokkal az ujjával teszi, mint a Szent Korona Pantokrátora, és a keleti (jézusi és ortodox) egyház későbbi Pantokrátor-ábrázolásai és szentábrázolásai is.”

Itt is feltétlenül figyeljünk a szerző remek megérzésére, sőt meglátására! A jézusi kereszténységet nem véletlenül választotta el a rómainál! Pontosan arra a „neuralgikus pontra” tapintott, amelynek ismerete nélkül a Szent Korona misztériuma csak úgy értelmezhető, amint azt hagyományos koronakutatásunk értelmezi: sehogyan! Fából ugyanis igen nehéz vaskarikát gyártani, hogy tapintatosan fejezzem ki a helyzetet. Márpedig a paulinista judeokereszténység éppen ilyesmivel próbálko-

zik, már nem tegnap óta. (Például „ávóstitisztet” apostollá tenni.)

„*Tamás apostol – folytatódik a tanulmány –, a keleti térítő evangéliumában (apokrif, vagyis Róma által hitelesnek el nem ismert irat - G.M.J.) található meg a Gyöngy-himnusz. E szép régi történet elbeszéli, hogy a pártos király legkisebbik fiának feladatuk adja az Egyiptomban található Gyöngy előkerítését, megszerzését.*”

Itt is meg kell álljak az idézéssel, mert ismét szeretném kihangsúlyozni: az egykori hunokkal kapcsolatban mind a „parthus”, mind pedig a „pártos” értelmezés téves. A „parthus” jelzőnek semmi köze semmiféle parthoz, de a „pártos”-nak sem pártoskodáshoz vagy elpártoláshoz. Ezeket a hunokat Pártás Királynőjük, Boldogasszony anyánk miatt nevezték pártás hunoknak, amely jelző az idegenek fülében „partusnak” hangzott.

„A felmutatott Gyöngy csak kisebb részben igazolja az uralkodásra való alkalmasságot, lényegében az égi és földi lét egyesítéséről szól a történet. Ez nem más, mint a szakrális uralom létrejöttének korszakos eseménye.”

A mint hamarosan látni fogjuk, nem égi és földi lét egyesítéséről van szó a „kis valami” felmutatása kapcsán, hanem adományozásról. Ezen adományozás által a Föld egyetlen pontján valóban létrejött a szakrális uralom, más uralkodások ezt csak hangoztatják magukról az „Isten kegyelméből” szófordulattal és természetesen konkrét bizonyítékok nélkül. Ilyen konkrét bizonyítékok csak egyetlen nép számára adtak meg!

„*De vajon milyen uralom vagy uralkodás az, amelyről szó lehet? Tábori László és Kiss Irén nyomán közelebb kerülünk a megoldáshoz.*”

Itt most Mesterházy Zsolt idézi a két kutató meglátásait, amely meglátásokat magunknak is érdemes figyelmesen végigolvasnunk.

„*A történetben... két szülőhazáról van szó: a földi Párthia az éginek csupán anyagi tükré.*”

Itt is ugyanaz a probléma, mint fentebb: a „pártus” jelző. Olyan ország, hogy „Párthia”, az idegenek által írt történelemkönyvek lapjain kívül sehol sem létezett, de Pártás Ország létezik a mai napig is, sőt ezen ország koronája is Pártás Korona!

„*Az igazi Atya nem emberi személy (de képes emberi testet is öltetni! – G.M.J.), hanem fénylő láng, amely az örök tájakat világítja meg.*”

Ez igaz, csak mai gondolkodásunk számára már alig érthető. A „fénylő láng” költői szófordulat alatt ugyanis nem eredendően a Nap sugárzásáról van szó, hiszen már ez maga is inkarnáció, valaminek anyagi formában történő megjelenése, tehát másodlagos. Az elsődleges „fény” az a téreőr, amely központi égitestünket is létrehozta, ami az Univerzum minden pontján jelen van, és amelyet (Akit!) korábban Izzó Szélnek neveztem. Ez az az erőter, amely nem anyagi, de anyagi módon is képes viselkedni.

„*És ez a mennyei Atya, a földi küldetés sikerének elismeréseként a jobbára ülteti a hazatért Fiút, aki ezentúl a legnagyobb mennyei dicsőségnek örvend. Mint mondja:*

*A béke és méltóság örök tájaira
felemelkedtem.
Atyám fénylő lángja előtt a fejemet
mélyen meghajtottam.,
ezzel bevégeztem rendelkezéseit:
ő is hasonlóképpen megtette mit ígért.
A magas királyi csarnok kapujában
hatalmasságai közt elvegyültem.
Magasztalt engemet,
királyi házában jobbjára ültetett:
alattvalója mind himnuszt énekelt.*

A Gyöngy-himnusznek két olvasata van. A gnosztikusok (vigyázat, már görög filozófiai áramlat! – G.M.J.) számára kézenfekvőbb: a lélek küldetessel leszáll a földre, anyagi testbe zárul, vagyis álruhát ölt, és megpróbál előle elrejtett isteni tudás birtokába jutni. (Ezt bármely földi halandóról, még görögökről is el tudom képzelni, de az isteni tudás Urunk elöl is el lett volna rejtve? – G.M.J.) Ha nehéz harcát a Gyöngyöt őrző démoni hatalmakkal sikerrel vívta meg, akkor visszajuthat a mennyei hazájába, és így páratlan dicsőség lesz a része: mindezt a Szentlélek kegyelmének köszönheti, hiszen magára hagyva, az anyag tompaságában, könnyen megfeledezne magasabb hivatásáról. (El tudunk képzelni Urunkról ilyen „könynyed feledékenységet”? – G.M.J.)

Mindamellet az apokrif himnusz egy egyedi eset leírása is – folytatja a két nevezett kutató –: egy párthus királyfi története, aki – megközelítőleg Krisztus korában – talán mágusapként vagy gyógyító terapeutaként lement Egyiptomba, hogy kiszabadítsa az igazi tudást a fekete mágusok rabságából. Munkáját a Szentlélek-forma sas és egy párthus fejedelmi rokonának jelenléte is segítette. A királyfi a szellemi beavatáson átesve, a sárkányt az igazi isteni személyek nevének mágikus kimondásával győzte le. Ezután a minden földi kincsnél értékesebb igazgyöngyöt elvitte Párthiába, amely az Égi Ország földi tükre volt. Így lényegében a mennyekbe vitte föl azt, s az Atya jobbján ülve folytatta a dicsőséges világkormányzást.”

Eddig az idézet a nevezett két kutatóntól, és rendkívül kár érte, hogy hagyták vezetni magukat a görög gnosztikusok elképzelései, vallásfilozófiai spekulációi által. Ezért nem vették észre rögtön, hogy az a titokzatos „párthus királyfi” a Tamás-evangéliumban ugyanaz a Királyfi, akit **Badiny Jós Ferenc** Pártus Hercegnek nevezett. Aki „megközelítőleg Krisztus korában” élt, aki „talán máguspap vagy gyógyító terapeuta” volt. Ez a Királyfi valóban azért jött, hogy „megkeresse, ami elveszett”, hiszen ezt meg is mondta, de miért kellett volna Egyiptomba mennie? Közelebb nem akadtak „fekete mágusok”? Két ilyen „főmágust” mégcsak név szerint is ismerünk azokból az időkől! (Egyik neve a Kéfás név változata, torzult alakja.) Ennek a Királyfinak mi szüksége volt bármiféle „szellemi beavatásra”? Esetleg azért, mert a „dolog” a gnosztikus gondolkodás számára így „testhezállobb”? Az viszont igaz, hogy valamit elvitt „Párthiába”, ami minden földi kincsnél

értékesebb...

Ezután Mesterházy Zsolt folytatja a tanulmányt:

„Az etruszk összeolvadás (etnogenezis) folyamatának ismeretében a gondolat eredete az etruszk elszármazók területéhez köthető lehet és egyben korábbi még a pártosoknál is. Itt nyilván a kaukázusi hurrita hagyományokra kellene gondoljunk, mint időben egyeztethetőre, hisz a hurriták is megjelentek az etruszk összeolvadás folyamatában.”

Be kell valljam, itt már nem egészen értem a szerzőt. Ha egy nép több elem, több összetevő összeolvadásából keletkezett, akkor miért csak az egyik, vagy a másik hagyományaira kellene gondoljunk? Ilyen megközelítésben például a gulyásleves kapcsán német hagyományokra kellene gondoljunk? Esetleg zsidó hagyományokra? A gulyáslevest ugyanis minden német ismeri, rengetegen készíteni is tudják, de Izraelben sem ismeretlen.

„Az iráni elszármazás lehetősége csak földrajzi értelmű lehetőséget takar, valóban pártos-szkíta eredetről kellene beszélnünk.”

Miert csak kellene? Ha maga az „etruszk” név is minden valószínűség szerint magyar nyelvi szófordulat torzult változata, ha az etruszk rovásírásos szövegek magyarul érthetők, és ha az egész Appennin-félsziget hemzseg a magyar értelmű helynevektől, akkor pártás-szkíta eredetről csak „kellene beszélnünk”? Sőt, még az iráni elszármazás földrajzi értelmű lehetőségét sem szabad kizárjuk, véli a szerző, noha az Appennin-félsziget nem kifejezetten perzsa eredetű helynevektől hemzseg. Milyen „tipikusan magyar” kór az, ami bennünket emészt, hogy ugyanis állandóan az unokától próbáljuk származtatni a nagyapát? Mondjam úgy is, hogy e kór 1000 évvel honnan jött és kik hozták?

„Ha a tarquiniai sírfestményen szereplő személyeket meg akarnánk nevezni, akkor Uni istennő és Herkle jönnek komolyabban számításba, akik ugyanúgy azonosak Fehérlóval és Fehérlófiával, a görögöknél Héra és Heraklész néven is ismerték még. Az egyik etruszk tükrön nem véletlenül ábrázolják a már felnőtt Herklét szoptató Unit, hisz a Tejút éppen az ő kicsurgatott tejéből keletkezett.”

Nem tudom, a körülmények ismeretében miért lenne nehéz az Uni névben „anya” szavunkat felismerni. Ha pedig nevezett nemcsak anya, de istennő is, akkor ne gondolhatnánk azonnal Boldogasszony anyánkra? A valamikor „hetedhétor-szágra” elvándorolt eleink mindent magukkal vittek, amit csak tudtak, csak éppen Boldogasszony anyánk nevét és tiszteletét felejtették volna az óhazában? Ma az olaszoknak és görögöknek van-e Istennőjük? A Csillagösvényre van-e vagy harminc különböző nevük, mint nekünk? Rajtunk kívül hány népnek van még Fehérlófia-típusú népmeséje?

A szereplők isteni személyként való felelőtlenségét az ülő helyzetű ábrázolás segíti, hiszen nekik az Ó-Magyarországon mindenkor kijárt legalább a magyar újkőkortól kezdve. Az Alföldi Vonaldiszes Kultúra népe (a szakirodalom így nevezi ezt a népet, nehogy véletlenül is nevéen kelljen nevezni a gyereket! – G.M.J.) csak a szent uralkodókat ábrázolta ülő helyzetben. Elég, ha az ún. Sarlós Isten vagy a Kö-

kénydombi Vénusz több ábrázolására gondolunk."

Gondoljunk azonban valami másra is. Gondoljunk például Urunk és a sarló (aratás) kapcsolatára. És azon is érdemes elgondolkodnunk, hogy Urunk az aratásra érett életet (búza) miért kapcsolja össze a fehér színnel, noha az érett búzalkalások aransárga színűek: „*Emeljétek fel szemeiteket, és lássátok meg a tájékokat, hogy már fehérek az aratásra.*” (János 4.35.). A Jelenések Könyvében is miért olvashatók a következők: „*És látám, és ímé vala egy fehér felhő; és a felhőn üle valaki, hasonló az embernek Fiához, a fején arany korona, és a kezében éles sarló.*” (4.14.). A Kárpát-medencében élt újkőkori emberek nem tudtak volna Isten Fiáról, csak azért, mert Őt Jézus néven még nem ismerhették? Honnan tudták, hogy Őt – többek között – sarlóval kell ábrázolni?

Bizonyára nem árulok el vele titkot, ha azt mondom, hogy a magyar nyelv misztériuma csak a Szent Korona misztériumához hasonlítható, ezért a fenti szövegrészt a magyar nyelv szempontjából is érdemes megfigyeljük. Különösen is az Isten Fia és a sarló kapcsolatát.

A sarló a legősibb aratószerszám, egyben a munka, a legszentebb munka jelképe. De csak ennyi lenne? Másvalamit nem jelképez? Hiszen ismerjük az óegyiptomi ábrázolásokat: az első sarlóknak feltűnően kasza alakzata volt, amely később írásjellé változott az arab írásjelek között.

Mivel mind a sarló, mind pedig a kasza aratószerszám, így erősen feltételezhető, hogy nemcsak alaki hasonlóság, de nyelvtani kapcsolat is van közöttük. Tudjuk, hogy „kasza” szavunk a „kaszabolni” igével rokon, mégcsak a török hentest is kaszabinak, kaszaboló embernek nevezik. (Ugyanez a német nyelvben „metszeni” igénk származéka: „metszer”, metszegető, „vagdalkozó” úr.) Azonban a „sarló” szóban is látható, hogy ezzel az aratószerszámmal az ember (ló/lú) sarabol, vág, aprít, nyes. Ugyan ki ne tudná, hogy a mákot is sarabolni kell, hogy a sorja ne legyen olyan sűrű.

Hanem a Jelenések Könyve jelenetében a „saraboló ember” fején korona van, tehát király, márpedig igen nehezen feltételezhető, hogy egy uralkodó nekilásson aratni, vagy másokat sarabolni. (Ezt csak mi tudjuk elképzelni, ha például Mátyás királyra gondolunk.) Azonban vegyük csak tekintetbe, hogy a „sar” szavunk nemcsak „sarabolni” igénket rejti, de a „szár” király szavunkat is, akárcsak az orosz cár méltóságneve, vagy az akkád „sarru” (király) szó is, például Sarrukin nevében. A sarló-jelkép tehát nyelvtanilag is igazolja a Jelenések Könyve szövegét, hogy ugyanis az a sarlós és „saraboló ember”, akit János látott a Jelenésben, az valóban király! Igazán kíváncsi lennék rá, hogy a magyar nyelven kívül mely másik nép nyelve tudja nyelvtanilag is igazolni a bibliai szövegek értelmét!

Érzem, ezeket a nyelvtani összefüggéseket másként is érzékeltetnem kell, különben bűvészkedésnek, szomágiának hathat az egész. A legplasztikusabban talán akkor tudjuk elképzelni a sokezer évvel ezelőtti valós helyzetet, ha azonnal elfelejtjük azt a kedvenc gondolatot, miszerint a suméroktól származnánk. Nem mi származunk a suméroktól, hanem az egykori mezopotámiai szkíták a Kárpát-medencéből!

Úgy gondolom, hogy erre a sumérok korát megelőző tatárlakai leletek tanúbizonyossága igen meggyőző bizonyíték. Ezek a mezopotámiai szkíták a Kárpát-medencéből magukkal vitték nyelvüket, írásukat, vallási felfogásukat, mindent, amit csak vinni tudtak (mint nyugat felé például az etruszkok is), és innen az ún. „sumér-magyar rokonság”. Azonban nehogy úgy gondoljuk, hogy velük ott, a Tigris és Eufrátesz (Idiklat és Baranum) vidékén megállt az idő. Nem állt meg, senkivel és sehol nem áll meg, ők is fejlődtek tovább, saját ottani jövőjük felé. Csak természetesen már másként, más körülmények között, mint amilyen körülmények között a Fészekben, a Kárpát-medencében éltek azelőtt. Nyelvük maradt ugyan, mégha enyhe változásokkal is, ősi írásmódjukat azonban fokozatosan kiszorította az ott kialakult ékírás, ami annak következménye volt, hogy ott írásjeleiket már kemény és hegyesre csiszolt írószerszámok (pl. csontból faragott írótü) helyett már kihegyezett, „srégen” elvágott nádvevesszőkkel nyomkodták az írótablába tapasztott puha agyagba, amiket a „nyomtatott” írás elkészülte után napon kiszáritottak. (A nyomtatott írás nem német találmány, de mégcsak nem is kínai. A tradicionális kínai írásmód a mai napig is ugyanúgy festi a betűket, mint a japán vagy koreai.) A kihegyezett nádszál végének lenyomata eredményezte a jellegzetes ékalakú jeleket, de az ékjelek írásánál azt sem szabad felednünk, hogy a legtöbb ember már azokban az időkben is jobbkezes volt, jobbában tartotta a pennát, így az ékjelek, az egész ékírás jellegzetességei is ennek megfelelően alakultak. (Ezeket az írótablákat – amelyeket egyébként „dub”-nak, táblának neveztek és fülük volt, hogy hordozhatók legyenek – úgy képzelhetjük el, mint a vályogvetők a faformát, csak laposabban: telerakták sárral, felületét elsímították, s máris kezdődhetett az írás.)

Azonban ezek a Tigris-Eufrátesz vidékére kivándorolt eleink azon nyelvi sajátosságait is magukkal vitték, amit a beszédben fogalomtársításnak nevezünk. Konkrétan is arról van szó, hogy az alaki hasonlóságok miatt tartalmi hasonlítások keletkeztek. Jelen (fenti) esetben ugyan a sarlónak és sarabolásnak tartalmilag kevés köze van az uralkodóhoz és uralkodáshoz, de a „sarabol” ige és a „sár” (arany) szó alaki egyezése miatt fogalomtársítás keletkezett. Az arany színe rendszerint sárga, a szín neve ezért transzplantálódott a nemesfémre, de ezzel együtt a királyi koronára is. A magyar nyelv „szár” (király szava, majd később a cárok (mind orosz, mind bolgár cárok) „cár” neve, de az angol Sir (úr) szó is, nem egyéb, mint eredeti „sár” (arany, király) szavunk „szelypítősz” változatai.

Az a furcsa helyzet keletkezett, hogy az uralkodó „király” neve Mezopotámiában két alakban is fennmaradt. Ma az egyik ilyen formát a sumérok „lugal” szavaként ismerjük, míg a „sarru” szót az akkádoknak tulajdonítjuk. A „lugal” szó szó szerint „nagy ember” (király) jelentésű, de mint már korábban is mondtam, igazat adok *Földes Attila* kutatónak, aki szerint az eredeti alak „gal-lu” lehetett, hiszen a magyar nyelvben ez a helyes sorrend, nem a „lu-gal”. Gál, lú/ló, vagyis nagy ember, és a szót mai napig is ilyen formában őrzik Gallus, Kálló, Kállay és hasonló család- ill. helységneveink. A „sarru” szót tehát az assziriológia akkád szónak tekinteti és valamennyire igaza is van. A „sarru” szóalakot már valóban az akkádok

(szemita ősarabok) használták ebben a torzult alakban. Az ő nyelvükön a szó második r-betűje/hangja ugyanis már hasonult hang: a „sarlu” szóban hátul álló „lu” (ember) l-betűje már hasonult az előtte álló r-hez. felvette annak alakját, és így keletkezett a „sarru”. A „sar-lu” vagy „sar-ló” szóalak azonban tökéletesen egyezik az aratószerszám nevével, de a fogalomtársítás miatt itt mégis embert jelent, „aranyembert”, királyt. És figyeljük meg azt a furcsaságot is, hogy a sumérok nyelvében a „lu-gal” (szó szerint: „ember-nagy”) fordított sorrend, míg a szemita akkádok nyelvében a „sar-ru” (sár-lu/ló) egyenes sorrendben maradt fenn. Ezek az akkádok együtt éltek a sumérokkal és rengeteg szót, nevet és egyebeket átvettek tőlük. Ezért az a „furcsaság”, hogy mind az arab, mind pedig a héber nyelvben bőven található magyar nyelvi vonatkozások. Ha az arab nagyon dühös valamiért, a mai napig is így kiált (pl. rosszkedő gyerekére): „Harraġh!”, Haragszom rád! (Saját fülemmel hallottam Szaidától, a tunéziai arab nőtől, amikor kisfiát, Jenőjét leteremtette.) Itt tehát azzal a már-már hihetetlen esettel, már-már „casusimpossibilliss”-szel találkozunk, hogy a kárpát-medencei sarlósisten-szobrocskák értelmét a szemita akkád „sarru” szó segítségével sikerült kibogoznunk!

De ezeket az összefüggéseket a Sarlós Isten-szobrocskákat készítő kárpát-medencei kőkori ember honnan tudhatta? És Urunk a Jelenés által miért utalt éppen e sarlós szobrocskákra? A Sarlós Isten-szobrocskák mellett miért találtak szintén üldőhelyzetű Vénusz-szobrocskákat? Ezek ne lennének sarlósak? Akkor Boldogasszony anyáknak miért van például Sarlós Boldogasszony neve is? És Őt az Atya Isten mellett miért jelképezték éppen holdsarlóval a Szent Koronán, miért nem például teliholddal? Vagy Ő nem ugyanúgy királynő, mint Fia is király?

Végezetül vegyük figyelembe azt is, hogy a Jelenésekben Urunk is ül, mint a Sarlós Isten-szobrocskák alakjai, a felhőn ül! (A modern tudományosság ma már nem ilyen dolgokon tőri a fejét, hanem például azon, hogy konkrétan is melyik ma-jomtól származhatunk. Haladunk, ugyan ki tagadhatná!)

„*Fehérlőfia* – folytatódik a tanulmány – *emiat nemcsak népmeséink népszerű és dicsőséges alakja, hanem szakrális Világkormányzó, szent nagykirály.* (A Szent Korona Dukész-képének szövege Vezérlő Királyunknak írja. – G.M.J.) *Az etruszk Herkle ugyanennek az isteni eredetű uralomnak a megtestesítője, aki majd a görög mitológiában alaposan félreértett – pontosabban meg nem értett – mivoltában szerepel tovább.*” (Tegyük hozzá, hogy ez igen furcsa, hiszen eddig úgy tudtuk, hogy a görögök igen bölcs emberek voltak.)

Az etruszk freskó és a Szent Korona ábrázolása megegyezik abban, hogy a kében Gyöngy (vagy tojás) szerepel rajta. Eddig nem találtam ehhez hasonló ábrázolást a művészettörténet anyagában. A kéztartás azonban megmaradt (mármint más népeknél is – G.M.J.), csak üresen úgy, hogy az ujjak tartandó tárgy híján összeérnek.”

Rendkívül fontos megállapítások!

Meggyőződésem, hogy kutató honfitársunk tüvettette a művészettörténet egész anyagát. s ha az etruszk freskón és a Szent Koronán kívül nem talált ilyen vagy ha-

sonló ábrázolást, akkor az bizonyára azért van, mert több ilyen nincs is. De akkor azt az ábrázolást Atila király koronakészítői az etruszkoktól kölcsönözték volna? És az etruszkok kitől kölcsönözhettek?

Folyamodjunk most a magunk módszereihez és próbáljuk meg megállapítani, ami így az etruszk freskóról megállapítható.

A festményen egy fehérbőrű nő látható, valamint egy vörösbőrű, de nem indián fiatalember. Mindkettő ül, tehát isteni személyek, és mindkettőnek korona van a fején, amely koronákat itt az etruszkok babérkoszorúkkal jelképezték. A nő tehát királynő, a férfi király. Ha most a sumér nyelv felől közelítjük meg a kérdést, ahol az embert „lu”-nak mondták, a királyt pedig „lugal”-nak, „nagy lónak”, nagy embernek, lófőnek, akkor a képen egy női és egy férfi „ló” látható. Írjuk most a nőt is „sumérosan”: „nu-lu”, illetve fordított sorrendben: „lu-nu”. Ebből már nem nehéz felismerjük, hogy a képen Luna, a Holdistennő látható. Mindkét alkarján háromsoros karpereceket visel, az isteni 3-as szám jeleit, tehát nem tévedtünk.

A kép ábrázolásából és hangulatából egyértelmű, hogy a vele együtt ábrázolt fiatal férfival igen közeli viszonyban van. Ahítattal, szeretettel tekint felé, míg a fiatal férfi a kezében tartott valamire figyel. Egyik kezét nyitott tenyérrel ugyanúgy a férfi felé nyújtja, mint a Szent Koronán is a tévesen angyaloknak tulajdonított képeken. A nyitott tenyerű kéz az „adni” vagy „kapni” jele a szimbolikában, tehát az Istennő vagy adta azt a valamit a férfinak, amit az tart az ujjai között, vagy kéri tőle.

Ne emberi vonatkozásokban gondolkodjunk, mert azonnal zsákutcába kerülünk. Ha az ábrázolt nő Luna, a Holdistennő, biztosra vehetjük, hogy a másik is isteni személy: vagy fia, vagy férje (férfi princípiuma). De ha fia, akkor a fiú bőrszíne miért vörös, miért nem olyan, mint az anyjéé? Ez a látszólagos ellentmondás csak akkor érthető, ha tudjuk, hogy a Nap (Napisten) színe a szimbolikában vörös. Csak így érthető, hogy a Fehérlófia miért vörös színű. (Jegyezzük meg jól e színeket és azt is, hogy mind a fehér, mind pedig a vörös lóval kapcsolatos, de nem közönséges lóval. Ez bizonyára segítségünkre lesz majd a Jelenések Könyve szövegeinek értelmezésekor, amely szövegeket az „apokalipszis lovasainak” nevezik. Az első ló rögtön egy „fehér ló”, és a rajta ülőnek „adaték” egy királyi korona! Ebben a jövőképben János esetleg Boldogasszony anyánkat, a Fehérlót, és az Ő majdan elkészülő Koronáját, a Szent Koronát látta volna?)

De mi lehet az a kis köralakú fehér valami, amit a Fehérlő Fia az ujjai között tart?

Úgy gondolom, abban „kiegyezhetünk”, hogy nem gyöngy és nem is tojás. Ennyi az, amit biztonsággal megállapíthatunk. és innen egy tapodtat sem juthatnánk tovább, ha Urunk a Jelenések Könyvében nem szólna erről a kis valamiről. Álljanak itt ismét szavai: „*A győzedelmesnek enni adok az elrejtett mannából, és adok annak fehér kövecskét, és a kövecskén új írott nevet, amelyet senki sem tud, csak az, aki kapja.*” (2.17.). Urunk tehát pontosan megmondja, hogy az egy fehér kövecske! Bizonyára gömb alakú, de lehet éppenséggel korong is, ez a lényegen nem

változtat.

Tudjuk, a gömb vagy kör a Napisten jele a szimbolikában, ezért az alakzatot helyettesítsük a Napisten (Nap) nevével. Azt is tudjuk, hogy a K1(kő) a sumér nyelvben országot, földet jelent, így most olvassuk össze a két jelentést: **Napisten + ország = Napisten országa, földje, Napország!** Ez a „kö” fehér, hiszen az ország a Fehérlő anyagi teste! Az etruszkok tehát az utolsó pillanatig, az i.e. VIII. századig, Rémus és Romulus megjelenéséig is őrizék ősi vallásukat és nem felejtették el, hogy az ő óhazájuk a Napisten országa! Ezt az országot a Fehérlő tehát már az idők kezdetén Fiának adományozta, a Dicső Turulnak, ahogyan Isten Fiát 7000 évvel ezelőtti, jóval az etruszkok előtt Tatárlakán élt őseink is tudták. De Urunk a Jelenések Könyvében miért szól erről az országról, vagyis saját országáról?

Szavaiból egyértelműen kiderül, hogy az adományozás és az új név miatt. De hogy értsük ezt?

Először is úgy, hogy nem a másét adja, hanem a sajátját! A Jelenések Könyvéből azt is tudjuk, hogy megígérte az Élet Koronáját, majd azt is, hogy meg is adta. De csak koronát adott volna, királyságot nem? De, azt is megadta! És e királyságnak új nevet is adott, amint megígérte: saját nevét! Ez ezeréves viszontagságaink után már hihetetlen, sőt az evangéliumok sem szólnak róla, hogy Urunknak más neve is lett volna. Az Ő igazi, mennyei nevét csak úgy tudjuk meg, ha tudjuk, hogy Ő a Napisten Fia, a Napisten egyik neve Magor, a másik Hunor. Nem „testvérpárról” van szó, hanem egy és ugyanazon Személy két principiumáról! A Magor principium a teremtető, alkotó lényegiség, a Hunor pedig a harcos, büntető (de nem bosszúálló!).

Urunk a Jelenésekben mindezeket megígérte, de az adományokat feltételhez kötötte: **„Légy hív mind halálig...”** Mennybemenetele után eleink évszázadokig hűnek bizonyultak és Atilla király elkészíthette a megígért Élet Koronáját. Az Élet Koronájával együtt pedig Atilla király és népe megkapta a „fehér kövecskén”, vagyis az országon az új, írott nevet, amit rajtunk kívül a mai napig sem tud senki: **Is-ten Magor, Magyar nevét! Ezzel a „mi Szkítiánk”** (ahogy Urunk ezelőtt nevezte) **Isten királyságává változott, apostolországgá, királya (Atilla király) apostolkirályrá, népe apostolnépé! Urunk ezzel örök időkre meghatározta Magyarország nevét, államformáját, királya és népe apostoli küldetését! E küldetés Parancsát a Szent Koronán olvasható Legfelső Parancsba írásosan is megfogalmazta, és amint mondta: „az írás fel nem bontható”!** (János 10.35.)

Az azelőtti hun név ne vesszen félre bennünket, mert ez csak azt jelentette az akkori emberek nyelvén, hogy a Honból, a Hazából származó ember, csak régiesen, mély u-hanggal kiejtve. Az otthon helyett Szabolcsban a mai napig is „ott-hun”-t mondanak. (Hun vótál? Hun van? Ahun ni! Nem látod? Stb-stb.) Amikor tehát ma a „honfitárs” szót mondjuk, elegendő csak egyetlen magánhangzót felcserélnünk benne, régiesen mondanunk, honfitárs helyett „hunfitársat”, és ez már azt jelenti, hogy „hun embertársam”.

Általánosan elmondható, hogy történetírásunk és általa történelmi ismereteink

kuszaságának, zavarosságának egyik fő oka az egykori elnevezések, főleg népnévek pontatlan értelmezése. Igen meggyőző példa erre a „pártusok” (pártások), vagy a hétországi „etruszkok” neve, de nyugodtan említhetjük a besenyőket is. Róluk „szent-római történetírásunkból” azt tudjuk, hogy lovasnép voltak és ők kergettek be bennünket a Kárpát-medencébe. Annál meglepőbb lesz, ha Boldogasszony anyánk nevét a Szent Koronán majd „besenyő nyelven” is olvasni fogjuk. Erre itt már nincs lehetőség, ezért csak annyit róla, hogy a Becses Nő nevét a mai napig is számtalan magyar Kónya és Könye családnév őrzi, és a Fehérlő neve is így olvasható a Koronán. (Boldogasszony anyánk nevéből a római-keresztény történetírás csinált „pecsenyegeket”, „pacinacikat” és hasonló elvadultságokat.)

Soros félbeszakítás

Csak most látom, hogy ismét kifutottam a terjedelmi keretből, így ismét félbe kell szakítsam az írást. Éppen akkor, amikor népmeséink „hetedhét országa” kezd kibontakozni a meseszerűségből. Mert hála Istennek, a Kárpát-medencéből évezredekkel ezelőtt kivándorolt emberek az Anyaország (igen, nagybetűvel!) Hétország nevét nemcsak nyugat felé vitték magukkal, de Mezopotámia felé is, a Tigris és Eufrátesz vidékére. Így régészeti leletek formájában megmaradtak számunkra azok a bizonyítékok, amelyek mentesek ezeréves római kereszténységünk manipulációtól, tehát megbízhatók. Ezek, a Szent Korona, a Jelenések Könyve, valamint a magyar nyelv segítségével olyan távoli őstörténetünk is rekonstruálható, amire egyébként reményünk sem lenne. Ez azonban csak az egyik dolog.

A másik, még ettől is fontosabb, hogy a Szent Korona segítségével és akarata által végre megtudhatjuk népünk feladatát, küldetését, mert ennek csak így tudunk majd eleget tenni. Jelenlegi körülményeink mellett, köztársasági keretek között eleve lehetetlen teljesítenünk apostoli küldetésünket, ráadásul a köztársasági államformával megtagadjuk mind a Szent Koronát, mind pedig Urunkat, akitől kaptuk. És a „balsors, ami régen tép” bennünket, mindaddig fog tépni, amíg ezen nem változtatunk! Hogy ez mikor fog megtörténni, azt pontosan nem tudhatjuk, mert a Szent Korona is csak hozzátétőlegesen jelzi az időpontot, de meg fog történni, mert ezt is jelzi! Sajnos, ezt a jelzést korábban magam is félreértelmeztem, akkor ezért jutottam zsákutcába, amit kénytelen is voltam bevallani, erről azonban szintén a következő részben. Egyelőre az a legfontosabb számunkra, hogy lássuk: *A Szent Korona segítsége nélkül szó szerint olyanok vagyunk, mint amikor vak vezet világtalant, és már valóban a sírgödör szélén állunk, „hol nemzet süllyed el”.*

A Szent Korona nem engedi elsüllyedni a nemzetet! Itt van közöttünk, a földön. Ő az, aki Urunk távollétében itt jár közöttünk, a hét gyertyatartó között, amint a Jelenések Könyvében olvassuk, „hetedhét országban”!

Hétheted Hétország

Még mindig a Szent Korona homlokzati „információs háromszögében” járunk. Már rengeteg mindent megtudtunk ezekből az információkból, legkülönbözőbb módokon rejtjelezett üzenetekről, de ne csodálkozzunk rajta, ha újra és újra olyan titkok tárulnak fel előttünk, amilyenekre nem is számítottunk, amilyenekre még csak gondolni sem tudtunk. Már szóltam róla ugyan, de ismét mondanom kell, hogy egy-egy ilyen „információs háromszögben” annyi információ rejtőzik, amelynek mennyiségét legfeljebb egy fekvő nyolcassal, a végtelen jelével tudnánk pontosan kifejezni, és ez vonatkozik a Korona minden részére, valamint egészére is.

Mint már erről is szóltam, ezeket az „információs háromszögeket” magam neveztem el így, de azt is el kell mondjam, hogy közben hatással voltak rám **Pap Gábor** professzor szavai is, amelyeket a Koronán tapasztalható „rendellenességek” kapcsán írt meg *Mag hó alatt* című könyvében, elsősorban is a homlokzati nagy drágakő elcsúszása, kéttengelyűsége miatt. Két mondatot ismét idéznék ebből, mert hagyományos koronakutatásunk alapvető problémájára világít rá:

A Korona 'kéttengelyűségét' az aranyművesek a készítés során fellépett technikai fogyatékokra vezetik vissza. (...) A 'fogyatékoság' magyarázata minden valószínűség szerint tartalmi szinten keresendő, és gyaníthatólag nagyonis fontos összetevője a Koronába foglalt információknak. (Mag hó alatt, 100. old.)

Az „információ” szót tehát a professzortól kölcsönöztem, de nem is ez a lényeg. Sokkal lényegesebb, hogy a homlokzati, háromszögletű és egyben „cipóalakú” nagy drágakő szabad szemmel is jól látható elcsúszása (jobbkez felé) „nagyonis fontos összetevője a Koronába foglalt információknak”. Mivel ez az elcsúszás a kő és a fölötté lévő Krisztus-kép tengelye között 3,5 mm **Csomor Lajos** közlése szerint, így e közölt konkrét adat, valamint a precessziós kör 26000 (szoláris) évnyi kerülete alapján az I. részben (*Ébredés 29. szám, 50. old.*) kiszámítottam a titokzatos 137-es „évszámot”, amit a kő elcsúszása jelez.

Közben a koronaabroncs tényleges belkerülete miatt magam majdnem beleestem abba hibába, mint az aranyművesek. Az abroncs tényleges belkerülete – szintén Csomor Lajos közlése szerint – 664,3 mm, ez pedig nem pontosan 26 coll, nem a Sarkscillag alatti precessziós kör névleges kerületének (26000 év) szimbolikus számértéke, hanem $664,3 : 25,4 = 26,153543$, egyszerűsítve 26,15 coll. A hibától csak az mentett meg, hogy tudtam, a Szent Korona minden apró „rendellenessége” oka van, és ez az ok nem a koronakészítők ügyetlensége. A csekély eltérés okát csak most értem, e sorok írásakor.

A hibát máshol követtem el.

Először is vettem a fenti tényleges méretet, a 664,3 mm-t, és a precessziós kör tényleges, csillagászatilag számított 25800 éves értékét, valamint a kő elcsúszásának 3,5 mm-ét. Erre felírtam a következő arányossági egyenletet: $3,5 : 664,3 = x : 25800$. Az egyenlet megoldásaként az $x = 135,9$, kerekítve 136-os értéket kaptam. Már itt hibát követtem el, de egyelőre még nem súlyos hibát. Az egyenlet felírása-

kor ugyanis a precessziós kör névleges értékét, a 26000 éves kerületet kell figyelembe venni. Ha ezzel az értékkel számítunk, akkor az eredmény $x = 136.986$ lesz, ami felkerekítve 137.

Itt követtem el a nagy hibát!

Mivel a precessziós kör kerülete évszámokból áll, és mert a 3,5 mm-es elcsúszás vagy eltolódás is az időszámításunk kezdetét jelző tengelytől, a Krisztus-kép tengelyétől jobbkéz felé esik, tehát a jövő irányába, így meg voltam győződve róla, hogy a kapott érték is évszám, Kr.u. 137. Utána pedig hiába kerestem a Kárpát-medence történelmében olyan rendkívüli eseményt, ebben az időben és környékén, amely méltó lett volna arra, hogy a Szent Korona homlokzatán ábrázolják. Olvasóim előtt kénytelen voltam bevallani tanácstalanságomat: „De akkor mit jelezhet ez a titokzatos és bizonyára nagyon fontos évszám?” Majd: „Ezzel az ígérettel illetve teljesítésével lenne kapcsolatos a kijelzett 136-os vagy 137-es évszám? Vagy mindezt csak álmodtam volna?”

A hibát ott követtem el, hogy e kijelzett és kiszámított érték nem évszám! Bármennyire furcsa, egy számokkal leírt mondat! Ilyesmire álomban sem gondoltam volna. Majd csak a Korona jobbful melletti csüngőinek vizsgálatai közben döbbsentem rá, hogy a koronakészítők a Koronán nem csak görög, latin, magyar és sumér nyelven írtak, de számokkal is. Számokkal mondatot! Nézzük most tehát mit rejthet ez a „137-es mondat”.

Ha ezt a 137-et egy kissé másként írjuk fel, már beszédesebb lesz: 1-3-7. A számsor minden tagja isteni szám, maga a sorozat egy szakrális számsor. Az 1 Isten jele és neve (Egy = Égi), akár számnak, akár I-betűnek tekintjük az egy függőleges egyenest. Mezopotámiában a sumérok is így jelölték: kezdetben egy függőlegesen húzott, később vízszintes vonallal. A 3-as is isteni szám, ami „szent” értelemmel is értelmezhető, de jelen esetben a Hármashalom országaként is, hiszen a homlokzati nagy drágakő Magyarország köve. A 7-es szám értelmezésekor népmeséink „hetedhét ország” mesei szófordulata, az etruszkok Hétországa („het-ruság”: etruszk) és a Jelenések Könyve jön segítségünkre.

A számsor a fentiek alapján így értelmezhető mondatban: *Isten (1) szent (3) földje (sumér KI/kő: föld, ország), a Hármashalom (3) országa, Hétország (7)!* A Szent Korona homlokzati nagy drágaköve tehát alakjával és elcsúszott helyzetével írásos bizonyíték rá, *hogy Magyarország Isten országa, népmeséink Hetedhét országa!* (egyben arra is bizonyíték, hogy ezt a nevet az etruszkok honnan vették magukkal: az óhazából!)

Gondoljunk azonban arra is, hogy népmeséink „hetedhét ország” szófordulata nemcsak mesei színezés, de ugyanakkor egy számtani egyenlet is: $7/7 = 1$. Itt az 1-es szám ismétcsak Isten jele és neve (Egy), tehát a „hetedhét” mesei kifejezés „isteni” értelemmel is értelmezhető. Ugyanakkor a „hetedhét”-nek van egy fokozás jellege is, amit maga Urunk is használt a hetes számmal kapcsolatban, mégha nem is teljesen egészen ebben a formában: „Ekkor hozzámenvén Péter, monda: Uram, hányszor lehet az én atyámfiaának ellenem vétkezni, és néki megbocsátanom? Még

hétyszer is? Mondá néki Jézus: Nem mondom néked, hogy még hétyszer is. hanem még hetvenhétyszer is.” (Máté 18.21-22.).

Az evangéliumokban is bőven találunk hetes számmal kapcsolatos jelképeket, utalásokat, de nézzük először a Jelenések Könyvét. Rögtön az első jelenésről így ír János: *„Megfordulék azért, hogy lássam a szót, amely velem beszél; megfordulván pedig láték hét arany gyertyatartót; És a hét gyertyatartó között hasonlót az ember Fiához, bokáig érő ruhába öltözve, és mellénél aranyövvel körülövezve.”* (1.12-13.). Majd: *„Írd meg, amiket láttál és amik vannak és amik ezek után lesznek: A hét csillag titkát, amelyet láttál az én jobb kezemben, és a hét arany gyertyatartót. A hét csillag a hét gyülekezet angyala; és amely hét gyertyatartót láttál, az a hét gyülekezet.”* (1.19-20.).

Az apostol azt látja, hogy Urunk jár hét gyertyatartó között, amely gyertyatartók hét gyülekezetet jelképeznek. Ezek nyilvánvalóan keresztény gyülekezetek, másféle gyülekezetekre gondolni igen nehéz lenne. Jár a hét gyertyatartó között, a gyülekezetek között Ő (és tanításai) az összekötő kapocs. A hét arany gyertyatartó tehát nyilvánvalóan keresztény jelkép és annál furcsább, hogy mégis Izrael állam legfőbb jelképe, ott látható Izrael államcímerében, és Menórának nevezik. Ugyanakkor keresztény templomokban nem láthatók hetes számú arany gyertyatartók! Ilyen furcsaság csak egy további van a világon: Magyar Köztársaság! Egy olyan köztársaság, amelynek államcímere királyi címer, a címerben pedig királyi korona: a Szent Korona!

A fejezet címével még mindig adós maradtam: Ezt a „hetedhét” Hétországot miért neveztem hetedhétnek? Trianon miatt! Trianonban ugyanis pontosan hétheted részre szaggatták: Csehszlovákia, Lengyelország (mégha csak zsebkendőnyi terület is), Románia, Jugoszlávia, Olaszország (mégha szintén zsebkendőnyi terület), Ausztria, és a maradék csonkaország. Akárhogyan számoljuk, ez pontosan hét rész! Ki tagadná még, hogy Trianon legmélyebb okai vallási okok voltak?

A mi hétkarú gyertyatartónk

Még emlékszem rá, a 90-es évek derekán egy nemzeti hetilapunk oldalain az volt az égető kérdés, hogy a magyar ember „imádja-e a zsidó Jézust”, vagy se. Kétségtelen tehát, hogy ezzel még nemzeti érzelmű emberek is bajban voltak, mármint Urunk test szerinti származásával. Ez valamennyire még érthető is lenne, ha nehezen is. Mert elegendő csak János evangéliumát figyelmesen elolvasni és azonnal megtudhatjuk, hogy Urunk származás szerint nem lehetett zsidó: *„Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok.”* (8.58.). Ha azonban Urunk test szerinti származása még a jelenlegi pápának is rejtély, akkor igazán nem csodálkozhatunk rajta, hogy ilyen tekintetben az „egyszerű emberek” sem ismerik ki magukat. (A pápa könyve *Názáreti Jézus* címmel éppen a napokban jelent meg, 80. születésnapjára, soknyelvű kiadásban és impozáns kivitelben.)

Ilyen körülmények között a fenti fejezetcím...??? Igen, tudom: egyenlő a „publi-

kációs öngyilkossággal"! Mert ha Urunk vérségi, test szerinti származásával sem vagyunk tisztában, vajon miféle érzelmeket válthat ki az, ha a „mi hétkarú gyertyatartónkról” szólok? Mégis ide kell iktassam ezt a fejezetet, mert ha figyelmesen körbe nem járjuk az arany hétkarú gyertyatartó titkát, már azok is érthetetlenek és hihetetlenek maradnak, amiket eddig írtam, még a Jelenések Könyve szövegei ellenére is. De ugyanígy érthetetlen és hihetetlen lesz majd az a tárgyi bizonyíték is, amellyel hamarosan szembesülni fogunk, és amelyiken az látható, hogy a Kárpát-medence egykor tele volt hétkarú gyertyatartókkal!

A hétkarú gyertyatartóval kapcsolatban is ugyanolyan helyzetben vagyunk, mint a Magyarország nagycímerében látható „Dávid-csillaggal”. Ez a hatágú csillag tagadhatatlanul ott van e címerben, de sehol sem olvasható róla semmi különösebb. Egyetlen kutató sem veti fel a kérdést, hogy ez a „zsidó csillag” hogyan kerülhetett oda, hiszen akkor a kérdésre illendő lenne válaszolni is, de azok a kutatók, akik számára a hármashalom és kettőskereszt a mai napig is „ismeretlen eredetű”, azok hogyan válaszoljanak erre a csillagra, a hétkarú gyertyatartóról pedig már nem is szólva?

Ha valaki a hétkarú gyertyatartóról hall, azonnal és kizárólag az a vallási jelkép jut eszébe, amely az izraeli parlament (Kneszet) szónoki emelvényén látható, s ami ott nyilván az állam és az egyház szigorú szétválasztását is jelképezi. De erre a szimbólumra értettem volna a „mi hétkarú gyertyatartónk” fejezetcímét? Nyugodjunk meg, nem erre értettem, az a hétkarú gyertyatartó ott nem a mi hétkarú gyertyatartónk, hanem a zsidóké, a Menóra! Ennek legfeljebb csak neve, a Menóra név érthető magyarul, de ha arra gondolunk, hogy Ábrahám, Izsák, Ézsua, Józsué vagy Jákob neve is érthető számunkra, akkor ez aligha lehet furcsa. Tévedés ne essék, nem az a célom, hogy *Markos Gyulától* átvegyem a stafétabotot, aki *Az Úr szava* (zárójeles alcím: *vagyis a paradicsomi kinyilatkozás nyelve*) magyar volt című írását így kezdte: „*Baruch atto Jehova Elochimnu Melech havatlom! Adonaj lefone-icho! Dicsértessél Te Örökkévaló! Mi Istenünk! Világ királya Te, Élőfénylő Jó atya! Így kezdem meg szerény előadásomat Mózes iránti határtalan tiszteletem és hódolatom jeléül, mély köszönetet és hálát adva neki, hogy közel 6 ezer magyar szót volt szíves nekünk a késő utókor számára, mint megannyi egyiptomi bebalzszamozott múmiát megőrizni és fenntartani örök becsű műveiben.*”. Az igaz, hogy az Ószövetség szövegei hemzsegnék a magyar szavaktól és nevektől, néhai honfitársunk azonban azt is olvashatta volna, mi áll János evangéliuma 19. része 15. versében: „*Azok pedig kiáltoznak vala: Vidd el, vidd el, feszítsd meg őt! Monda nékik Pilátus: A ti királyotokat feszítsem meg? Felelék a papi fejedelmek: Nem királyunk van, hanem császáruk!*”. Most két eset lehetséges: Markos Gyula vagy helytelenül értelmezte a fenti, hébernyelvű mondatokat, vagy pedig Kajafás és Annás a zsidó vallás szerint istenkáromlást követett el azzal, hogy Jehovát császárnak, nem királynak tekintette és mondta.

Tehát nem Markos Gyulától kívánom átvenni a stafétabotot. Az a célom, hogy a hétkarú gyertyatartó eredetét megpróbáljam kideríteni, hogy a következők, a követ-

kező fejezetek és összefüggések érthetőbbek legyenek. Módszerem most is az, mint eddig: elsősorban a tárgyi bizonyítékokat keresem, azután a nyelvi összefüggéseket, s legvégül a történelmi feljegyzéseket. Ha azután ezek közösen igazolnak valamit, az már megbízhatónak tekinthető.

A hétkarú gyertyatartó eredetét kutató kutatók elsősorban két konkrétumot tekintenek kiindulási alapnak: egyik ilyen a Rómában álló, ún. Titusz-diadalív, a másik **Josephus Flavius** zsidó történetíró feljegyzése. Magam is ezeket tekintem elsődlegeseknek és a hétkarú gyertyatartót rögtön be is mutatom úgy, ahogy a diadalíven látható.

Kép: A hétkarú gyertyatartó Tittusz császár diadalívén – Róma. (Sajnos nem kaptam meg.)

„Salamon templomát később Heródes újra felépítette – olvashatjuk egy német-nyelvű értekezésben – és könnyen elképzelhető, hogy ebben értékes gyertyatartók is voltak, de ezeket a Biblia nem említi.” Így aztán konkrét tényként marad továbbra is a Titusz-diadalív, valamint Flavius történeti feljegyzése. Ő zsidó történetíró volt ugyan, de római polgár, és Jeruzsálem lerombolása (Kr.u. 70) után látta a diadalmenetet is, amelyet Titusz és apja, Vespasziánusz császár tiszteletére rendeztek. „Egy arany gyertyatartót (visznek előttem) – írja Flavius –, de a formája teljesen más, mint amit mi (zsidók) használunk. A talapzatából egy fatörzsszerű oszlop emelkedik ki, amelyből vékonyabb oldalágak nőnek, olyan 'hármasságak' (in Formeunes Dreizacks). (**J. Flavius: Zsidók háborúja** 7. könyv, 5. fejezet, 465. old.)

Flavius zsidó szemtanú szerint tehát a rómaiak Jeruzsálem elpusztításakor egy olyan arany hétkarú gyertyatartót zsákmányoltak valahonnan a városban, amilyen formájút a zsidók nem használtak, tehát ez a zsákmány előzőleg nem lehetett zsidóké! De akkor kiké? Van tehát egy további tárgyi bizonyítékunk, csak nem tudunk vele mit kezdeni!

„Senki nem állíthatja biztonsággal – olvashatók tovább a németnyelvű kommentár szavai – hogy a Titusz diadalívén ábrázolt gyertyatartó pontosan úgy nézett ki, mint a jeruzsálemi templomból elrabolt eredeti. (...) A vélemények sokrétűek. Némelyek azon az állásponton vannak, hogy a római diadalív ábrázolása ugyan pontos, de Heródes 'nyugatosító kampányának' következménye volt, hogy a hétkarú gyertyatartó hagyományos zsidó formáját igyekezett a római ízléshez igazítani, elnyerendő ezzel a rómaiak tetszését. Más tudósok viszont azon a véleményen vannak, hogy az ábrázolás hamis. A hétkarú gyertyatartó talapzatán ugyanis egy sas és tengeri szörnyetegek ábrázolásai láthatók, amelyek a második parancsolat nyilvánvaló megsértése.”

Számunkra rendkívül fontos ez az ábrázolás Titusz diadalívén! Még akkor is, ha ez a mózesi második parancsolat megsértését jelenti: „Ne csinálj magadnak faragott képet, és semmi hasonlót azokhoz, amelyek fenn az égben, vagy amelyek alatt a földön, vagy amelyek a vizekben a föld alatt vannak.” (Mózes V.5.8.). Ezen a diadalíven egy felbecsülhetetlen értékű tárgyi bizonyíték maradt hátra számunkra: a jeruzsálemi Turul! Márpedig az a hétkarú gyertyatartó, amelynek talapzatán a Tu-

ult ábrázolták, nem lehetett zsidó gyertyatartó, és Flavius tanúsítja is, hogy a zsidók ilyen gyertyatartót nem használtak. Ha a győztes rómaiak ezt az arany gyertyatartót Jeruzsálemben zsákmányolták (egy hordozható aranyasztallal együtt), akkor ez a turulos gyertyatartó jeruzsálemi volt ugyan, de nem zsidó hétkarú gyertyatartó. I z a rómaiak birtokába került, tehát pontosan úgy is ábrázolhatták a diadalíven, ahogy azt Flavius látta a menetben, hiszen az orra és szeme előtt vitték, jól megfigyelhette. Úgy ábrázolták, hogy a talapzatán meghagyták ugyan a Turult és a tengeri szörnyeket, de karjait már a zsidók gyertyatartójának megfelelően ívesre ábrázolták.

Közelítsük meg másként is a rejtélyt.

Korábban már meggyőződhattünk róla, hogy Mózes könyveit, a Tórát nem Mózes írta, hanem az asszírok. Azt is tudjuk, hogy az asszírok egész kultúrája és vallási szimbólumaik túlnyomó része honnan származott: a suméroktól! Így aztán már teljesen érthető Jehova haragja, hogy a második parancsolatban miért tiltotta meg népének a képi ábrázolásokat: A képekből és szimbólumokból ki ne derüljön, hogy a mózesi vallás honnan származik!

Urunk a Jelenések Könyvében hét gyertyatartóról szólt Jánosnak, a keresztény apostolnak. De ő egy keresztény apostolnak, saját apostolának miért emlegetett volna zsidó szimbólumokat? Ráadásul azután, hogy pontosan be is következett, amiért azelőtt Jeruzsálemet megsiratta! (János a Jelenéseket Pátmosz szigetén látta az I. század vége felé, és a Jelenések Könyvét is itt írta meg, vagy szabadulása után Efezusban, 98. körül.)

Aligha tévedünk, ha az igazi okokat Jeruzsálem nevében keressük. E város szkíta város volt, mint erről már eddig is volt szó, neve pedig nem a héber Salom (Béke) hanem a Turullal, az Úr Solymával: „Urusolima”, Jeruzsálem!

Csak most kezdjük érteni a Képes Krónika egyik érthetetlennek tűnő tudósítását. Azt ugyanis, hogy Atilla király gyerekkorában miért éppen Engediben nevelkedett: „*Atilla, Isten kegyelméből Bendegúz fia, a nagy Magor unokája, Engadi neveltje, a hunok, a médek, a gótok, a dánok királya, a földkerekség félelme és az Isten osto- ra.*” (174-175. old.).

Engadi vagy Engedi a Holttenger partján fekszik, Jeruzsálemtől 37 km-re délkeletre, a mai Tell el Dzsurun vagy Tell Goren nevű helységgel azonosítják. Eredeti neve Haséson-Tamár volt, amint a Krónika II. könyvében olvashatjuk: „*A tenger tulsó részéről nagy sokaság jön ellened Síríából, és már Haséson-Tamárban vannak; ez az Engedi.*” (20.2.). Urunk ezen az egykori szkíta területen született, maga is galileai (szkíta-hun) volt anyai ágon, később itt tanított, itt tette csodáit is, a Holttengeren és mellékén, Bendegúz tehát nagyonis céltudatosan küldte a fiát éppen ide, pontosan arra a tájra nevelkedni, ahol Urunk is nevelkedett!

Mi lehetett az alapvető ok?

Engedi neve feltűnően magyarosan hangzik, de szilárd támpontok nélkül kockázatos lenne a név etimológiájára vállalkoznunk. Mindenesetre a Holttenger környéke, valamint Galilea egész tartománya hemzsegett a magyar csengésű helynevektől

annak idején. Bizonyára elég, ha csak a Tábor-hegyet említjük, de említhetnénk pl. Szikemet (Székem, Székhelyem) is, vagy Kapernaum nevét (Kap/kép Ra Nu(m): Rá Napisten Nőjének. Boldogasszony anyánknak képe, képmása. a Genezáreti-tó partján.) Bizonyára Engedi neve is „szkíta” szót rejt, az „enged” igét, de nem tudjuk, az „engedély” milyen vonatkozásban értendő.

Ha azonban a *Képes Krónika* szövegét figyelmesen olvassuk és közben tekintetbe vesszük a keletkezés körülményeit is, tehát a háttérben állandóan ott ólálkodott egyházi kopókat, a belső elhárítás szaglászait, hogy tehát a Krónika készítőinek ezeket állandóan meg kellett „vezetniük”, el kellett terelni figyelmüket a lényegről, és a „nagy Magor unokája” kitélt ennek megfelelően kissé másként írjuk, már beszédesebb lesz a helyzet: „*Nagy Magor unokája*”! Ekkor ugyanis az az értelem bontakozik ki a sorokból, hogy a Nagy Magor nem más, mint Magor(Magyar) Napisten, az ő Fia volt Urunk, a Jó Izzó (Jézus), Atilla királyunk tehát Urunk „unokája” volt: ugyanabból a szkíta-hun királyi házból származott, mint emberi test szerinti és anyai ágon (Szűz/Szent Mária), Urunk!

Továbbra se feledjük a *Képes Krónikából* vett fenti idézetet, mert a továbbiakban is nagy jelentősége lesz. Vele kapcsolatban itt talán csak annyit, hogy benne „*a földkerekség féelme és az Isten ostora*” kitélt nyilvánvalóan az egyházi belső elhárítás kopóinak megtévesztését szolgálta, a krónikásoknak látszólag igazodniuk kellett a judeokeresztény felfogáshoz. Sokkal fontosabb számunkra a „dánok királya” cím, bár vannak olyan kutatók, akik ezt szótévesztésként kezelik és „dánok” alatt dákokat értenek a szövegben. Viszont az erdélyi dákok is hunok voltak, tehát nem valószínű, hogy az egyébként már említett hunok közül őket ki kellett volna emelni, és külön említeni. Mint a későbbiek alapján láthatjuk, erősen valószínűsíthető, hogy a szövegben valóban dánokról van szó, csak a „dán” név gyűjtőfogalomként jelenik meg és az északi, normann, viking, vagy skandináv népek értendők a szó alatt, esetleg mások.

Egyelőre azonban nyomozzuk tovább a „mi hétkarú gyertyatartónk” eredetét.

Flavius leírja, hogy annak a gyertyatartónak, amelyet a rómaiak a diadalmenetben vittek, háromszögű talapzata volt, a diadalíven láthatónak viszont három lába van. A római szobrászművész tehát nemcsak a karok formáján alakított, a talapzataból is „lábazatot” csinált. Ha valamit három lábra állítunk (pl. kisszéket vagy tranzisztort), az biztosan nem billeg, de igen valószínű, hogy az arany gyertyatartó háromszögű talapzatánál nem a stabilitás volt az egyetlen szempont. Az arany igen súlyos nemesfém, és ha három láb helyett a gyertyatartót egy súlyos talapzatra állítjuk, a talapzat súlyából eredően is jól biztosítható a kívánt stabilitás. A kétféle talapzat különbözőségének azonban mégsem a kisebb vagy nagyobb stabilitás volt az erendőd oka.

Tekintsük hitelesnek a szemtanú Flavius tudósítását (sokan nem tekintik hitelesnek) és szavai alapján próbáljuk meg rekonstruálni annak a hétkarú gyertyatartónak alakját, amelyet ő a diadalmenetben látott.

Kép: A Iosephus Flavius által látott arany hétkarú gyertyatartó rekonstrukciós rajza –

magat feltételezésem szerint. (Sajnos nem kaptam meg.)

(Olvasóim egy része a rajz láttán bizonyára a karácsonyfára fog gondolni, hiszen agai ehhez hasonlítanak, és a karácsonyfán is gyertyák égnek. Bár nem ez a jelkép teljes magyarázata, a meglátás mégis helyes! Az itt látható hátkarú gyertyatartónak nagyon szoros kapcsolata van a feldíszített fenyővel, a karácsonyfával, noha ez először hihetetlennek tűnik. Azért hihetetlen, mert a fenyőfélék nem kifejezetten melegégővi fák, márpedig Jeruzsálem nem Szibériában van, de mégis csak nem is a Kárpátokban. Azonban figyeljük meg először is a fenyő mind magyar, mind pedig latin nevét: fenyő, pinus.

A „fenyő” szóról azonnal látható, hogy valahogyan a fénnel kapcsolatos, és ha konkrétan is a feldíszített fenyőről, a karácsonyfáról van szó, akkor az valóban fénylő fa, hiszen gyertyák égnek rajta. Ugyanígy a latin „pinus” szóban is a „fény”, vagy „fényes” szavunk maradt fenn torzult alakban. Erről könnyen meggyőződhetünk, ha a latin „pin”-ben a p-t felcseréljük hangzópárjával, az f-fel: „finy”, fény! A német Tanne (fenyő) szó is a Fényúrra, Istenre utal: Iz-Ten, mint *Badiny Jós* professzor írná, de írjuk inkább így: Izzó Ten (Mennyei Tűz). A Tanne szó ilyen értelmével azonban a németek már nincsenek tisztában, ezt az értelmet a német nyelv már teljesen elnémitotta, és egyébként sem repesnének az örömtől, ha megtudnák, hogy „tösgyökeres” (echte) szavuknak magyar gyökerei vannak. (Mégcsak az Ungarn név kimondását is elkerülik, ha egy mód van rá, hiszen számukra Hegyeshalomnál kezdődik a Balkán.) A fenyő fényes értelme miatt ismét meg kell említenem Isten folyóját, a Tiszát (Tűz), valamint a Tiszalök melletti ártér egy szakaszának nevét: Fenyér = Fényúr = Napisten. (Az itteni két települést, Tiszalöket és Tiszadobot mindig a Tisza táplálta, mármint hallal; az egyiknek „lőkött”, a másiknak „dobott”).

A fénylő fenyővel egyenértékű fontosságú számunkra a karácsony neve, amit *Badiny Jós* professzor „guruszuny” alakban értelmezett, konkrétan is „a sötétség fordul”, sötétségforduló értelemmel. Az biztos, hogy a téli napfordulókora a sötétség „megfordul”, a napok elkezdnek nyúlni, az éjszakák rövidülni. Az elaggott, vörösruhás Napisten (Mikulás) meghal, majd december 24. éjszakáján Csecsemőként újjászületik, feltámad a „szunnyadásból”, a Lélek új anyagi testet ölt. Megjelenik a Kicsi, a Gyermeke, márpedig ez nem esetlegesség, hanem Isten akarata! Ezért én a karácsonyt „karaszunynak” értelmezem, a szunnyadó isteni Akarat újjáéledésének, mint korábban már írtam. A Lélek madár alakban száll le a földre, a Kicsi, a Tur anyagi testébe, s az élő Lélek akarata által válik Kis Élővé, Isten Fiává, Tur-ul-lá.

A Flavius által látott gyertyatartó talapzatán ezért ábrázolták a Turult, amely rá-nézésre sas, de Jeruzsálem neve arról tanúskodik, hogy valójában hatalmas sólyom. Ezt igazolja a magyar népszokás is, amely mára már kihalt, hogy karácsonykor röptették a kerecsensólymokat, a karácsonyi madarakat. Ez a gyertyatartó, amelyiket ott Flavius látott, már csak azért sem lehetett zsidó gyertyatartó, mert a zsidó vallási felfogás szerint a testtel együtt meghal a lélek is, és nem is támad fel újra.

(Urunk sirját azért pecsételték le és állítottak mellé őrséget, nehogy a holttestet ellopják, az emberek pedig elhiggyék, hogy van feltámadás, hogy a lélek nem hal meg.)

Ha ezen a gyertyatartón vagy fán alakítunk egy kicsit, oldalágait vízszintesen ki egyenesítjük, már ismerősebb lesz. Ekkor ugyanis egy hegycsúcson álló hármaskeresztet kapunk. Ez nem a magam bűvészkedése, ezt már a sumérok is megtették. Hogy hihetőbb legyek, a Labat-szótárból bemutatom ezt a jelképet.

Kép: Hegycsúcson álló hármaskereszt, sumér jelkép és írás. (Sajnos nem kaptam meg.)
E hegycsúcson álló fát, amelyet itt most kettős kivitelben látunk, mi kettőskereszt alakjában ismerjük, a jelkép legegyszerűbb, leginkább leegyszerűsített változatában. (A sumérok mindkettőt, a kettős- és hármaskeresztet is pontosan ismerték.) Az itteni jelből látható, hogy a fának nem négy oldalága van, mint a kettőskereszt esetében, hanem hat. Valójában sokkal több, mert az égigérő fát vagy mennyei létrát jelképezi (amit „sámánlétrának” is mondanak), tehát a Mennybe vezető utat, amelyikről Urunk így szólt: „*Én vagyok az út, az igazság, és az élet.*”. A tatárlakai korongon is eldőlt létrának ábrázolták, őt „grádicsal”. Itt azonban ezt a „létrát” három ilyen „grádicsal” (törzsön átvért facövek) rajzolták meg, és ezt bizonyára nem véletlenül tették. Ha a 3-as számra figyelünk, azonnal Isten jut eszünkbe, hiszen a 3-as szám szent szám. Most számoljuk össze a kétoldali ágak végeit (6) és adjuk hozzá az oszlop csúcsát is: 7. Márpedig a 7 ugyanúgy szent szám, mint a 3, tehát a sumérok kettőzötten is jelezték, hogy egy szent fáról, nagyon szent fáról van szó. Az ő gondolkodásukban a kettőzés fokozást is jelentett, nemcsak többesszámot, vagyis „szent-szent” = nagyon szent! (Valószínűleg magát az egész jelképet is ezért kettőzták meg.)

Gondoljunk most népmesénkre, az Égigérő fa „meséjére” (ami nem mese).

Tudjuk, ez a fa olyan magas, hogy ágai között jár a nap és a hold is, ágain vagy ágai között pedig a csillagok „gyújtatlan gyulladnak, oltatlan alusznak”. Mármost illesszünk csak a fa csúcsára és ágai végére egy-egy gyertyalángot: Egy égő fát látunk magunk előtt! (Az ószövetségi zsidók is látták, de ha ők esetleg nem is, az asszírok igen, de elnevezték csipkebokornak, hogy a „rák a vetésre ne menjen”, ki ne derüljön, hogy a jelkép honnan való.) Azonban ne szó szerint vegyük a dolgot, mint a keresztény hívők (ha az égő csipkebokorról hallanak, „szentül” meg vannak győződve róla, hogy az meggyulladt és porig égett). Az „égő fa” azt jelzi, hogy az a fa égi, isteni, szent fa!

Hol láthatjuk ma ezt az égő fát?

Karácsonykor természetesen a szobában. És például augusztusban? Végtelenül egyszerű: a Parlament épületében! Egész évben! De akár szobánk falán vagy könyvespolcunkon is, pénztárcánkban is a bankjegyeken, mindenütt a magyar életben: a Szent Koronán! Figyeljük meg akár a homlokzati Krisztus-képet, akár az Atya Isten ikonját a csúcson: a trónus mellett álló fának gyertyaláng-alakú lombkoronája van! Ezek is „égő fák”: égi fák!

Iz a szent jelképünk a suméroktól átkerült a velük együtt ott élt akkádokhoz, tolok a későbbi asszírokhoz, majd Mózes könyveibe, a Tórába. Ma is ott látható az izraeli parlament (Kneszet) szónoki emelvényén és jónéhány más helyen is Izraelben. Ennek ellenére a zsidók nem a 7-es számot tekintik szentnek hanem a 6-ost, a Talmud is hatos „időrendszere” épül. (A Talmud az a sokkötetes könyv, amely a Tóra magyarázata, és amit Jeruzsálem lerombolása után a Galileába menekült *Jehuda* rabbi kezdett el írni, majd később Babilonban is írták a másik változatot, a Babiloni Talmudot. A Talmud lényege tömören kb. így fejezhető ki: „Van-e valakinek kérdése? Mert nekem rengeteg válaszom lenne rá!”.)

Ha csak azt vesszük alapul, hogy a zsidók számára a 6-os a szent szám, nem a hetes, és hogy hetes számú szervezeti egységeik sem voltak (pl. gyűllekezetek), már akkor is erősen gyanítható, hogy a hétkarú gyertyatartó valamilyen nemzsidó néptől került a zsidó jelképek közé. Hogy ez a „kölcsonzés” ne legyen feltűnő, az eredeti hétkarú gyertyatartó karjait (ágak) ívesre alakították, a gúla vagy háromszög alakú talapzatot is megváltoztatták. A talapzatról a Turult feltétlenül el kellett hagyni, de mégcsak Jeruzsálem nevében is rátelepíteni a Súlyom szóra a Salom szót. Vajon miért történt mindez? Miért nem szabad, hogy zsidó jelképektől kiderüljön, hogy azok egy másik, nemzsidó népnek is szent jelképei? Esetleg azért, mert akkor azonnal bajba kerülne a „kiválasztottság” gondolata?

Itt azonban valamit korrigálnunk kell: a „hétkarú” jelzöt!

Ennek a gyertyatartónak (égő fának) nem hét karja vagy ága van, hanem csak hat! A függőleges oszlopot, amelyből a karok vagy ágak kinőnek, nem tekinthetjük sem karnak, sem oldalágnak, így a „hétkarú” elnevezés meglepésztő. Azonban mind az oszlop (törzs), mind pedig az ágak vagy karok egy-egy gyertyát tartanak, így a helyes elnevezés „hét gyertyatartó”, vagy „hetes gyertyatartó”. Figyeljük meg, hogy szól róla Urunk a Jelenések Könyvében: „*és amely hét gyertyatartót láttál, az a hét gyűllekezet.*” (1.20.). Urunk nem kifogástalanul, hanem „művészi” szinten tudott magyarul!

A jeruzsálemi ásatások igazolják Josephus Falviust!

1969-ben, a jeruzsálemi óvárosban végzett ásatások során került napvilágra egy olyan épület, amely falának vakolatába egy olyan hetes gyertyatartó sematikus ábráját vészték, amelyik háromszögű talapzaton állt. (Izrael számára a 67-esháború után nyílt meg a lehetőség arra, hogy ott ásatásokat végezzenek.) Ez a gyertyatartó nyilván nem lehetett zsidó Meóra, még annak ellenére sem, hogy magában a Menóra névben is a Mennyei Úr, Isten neve rejtőzik, hiszen Flavius leírta, hogy a zsidók a gyertyatartót ilyen háromszögletű talapzattal nem használták. A lelet az időszámításunk kezdete előtti századból való. Ebből erősen feltételezhető, hogy Jeruzsálem óvárosában még Urunk idején is valamilyen nemzsidó nép lakott, vagy zsidók és nemzsidók egymás mellett. Az egyik nép a gyertyatartót háromszögletű talapzatra állította, a másik három lábba. Az egyik a karjait egyeneseknek és háromszöges elrendezésűnek ábrázolta, a másik ívesen. Az egyik talapzaton volt Turul, a másikon nem.

Már bizonyára tudjuk, hogy melyik lehetett a nemzsidó jeruzsálemi nép, de közelítsük meg most a kérdést a sumér nyelv felől is.

Tudjuk, hogy a sumérok piramist, a kőgúlát KI-nek, kőnek nevezték, és hogy ez náluk földet, országot jelentett (városállam). Ha speciálisan is különleges országot akartak jelezni, akkor három hegycsúcsot, „hármashalom” rajzoltak, s ekkor ennek neve KUR-KUR (KAROK) volt, és egy olyan országot (földet) jelentett, amelyek karok gyanánt hegyek, hegyláncok öleltek körül. A KI sumér szóban tehát „kö” szavunk rejtőzik, annak a kőgúlának (ziggurat) neve, amelyik az illető földet vagy országot jelképezte, a városállam közepén állt. Mivel Jeruzsálem Isten városa, földje, így írjuk fel most a város nevét Isten Fiának Turul neve és a KI figyelembévételel: **TUR-KI!** Ugyanazt a nevet kaptuk, amely a Szent Korona Geobitzásképpen olvasható! E képen turkiakról és turkiak királyáról van szó, tehát az összefüggések alapján könnyen megállapítható Jeruzsálem egykori nemzsidó lakosainak kiléte: turkiak, azaz szkíták! Vajon kik ünnepelték Urunkat pálmaágakkal, köpenyeiket kik terítették elébe? Talán azok, akik Barabás szabadon bocsátását követelték Pilátustól?

A rómaiak a városban két olyan értékes zsákmányra is szert tettek, amelyekre akármilyen lakóépületben nem bukkanhattak. Az egyik ilyen volt a szóban forgó arany gyertyatartó, a másik pedig egy hordozható asztal, oltár, szintén színranyból. (Igen valószínű, hogy az arany gyertyatartó nem a földön állt, hanem ezen az aranyoltáron.) Ilyen kincsekre Titusz katonái csak palotában vagy templomban bukkanhattak. Az alábbiakban próbáljuk megtalálni ezt az épületet is.

Makó és Jeruzsálem

„*Olyan messze van tőle, mint Makó Jeruzsálemtől*” – halljuk néha a gúnyos szólást, ha valaki az ég-föld távolságnyi különbségeket akarja érzékeltetni valamivel kapcsolatban. Magam is mindig ilyen óriási távolságokra gondoltam e „szállóige” hallatán, sőt magam is használtam ezt a hasonlatot. Egy ideje azonban nagyon elbizonytalanodtam ezt illetően és már nem használom „mandínerből”, mint azelőtt, egyáltalán: abszolút nem használom. Hogy mi ennek az oka? Ezt rendkívül röviden megmondhatom: a Szent Korona!

Soha nem voltam se történész, se koronakutató, ilyen vágyaim-terveim nem is voltak soha. Utána pedig azt vettem észre, hogy a Szent Korona „vezet”, de inkább úgy mondanám, hogy tereli gondolataimat, egyiktől a másikig, majd tovább. De olyan „rafináltan”... A szót nehogy helytelenül értelmezzük! Itt a „rafmálság” alatt nem kifinomult taktikát, minden hájjal megkenség vagy „minden vízzel megmosottság” értendő, ahogyan a német nyelv mondja („mit allem Wasser gewaschen”), hanem végtelen tapintat. És ha a Szent Korona odatereli figyelmemet valamire, akkor amellet lehetetlen elmenjek úgy, hogy ügyet sem vetek rá, vagy félvállról veszem, azon töprengenem kell, boncolgatnom. Még akkor is, ha első ránézésre olyan megoldhatatlannak tűnő valamivel kerülök szembe, ami előtt azonnal illendő

lenne kapitulálni.

Közben az idő nem érdekes! Nem arról van szó, hogy nem sürgetem. Eddigi tapasztalataim alapján már tudom, hogy jónéhány alvásba vagy álmatlan éjszakába is kerülhet, amíg valami hihető és megbízható magyarázat „jön”, vagy éppen „nem jön”. Többen kérdezték már, hogy körülbelül mikorra fejezem be *A Szent Koronáról – másként* című írássorozatomat, hány rész lesz még? Kezdetben azt feleltem, hogy kb. ennyi vagy annyi, de ma már pontosan tudom: egyáltalán nem tudom!

Addig kell kutassak, töprengjek és írjak, amíg ezt a Szent Korona így akarja! Barátaim, akik itt vannak körülöttem és folyamatosan látják, milyen „megszállottsággal” készülnek a kéziratok, hitetlenkedve kérdezik: „Ugyan már! Hogy tud egy tárgy beszélni? Hogy tud akaratot kifejezni? Mert a Korona végtére mégiscsak egy tárgy!”. Inkább magamnak válaszolok, „belülről”: ha olvasóim közül csak egyetlen egy is érezni fogja valaha ezt az érzést, már nem dolgoztam hiába!

A zsidók rendkívül büszkéek rá, hogy a Tórában minden „ott van”, benne van, a Minden, és a Talmud azért olyan hatalmas írásgyűjtemény, mert a Tóra inspirálta. El sem tudtam képzelni, hogy ilyen erős inspirációs ösztönzés számunkra is létezik: a Szent Korona!

Úgy érzem, valami alapvetőt sikerült felfedeznem a zsidókkal kapcsolatban is. Azt ugyanis, hogy az ők igen erős inspirációiknak, amely a Tórán keresztül érkezik hozzájuk, szilárd alapja van. Az természetesen más kérdés, hogy a Talmudban ez az erős inspiráció hová torzul és milyen következményekkel. A lényeg az, hogy ez az erős inspiráció valójában a suméroktól származott hozzájuk akkád és asszír közvetítéssel, és természetesen a közvetítésekkel együttjáró torzulásokkal. Ezért szövegezték így Urunk: „*Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább hogy betöltsen.*” (Máté 5.17.).

Szóval, ma már határozottan állíthatom: Makó nincs olyan messze Jeruzsálemtől, mint gondoljuk! Hogy ez mégis így gyökerezett meg tudatunkban, azt köszönjük meg az 1000-ben nyakunkba rakott igának, amelyikről Péter apostol így szólt: „*Most azért mit kísértitek az Istent, hogy a tanítványok nyakába olyan igát tegyetek, amelyet sem a mi atyáink, sem mi el nem hordozhatunk?*” (Ap. Csel. 15.10.). Tehát a judeokereszténység igájának! Amíg ez az iga a nyakunkban van, addig nem láthatjuk és nem hallhatjuk a Szent Koronát! És amíg nem látjuk és nem halljuk Öt, addig minden úgy marad, ahogyan *Ády* írta: „...*itt ül a lelkünk tovább leigázva.*”.

A jeruzsálemi templom

Ha szkíta „hétkarú” gyertyatartó történetét kutatjuk, amelyet Titusz katonái zsákmányoltak Jeruzsálemben, teljesen kézenfekvő, hogy Jeruzsálemben kell keresni azt az épületet, amelyikben rábukkantak. Mivel ez a gyertyatartó egyértelműen vallási jelkép, így ugyanilyen kézenfekvő, ha feltételezzük, hogy nem palotában zsákmányolták, hanem templomban, bár a Templom közelében palota is volt,

Heródes palotája.

Jeruzsálem történek hatalmas irodalma van, bárki bárhol a világon tanulmányozhatja. Feladatom itt nem is az, hogy e hatalmas irodalomból kiollózzak ide annyit, amennyit csak lehet, hogy teljenek a sorok, hanem a gyertyatartó titkainak nyomozása. Ennek már azért is nagy szükségét látom, mert a keresztény hívek a keresztény templomokban mindenről hallanak a paptól, leginkább Pál apostolról, de a legkevesebbet a „hétkarú”, hetes gyertyatartóról. Márpedig Urunk nem véletlenül szólt róla a Jelenések Könyvében olyan jelentőségteljesen, mint olvashatjuk.

Elkerülhetetlen, hogy legalább nagy léptékekben át ne tekintsük azt, ami számunkra Jeruzsálemmel és történelmével kapcsolatban különlegesen is fontos. Ha egy olyan városról van szó, amelyiket Urunk megsiratott, akkor ennek fontosságát nem szükséges hangsúlyozni. Azt viszont igen, hogy az ember mindig a sajátját siratja meg! (Egyébként közel sem biztos, hogy Urunk csak Jeruzsálem lerombolását siratta volna meg. Tekintsünk csak Jeruzsálem mai helyzetére, a tévében rendszeresen látható.)

Áttekintésünket kezdjük először is a legfontosabbal, Jeruzsálem névvel.

A nyelvészek túlnyomó többsége a héber „salom” (béke) szóból származtatja – mint erről már az eddigiekben is volt szó –, de a vélemények megoszlanak. Akik ezt a véleményt nem osztják, teljesen igazuk van, hiszen a Jeru-salem névből azonnal látható, hogy a „salem” csak egyik része. *„A város és őslakói eredetét ugyanúgy homály fedi, mint Melkizedek nevű papkirálya származását, kilétét.”* – olvashatjuk az egyik lexikonban. Nagyjából ennyi az, amit a város és népe östörténetéről megtudhatunk ebből a hatalmas történeti irodalomból. Az összes többi már azokra az időkre vonatkozik, miután oda Ábrahám megérkezett.

Amikor Ábrahám (és az arabok Ibrahimja is egyben) oda megérkezett, megkapta a parancsot, hogy vágja el a fia, Izsák torkát. A parancsot ugyan megsemmisítette az azt kibocsátó parancsoló, de ez nem változtat a tényen: ez a Parancsnok egy kis időre figyelmen kívül hagyta az ötödik parancsolatot, amelyet állítólag ő bocsátott ki.

A különös szertartásnak a „Morija földjének egyik hegyén” kellett volna megtörténnie, de az Úr már megint rendkívül következetlen volt önmagával szemben, mint később is, jónéhányszor: Ábrahámot azt követelte, hogy a hegyen mutasson be neki áldozatot. Máskor pedig a magaslati helyekkel kapcsolatban ilyen parancsokat osztogatott: *„Üzzétek ki akkor a földnek minden lakosát a ti színetek elől, és vesszétek el minden írott képeiket, és minden ő öntött bálványképeiket is elveszéssétek, és minden magaslatokat rontsátok el!”* (Mózes IV.33.52.). Utána Ezékiel próféta így prófétálja a parancsot: *„Embernek fia, vesd tekinteted Izrael hegyeire, és prófétálj ellenök.”* (Ezékiel 6.2.), majd: *„És elpusztulnak oltáraitok, és összetörnek naposzlopaitok, és elhullatom sebesülteiteket bálványaitok elől.”* (6.4.), és: *„Minden lakóhelyeteken a városok elpusztuljanak, és magaslatok elveszenek, hogy elpusztuljanak és rommá legyenek oltáraitok, és törjenek össze és legyenek semmivé bálványaitok, és kivágassanak naposzlopaitok, és eltöröltes-*

senek csinálmányaitok.” (6.6). Mindezek ellenére Ábrahámától mégis a hegyen, magaslati helyen kívánt áldozatot, véres áldozatot! Ebben a parancsban nem a vérengző szellem a furcsa, hanem az, hogy ezt az Úr szellemiségével ellentétben a hegyen kívánta! (Izsákból ugyan nem lett áldozat, de a zsidó népből annál inkább!) Ezt a „Morija földjének egyik hegyét” azonosítják azzal a heggyel, amelyiken később Salamon király felépítette templomát, a jeruzsálemi Templomheggyel.

Az Ábrahám előtti titokzatos Melkizedek tehát Jeruzsálem papkirálya volt és csak nyilvánvaló, hogy egy papnak feltétlenül kell egy templom, egy királynak pedig egy palota. Ennek ellenére azon a helyen, ahol később Salamon felépítette a Templomot, Salamon előtt csak szérű volt a „literatúra” szerint, tehát ott Melkizedeknek legfeljebb csak csűrje lehetett! Mi pedig higgyük is el!

Jeruzsálem eredeti nevét szerencsére akkád (asszír-babiloni) agyagtáblákon is megtalálták: Urusalim, vagy Ursalimmu. E névalakokban már könnyen ráismerhetünk Úr és sólyom szavunkra. Sajnos, arról nincs tudomásom, hogy létezne olyan asszír agyagtábla is, amelyiken Melkizedek neve is olvasható, így a név értelmezése csak közvetett módszerekkel és bibliai források alapján lehetséges, valamennyire. Mindazonáltal elképzelhetetlennek tartom, hogy az „Isten”, az Úr (Amar-Sin) vagy írnokai ne tudtak volna írni, de azt is, hogy az Úr kánaáni hadjárata előtt (i.e. 2095) ne kémleltette volna ki alaposan a meghódítandó területet, amelyet „Ábrahámnak ígért”. (Ábrahám itt „bevonulási parancsot” kapott, mert a „kivonulását” még Urban kapta.) Így tehát könnyen elképzelhető, hogy az asszírok Melkizedek kánaáni király nevét is megörökítették agyagtábláikon, ha akkor már valamilyen kimagaslóbb szerepe volt a királyságban, tehát neve már ismert volt, de ezeket az agyagtáblákat a régészek vagy nem találták meg, vagy a rengeteg megfajtotlan agyagtáblával együtt ott porosodnak valamelyik nagy múzeum pincéjében.

Az indenesetre tény, hogy Melkizedek névével feltűnő hasonlóságot mutat például Malakiás próféta és a héber Molok név is, amely a nyelvészek szerint „király” jelentésű. Ezzel kapcsolatban fontos számunkra egy Melkizedek után, Józsué idejében élt jeruzsálemi király is, akinek neve Adoni-Zedek volt, és aki ugyanúgy volt szemita, mint Melkizedek. Ez az Adoni-Zedek Józsué ellen (szerintem az Úr serege, az asszír sereg ellen) szövetséget kötött további ottani négy királlyal (Józsué könyve, 10. fejezet). Ennek nevét a nyelvészek úgy magyarázzák, hogy az Adoni (héberül Adonáj) Úr/Isten értelmű, a Zedek pedig igazságot, igazságosságot jelent, tehát az Adoni-Zedek név teljes értelme: „Isten az Igazság!”. (Ezt Pilátus nem értette, ezért kérdezte Urunkat.)

Az Adoni vagy héberesen Adonáj név számunkra igen beszédes, hiszen „a Ten”, Isten neve rejtőzik benne, mint a Don vagy a Duna nevében is, sőt utóbbi szláv neve „Dunaj”. (A szláv nyelvek ugyanúgy kedvelik a j-hangos torzításokat, mint a héber nyelv.) Nem tudom, a Zedek névrészben melyik ősszó rejtőzhet, de a Melk-i-Zedek név ugyanilyen formában végződik, és sem Melkizedek, sem Adonizedek nem szemita király volt. A nyelvészek Melkizedek nevét „Igazságos Király”, vagy „Igazságosság Királya” értelemmel értelmezik. Nem lehet nem észrevenni, hogy

mindkettőjük neve szoros kapcsolatban áll Urunk egyik legfontosabb jelzőjével. az igazsággal!

E nevek eredetének megállapítása azért rendkívül nehéz. mert a szemita akkádok és asszírok rengeteg szót és nevet átvette a mezopotámiai szkitáktól (suméroktól), mint előbb láttuk, mégcsak a héber Adonáj (Isten) név is szkita eredetű. *Markos Gyula* azt állítja, hogy Mózes öt könyve legalább hatezer magyar szót tartalmaz, de ha tekintetbe vesszük pl. Jákob fiainak származását, ezen nem is csodálkozhatunk. A későbbi Salamon királyról is ilyenek olvashatók: „*Salamon király pedig megszerete sok idegen asszonyt, még pedig a Faraó leányán kívül a Moábiták, Ammoniták, Edomiták, Sidonbeliek és Hitteusok (= hívők, hitesek) leányait. Olyan népek közül, akik felől azt mondotta volt az Úr (= Asszúr, Jehova!) az Izrael fiainak: Ne menjetek hozzájuk, és őket se engedjétek magatokhoz jöni, bizonyára az ő isteneik után hajítják a ti szíveteket. Ezekhez ragaszkodék Salamon szeretettel.*” (Királyok 1.11.1-2.).

Ez gyalázat, istenkáromlás!

Ilyen tiltást azonban már Salamon apja, Dávid király is kapott, de ő maga engedetlen volt Jehovával szemben, mert Salamon is „megengedhetetlen viszonyból”, idegen nőtől, Bathsebatól született. Az Úr nyilván értesült a „megengedhetetlen fogantatásról” (A korabeli „MOSZAD” nyilván jelentette neki), de megbocsátott Dávidnak és elküldte Nátán prófétát (ma már talán szóvivőnek mondanánk), hogy akkor (ha már így történt) megáldja a viszonyt, és legyen a gyermek neve Salamon. A Salamon tehát a „salom”, béke jelentésű szóból származik a „hivatalos felfogás” szerint, de az Úr nyilvánvalóan tisztában volt vele, hogy Bethseba nem zsidó nő, így aztán megbocsátott ugyan Dávidnak, utólagos áldását adta mindenre és mindenkire, de a gyermek nevével jelezte, hogy nem egészen zsidó származású! Csak így, ezen viszonylatok alapján érthetjük meg, hogy ez a Sólyom király miért építtetett templomot az Úr Solyma, Jeruzsálem városában, de írjuk is ide: a Királyi Sólyom, a Turul tiszteletére! És csak kézenfekvőnek tűnik, hogy Titusz katonái ezen a helyen olyan arany „hétkarú” gyertyatartót találtak, amelynek talapzatán a Turul volt látható.

Bemutatom itt most egy német kiadású atlaszból Jeruzsálem térképét, amely a várost Urunk idejében ábrázolja.

Kép: Jeruzsálem Urunk idejében – helyszínrajz. (Sajnos nem kaptam meg.)

Hogy a Templom a térképen feltűnőbb legyen, külön bekarikáztam. Jól látható, hogy a város félkarélyosan a Templom köré épült, a keleti oldalán nincsenek épületek. A Templomtól északra van ugyan egy jelentősebb épület, az Antónia vára, délnyugatra is egy jelentéktelenebb, a Heródes palotája, de jelentőségében mindkettő annyira eltörpül a Templom mellett, hogy aligha valószínű, hogy Titusz katonái ezekben bukkantak volna az arany kincsekre.

A Templom keleti tájolású, hossz tengelye átmegy az Olajfák hegyén, amely keletre van tőle, a Kidron (Hidron) patakon túl. A Templomot az Olajfák hegyétől a város hosszú, keleti fala, a patak és a patak völgye választja el. E térképre tekintve

igen furcsán érzem magam! Nem tudom, hogy bosszankodjam-e, vagy flegma egykedvűséggel tudomásul vegyem mindazt, ami itt látható. Mert ez a térkép először is mesterségesen szétszakítja az igazi kereszténység misztériumát. Majd olyasmiket sugall, amiktől még a legjámborabb ember zsebében is kinyílik a bicska. Ráadásul az atlasz elején ez olvasható: „A (társult) kiadók a térképek készítését a legnagyobb gonddal végezték. Ennek ellenére nem vállalhatjuk a felelősséget minden egyes adat hitelességeért.” Erre a magyar ember valami ilyet dünnyög az orra alá: „Jó duma sose rossz!”.

Valahogy megpróbálom korrigálni a dolgot, és ide iktatok egy további térképet az Olajfák hegyéről.

Kép: Az Olajfák hegye – domborzati térkép. (Sajnos nem kaptam meg.)

Ezt a térképet helyezzük gondolatban úgy a másik mellé jobbkéz felől, hogy a Templom területét ábrázoló, kissé trapéz alakú alaprajzok egymás mellé kerüljenek. Ekkor azt látjuk, hogy a Templomtól (740 m) keletre három hegy van és a középső az Olajfák, Urunk hegye (812 m). A Templomtól északkeleti irányban lévő hegy neve Szkopusz (820 m), a délkeleti irányban lévő „Berg des Ärgermisses” névvel olvashatjuk, ami Pusztulás/Romlás/Veszedelem hegyként fordítható, de a német Ärger szó jelent haragot, veszekedést, bosszúságot és bosszankodást is. Ez ugyanolyan magas, mint amelyiken a Templom épült: 740 m. Tehát a Templom keleti előterében egy észak-déli irányú hármass hegylánc húzódik, három „halommal”, és keletről nézve a középső előtt épült a Templom. Nem kell hozzá nagy fantázia, hogy a geográfiai formációkban felfedezzük a jelzésértékű üzeneteket és megsejthessük, ez a hely miért volt kultikus hely ősidők óta.

A 3-as szám isteni szám, és a középső hegy Urunk, Isten Fiának hegye, az Olajfák hegye. De nemcsak a hegy volt Urunké, de a városfal és a hegy között lévő Gecsemáné kert, a Kicsi Mennyei, Isten fiának kertje is! A város is az Ő városa, hiszen a Kicsi (Fiú) nem más, mint a Turul, a Királyi Súlyom! Ezt a birtokviszonyt a város neve cáfolhatatlanul igazolja! Jeruzsálem: az Úr (Isten) Súlyma városa! (A jelenleg ott élő népek közül vajon melyik tudna igazolni ilyen birtokviszonyt?)

És most gondoljunk arra is, hogy hány kereszt volt a Golgotán és Urunk melyiken függött!

Tudjuk, a „fejüket hajtogatók” szidalmazták Urunkat és így szóltak Hozzá: „*ha Isten fia vagy, szállj le a keresztről!*” (Máté 27.40.). Ugyanakkor figyeljük azt is, hogyan vonult be Jeruzsálembe: „*Mikor pedig immár közelgete az Olajfák hegyének lejtőjéhez, a tanítványok egész sokasága örvendezve kezdé dicsérni az Istent fenszóval mindazokért a csodákért, amelyeket láttak*” (Lukács 19.37.). Az evangélium szövegében itt bizonyára későbbi manipulációkkal állunk szemben, mert a sok tanítvány nem a csodákért dicsérte az Istent, hanem azért, mert Fia bevonult Isten városába! Az egyházi irodalom persze feltűnően hallgat arról is, hogy ez a tömeg mind tanítvány volt, nem pedig közönséges „nép”.

Urunk tehát a Kidron (Hídon: szkíta név!) patakon túl először elment az Olajfák

hegyéig, annak lejtőjén leereszkedett a völgybe, átkelt a patakon, majd elindult felfelé, a 740 m-es magasságban lévő Templom felé. Útvonalával és mozgásával már eleve jelezte, hogy Ő a „középső magaslatról” le fog szállni, ereszkedni, utána pedig ismét a „magasba” indul majd! Ezt azonban a térképen el kellett titkolni!

Vége...

S csak reménykedem abban, hogy valaki ugyanebben a szellemiségben folytatni tudja a Szent Korona és a magyarság kutatását...

Az el nem küldött levél

Békéscsaba, 2007.06.15.

Kedves Miklós Jutas!

Ezt a levelet már el sem tudom küldeni, mert nem tudom legújabb címedet. Anyáit tudok, hogy őseink között, az örök vadászmezőkön portyázol, s végre találkozhattál az általa kutatott véreinkkel. Megszabadulva földi porhüvelyedtől csatlakozhatsz azokhoz a magyarokhoz, akik minden körülmények között vállalták magyarságukat, úgy éltek s haltak, hogy az példa kell legyen e mostani Sátán uralta világban. Megmaradtál magyarnak! Ennél többet nem is kívánhat Tőled senki.

Emlékszem utolsó telefonos beszélgetésünkre. A majd másfél órás beszélgetésünk végén elsírtad magad, s azt mondtad: Pali én itt fogok meghalni. Pedig nem így akartad. Nem idegenben, idegen földön akartad lelked a Mindenhatónak felajánlani, hanem itthon a Kárpátoktól ölelt, megcsonkított szeretett kis hazánkban. A Mindenható másképp akarta, s csak Ő tudja miért így.

Emlékszem első levedre (2003.05.30.), melyben felajánlottad az *Ébredés* számára az első tanulmányodat, *Az ébredés küszöbén* címűt, amelyet aztán követett egy korszakalkotó nagy tanulmány *A Szent Koronáról – másként*. Olyan dolgokra jöttél rá a Szent Korona kutatása kapcsán, hogy sokszor magad is meglepődtél rajta, s csak az én biztatásommal merted leköszölni, mert attól féltél, hogy elmebetegnek néznek. Nem, te egy voltál azon ritka magyarok közül, akiket én látónak tartok. Mert amit leírtál ahhoz kellett egy isteni sugallat, egy isteni megbízás, amit csak a Felsőbb Hatalom segítségével lehetett papírra vetni. Beavatott voltál, azzal a felelősséggel, amit ez magával hordoz. Szürke eminenciás voltál, nem kértél és sajnos nem is tudtam adni munkáért semmi anyagi juttatást. Ez küldetés volt számodra, amit Te teljesítettél. Köszönöm Néked a magyarság nevében!

Emlékszem minden levedre, melyekben lelkesen beszámoltál tanulmányod folytatásáról, s ha néha megakadtál, elbizonytalanodtál tőlem kértél biztatást, melynek én eleget tettem, de az én tudásom, a magyarság östörténetével kapcsolatban még nagyon hiányos, ezért mindig arra kértelek, hogy amire rájöttél, azt bátran írd meg, s ha valakinek a nemtetszésével találkozol, az cáfolja meg azokat. Eddig semmilyen cáfolattal nem találkoztam.

Emlékszem telefonos beszélgetéseinkre – mindig Te hívtál fel –, s belőlük mozaikszerűen összeraktam az kinti életedet. Láttam, amint padlásszobád szűk magányában, a kapott ihlet kényszere alatt ütötted az írógépét, megfedkezve reggeliről, ebédre, vacsoráról. Láttalak amint leugrassz vásárolni, s közben beugrassz egy telefonfülkébe, hogy fölhívj engem, mert rájöttél valami újabb igazságra, vagy a magyarságot ért újabb disznóságra. Láttam magam előtt legújabb szerelmedet, akit Te csak Tündérménekként nevezél, s örültem annak, hogy a nagy magányban vigasztalóra találtál. Láttalak barátod Endre lakásán, aki felajánlotta telefonját, hogy fel-

hívj. mivel az ő telefonja nagyon kedvezményes tarifával működött. Láttam, amint Árpi barátod fellohol a lépcsőn, benéz hozzád, s láttam, amint komoly eszmecserét folytattok a magyarságot érintő kérdésekben. S láttam, amint könyvtáradat, dolgozataidat dobozolod, készülve haza, terveid szerint valahol itt a Viharsarokban való végleges megtelepedésre.

De nem láttam végzeted, mert az utolsó beszélgetésünk kapcsán még csak gondolni sem mertem arra, hogy tényleg bekövetkezik a tragédia, úgy ahogyan mondtad, s hogy csak három nap múlva találunk rád. S nem láttalak élve, pedig elterveztük, hogy kéziratod utolsó részét majd személyesen fogod átadni. Jézus Urunk – ahogy Te hívtad –, valami okból ezt nem engedte meg. De megengedte, hogy így „ismeretlenül” is Barátok lehessünk, s ezt azért írtam nagybetűvel, mert ez a fogalom lassan értékét veszti, felszínes, önös érdekek takarják el belső értelmét. Mi Barátok voltunk, s maradunk mindörökké, még ha nem is kötöttünk öseink hagyományai szerint vérszerződést, amit Te a tanulmányodban olyan szépen leírtál.

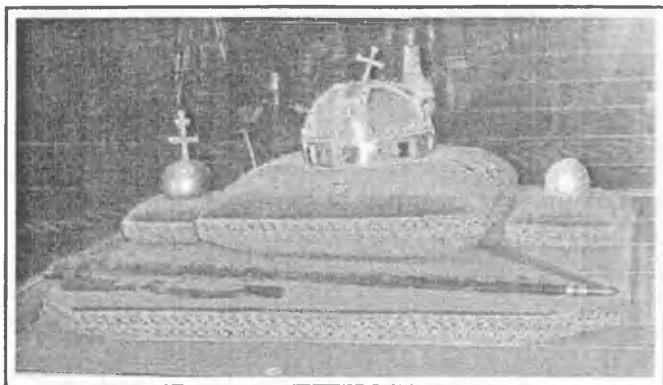
Fiatalon mentél el, s ilyenkor az ember elgondolkozik azon, hogy az élet milyen igazságtalan. Mennyi ismeretet adhattál volna még át magyarjainknak, ha a Mindenható bővebbre mérte volna földi életed. De nincs okod elkeseredésre. Amit Te *A Szent Koronáról – másként* című tanulmányodban a magyarságnak adtál, az egy egész életmű, amely segítséget adhat az utánad következőknek, azoknak, akik a Te szellemiségedben folytatják a Szent Korona kutatását. Megtetted amire a Felső Hatalom utasítást adott.

Isten veled, s ott fönt sajátos humoroddal derítsd jókedvre öseinket, akik tudják, hogy a magyarság itt a földi létben, majd teljesíteni fogja a ráért feladatot.

Pali

Ambrus Pál

A Magyar Szent Korona

Gulyás Miklós Jutas sajnos már nem tudja befejezni új korszakot nyitó tanulmányát, a Szent Koronáról. Olyan irányban indult el kutatásai közben, hogy az a mai hivatalos álláspontnak pont az ellenkezője. A Szent Korona kutatásának már könyvtáryi irodalma van, de mind a hivatalosok szájaíze szerint, mellémagyarázások, belemagyarázások, mondhatom úgy hazugságokra épül. Ugyanúgy, mint ősiségünk, nyelvünk, kultúránk idegenek által ráinkerőszakolt hazug volta. Tudatosan pusztítják, teszik tönkre a magyarságot immár 1000 éve, s napjainkra eljutottunk odaig hogy a még gondolkodó, a magyarság küldetésével tisztában lévő, ellenségeink taktikáján átlátó magyarok sem mernek megmukkanni a mostani helyzetünkben.

A felvilágosítás most a legfőbb feladatunk. A magyarság egy olyan kincs birtokában van, mellyel egy nép sem rendelkezik a világon, s ez a **Magyar Szent Korona**. Meg kell ismertetni mindenkivel, aki itt a Kárpát-medencében él. Megfejtve misztériumát egy olyan eszmeiség bontakozik ki belőle, amelyre majdan a jövőt lehet építeni.

A Szent Korona Isten adománya, Jézus Urunk parancsa alapján készült, Atilla apostol királyunk hunjai által, Boldogasszony anyánknak.

Ez a Gulyás Miklós Jutas általi megfejtés csak töredéke annak, amit még a Szent Korona rejt. Hordozza múltunkat, jelenünket, jövőnket.

A fenti döltbetűs mondat mindenre magyarázatot ad.

Mi nem kiválasztott nép, hanem **Isten gyermekei vagyunk, az ősnép.**

Magyarország (az egész Kárpát-medence!) **Isten országa, Boldogasszony anyánk** (Isten női princípiuma) **oltalma alatt áll. A Kárpát-medence az emberiség őshazája.**

Ennek következtében **a magyar nyelv az ősnyelv.**

Vallásunk az egyistenhit, évezredekbe vesző múlttal.

Írásunk a rovásírás, melynek ősiségét a tatárlakai korong ékesen bizonyítja.

A fenti kijelentések és megállapítások a hivatalosok szemében eretnokségek, s a mai hatalmon lévők mindent megtesznek annak érdekében, hogy a fentiek nyilvánosságra ne kerüljenek. Médiajukon keresztül, megfélemlítenek, lenéznak, kigúnyolnak, kishitúségre nevelnek, idegen kultúrát erőltetnek ránk olyan sikeresen, hogy még a gondolkodni tudó magyarok is korszakalkotó tanulmányaikat az íróasztalnak készítik. Nagyon sok ilyen tanulmány, dolgozat létezik, melyeket szerzőink nem mernek nyilvánosságra hozni. Pedig nincs más megoldás – ha életben akarunk maradni, mint magyar nép –, le kell győzni félelmünket, s a magyarság kezébe adni írott formában az igazságot, hogy megismerje történelmét, vallását, kultúráját. Most ez a legfontosabb, s ennek érdekében nem számíthat semmi, még az egyéni boldogulás sem. Az utolsó órában vagyunk, nincs módunk és lehetőségünk mérlegelésre, fel kell vállalnunk magyarságunkat minden körülmények között. Nagy szavak, mondhatná valaki. Igen, de az ősnép, a magyarság életéről vagy haláláról van szó.

A magyarság ősi jussa visszaszerzésének, az újbóli felemelkedésének lehetőségét, az alant felsorolt három pontban látom biztosítva:

1. A Szent Korona megismerése, megismertetése.

Első lépésként *Gulyás Miklós Jutas A Szent Koronáról – másként* című tanulmányát kell minél több magyar kezébe adni, hogy megismerje ezt a csodálatos kincset. Ezt a tanulmányát az Ébredésnek írta, de olyan korszakalkotó, hogy még csak fel sem merül bennem a kizárólagosság, s éppen ezért aki hozzájut, annak kötelessége fénymásolni, s környezetében, baráti körében terjeszteni. Ez a tanulmány már annyi ismeretanyagot tartalmaz, amely arra ösztönöz, hogy az ember a **Szent Korona** elé járuljon. Magam abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy miután Gulyás Miklós Jutas elküldte kéziratának első részét, ösztönzést éreztem arra, hogy felkerestem a Parlamentben. Nem mondok semmit, csak javaslom, hogy aki teheti, s ameddig lehet, járuljon elébe. A szerzőnek sajnos nem adatott meg ez a lehetőség. Kutatásait fényképek, rajzok alapján készítette, egy nagyítóval a kezében, órákig vizsgálva egy-egy színes felvételt. S ilyenkor az ember elgondolkodik azon, mi lett volna ha ő is részt vehetett volna a Szent Korona kutatásában közvetlen közelről.

2. A Szent Korona Törvénye.

Miután ebből a tanulmányból megismertük a Szent Koronát (ameddig engedte!), rádöbbenhettünk arra, hogy Ő *Jogi Személyiség* is egyben, éppen ezért második lépésként ki kell dolgozni a Szent Korona köré azt a jogi hátteret, amelyben Isten országa és népe a Legfelső Parancsnak megfelelően újra kezdheti életét itt a Kárpát-medencében! Van már Szent Korona-eszme, Szent Korona-tan, de az új ismeretek, új jogi helyzetet teremtve megkövetelik annak újbóli kidolgozását, a **Szent Korona Törvénye** (tudatosan nem alkotmányt írtam, mert az alkotmány emberi „tákolmány”!) címmel. Nem vagyok jogász, de felhívom a figyelmet arra,

hogy ezt a törvényt csak minden magyar ember számára érthetően, s kizárólagosan magyar nyelven fogalmazható meg! Ebben a Törvényben nincs helye a jogi csűrös-csavarásnak, idegen szavak halmazának, félreértelmezésre okot adó „áthálásoknak”, kiskapuknak. Tiszta, igazságos, a Szent Korona által sugallt törvényeket kell alkotni, melyek Urunk Jézus eljöveteleig, az Utolsó Ítéletéig maradnak érvényben.

3. A Szent Korona Egyháza.

És végül harmadik lépésként vissza kell térnünk, meg kell találnunk ősi vallásunkat, melybe beleépítve az Újszövetséget (az ószövetségi zsidó zagyaságokat, amelyeket az akkor környezetükben élő népek történelméből lopkodtak össze, el kell felejtetni!), létre kell hoznunk a **Szent Korona Egyházát**. Ősi hitünk visszaszerzésére vannak már kísérletek, gondoljunk itt *Badiny Jós Ferenc Magyar Bibliá-jára*, de van több kutatónk is, akik ezzel foglalkoznak. (Három éve telefonon felhívott egy illető, aki olvasott egy Ébredést, s felajánlott egy ilyen tanulmányt közlésre. A rövid beszélgetés miatt nem emlékszem nevére, s telefonszáma is elkallódott. Azóta nem hívott.) Meg kell kezdeni a **Táltos** képzést! (Nem sámán meg mágus, mint ahogy hivatalosaink sugallják!) A Táltos papi és gyógyító személyiség egyben! A hit visszaszerzése a mai Sátán uralta világban a legnagyobb feladat. Erkölcsi és visszatartó ereje, az emberi életnek értelmet adó iránymutatása nélkülözhetetlen a magyarság küldetése teljesítéséért folyó harcban. Az egész emberiség történelme a hitről szól. A mai emberek is hinni szeretnének valamiben. (Gondoljunk arra, hogy az életünket meghatározó politikai pártok közül mindig arra szavaznak, amelyik szépet, jót, boldogabb életet ígér (hazudik!) neki.) Igaz, egyisten-hitű vallásunk, s Jézus Urunk tanítása nem tűri a hazugságot!

Én egy egyszerű, de magyar ember vagyok, annak minden velejárójával. A fenti három pontot iránymutatásnak szántam, azzal a meggyőződéssel, hogy nincs más

kiút a magyarság számára, ha továbbra is itt akar élni őshazájában a Kárpát-medencében! Nekem a feladatom abban ki is merült, hogy leírtam a fentieket. Mégegyszer

szer ismétlem, nincs más kiút a mai szorongatott helyzetünkéből! A fenti három pont kidolgozására, majd a végrehajtására megvannak a magyar emberek. Meg kell őket találni, s elindítani azt a folyamatot, amely a magyarság ébredését, megtisztulását, felemelkedését hozza magával. Tisztában vagyok azzal, hogy ez nem máról holnapra fog megtörténni, hiszen mindenhez idő kell. De el kell kezdeni, mert kezdet nélkül nincs vég. El kell felejteni a pártokat, hiszen a „pártoskodás” mindig viszályt szül, s a viszály a haladás gátja. Össze kell fogni, ezt szajkózzuk már nagyon régen, de addig míg a pártok és egyéb civil szervezetek a maguk útját járják vezetőik egyéni érdekeinek megfelelően, addig nem lesz összefogás. (Nagyon sok ilyen „összefogási” rendezvényen részt vettem. Már két szervezet, vagy párt nem tudott megegyezni. Ahol már több ilyen szervezet részt vett, ott már majdnem tettelegességgig fajult a dolog. Úgy láttam, mondhat bármit a másik, az nem számít. S ilyenkor elkeseredtem, mert a szavak és tettek mögött kikandikált az egyéni érdek, a zsarolhatóság, ügynöki múlt és jelen, ami természetesen nem engedett meg semmilyen összefogást.) Ezért pártoktól, szervezetektől függetlenül kell egy akarat alá gyűlekezni minden magyarnak, s majd akkor megtörténik a csoda, visszaszerezzük ellopott nemzettudatunk, s majd az ellopott országunkat is!

Kapitalizmus, kommunizmus, liberalizmus, globalizmus, mind-mind zsidó találmány, mely a káosz előidézésére szánt izmusok, hogy a zavarosban nyugodtan lehessen halászni. Mindegyik izmus a pártok romboló hatására épül. Ezekben a népnek rabszolgaszerep jut, egy felső „elit”-réteg teljes kiszolgálására. Nem izmusokat kell alkotni, hanem minden népnek meg kell teremtenie saját országán belül az elérhető életet. Minden nép azt adjon az emberiségnek, ami sajátja, mert csak így lesz teljes a földi élet.

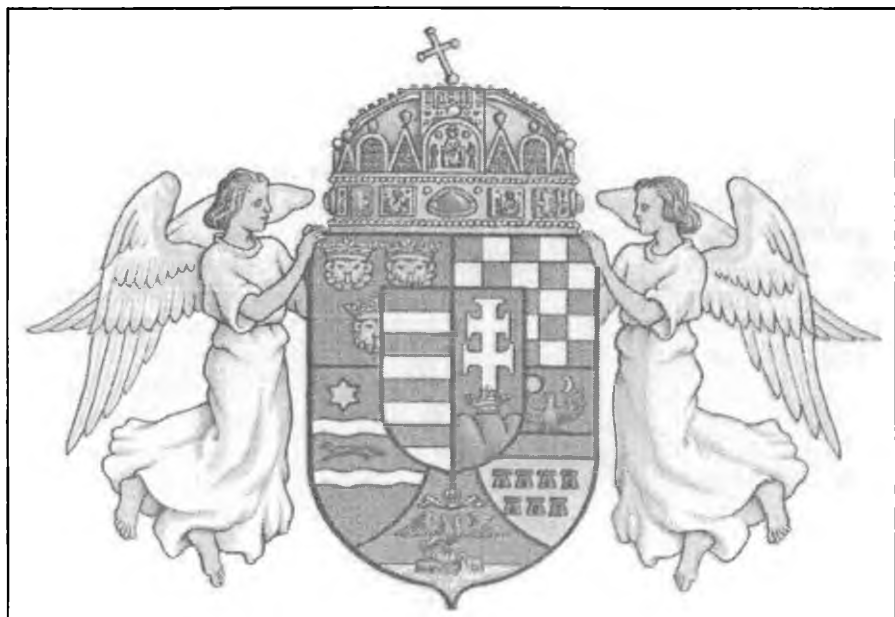
Úgy legyen!

Békéscsaba, 2007.07.23.

BrusaM
Kiadó
Békéscsaba 2008

Aldás magyar fajtánkra, megvilágosodás nemzetünknek!

Ha későn, ha csonkán, ha senkinek, Írjad!